

XUÂN PHONG LƯU HÒA

LÀM

NỮNG

TRONG

LÒNG

Anh

EDITOR: JIM XUAN 26

Mục lục

- [Chương 1: Lấy Máu](#)
- [Chương 2: Quán Lầu](#)
- [Chương 3: Tổn Hại Âm Đức](#)
- [Chương 4: Chọc Tức](#)
- [Chương 5: Tịch Bạch Phán Kịch](#)
- [Chương 6: Gặp Mưa](#)
- [Chương 7: Cô Đau Lòng Vì Tôi](#)
- [Chương 8: Livestream](#)
- [Chương 9: Không Phải Sợ](#)
- [Chương 10: Vong Mệnh Chi Đồ](#)
- [Chương 11: Sau Núi](#)
- [Chương 12: Mất Đàn](#)
- [Chương 13: Tôi Biết Cậu Cô Độc](#)
- [Chương 14: Video](#)
- [Chương 15: Thi Đấu](#)
- [Chương 16: Kinh Hi Sao](#)
- [Chương 17: Mặt Mày Vàng Vọt](#)
- [Chương 18: Cường Hôn](#)
- [Chương 19: Đánh Nhau](#)
- [Chương 20: Đuổi Học](#)
- [Chương 21: Kẹo Cầu Vòng](#)
- [Chương 22: Không Cần Sợ](#)
- [Chương 23: Khinh Bĩ](#)
- [Chương 24: Hôn](#)
- [Chương 25: Không Dơ Bản](#)
- [Chương 26: Kề Tai Nói Nhỏ](#)
- [Chương 27: Hút Thuốc](#)
- [Chương 28: Sân Thương](#)
- [Chương 29: Tiểu Tình Nhân](#)

Chương 30: Bá Đạo Sùng Ái

Chương 31: Ngã

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lấy Máu

Editor: Jin Xuan

Trong bóng đêm, Tịch Bạch ngửi thấy mùi nước Ja-ven.

Cô mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt, là vách tường bằng gạch men sứ lạnh như băng ở bệnh viện.

Đột nhiên, cánh tay trái truyền đến cơn đau nhỏ.

Tịch Bạch cúi đầu, nhìn thấy kim tiêm bén nhọn đâm vào da thịt trắng nõn của cô, máu tươi đỏ sẫm theo ống dẫn dài thong thả chảy xuống, nhìn tựa như giun đất.

Cô liền thấy sợ hãi, theo bản năng muốn rút dây truyền máu ra.

Lúc này, một đôi bàn tay ôn hoà hiền hậu dùng lực đè vai cô lại.

"Bạch Bạch không phải sợ, sẽ khỏe nhanh thôi."

Tịch Bạch quay đầu, trông thấy mẹ cô - Đào Gia Chi đang nở nụ cười ôn nhu hòa ái.

Lúc này Đào Gia Chi, tóc vẫn còn đen mượt, trên mặt tươi trẻ, không có quá nhiều nếp nhăn, bộ dáng đúng thật là xuân sắc, vẻ mặt cũng rất ôn nhu.

Tịch Bạch trùng sinh, trở lại năm mười bảy tuổi.

Mẹ ôn nhu nói bên tai cô: "Không phải sợ, chỉ là lấy một túi máu, Bạch Bạch là đại anh hùng bảo vệ chị gái."

Những lời này, từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện, Đào Gia Chi liền lập tức lái nhái bên tai cô đến tận khi cô 25 tuổi.

Chị gái Tịch Phi Phi từ khi ra đời liền bị chẩn đoán mắc bệnh máu trắng, máu khó đông, cần định kỳ truyền máu.

Thế nhưng thật xui xẻo, cô lại mang nhóm máu hiếm nhất Rh(-) Ab, cũng chính là cái được gọi là "Máu gấu trúc", trong kho máu bệnh viện gần như không tìm thấy loại máu quý hiếm này, cha mẹ lại có nhóm máu Rh(-) A cùng Rh(-) B, đều không thể nào truyền máu cho cô.

Cha mẹ vì giúp chị gái chữa bệnh, được ăn cả ngã về không, quyết định sinh thêm một đứa nhỏ, cả đời làm "Kho máu sống" cho chị.

Vì thế năm thứ hai, Tịch Bạch liền được sinh ra, may mắn, Tịch Bạch cũng là Rh(-) AB, cùng nhóm máu chị gái mình hoàn toàn tương đồng.

(Editor Jin Xuan: Do không rõ vụ nhóm máu này nên mình có phần dịch bừa. Mọi người thông cảm nhé. Ai biết rõ cmt giúp, mình sửa lại ạ T.T)

Vì thế, ác mộng của Tịch Bạch bắt đầu...

Vài năm trước, tình trạng sức khỏe chị gái tạm tạm, bệnh tình biến chứng không nghiêm trọng, nhiều nhất nửa năm truyền máu một lần.

Nhưng là về sau khi học đại học, bệnh tình của cô bắt đầu nặng hơn, vì thế tần suất lấy máu tăng từ nửa năm đến ba tháng, rồi đến một tháng thậm chí vài ngày.

Kiếp trước, Tịch Bạch luôn không nguyện ý bị lấy máu, cô rất sợ đau, vì thế cha mẹ đối với cô tiến hành một bài giảng đạo đức, nếu cô không làm như vậy thì là người không có lương tâm, không xem trọng tình thân.

Bởi vì thường xuyên lấy máu, Tịch Bạch bị bệnh thiếu máu, không bao giờ muốn truyền máu cho chị, lại bị cha mẹ kịch liệt chỉ trích, thậm chí còn bị bọn họ nhốt tại bệnh viện, cưỡng chế lấy máu.

Sau này Tịch Bạch ngoài ý muốn tử vong, mẹ cô liền khóc, khóc nói Phi Phi không có máu cung cấp, về sau biết làm sao mà sống!

Trong mắt hai người cha mẹ "ôn nhu từ ái" kia, cô chỉ có duy nhất một giá trị, chỉ là "kho máu sống" của chị gái!

Trở lại tuổi mười bảy, Tịch Bạch không muốn lại dẫm vào bi kịch kiếp trước, cô muốn có được một cuộc sống an ổn bình thường.

Trong lúc thần trí cô mơ hồ, bác sĩ đã hút xong 200cc máu, đối với Đào Gia Chi nói: "Trở về làm cho con bé một ít đồ ăn bổ máu như là xào gan heo linh tinh, cố bồi bổ một chút."

Đào Gia Chi liên tục gật đầu, sờ sờ đầu Tịch Bạch: "Bạch Bạch thật ngoan, buổi tối muốn ăn cái gì, mẹ làm cho con."

Tịch Bạch có hơi nghiêng đầu né tránh cái âu yếm của bà.

Cô đứng dậy đi ra ngoài, dựa vào tường lạnh như băng ở bệnh viện, đại não nhất thời do không cung cấp đủ máu, có chút muốn ngất đi.

Vừa vặn gặp được Tịch Phi Phi đang lấy tờ xét nghiệm đi ra ngoài, thân thiết hỏi: "Tiểu Bạch, em không sao chứ? Có phải là không thoải mái hay không."

Kiếp trước, chị ấy cũng quan tâm, trân trọng cô như vậy, Tịch Bạch thế nhưng tin rằng cô ấy thật sự đối tốt với mình.

Bề ngoài thì giả nhân giả nghĩa, Tịch Phi Phi đối với cô là vô tận cướp đoạt cùng áp bức, không chỉ có thân thể khỏe mạnh, còn được cha mẹ thiên vị, họ hàng quan tâm. . .

Tịch Bạch sở hữu cái gì cũng đều bị Tịch Phi Phi đoạt đi.

Hiện tại, cô sẽ không nhân nhượng.

Tịch Bạch lạnh lùng tránh được cô, xoay người, cố gắng thích ứng với thân thể mệt mỏi.

Đào Gia Chi ôn nhu xắn tay áo Tịch Phi Phi lên, chờ đợi bác sĩ xử lý truyền máu mới.

Tịch Phi Phi nhìn em gái đang đứng ở góc tường, lo lắng nói: "Em ấy giống như đang trách cứ con, này giờ đều không để ý con, mẹ, con cảm thấy rất áy náy."

Đào Gia Chi an ủi: "Nó cho con máu, là việc hiển nhiên, hợp tình hợp lí, ai bảo hai đứa là chị em ruột."

Tịch Phi Phi khẽ sở cúi đầu, chân thành tha thiết nói: "Em gái, em đừng có trách chị, được không?"

Lại tới nữa.

Tịch Phi Phi luôn giả vờ, biến mình thành đứa con đáng thương nhất toàn thế giới, cả nhà đều đau lòng cô, bởi vì không chỉ sinh bệnh, còn đầy bụng áy náy.

Tịch Bạch kịch liệt phản kháng, lại bị mọi người chỉ trích, nói cô như thế nào lại tuyệt tình, không vì chị gái suy nghĩ, chị ấy khóc đáng thương

đến vậy, cha mẹ cho sinh mệnh, cô cho chị gái máu thì có làm sao!

Tịch Bạch bị người trong nhà làm áp lực, một lần lại một lần phải cuộn tay áo lên.

Lại như giờ phút này, Đào Gia Chi trách cứ nói: "Bạch Bạch, chị cũng là quan tâm con, con tại sao lại như vậy với chị!"

Giờ phút này Tịch Bạch thong dong, thản nhiên nói: "Chị suy nghĩ nhiều, chúng ta trợ giúp lẫn nhau là phải, em không có trách cứ chị."

Tịch Phi Phi hơi lo sợ, sau đó dùng lực gật đầu mạnh.

Truyền máu xong đã là sáu giờ tối, cha cô Tịch Minh Chí lái Mercedes đứng ở cửa bệnh viện.

Mẹ mang theo hai chị em lên xe ngồi ghế sau, Tịch Minh Chí dò hỏi: "Bác sĩ nói như thế nào?"

"Phi Phi bệnh tình coi như ổn định."

"Vậy cũng an tâm."

Tịch Bạch nhớ, lúc học trung học, chị gái bệnh tình ổn định, tần suất truyền máu cũng không cao, nhiều nhất nửa năm một lần, lúc ấy cô hoàn toàn có thể chấp nhận.

Nhưng từ lúc chị ấy hai mươi ba tuổi, bệnh tình tái phát, tần suất lấy máu tăng vọt, cuối cùng dẫn đến Tịch Bạch cũng mắc phải bệnh thiếu máu.

Tịch Bạch đáy lòng âm thầm hạ quyết tâm, muốn lợi dụng thời gian này, trốn thoát khỏi cha mẹ, không để cho bọn họ khống chế nữa.

Nếu đã có một cơ hội sống lại, cô không muốn trở thành công cụ giúp chị gái kéo dài mạng sống.

Tịch Bạch dựa đầu vào cửa kính xe bên cạnh, âm thầm tưởng tượng đến tương lai.

Mẹ nhìn qua kính chiếu hậu trông thấy Tịch Bạch ỉu xìu, thân thiết hỏi: "Bạch Bạch, mệt lắm không?"

Tịch Bạch "Vâng" một tiếng: "Có một chút."

Vì thế Đào Gia Chi nói: "Vậy con ngủ trong xe một lát đi, về nhà còn phải xem xong bản thảo, phóng viên sẽ đến thăm hỏi, con nhất định phải toàn lực phối hợp với chị con."

"Con biết."

Tịch Phi Phi bởi vì kiên quyết đấu tranh cùng bệnh tật, lúc trước được truyền thông đưa tin tức, hiện tại khá nổi tiếng, thành weibo có tiếng tăm, có hơn triệu fans, còn được biệt hiệu V.

Đức Tân Cao Trung (tên trường học của hai người) vì muốn tiến thêm một bước, tuyên truyền hình tượng mạnh mẽ, sáng sủa của cô, lại mời tới CCTV đài phóng viên, tổ chức một chương trình lớn chuyên tâm thăm hỏi.

Tịch Bạch cũng bị mời lên đài, cùng chị gái kể lại câu chuyện đấu tranh với căn bệnh.

Kiếp trước, khi phóng viên hỏi Tịch Bạch, là tự nguyện vì chị hiến máu sao, Tịch Bạch trả lời vô cùng ngay thẳng: Không phải, tôi không nguyện ý, bởi vì lấy máu rất đau.

Sau này, cô vì một câu "Không nguyện ý, lấy máu rất đau" này, bị mọi người trên mạng tức giận điên cuồng diss.

"Ích kỷ, không có lương tâm!"

"Cô không nghĩ tới chị gái bệnh tật đẩy mình sao? Cô nghĩ cô ấy không đau sao?"

"Cùng lắm là chích kim tiêm mà thôi, cô nói đau cái gì!"

Tịch Bạch bị vô số người xa lạ trên internet bạo lực, cảm xúc đều bị phá vỡ.

Hiện tại, cô sẽ không phạm phải sai lầm ngu ngốc đó.

**

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Quán Lầu

Editor: Jin Xuan

Studio nằm ở giảng đường lớn nhất của trường học, mấy trăm chỗ ngồi đều đầy học sinh, còn có lãnh đạo trong thành đoàn.

Trong quá trình phỏng vấn, Tịch Phi Phi kể câu chuyện mình cùng căn bệnh ác quái đấu tranh, nước mắt tràn mi--

"Thật sự rất khó kiên trì, mỗi khi tôi muốn buông tay, trong đầu đều sẽ hiện lên người thân của tôi, bạn bè của tôi, chỉ cần nghĩ đến trên thế giới này còn có nhiều bạn nhỏ bị ốm đau tra tấn như vậy, tôi liền sẽ lấy lại dũng khí, không thể buông tay, không thể đánh mất hi vọng, tôi nhất định phải sống sót! Cho bọn nhỏ làm tấm gương!"

Hội trường tràn ngập tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đài truyền hình còn phát trực tiếp, cộng đồng mạng cũng vẫn đang vì Tịch Phi Phi cố gắng khích lệ.

"Sờ sờ Phi Bảo!"

"Phi Bảo không khóc, em yêu chị!"

Tịch Bạch đứng ở bên hậu trường sân khấu, mặt không thay đổi nhìn cô.

Trên thế giới này, còn có rất nhiều bệnh nhân máu trắng, nhưng vì sao chỉ có Tịch Phi Phi nổi danh, trở thành nhân vật nổi tiếng có triệu fans trên Internet.

Không chỉ bởi vì cô tuổi còn trẻ, càng bởi vì cô hiểu được thủ đoạn marketing, thường xuyên tỏ vẻ yếu ớt, giọng nói không ngừng run rẩy, ngoài ra còn ca hát khiêu vũ, vì chính mình đáp nặn hình tượng đẹp đẽ trước mặt mọi người.

Tịch Bạch lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, chụp một tấm hiện trường phòng vấn chị gái.

Đúng lúc này, nhân viên đài truyền hình ngoắc Tịch Bạch: "Mau tới chỉnh trang, đến cô lên đài !"

Mấy thợ trang điểm cầm phấn liên tục phủ lên mặt cô, Tịch Bạch cảm thấy một trận mất hồn, người chủ trì nói: "Kế tiếp, chúng ta mời em gái của Tịch Phi Phi lên đài, chúng ta muốn nghe, em ấy sẽ đánh giá quá trình Tịch Phi Phi cùng bệnh ác tính đấu tranh như thế nào."

Tịch Bạch bị nhân viên đẩy ra sân khấu sáng sủa, ánh đèn chói gần như làm cô có chút không mở mắt ra được, cô theo bản năng lấy tay chặn lại.

Người chủ trì để cô ngồi vào bên cạnh chị gái.

Trên đài Tịch Phi Phi trò chuyện vô cùng tự nhiên vui vẻ, hoàn toàn khác biệt với Tịch Bạch đang ngồi dưới đèn, hiển nhiên có chút không biết làm thế nào, cô nhìn mấy trăm người ở thính phòng, khẩn trương một lần lại một lần làm hít sâu, nhìn có chút ngốc, nhưng lại rất xinh đẹp.

Người chủ trì dùng giọng điệu nói chuyện phiếm hỏi Tịch Bạch: "Nghe nói em sẽ lấy máu để cho chị truyền đúng không?"

Tịch Bạch còn chưa kịp nói, Tịch Phi Phi lập tức trách móc: "Em ấy sẽ, cùng lắm chỉ là ngẫu nhiên một lần, mỗi lần Bạch Bạch đều sẽ khóc lớn, giống như đứa con nít."

Người chủ trì cất cao giọng: "Xem ra em gái còn chưa có lớn lên đâu, lại vẫn sẽ khóc âm ỉ, em như vậy là tự nguyện muốn cho chị truyền máu sao?"

Rốt cuộc cũng hỏi đến vấn đề này.

Kiếp trước, Tịch Bạch nói ra suy nghĩ trong lòng mình, nói không phải, cô không phải tự nguyện, lại bị vô số người trên mạng công kích cùng chửi rủa, nói cô máu lạnh vô tình, không xứng làm em gái của Tịch Phi Phi.

Thậm chí trong trường học bạn bè đều liên kết tập thể cô lập cô.

Tịch Bạch nhìn chị gái lệ quang ngập vành mắt, thản nhiên nói --

"Không, tôi không nghĩ là cho chị truyền máu."

Không ngoài dự đoán, hiện trường ồ lên một tiếng, các học sinh kề tai nhón nháo thảo luận, mẹ ngồi ở hàng ghế đầu cũng giật mình chờ cô nói tiếp.

"Tôi không nghĩ cho chị truyền máu, bởi vì lấy máu thật sự rất đau, hơn nữa sau mỗi lần lấy máu, tôi đều sẽ choáng váng đầu, có đôi khi là một buổi chiều, có đôi khi là cả một đêm, ngày thứ hai cũng sẽ ỉu xìu."

Góc bên trái thính phòng, Tạ Tùy đang tựa vào trên ghế ngủ gà ngủ gật.

Hắn là bị chủ nhiệm lớp bắt tới xem phỏng vấn .

Chủ nhiệm lớp ban đầu có ý định muốn cuộc phỏng vấn này sẽ giúp cho các học sinh không nên thân kia hiểu chuyện hơn, tuy nhiên toàn bộ quá trình là Tịch Phi Phi than thở khóc lóc, cảm động kể lại các ốm đau trải qua, bọn họ cũng không mấy may nhúc nhích chút nào... Toàn là chơi trò chơi chơi trò chơi, rồi lại ngủ ngủ.

Đúng lúc Tịch Bạch đang nói chuyện, Tạ Tuyền thanh tỉnh chút, hơi hơi mở mắt, ánh mắt dừng lại ở trên khuôn mặt cô.

Cô gái có gương mặt trái xoan, làn da tựa như tuyết đầu mùa, trắng nõn nà, làm hấn nghĩ đến con vật nhỏ đơn thuần vô hại trong rừng rậm, nhưng con người đen nhánh lại ẩn ẩn lộ ra mũi nhọn.

Tinh thần hấn thoáng tỉnh lại, ngắm nhìn cô.

Tịch Bạch nói tiếp: "Nếu có khả năng, tôi thà rằng thay thế chị gái mắc phải bệnh tật, tôi nghĩ tôi sẽ nhìn thẳng vào vận mệnh của mình, cố gắng vượt qua nó."

Tịch Phi Phi nhếch miệng cười.

Tịch Bạch nói tiếp: "Thời điểm bạn chăm chú nhìn vào vực thẳm, vực thẳm cũng đang chăm chú nhìn vào bạn; thời điểm bạn cùng ma quỷ chiến đấu, cũng muốn để phòng chính mình biến thành ma quỷ. Tôi hi vọng mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp lên, cũng hi vọng chị sẽ trở nên tốt hơn."

Dưới đài các lãnh đạo dồn dập gật đầu, khen ngợi nhìn Tịch Bạch.

Các học sinh thấp giọng nghị luận --

"Mặc dù có điểm nghe không hiểu, nhưng lại rất có đạo lý."

"Tịch Bạch bình thường im hơi lặng tiếng, hiện tại xem ra, cũng không ngốc như vậy."

Tịch Phi Phi nghe lời nói giàu thâm ý của Tịch Bạch, sắc mặt đen xuống.

Người chủ trì nói: "Em gái đúng thật sự là một cô gái rất lương thiện, tình nguyện giúp đỡ chị, thừa nhận cực khổ, tôi tin tưởng, chỉ cần hai chị em đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể chiến thắng căn bệnh này. Đúng rồi,

em gái cũng là người ủng hộ chân thành nhất của chị mình, vì sao mà bình thường rất ít xuất hiện trước công chúng. . ."

Tịch Phi Phi thấy nội dung đi sai hướng, liền đột nhiên đánh gãy: "Tính cách em gái tôi tương đối hướng nội, không quá thích nói chuyện, lần này em ấy lên đài thật không tình nguyện đâu, chúng ta liền không làm em ấy khó xử, đúng rồi, tôi kể tiếp còn có một câu chuyện nhỏ muốn chia sẻ cho mọi người."

Tịch Phi Phi thành công đoạt đi màn ảnh, nhân viên công tác cũng không tiếp tục quay Tịch Bạch.

Màn ảnh tuy rằng ngắn ngủi, nhưng là còn nhiều thời gian, cô cũng không sót ruột.

Tịch Bạch lấy ra di động, mở weibo của chị, trạng thái mới nhất là ảnh chụp từ ở phía sau đài.

Trong ảnh chụp, chị ấy phồng má, mỉm cười đáng yêu, bởi vì trang điểm kỹ càng, cho nên sắc mặt rất tốt.

"Tiết mục nhanh lên , thật là có chút ít khẩn trương, cả nhà cho tớ ủng hộ đi. Yêu mọi người! 【 so tâm 】 "

Bình luận lại là một mảnh thối phồng --

"Thật sự rất thích chị lạc quan cùng sáng sủa."

"Phi Bảo đáng yêu nhất."

"Cố gắng, Phi Bảo, chúng ta là hậu thuẫn kiên cố của em"

Tịch Bạch kéo bình luận xuống, từ đầu tới cuối cùng, có mấy cái bình luận khiến người ta chú ý.

"Thời điểm bạn cùng ma quỷ chiến đấu, cũng muốn đề phòng chính mình thay đổi thành ma quỷ. Tôi cuối cùng cảm thấy, em gái của Tịch Phi Phi có thâm ý khác."

"Lâu trên có thể hay không suy nghĩ nhiều quá."

"Không biết đâu, có thể là tôi suy đoán đi nhưng cảm thấy không đơn giản như vậy."

"Nhún vai."

...

...

Buổi tối, cả nhóm bạn nháo lên muốn chúc mừng Tịch Bạch lần đầu tiên lên đài.

Cả một đám mặc váy trắng, ăn mặc thanh thuần ngọc nữ. Nhưng Tịch Bạch biết, các cô ấy mà xắn tay áo lên liền có thể ngồi xuống thổi lửa, nhai trúng tiêu bị cay liền gào gào gọi, hoàn toàn không cần hình tượng.

Tối, đoàn người các cô hoan nghênh đi đến quán lẩu ngoài trường học.

Tựa hồ đến chậm, khách ngồi đầy quán lẩu, đã không còn chỗ trống.

Quán lẩu này hương vị vô cùng ngon, rất khó lại tìm thấy một tiệm khác vừa khẩu vị, các cô gái hiền nhiên cũng có chút thất vọng.

Đúng lúc này, Ân Hạ Hạ lấy cùi chỏ chọc chọc Tịch Bạch, thấp giọng nói: "Bên trong kia có một bàn sát tường, là đám của Tạ Tuyền."

Tịch Bạch ngẩng đầu lên liền trông thấy Tạ Tuyền.

Hắn mặc áo thun màu đen cổ tròn đơn giản, tay áo xắn lên, lộ ra một khúc cánh tay thon dài trắng nõn.

Ngón trỏ tay trái mang một chiếc nhẫn màu bạc.

Tạ Tuyền tính cách thô bạo nhưng trên người của hắn lại thường xuyên mang một ít trang sức tinh xảo, giống như cái chiếc nhẫn bạc kia.

Lại như khuyên tai, móc chìa khóa của hắn . . . Đều là rất có phong cách độc đáo tiểu ngoạn ý(?).

Tạ Tuyền đối với vật tinh xảo không chỉ nhiệt tình yêu thương, đồng thời lại xoi mói đến cực hạn.

Tóm lại, là cái tính cách khó lường, là một người khó có thể chung đụng.

Mấy tên con trai cũng nhìn thấy Tịch Bạch.

"Cô ấy có phải là cô bé hôm nay phỏng vấn không."

"Cậu không phải là chơi di động không xem phỏng vấn sao, sao lại nhớ."

"Aiz, mắt nhỏ xem mỹ nữ, cô ấy xinh đẹp như vậy, tớ đương nhiên nhớ."

Các chàng trai thấp giọng nghị luận, đương nhiên, các cô gái cũng đang nghị luận về bọn họ.

Hai bên vẫn còn là thiếu niên nên thận trọng, ngượng ngùng.

Tạ Tuyền bên cạnh Tùng Dụ Chu chủ động đã mở miệng: "Đã không còn chỗ ngồi, muốn hay không lại đây cùng nhau ngồi."

Ngày thường trong cái vòng nhỏ hẹp, nữ sinh không sợ trời không sợ đất, nhưng giờ này khắc này, tất cả đều kinh sợ một hồi, đem Tịch Bạch vây vào giữa, thì thềm giống bồ câu nhỏ thảo luận --

"Làm sao được! Mời chúng ta vào bàn !"

"Không đi! Bọn họ đánh quyền thật hung ! Tớ... Tớ sợ."

"Nhưng như vậy là không cho họ mặt mũi, có thể hay không bị đánh?"

Tạ Tùy chậm rãi trộn một chén tỏi, liếc nhìn các nữ sinh đang đứng đó không xa.

Trong đám người, hẩn nhìn một cái liền trông thấy Tịch Bạch, cô mặc áo sơ mi trắng quy củ đúng đắn, cổ áo cài nút, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn.

Làn da cô phi thường trắng, trắng đến mức cảm tưởng một cái đánh nhẹ cũng đã phiếm hồng.

Sơ mi thật đơn giản, bởi vì mồ hôi, lớp áo ẩn ẩn thấm vào da thịt cô.

Tịch Bạch cúi đầu, thật rõ ràng đang cố tránh đi ánh mắt của hẩn, không giống như là ngượng ngùng, mà như là cố ý né tránh . . .

Ngược lại làm cho Tạ Tùy chú ý.

Tạ Tùy cười cười hỏi: "Bạn học nhỏ, không cho mặt mũi?"

Tịch Bạch cảm nhận được trong con người hẩn phát ra nguy hiểm, thấp giọng nói: "Không phải. . ."

"Kia mau lại đây ngồi."

Tịch Bạch xác định, những lời này hẩn không phải dùng câu nghi vấn, mà là câu cầu khiến.

Hắn nhất quán như thế, dục vọng cường liệt, tính cách cố chấp, bá đạo mà ích kỷ, không ai dám làm nghịch ý hắn.

Thấy các cô gái đều bị dọa sợ muốn khóc, Tùng Dụ Chu cười làm điệu đi không khí: "Em gái, đều học cùng một trường, lại đây ngồi, đừng để mama tức giận, ăn lẩu chứ không ăn các em, sợ cái gì."

Tịch Bạch thấp giọng nói: "Các cậu ấy . . sợ bị đánh."

Phía sau mấy nữ sinh thật hận không thể một người một cước đạp mông Tịch Bạch.

Cậu ăn cái gì mà lớn lên lại thành thật như thế! Cái này là thật sự muốn bị đánh!

Tạ Tùy quay đầu nhìn tràn ngập chờ mong, hoạt động cổ một chút, nói --

"Lại đây ngồi, đừng làm cho tôi nói lần thứ hai."

Khóe mắt hắn tuy nhuộm ý cười nhưng giọng nói lại lạnh đến cực hạn.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tồn Hại Âm Đức

EDITOR: JIN XUAN

Thứ nhất, các cô gái đều siêu muốn ăn nồi lẩu này, thứ hai là Tạ Tùy mời các cô, phải cho hăng mặt mũi, trong trường học, không phải người nào cũng có đủ tư cách để Tạ Tùy mở miệng nói chuyện.

Các cô gái lục tục ngồi xuống bên cạnh bàn.

Tùng Dụ Chu dẫn đầu tự giới thiệu: "Anh đây gọi Tùng Dụ Chu, ban 19, Tùy ca các em đều biết, đây là Tương Trọng Ninh, đây là. . . Nhiều người như vậy, nói các em cũng không nhớ được."

Mấy nam sinh phía sau lập tức kêu gào lên: "Chúng ta tại sao không xứng có được tính danh!"

Tùng Dụ Chu cười nhẹ: "Tóm lại, các em gọi một tiếng ca ca cũng được, gọi tiểu ca ca cũng được, tùy ý."

"Này Tùng Dụ Chu, đừng có chiếm tiện nghi của các em gái."

"Lăn cút đi!"

Những nam sinh trên người mang theo sự ngỗ nghịch, so với hình tượng ôn nhu khiêm tốn bình thường trong lớp đối với các cô là hoàn toàn khác biệt.

Các cô gái thè lưỡi, cũng tự giới thiệu, liền xem như quen biết.

Bởi vì Tạ Tuyền ngồi ở phía ngoài cùng, các cô gái liền đẩy Tịch Bạch đến ngồi bên người hẳn.

Trên người của hẳn tản ra lực hấp dẫn trí mạng, mặc dù là trùng sinh trở về Tịch Bạch, đều không thể tránh bị hẳn ảnh hưởng, cảm giác được tim đập càng nhanh.

Phục vụ đến lấy thực đơn, các cậu bé thật tự giác đem thực đơn đưa cho Tạ Tuyền.

Ngày thường, Tạ Tuyền cơ hồ không có cùng nữ sinh chung đụng, ôm bút liền muốn gọi món ăn, Tùng Dụ Chu chen chân vào đập đập ghế dựa của hẳn.

Tạ Tuyền ngẩng đầu nhìn hẳn: "Làm gì?"

Tùng Dụ Chu dùng ánh mắt ý bảo hẳn: "Lão Đại, thân sĩ phong độ!"

Tạ Tuyền là không có thân sĩ phong độ, bất quá hẳn nhìn nhìn Tịch Bạch bên cạnh im lặng như gà, vẫn là đem thực đơn đưa cho cô.

Tịch Bạch tiếp nhận thực đơn, không chút suy nghĩ, dựa theo trí nhớ kiếp trước gọi món ăn thói quen, tùy miệng kêu vài món thức ăn, hỏi các cô gái: "Các cậu muốn ăn cái gì?"

"Aiyou, chúng ta đang giảm béo đây."

"Không ăn không ăn, cậu cứ gọi đi."

Tịch Bạch: ...

Vừa rồi không biết ai nói, đói bụng đến nỗi hận không thể rút mỡ ra uống, lúc này lại giả vờ nghiêm trang thận trọng.

Tịch Bạch đem thực đơn trả cho Tạ Tuyền, Tạ Tuyền nhận bút đang muốn gọi cơm --

Thịt ba chỉ, cô gọi ; thịt bò mềm, cô cũng gọi . . . Ngay cả những món Tạ Tuyền thích nhất, cô đều gọi .

Tạ Tuyền nhìn từ trên xuống dưới, phát hiện những đồ ăn hấp thích, kể cả món thịt xào hành tây, cô đều gọi lên.

Hắn nhíu nhíu mi, nhìn về phía Tịch Bạch, con người đen nhánh lộ ra một tia khó hiểu.

Tịch Bạch vén vài sợi tóc sau tai, lộ ra khuôn mặt hồng phác phác, vẻ mặt ôn nhu, cúi đầu quấy chén nước chấm, trông rất hồn nhiên.

Hắn cảm thấy, cô bé này có chút kỳ quái.

Tạ Tuyền không có gọi món nào , đem thực đơn đưa cho Dụ Chu.

"Khó có được hôm nay Tuyền ca lại không gọi món."

Dụ Chu tiếp nhận thực đơn vừa thấy, cười híp mắt nói: "Oa, cô em này, em là tiểu tình nhân của Tuyền ca kiếp trước hay sao, hấp thích ăn gì em đều biết!"

Tịch Bạch nghe vậy, chiếc đũa đang quấy tỏi hơi ngừng lại, ngẩng đầu, phát hiện Tạ Tuyền cũng đang nghi ngờ nhìn cô.

Cô tâm hoảng ý loạn, thấp giọng nói: "Em ... Chỉ là qua loa gọi món, ăn lâu không phải đều là những thức ăn này sao."

"Vậy cũng quá chuẩn , Tuyền ca ăn cái gì đều thật xoi mói , có thứ tuyệt đối không ăn, có thứ nhất định phải ăn, em gọi những món này, là thứ hấp luôn ăn, thật quá trùng hợp nha."

"..."

Được rồi, chính là bởi vì Tạ Tuyền ăn cái gì cũng xoi mói, cho nên từ trước đến nay Tịch Bạch mới có thể theo bản năng gọi những món hăn thích ăn.

Cô biết rõ tất cả thói quen sinh hoạt của hăn.

Kiếp trước, lúc hăn đem cô ôm trở về nhà chăm sóc, đoạn thời gian đó, hai người thân mật quan hệ thậm chí vượt qua cả tình yêu cuồng nhiệt giữa tình nhân.

Nhưng bọn hăn không phải tình nhân, bởi vì --

Tạ Tuyền khi một lần đua xe ngoài ý muốn, đã đánh mất khả năng đàn ông. (Editor Jin Xuan: Khả năng gì chắc mọi người biết nhỉ)

Tịch Bạch không biết Tạ Tuyền là lúc nào gặp chuyện không may, chung quy kiếp trước ở trung học, cô cùng Tạ Tuyền thật sự là không quen.

Thời điểm khi cô gặp lại Tạ Tuyền, hăn đã không còn chơi đua xe, cũng không đánh quyền, đáy mắt cũng không còn mang theo tia sắc bén như trước.

Xem ra, hăn ở hiện tại vĩnh viễn sẽ không trở thành một người bình thường, sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về nhà ổn định công tác.

Lúc trước vào mùa tuyết rơi dày đặc, Tịch Bạch mặc đồ bệnh nhân mỏng manh, từ trong bệnh viện trốn ra, té xỉu ở ven đường. Tạ Tuyền đem cô nhặt được trở về, nổi cơn điên đau lòng cho cô, yêu cô, hôn cô. . . Lại bất lực, ần nhẫn đến cực hạn.

Nghĩ tới đoạn thời gian đã trải qua đó, Tịch Bạch run sợ bần bật.

Vốn cho là, chính mình sẽ cùng người đàn ông âm u này làm bạn vượt qua cả đời, cho đến khi cô ngoài ý muốn tử vong...

Tịch Bạch sẽ không để cho việc này lại xảy ra.

Sau bữa cơm, Tạ Tùy lấy tiền từ ví màu đen của mình ra, đưa cho Tùng Dụ Chu, để hăn đi tính tiền.

Tịch Bạch lên tiếng: "Chúng ta chia đôi đi."

Các cô gái cũng lập tức nói: "Đúng vậy, chia đôi sẽ tốt hơn."

Tùng Dụ Chu cười nhạt nói: "Có Tùy ca ở đây, chưa từng để nữ sinh trả thù lao."

Tịch Bạch biết, gia cảnh Tạ Tùy không phải rất tốt, nhưng hăn đặc biệt có thể kiếm tiền, bởi vì hăn đặc biệt có thể đánh, liều mạng tột cùng. Đánh quyền cả đêm, có đôi khi vận khí tốt có thể kiếm tới bốn chữ số, đương nhiên, không chỉ những thứ này, hăn còn cùng với những hào môn thiếu gia chạy đua xe, bọn họ đánh cược, hăn thắng, liền có thể kiếm không ít.

Tịch Bạch tin tưởng, trên thế giới này không có điều gì mà Tạ Tùy muốn làm lại làm không được.

Hăn tựa như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt mọi thứ, cuồng vọng mà phóng túng.

Chỉ tiếc, sự cố ngoài ý muốn kia, cũng là do Tạ Tùy tuổi nhỏ khinh cuồng. . .

**

Tịch Bạch không có ngồi xe, mà là đi bộ về nhà, cho tiêu đi thức ăn vừa này.

Cô nhìn tiệm hoa tươi, cửa hàng thực phẩm, tiệm đồ ngọt ngoài tiểu khu... Nhìn trong tiệm thấy bộ dáng chú thím thét to bần rộn, tất cả đều thân thiết mà quen thuộc như vậy.

Cô tựa như đang trải qua một giấc mộng dài, ở trong mộng đi hết cả đời.

Nhà Tịch Bạch ở trung tâm thành phố xa hoa nhất, tiểu khu hoa viên hiện đại, nhiều khu biệt thự tinh xảo.

Hoàn cảnh chung quanh biệt thự yên tĩnh, có dòng chảy Tiểu Kiều, cũng có dây leo Lục La, Tịch Bạch nhìn trước cửa nhà mình trồng đầy các loại hoa tươi, một năm bốn mùa thay phiên thịnh phóng, vô cùng chói lọi.

Cô hưởng thụ tự nhiên, cũng nhiệt tình yêu thương cuộc sống, từng đối xử với chính mình tốt đẹp, nhân sinh có vô hạn khát khao --

Tìm một công việc yêu thích, gả cho người đàn ông mình yêu, sinh ra hai cục cưng, nuôi một con mèo, ngày ngày ấm áp, yên ổn.

Nhưng mà ngay cả giấc mộng bình thường này, đến cuối cùng đều trở nên xa vời, không thể thành hiện thực, đừng nói đến kết hôn sinh con cái, ngay cả yêu đương cha mẹ cô đều không cho phép, bởi vì sứ mệnh từ nhỏ của cô đã là trở thành "Kho máu" của chị gái, cần thì cứ lấy.

Dựa vào cái gì chứ.

Tịch Bạch về nhà, trong nhà trống rỗng, chỉ có dì giúp việc ở trong phòng bếp bần rộn.

Cô nằm ở trên giường, lấy di động ra, thấy được chị gái hai phút trước phát một cái weibo, hình chụp là cả nhà tại nhà hàng ăn cơm --

"Có ba mẹ yêu thương, tôi cảm giác mình là người may mắn nhất trên thế giới, tôi nhất định sẽ tiếp tục kiên trì ! Yêu các bạn!"

Tịch Bạch kéo xuống bình luận, nghìn cái đều giống nhau, đều là các fans cổ vũ.

Tuy nhiên, cô tìm được một cái bình luận không giống bình thường --

"Kỳ quái, người một nhà ăn cơm, vì sao em gái lại không có mặt?"

Bình luận này tựa như một giọt nước giữa đại dương, rất nhanh liền bị ngập, không ai để ý.

Tịch Bạch trong lòng coi như có chút an ủi, ít nhất, cô tại đài truyền hình lộ mặt, để mọi người chú ý tới sự tồn tại của cô.

Lúc này chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi, cô cũng không sốt ruột.

Tịch Bạch nghỉ ngơi trong chốc lát, liền vào phòng luyện tập, nơi này ngày thường là phòng khiêu vũ của chị cô, đàn violoncello của cô cũng đặt ở bên trong.

Hai chị em lúc còn rất nhỏ liền đăng kí học nghệ thuật, chị cô thích khiêu vũ, mà Tịch Bạch khi đó cái gì cũng đều không hiểu, chị nói nhường cô kéo đàn violoncello, tương lai có thể vì chính mình đệm nhạc, Tịch Bạch liền ngây ngốc học đàn violoncello.

Đàn violoncello khó học đến trình độ năm sao, nhưng Tịch Bạch vẫn kiên trì, cuối tuần nào cũng bắt chấp mưa gió công đàn violoncello cồng kênh đi đến trung tâm học.

So với vũ đạo của Tịch Phi Phi mà nói, quá trình học tập đàn violoncello vô vị chán nản hơn rất nhiều, đã lựa chọn, mặc kệ có thích hay không, cô cảm giác mình đều phải nên kiên trì.

Cô kéo Elgar «Bản hòa tấu Violoncello», tính toán thời gian, bà nội hẳn là sắp tới đây .

Ngày này kiếp trước, từ tiết mục phỏng vấn về sau, bà liền tới nhà lớn, tập hợp người cả nhà tập thể phê bình Tịch Bạch, cho rằng cô ở đài nói lời nói kia là đại nghịch bất đạo.

Mẹ thậm chí còn than thở khóc lóc chỉ trích cô không có lương tâm, không chú ý tình thân máu mủ.

Tịch Bạch bị mẹ nói đến lệ rơi đầy mặt, đáy lòng thật tình sám hối chính mình "Có lỗi" .

...

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, dì Chu nói với Tịch Bạch: "Tiểu thư, lão phu nhân đến ."

"Tốt!" Tịch Bạch buông đàn violoncello xuống, vội vàng đi ra khỏi phòng.

Dưới lầu, trên sofa phòng khách, bà cụ ngồi nghiêm chỉnh, tóc còn chưa trắng phao, mang kính lão, ăn mặc tương đối bình thường, bà muốn tân triều rất nhiều(?)

Tịch Gia nằm trong bộ ba tập đoàn xí nghiệp kinh doanh, cũng coi như là gia tộc thượng lưu hào môn, bà tuy tuổi tác đã cao, nhưng tinh thần vẫn tinh tường như trước khổng chế tập đoàn, cha của Tịch Bạch lại có phần thua kém trước anh em, hiện tại vốn vẹn chỉ có được một công ty kinh doanh mà thôi.

Bởi vậy, tại Tịch Gia, cha mẹ đều là xem sắc mặt của bà cụ Tịch, ngày thường hỏi han ân cần, ân cần đầy đủ.

Quá khứ Tịch Bạch rất sợ bà nội, cảm thấy bà thật hung dữ, thật nghiêm túc.

Nhưng lúc Tịch Bạch sắp chết, người duy nhất bên cạnh cô, chỉ có mình bà.

Tính cách bà lý trí bình tĩnh, tâm địa lại thiện lương.

Trước mắt xem ra, bà nội là người duy nhất trong nhà có thể che chở cô.

"Từ xa đã nghe thấy tiếng đàn violoncello, đoán được là cháu, nhưng lại không xác định được, kĩ năng đánh đàn của cháu như thế nào lại đột nhiên tăng cao nhiều như vậy?"

Trình độ đánh đàn bây giờ của Tịch Bạch là của năm 25 tuổi, giấy chứng nhận, giải thưởng nên lấy, cô đều đã lấy, cùng trình độ năm mười bảy tuổi nhất định là một trời một vực.

"Có thể do trong khoảng thời gian này cháu luyện tập tương đối chịu khó."

"Chăm chỉ là tốt, ta thích con cháu chăm chỉ, đến, ngồi vào bên cạnh ta."

Tịch Bạch ngoan ngoãn ngồi, quá khứ trước kia, cô nhất định là không bằng lòng thân cận bà nội, nhưng hiện tại cô không sợ .

"Ta hôm nay xem phỏng vấn trực tiếp, lời cháu nói qua trong tiết mục, rất có thâm ý, ta liền muốn qua thăm cháu một chút, cũng muốn nghe một chút suy nghĩ của cháu."

Kiếp trước, bà đến đây chỉ để vạch tội cô, Tịch Bạch cũng bởi vì vậy mà không được bà cưng chiều.

Hiện tại, tình hình hoàn toàn khác biệt.

"Cháu nói thời điểm người cùng ma quỷ chiến đấu, cũng muốn để phòng chính mình cũng thay đổi thành ma quỷ, những lời này là có ý tứ gì, cùng ta nói ra."

"Bà, không có ý tứ khác, cháu cảm thấy bất kể là người hay sự tình, đều có hai mặt, nhìn qua người thiện lương không nhất định thật sự lương thiện, nhìn qua sự vật không tốt, không nhất định hoàn toàn không có một mặt tốt. Cháu hi vọng cùng chị cùng nỗ lực."

Bà cụ Tịch kinh ngạc nhìn Tịch Bạch, cô bé này từ nhỏ đến lớn đều im lặng không nói nhiều lời, tư tưởng giác ngộ thế nhưng lại cao như thế, lúc trước ngược lại là xem nhẹ cô.

Bà trước kia là không quá thích cặp chị em này, chị thì quá mức khuếch đại dư thừa, nhưng bởi vì bị bệnh, vẫn làm người ta yêu thích; em gái thì quá mức thận trọng ngại ngùng, không có đảm đương, không đủ thông minh, không thành được châu báu.

Trong nhà đông con cháu, bà chưa từng gửi gắm bất kỳ hy vọng nào lên hai chị em nhà này.

Hiện tại, bà nhìn thấy trên người Tịch Bạch ngược lại là cảm nhận được một tia tin tưởng.

Hết thầy còn hơi sớm, tốt nhất lại tiếp tục chậm rãi quan sát.

Bà Tịch cầm tay Tịch Bạch: "Rất tốt, bình thường luyện đàn nhiều một chút, đọc sách, dỗi dào chính mình, hiểu không?"

"Cháu biết, bà nội."

Lúc này, cửa phòng mở ra, người một nhà vừa dạo phố xong vô cùng náo nhiệt trở lại.

Mẹ cô trong tay xách bao lớn bao nhỏ, đều là mua quần áo mới giày mới cho Tịch Phi Phi.

Nhìn thấy bà Tịch, cha mẹ trên mặt lộ ra kinh ngạc.

"Mẹ, sao người lại tới đây, tại sao không gọi điện thoại cho chúng con, còn để mẹ ở chỗ này chờ, thật sự là không nên. . ."

"Không ngại." Bà nói: "Ta đến xem cháu ta."

Tịch Phi Phi vội vàng đi đến bên cạnh bà, ân cần kéo tay:"Bà nội, thật vui vẻ, bà đến xem con."

"Ta là tới xem Tịch Bạch ." Bà rút tay ra khỏi tay cô , vỗ nhẹ tay Tịch Bạch: "Đứa nhỏ này, hôm nay tại tiết mục biểu hiện không tệ, ta lại đây cùng nó tâm sự."

Tịch Phi Phi sắc mặt có hơi đen xuống, nhưng vẻ không vui vài giây liền biến mất, trên mặt cô lập tức chất đầy tươi cười: "Hai chị em chung con cùng nhau bồi bà nói chuyện."

Bà Tịch nhìn con dâu trong tay bao lớn bao nhỏ, hỏi: "Ra ngoài đi dạo phố? Thế tại sao không mang theo Tịch Bạch cùng đi?"

Đào Gia Chi nói: "Đứa nhỏ này cùng bạn đi ra ngoài ăn cơm."

"Vậy chắc là có mua cho con bé quần áo mới?"

Đào Gia Chi sắc mặt càng thay đổi, lúng túng nói: "Rất nhiều quần áo đều phải mặc thử , Bạch Bạch không có cùng đi với chúng ta, là không dễ mua ."

Bà gật gật đầu: "Nói như vậy, quần áo nhiều như vậy đều là mua cho một mình Phi Phi?"

"Mẹ. . ."

Đào Gia Chi không rõ vì sao bà Tịch bình thường bận rộn lại đột nhiên quan tâm tới Tịch Bạch, có chút trở tay không kịp: "Ngày khác con sẽ mang Tịch Bạch đi mua quần áo mới."

"Không cần, con công tác cũng rất bận rộn ."

Bà từ trong ví lấy ra một tấm thẻ đưa cho Tịch Bạch: "Muốn ăn cái gì mua cái gì, đừng ủy khuất chính mình, cháu cũng không dễ dàng."

Đương nhiên, câu "Cháu cũng không dễ dàng" này, là có thâm ý khác, bà cảm thấy Tịch Gia đối Tịch Bạch có thua thiệt.

Tịch Phi Phi nhìn bà đưa cho Tịch Bạch một tấm thẻ, đáy mắt lóe lên ghen tị.

"Bà nội, con không cần ."

Tịch Minh Chí liền nói: "Bà cho con, con cầm đi."

Cha đã lên tiếng, Tịch Bạch lúc này mới nhận lấy, nói cảm ơn với bà.

Lúc sau, Đào Gia Chi cùng Tịch Minh Chí cùng nhau đưa mẹ đi ra ngoài lên xe, Tịch Bạch tựa vào cửa sổ bên lầu hai nghe được bà cụ Tịch nói với mẹ cô: "Đều là con gái của mình, không cần quá mức thiên vị, bằng không một đứa kia tâm sinh oán hận chất chứa, gia đình không yên."

"Mẹ, chúng con cũng không có ủy khuất Tịch Bạch."

"Lúc trước các con nói muốn sinh thêm một đứa cung cấp máu cho Phi Phi, ta là không đồng ý, này đối với Tiểu Bạch là quá không công bằng,

nhưng là do Phi Phi tính mạng nguy hiểm, ta cũng thật không có biện pháp tốt hơn, tóm lại, chính các con trong lòng đều biết, việc làm này không phúc hậu, chung quy tổn hại âm đức."

"Mẹ, cũng là không có cách nào khác, hai đứa đều là tự con sinh ra, con sao có thể không đau lòng, chỉ là Phi Phi sinh bệnh, con bình thường đối với nó thiên vị một ít, điều này cũng thật bình thường, con tin tưởng Bạch Bạch sẽ hiểu rõ."

...

Tịch Bạch không có nghe nữa đi, cô đem tấm thẻ kia lấy ra, để vào trong ngăn kéo nhỏ khóa lại.

Tiền không thể dùng loạn, đều phải giữ lại, chuẩn bị cho những ngày sau.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chợ Tức

EDITOR: JIN XUAN

Sáng sớm, Tịch Bạch sớm hoàn tất rửa mặt, xuống lầu ăn sáng.

Dì giúp việc có tay nghề vô cùng tốt, bữa sáng đặc biệt phong phú, có sữa, bánh mì nướng, còn có sữa đậu nành trứng gà cùng bánh bao, xem như trung tâm kết hợp .

Hiện tại Tịch Bạch thật yêu quý chính mình khỏe mạnh, cô chịu đủ những năm tháng thảm khốc bị bệnh thiếu máu kia tra tấn, sống lại một lần, quan trọng nhất vẫn là khỏe mạnh, thân thể sụp đổ thì cái gì cũng đều không có.

Cô ăn điểm tâm xong, đeo balo muốn đi học, Tịch Phi Phi mới ngáp ngấn ngáp dài xuống lầu.

Đào Gia Chi nhìn không được nói: "Phi Phi, con xem em con hôm nay thức sớm ăn sáng, con tại sao lại ngủ nướng ."

"Ai da, mẹ, con mệt." Tịch Phi Phi làm nũng.

Mẹ trều mển xoa xoa tóc của cô ấy: "Mau ăn ít đồ, đến trường nhanh, bị muộn rồi ."

"Không muộn được, để tài xế Trương đưa con đi."

Đào Gia Chi nói với Tịch Bạch: "Bạch Bạch con đợi chị đã, đợi một lúc tài xế đưa các con cùng đi đến trường học."

"Không cần, con chạy xe đạp." Tịch Bạch đã mang vào giày thể thao màu trắng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đào Gia Chi nhìn bóng dáng Tịch Bạch, nói với Tịch Phi Phi: "Em con giống như có chút thay đổi."

Tịch Phi Phi đang bận rộn nhắn WeChat, hoàn toàn không nghe thấy lời của bà.

Tịch Bạch khéo léo gấp xe đạp, ung dung đạp, xem như rèn luyện thân thể.

Thời điểm qua đường lớn, cô nhìn thấy Tạ Tùy đang chạy xe đạp leo núi.

(Xe đạp leo núi)

Hắn mặc áo T-shirt mỏng, tay áo ngắn, bởi vì yên cao cho nên hắn có hơi cong lưng, tựa như dây núi.

Hắn cũng chuẩn bị qua đường lớn.

Tịch Bạch tăng nhanh tốc độ đạp dưới chân, không muốn cùng hắn gặp gỡ.

Qua đường lớn, Tạ Tùy cũng trông thấy Tịch Bạch, cô mãnh liệt vung chân đạp lên bàn đạp, tốc độ ngựa tung bay, giống như là cố ý trốn tránh hắn.

Tuy nhiên xe đạp của cô ngay cả đổi tốc độ cũng không có, làm sao nhanh hơn được xe leo núi của hắn.

Rất nhanh, Tạ Tùy liền cùng cô song hành.

Hắn lười biếng nghiêng đầu nhìn nhìn cô.

Thiếu nữ đạp xe hộc hộc hộc hộc, nặng nhọc thở dốc, hai má ửng hồng tự nhiên.

"Cậu tên gì? Lần trước quên hỏi."

"Tịch Bạch."

"Tôi con mẹ nó làm sao biết là chữ gì."

"..."

Hắn nói chuyện phong cách rất kiêu ngạo.

Ánh nắng sáng sớm chiếu rọi trên người của hắn, ngũ quan anh tuấn rõ ràng, ánh mắt tối đen cùng cái mũi cao thẳng.

Hắn nhìn cô, tựa như đang đợi cô trả lời.

Tịch Bạch kiên nhẫn giải thích: "Tịch trong tĩnh tịch, thuần trắng Bạch."

Tạ Tuyền đầu lười lạp lại hai chữ này, đang muốn nói cùng đi, Tịch Bạch bỗng nhiên phanh xe lại: "Cậu đi trước đi, tôi còn muốn đến văn phòng phẩm mua bút."

Tạ Tuyền cũng phanh lại, không suy nghĩ liền nói: "Cùng nhau đi."

"Không cần ." Tịch Bạch chần chừ nói: "Tôi còn phải đợi. . . bạn học."

Tạ Tuyền sắc mặt bỗng nhiên chìm xuống, con người đen nhánh phát ra mũi nhọn.

Hắn tâm tư nhay bén, nhìn ra Tịch Bạch đang từ chối cùng né tránh, cô không muốn cùng hắn có dính dáng.

Hắn quay đầu xe, không nói một lời liền chạy vút đi.

Một trận gió đi qua, cuốn lá rụng tươi tắn, Tịch Bạch nhìn bóng dáng Tạ Tuyền đi xa, nhẹ nhàng buông tiếng thở dài.

Mặc kệ là yêu hay hận, Tạ Tuyền đều rất cực đoan, kiếp trước biết được cô tử vong, hẳn thậm chí còn vọt vào nhà tang lễ, cướp đi thi thể sắp hoá táng...

Trở lại một lần, Tịch Bạch không hi vọng chính mình làm cho Tạ Tuyền trở nên điên cuồng.

Đường còn lại không xa, cô đơn giản đẩy xe đi đến trường học.

...

Tạ Tuyền xách balo đi vào phòng học, mấy nam sinh đằng sau thấy hẳn lại đây, lập tức dừng nói chuyện phiếm lại, cùng nhau nhìn chăm chăm hẳn.

Trên bàn hẳn, một cái bánh ngọt Napoleon tinh xảo, có dán giấy ghi chép hình cá heo màu sắc đáng yêu, viết --

Gửi Tạ Tuyền

Tùng Dụ Chu nói: "Là An Khả Nhu ban 1 đưa cho cậu."

Tạ Tuyền ngồi xuống, không thèm nhìn cái bánh ngọt, thậm chí chạm còn lười chạm vào, tay vung lên, bánh ngọt trực tiếp bay vào thùng rác cuối phòng học.

"Mẹ kiếp"

"Kỹ thuật này, max điểm."

"Không đúng, cậu không ăn thì cho tôi ăn! Sao lại ném! Lãng phí!"

Tạ Tuyền đem balo nặng nề đập lên trên bàn, mang theo một luồng tức giận không chỗ phát.

Các thiếu niên nháy mắt im lặng.

Thật lâu sau, Tùng Dục Chu mới thấp thỏm hỏi: "Ai chọc cậu, lửa lớn như vậy."

Tạ Tuyền không đáp lại, nhét balo vào trong hộc bàn, ngã đầu liền ngủ .

Trong giờ học, thầy giáo Ngữ văn trách cứ hẳn, Tạ Tuyền không ngẩng đầu, kiêu ngạo tiếp tục ngủ, hoàn toàn không để ý tới thầy.

Thầy Ngữ văn học kỳ này mới tới, dường như chưa từng gặp qua học sinh nông cuồng như vậy, lập tức nổi nóng, nói muốn phạt hẳn ra ngoài đứng hành lang.

Tạ Tuyền ngẩng đầu, đáy mắt tối đen mang theo nặng nề, từng từ nói lên: "Lăn xa một chút."

Thầy giáo bị khí thế của hẳn dọa, hùng hùng hổ hổ chạy tới văn phòng cùng chủ nhiệm mách tội, chủ nhiệm lớp nghe thấy Tạ Tuyền, cũng chỉ có thể lắc đầu: "Người khác còn được, chứ hẳn. . . Thật không quản được."

Tạ Tuyền là thuộc về loại mà thầy cô không thể quản, bất kể là dùng biện pháp gì, cũng không quản được hẳn.

Hẳn tương đương biết rõ ràng chính mình cần gì, bởi vậy, không người nào có thể thay đổi hẳn.

...

Trong giờ học, Tịch Bạch nhìn An Khả Nhu gục xuống bàn khóc, thật nhiều nữ sinh vây quanh ở bên người cô, an ủi cô.

"Làm sao thế này?"

Ân Hạ Hạ ôm tay nói: "Cậu ấy buổi sáng đưa đồ ăn cho Tạ Tuyền, Tạ Tuyền đem bánh ngọt cậu ấy đưa ném vào thùng rác, còn trở nên rất tức giận!"

Tịch Bạch biết, Tạ Tuyền tính tình luôn luôn khó đoán, thích phải nam sinh như vậy thì thật là làm khó bản thân.

Nhưng thế nào thì Tạ Tuyền vẫn luôn làm cho người ta thích.

Cùng bộ phận lớn nam sinh khiêm tốn lễ độ thật khác biệt, hẳn không người quản giáo, kiêu ngạo, tràn đầy mùi vị đàn ông.

Đừng nói học sinh nữ, ngay cả giáo viên nữ cũng sẽ không nhìn được nhìn hẳn vài lần.

Vài năm trung học kia, cũng là thời điểm bùng phát của Tạ Tuyền.

**

Đức Tân Cao Trung là trường tư, dạy học chất lượng cùng cơ sở vật chất đều khá vô cùng, nhà ăn rộng rãi sáng sủa, theo phong cách Châu Âu, rất cao cấp. Bởi vậy, giữa trưa có rất nhiều học sinh ở lại trường ăn cơm trưa.

Tịch Bạch ngồi vào bàn ăn chung với đám bạn thân, cách đó không xa, Tịch Phi Phi cũng đang cùng bạn cô ăn cơm.

Tịch Phi Phi không chỉ nổi trên Internet, mà ở trong trường học cũng là nhân vật nhiều người biết đến, rất nhiều nữ sinh muốn cùng cô làm bạn. Tuy rằng cô đối với người nào cũng lễ phép mỉm cười, nhưng có thể chân chính làm bạn của cô chỉ có những tiểu thư gia cảnh giàu có sung túc.

Bạn của Tịch Bạch gia cảnh đều tương đối bình thường, những nữ sinh này không phải trả số tiền kếch xù để vào Đức Tân Cao Trung, mà là hoàn toàn dựa vào thành tích thi ưu tú được đến .

Cái này gọi là vật họp theo loài, trong trường học chia ra nhóm lớn nhỏ không ít, mỗi người kết giao bạn bằng phương thức cùng mục đích đều khác biệt.

Cho dù là chị em, ở trong trường học, Tịch Phi Phi rất ít cùng Tịch Bạch trao đổi. Nhiều thời điểm, trên đường gặp, chị ta liền giả vờ thân thiết cùng cô bắt chuyện vài câu, trừ đó ra, quan hệ hai người vô cùng nhạt nhẽo.

"Đúng rồi, các cậu biết không, tháng sau, Lạc Thanh lúc trước học trường chúng ta sẽ đến tham quan trường học."

"Cậu nói là, ca sĩ nổi danh Lạc Thanh kia? Từng tại Vienna biểu diễn, năm trước còn lên diễn tiết mục cuối năm!"

"Đúng vậy, chính là cô ấy, là tiền bối tốt nghiệp trường học cấp 98 của chúng ta, lần này cố ý về trường chúng ta chọn lựa người ưu tú đi biểu diễn, học sinh hội nghệ thuật trên weibo đều phát thông báo, nhiệt tình báo danh, nói đoạt được giải thưởng có thể cộng điểm thi đại học."

Ân Hạ Hạ lắc đầu: "Xem ra tớ không thể thi, không biết ca hát cũng không khiêu vũ, thứ duy nhất biết chính là thổi tiêu, còn chỉ biết thổi 'Chợt lóe chợt lóe sáng ngời trong suốt' kia."

"Tịch Phi Phi khẳng định sẽ báo danh tham gia, cô ta không phải thuộc hội khiêu vũ sao, năm trước ở tiệc tối Nguyên Đán còn nhảy."

Cô ấy đương nhiên sẽ báo danh, Tịch Bạch nghĩ lại tới kiếp trước Lạc Thanh đến trường học lựa chọn thí sinh, Tịch Phi Phi yêu cầu Tịch Bạch kéo đàn violoncello đệm nhạc, còn mình ở trên vũ đài nhảy một điệu cổ điển.

Vũ đạo của Tịch Phi Phi hết sức bình thường, không có gì đặc biệt kinh diễm, nhưng bởi vì cô ta là thần tượng dũng cảm cùng bệnh đấu tranh, đối với thanh thiếu niên rất có ý nghĩa khích lệ, cho nên Lạc Thanh đặc biệt cho Tịch Phi Phi cơ hội tham gia biểu diễn.

Giám khảo cũng vì thấy Tịch Phi Phi thân phận bệnh nhân, miễn cưỡng cho cô một cái giải ba, để cô được cộng điểm thi đại học, lúc này nhờ vậy cô mới thi đậu trường đại học trọng điểm.

Lần biểu diễn này có thể nói là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời của Tịch Phi Phi.

Mà Tịch Bạch diễn tấu đàn violoncello cho Tịch Phi Phi biểu diễn dệt hoa trên gấm, lại bị người ta bỏ qua.

Đương nhiên, không phải hoàn toàn do Tịch Phi Phi, khi đó, kỹ năng đàn của Tịch Bạch cũng chỉ bình thường.

Thế nhưng bây giờ rất khác biệt , Tịch Bạch bây giờ có thể được xem là người đánh đàn violoncello siêu cấp tài năng.

Trở lại một lần, cô không nghĩ lại trở thành đồ trang trí cho Tịch Phi Phi, cô cũng muốn chính mình phát sáng để cho người khác nhìn đến bản thân.

Đã ăn xong cơm trưa, cả bọn lại lôi kéo Tịch Bạch đi đến khu vực bán đồ ăn vặt lượn một vòng, Tịch Bạch mua kem trứng gà, hương vị thơm ngon.

Hai bên sân bóng rổ Plastic có trồng ngô đồng giống Pháp, vào mùa hè đi dưới tàng cây, cơn gió nhẹ nhàng mà thổi lật phất, thật là thích ý.

"Bạch Bạch, cậu cũng tính tham gia cuộc thi tháng sau của Lạc Thanh sao?"

Tịch Bạch gật đầu: "Ừm, tớ muốn diễn kéo đàn violoncello."

Ân Hạ Hạ nở nụ cười: "Thôi đi, trình độ kéo đàn violoncello của cậu á, còn liều mạng hơn tớ đi thối tiêu."

Giang Vân nói: "Hạ Hạ cậu đừng có mà tự dót vàng lên mặt, Bạch Bạch kéo đàn violoncello tuy rằng bình thường, nhưng so với cậu thối tiêu còn dễ nghe hơn."

Ân Hạ Hạ vỗ vỗ bả vai Tịch Bạch: "Đừng quan tâm, cục cưng, cậu tham gia vẫn là đáng cổ vũ."

Các cô tựa hồ cũng không quá xem trọng biểu diễn của Tịch Bạch, có thể hiểu được, nếu là ở trình độ của đời trước, Tịch Bạch cũng không dám ôm việc này vào người.

Tịch Bạch cầm muỗng nhỏ, từng miếng từng miếng ăn kem, nghe bọn chị em líu ríu nói chuyện bát quái trong vườn trường.

Gió nhẹ nhẹ vỗ về gò má của cô, trải qua một lần gặp tử thần, cô lần đầu tiên cảm thấy cuộc sống thật tốt, có đồng bọn làm bạn, thật tốt.

Lúc này, phía sau có nam sinh lái xe đạp nhanh chóng chạy qua, thời điểm đến gần Tịch Bạch, không biết cố ý hay vô tình, cùng cô "Tiếp xúc thân mật" .

Tuy rằng xe đạp không có đụng tới Tịch Bạch, nhưng cô vẫn thấy kinh hãi, lão đảo vấp ngã.

Kem trứng gà trong tay cũng bay ra ngoài, "Bẹp" một chút, rơi trên mặt đường nhựa.

Các cô gái vội vàng chạy tới, thân thiết hỏi cô có sao không.

Tịch Bạch ngã ngồi trên mặt đất, liên tục vẫy tay, để các cô không cần lo lắng: "Không có việc gì, không bị thương."

Tạ Tùy một tay vịn đầu xe, cằm hơi nâng lên, từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn cô.

Ánh nắng chiếu vào mắt hấn, trông như quả cầu thủy tinh xinh đẹp sáng bóng.

Vẻ mặt hấn lạnh lùng làm người nhìn phát lạnh.

Tịch Bạch vịn bả vai bạn đứng lên, không có so đo, chỉ nói: "Chúng ta đi thôi."

Ân Hạ Hạ kỳ thật có chút tức giận, nhưng cô thật kính sợ, thật không dám cùng bọn hấn tranh cãi, đám người này ở trong trường học hoành hành ngang ngược ngay cả giáo viên cũng không dám quản .

Cô nhỏ giọng lầm bầm: "Các cậu cũng không nhìn đường sao."

Tùng Dụ Chu đỡ đầu xe, không nề hà nhìn nhìn Tạ Tùy, không biết rõ trong đầu hấn đang nghĩ cái gì.

Phía trước có nữ sinh, đại gia chuyển phương hướng đều có thể tránh được, hấn tại sao cứ như vậy đĩnh đạc đụng vào, hơn nữa mục tiêu chính xác, không đụng người khác, lại đụng phải Tịch Bạch.

Nếu là không quen biết thì còn được, khi dễ cũng liền khi dễ, họ dám nói cái gì?

Nhưng vẫn là cùng mấy cô gái này ném qua nôi lâu , xem như có giao tình, như vậy còn ngượng ngùng dễ dàng đắc tội.

"Ngượng ngùng quá, Tùy ca hôm nay tâm tình không tốt lắm, không nhìn đường." Tùng Dụ Chu giải thích: "Không bị thương chứ, có cần phải

vào bệnh viện xem không?"

"Không cần."

Tịch Bạch không muốn so đo cùng hắn, quay người rời đi, từ đầu tới cuối đều không nhìn hắn một chút.

Tạ Tùy mặt không chút thay đổi, trong con người hàn ý càng ngày càng rõ.

Tùng Dụ Chu trong lòng "Lộp bộp" một chút, lòng nói xong, thật sự tức giận.

Không đợi hắn phản ứng, chỉ thấy Tạ Tùy chạy xe, lại lần nữa đánh tới ngay phía trước Tịch Bạch!

Các cậu bé kêu lên --

"Này! Tùy ca mau bình tĩnh!"

"Em gái cẩn thận!"

Lúc này đây, Tịch Bạch nghe được lời kia liền nhanh nhẹn tránh đi, Tạ Tùy thẳng lại phát ra tiếng "Sưu" một chút, rồi lại chạy nhanh đi qua bên cạnh cô, mang lên một trận gió lớn, xen lẫn mùi thuốc lá bạc hà trên người hắn.

Ân Hạ Hạ muốn khóc: "Chúng tôi, chúng tôi hỏi cậu? Cậu vì sao nứu chặt chúng tôi không buông."

Tạ Tùy dừng xe, lạnh lùng nhìn Tịch Bạch, trong con người lộ ra thần sắc nguy hiểm.

Tịch Bạch tuyệt vọng nghĩ, hình như mình đã chọc tức hắn.

Cô rớt cuộc mở miệng chất vấn: "Tạ Tuyền, cậu muốn làm gì?"

Tạ Tuyền lạnh lùng đọc lên một chữ: "Cậu."

...

Muốn làm cậu.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tịch Bạch Phản Kích

EDITOR: JIN XUAN

Hiện giờ chính là thời kì cao điểm ở nhà ăn, không ít bạn học chú ý tới sự cố phát sinh ngoài sân, dồn dập đứng lại vây xem.

Tịch Phi Phi cùng hội chị em từ nhà ăn đi ra, cũng nhìn thấy Tịch Bạch cùng Tạ Tùy giảng co.

Cô không biết Tịch Bạch thế nào lại chọc tức vị lão đại này, nhưng bởi vì có nhiều người vây xem như vậy, làm chị gái, vẫn là muốn ra mặt giúp đỡ em mình giải vây .

Đồng thời cũng có thể tìm cơ hội cùng Tạ Tùy trò chuyện, Tịch Phi Phi rất có hảo cảm với Tạ Tùy, nhưng cô không dám để cho người khác biết.

"Tạ Tùy, em gái tôi không hiểu chuyện, nếu em ấy trêu chọc cậu, tôi sẽ kêu em ấy giải thích."

Tịch Phi Phi tư thái không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Bạn học toàn trường cũng không dám đắc tội Tạ Tùy, thấy hăn đều đi đường vòng. Nhưng Tịch Phi Phi cảm thấy, cô càng muốn làm mình khác biệt so với những người kia, như vậy Tạ Tùy mới có thể chú ý tới cô.

Tạ Tùy nghiêng nghiêng ánh mắt nhìn Tịch Phi Phi, hoàn toàn không để ý tới cô, một mực chăm chú nhìn Tịch Bạch: "Cậu nói như thế nào?"

Tịch Bạch thấp giọng hỏi: "Cái gì nói như thế nào."

Hắn nhướn mày cười lạnh: "Cậu hỏi tôi muốn làm gì, tôi trả lời, cậu đồng ý không?"

"..."

Nam sinh chung quanh phát ra vài tiếng cười nhẹ không đứng đắn.

Loại sự tình này, hắn còn muốn trưng cầu đối phương đồng ý, thật mẹ nó nhân tài.

Tuy rằng lời này là nói với Tịch Bạch, nhưng Tịch Phi Phi tự mình đa tình đỏ mặt, Tạ Tuyền là một bad boy, nói ra những lời này luôn luôn có thể làm cô mặt đỏ tới mang tai.

"Tạ Tuyền, cậu không cần nói loạn, không thì tôi mét với thầy!" Tịch Phi Phi ra vẻ trấn tĩnh cảnh cáo hắn.

Vở kịch cô "bảo hộ tình thâm" cũng làm cho mọi người liên tục tán thưởng, bọn họ cảm nhận rằng, Tịch Phi Phi đúng là nữ thần tràn ngập năng lượng chính nghĩa.

Tạ Tuyền rốt cuộc không kiên nhẫn liếc Tịch Phi Phi một cái: "Cô là cái thứ gì, lẩn."

Chưa từng có người nói như vậy với Tịch Phi Phi, mà đối phương lại là người mà mình thích Tạ Tuyền.

Cô như là bị ủy khuất lớn, vì tình mù quáng, xem người bị khi dễ hiện tại căn bản không phải cô.

Chung quanh đã có nữ sinh đi ra an ủi Tịch Phi Phi.

Đột nhiên có người chặn ngang làm Tạ Tùy dị thường khó chịu, đồng thời cũng thấy đàn độn vô vị.

Hắn đi đến bên cạnh Tịch Bạch, nắm cổ áo cô kéo gần lại chính mình, giọng điệu ôn nhu nỉ non khàn khàn, lạnh lùng nói --

"Không để ý đến tôi, về sau liền mẹ nó đừng xuất hiện ở trước mặt của tôi, không thì gặp cậu một lần, 'Khi dễ' cậu một lần."

Tịch Bạch bị hắn dọa, sợ tới mức lùi về sau một bước, liên tục gật đầu.

Tạ Tùy buông cô ra, thuận tiện giúp cô sửa sang lại cổ áo lộn xộn, quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn táo bạo lại ẩn nhẫn, Tịch Bạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng đồng thời, cảm xúc phức tạp hơn đặt ở trong lòng cô.

Cô không muốn trêu chọc Tạ Tùy, làm kế hoạch của mình trở nên phức tạp.

Buổi chiều hôm đó, Tịch Phi Phi đăng một cái weibo --

"Em gái trêu chọc nam sinh cá biệt ở trường học, bị khi dễ, tôi thật tức giận, đi lên giúp đỡ em gái nói chuyện cũng bị mắng, hu hu hu, thỉnh cầu an ủi."

Cả khu bình luận đều là an ủi Tịch Phi Phi.

"Phi Bảo thật sự là một chị gái rất tốt."

"Đúng vậy, Phi Bảo của chúng ta thật ấm áp."

"Em gái như thế nào lại tùy tiện trêu chọc nam sinh hư ở trường học?"

"Ai biết đâu, bất quá không làm sẽ không chết, gây họa còn để chị mình thu thập cục diện rồi rằm."

"Đau lòng Phi Bảo."

...

Tịch Bạch hiện tại cũng muốn bắt đầu tạo một cái weibo, weibo của cô người theo dõi thấp, không, phải nói là hoàn toàn không có ai theo dõi, chỉ có vài người quen biết chú ý cô.

Nhưng từ một cái biệt hiệu cường thi nho nhỏ, tương lai nói không chừng sẽ trở thành một cái địa cầu.

(Editor Jin Xuan: các loại biệt hiệu trên weibo mình không rành lắm. Nhưng chắc nói về độ nổi tiếng.)

Tịch Bạch tùy tiện chọn một tấm ảnh chụp hoàng hôn trên sân thể dục, đăng weibo cổ vũ chính mình: "Quý trọng khỏe mạnh, cảm ơn cơ hội, Tiểu Bạch muốn cố gắng sống sót! Tương lai được hạnh phúc! 【 cố gắng 】 "

Cơ hội làm lại một lần thật sự đến không dễ, cô nhất định sẽ quý trọng.

Trên sân thể dục, Tạ Tùy đang chơi bóng rổ, táo cuối mùa hội hội, các thiếu niên vung mồ hôi như mưa.

Tạ Tùy thể lực vẫn còn ổn, thể tấn công mạnh mẽ, cả người giống như muốn phát tiết, vài nam sinh đều bị hấn làm mệt mỏi kiệt sức, ngồi xuống kịch liệt thở dốc.

Dưới khung giỗ bóng rổ, Tùng Dụ Chu xem di động, bỗng nhiên nói: "Ồ, có người đem hình chụp được chúng ta đăng lên ."

Tương Trọng Ninh tò mò thăm dò nhìn di động: "Này ảnh chụp chụp được thật khéo, Tùỳ ca dunk (úp rổ)!"

*Dunk

Góc độ ảnh chụp là ở tòa nhà dạy học từ trên chụp xuống, phi thường trùng hợp, vừa lúc chụp được khoảnh khắc thân ảnh Tạ Tùỳ anh tuần đang nhảy lấy đà dunk.

Nhưng bởi vì cự ly rất xa, người chụp ảnh có khả năng cũng không phát hiện.

Tương Trọng Ninh hỏi: "Cậu từ đâu nhìn thấy?"

Tùng Dụ Chu chỉ cho hắn xem: "Có bạn chung một người, lúc này mới đăng lên được hai phút, thật sự là đúng dịp."

Tương Trọng Ninh suy nghĩ rồi đọc lên weibo: " 'Quý trọng khỏe mạnh, cảm ơn cơ hội, Tiểu Bạch muốn cố gắng sống sót, tương lai được hạnh phúc', ách, rất chuyên tâm, cực một bao điều cay, đây là một em gái, nói cứ như là sắp chết."

Avatar trên weibo là « Crayon Shin-chan » phim hoạt hình chiếu trên đài, Tùng Dụ Chu tìm hiểu nguồn gốc, nhấn vào cái weibo tên là "Tiểu mới tiểu Tiểu Bạch".

"Em gái này xem ra là fan của Tịch Phi Phi, chia sẻ tất cả weibo của Tịch Phi Phi, người theo dõi cũng chỉ có Tịch Phi Phi."

"Chết tiệt, còn chia sẻ weibo Tịch Phi Phi mạng chúng ta!"

"Gì, Tịch Phi Phi mạng chúng ta?"

Mấy nam sinh ngay cả bóng rổ cũng không muốn chơi tiếp, vội vàng vây quanh Tùng Dụ Chu, điên cuồng nhìn màn hình.

"Mở ra xem xem, bình luận nói như thế nào."

"Nói chúng ta là bạo lực học đường, chúng ta không ở trường học khi dễ người, chỗ nào bạo lực học đường chứ!"

"Quá khứ đúng là không có, nhưng hôm nay Tùy ca quả thật không phúc hậu, không biết xem ra, đây chính là bạo lực học đường."

"Tùy ca cũng quá xúc động, lái xe đụng phải con gái, thật quá phẫn."

"Thật sự thật sự thật quá phẫn!"

Các cậu bé cũng bắt đầu phản chiến chỉ trích Tạ Tùy.

Bỗng nhiên, quả bóng rổ mang theo sức mạnh bay tới, tầng tầng nện trên sân thể dục plastic bên cạnh Tùng Dụ Chu, Tạ Tùy âm thanh lạnh lùng nói: "Nói xong chưa."

Các thiếu niên đồng loạt cầm miệng.

Tạ Tùy cầm di động Tùng Dụ Chu lên, ngón cái trượt xem bình luận.

Tùng Dụ Chu lòng tràn đầy thấp thỏm, sợ Tạ Tùy lửa giận đầy đầu liền chạy tới đem Tịch Phi Phi đánh một trận.

Thật may mắn, hẳn không nói gì.

Vào ban đêm, Tịch Bạch phát hiện ra mình lại tăng thêm một fan (người theo dõi).

Sở dĩ cô chú ý tới, là vì người này có avatar cũng là Crayon Shinchan.

Tên weibo của cô là "Tiểu mới tiểu Tiểu Bạch", chợt vừa thấy cái avatar của fan này, cũng có thể xem như là avatar tình nhân với cô.

Nhưng cũng chỉ là bạn trên mạng, Tịch Bạch nhún nhún vai, không có đặc biệt để ý.

**

Hai ngày sau, tiết thể dục.

An Khả Nhu cười nhạo Tịch Phi Phi là ma ốm, Tịch Phi Phi tức giận, nhất định phải cùng cô so nhảy cao, kết quả sảy chân, đầu gối thủng một lỗ, máu chảy không ngừng.

Bởi vì cô là bệnh nhân máu trắng, một khi bị thương, thì sẽ vô cùng nguy hiểm, nếu không cầm được máu, thậm chí sẽ nguy hại đến tính mạng.

Tịch Phi Phi được bạn học cùng thầy giáo nhanh chóng đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói mất máu quá nhiều, cần lập tức cầm máu, truyền máu mới.

Trên lớp học, Tịch Bạch cũng bị cha mẹ vội vàng gọi vào bệnh viện, yêu cầu lấy máu.

Sự cố xảy ra ngoài ý muốn, Tịch Bạch hoàn toàn không có chuẩn bị, liền bị đem đến trong phòng y tế, rút đi 200cc máu.

Tuy rằng cô trong lòng cực không tình nguyện, nhưng là không có cách nào khác, Tịch Phi Phi tình trạng rất nguy hiểm, máu đã muốn dừng lại, nếu không lập tức bổ sung máu, cô ấy khả năng sẽ hôn mê.

Trong lúc mười bảy tuổi đến hai mươi ba tuổi, vốn phải là thời kì Tịch Phi Phi thân thể tốt, rất ít phát bệnh, cho nên số lần lấy máu cũng không nhiều, Tịch Phi Phi chính mình cố tình muốn tìm chết, đi cùng người khác so cái gì nhảy cao.

Bay tới một hồi tai họa bất ngờ.

Tám giờ đêm, Tịch Phi Phi thanh tỉnh lại, cha mẹ vây quanh cô hỏi han ân cần, quan tâm đầy đủ.

Tịch Bạch bởi vì choáng váng đầu, vẫn ngồi tựa ở sô pha, không người hỏi thăm.

"Em gái, em không sao chứ." Tịch Phi Phi ra vẻ thân thiết hỏi cô.

"Em không sao, cảm ơn chị quan tâm."

Nhìn đến hai chị em như vậy hòa hợp ở chung, cha mẹ trên vẻ mặt lộ ra vui mừng, Đào Gia Chi còn ngồi xuống bên cạnh Tịch Bạch, âu yếm vuốt nhẹ khuôn mặt cô.

"Bạch Bạch lại nhức đầu sao, mẹ giúp con xoa xoa."

Kiếp trước mỗi khi phát sinh loại sự tình này, Tịch Bạch đều sẽ lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị khiến trách chị gái không yêu quý thân thể chính mình, làm hại cô cũng theo một mối theo.

Kết quả có thể đoán, Tịch Bạch bị cha mẹ mắng không có lương tâm, không chú ý tình thân chị em.

Cô không chỉ một mà đến hai ba lần làm cha mẹ thất vọng, điều này cũng dẫn đến cha mẹ đối với cô cuối cùng cũng không nhận ra điểm bất công này.

Hiện tại, Tịch Bạch sẽ không choáng váng như vậy, cô minh bạch, trẻ nhỏ biết khóc mới có kẹo ăn.

Tịch Bạch nhắm hai mắt lại: "Mỗi lần hút xong máu đều sẽ choáng váng đầu, chút nữa liền không có gì, mẹ không cần lo lắng cho con."

Đào Gia Chi áy náy nói: "Bạch Bạch chịu khổ, buổi tối trở về, mẹ làm đồ ngon cho con bồi bổ."

"Không cần, xem chị muốn ăn cái gì đi."

"Bạch Bạch thật sự hiểu chuyện."

Nụ cười trên mặt Tịch Phi Phi đã không còn sót lại chút gì, cô nhìn Tịch Bạch, biểu tình phức tạp.

Tịch Bạch bỗng nhiên giương mắt cùng cô đối diện, cặp mắt tối đen không thấy đáy kia làm đáy lòng cô nổi lên hàn ý.

Cô lập tức khôi phục tươi cười, trêu ghẹo nói: "Bạch Bạch đâu phải con nít, còn làm nũng với mẹ."

Tịch Bạch rúc vào bên người mẹ, thuận miệng nói: "Mẹ, con nghe nói hôm nay chị ở trong trường học, cố ý cùng An Khả Nhu lớp con so nhảy cao, vì vậy chân mới bị thương."

Đào Gia Chi biến sắc, nhìn phía Tịch Phi Phi: "Là thật sao?"

Tịch Phi Phi giải thích với cha mẹ là đi đường không cẩn thận té ngã, chợt bị Tịch Bạch làm lộ ra, biểu tình không được tự nhiên.

"Đúng là. . . là có chuyện như vậy."

Tịch Minh Chí cũng có chút tức giận: "Phi Phi, thân thể của con như thế nào, chính con rõ ràng, làm sao lại cùng người khác ra oai! May mắn Bạch Bạch tới kịp thời, nếu Bạch Bạch không kịp đến, con mất máu quá nhiều mất tính mạng thì biết làm sao!"

Tịch Phi Phi rất ít khi bị cha mẹ nghiêm nghị khiển trách như vậy, lập tức không nhịn được, khóc nói: "Em ấy sao lại không kịp đến! Không phải ở trường học sao, một cú điện thoại liền gọi đến, hai người làm gì lại dửng dưng như vậy! Hu huhu hu!"

Nước mắt là vũ khí lợi hại nhất của Tịch Phi Phi, từ nhỏ đến lớn chỉ cần cha mẹ trách cứ cô một chút, cô sẽ khóc, khóc đến lê hoa đá vũ làm người người đau lòng, cha mẹ liền sẽ lập tức mềm xuống, an ủi cô, chiêu này lần nào dùng cũng hiệu quả.

Còn không đợi thái độ cha mẹ dịu xuống, Tịch Bạch mở miệng nói: "Chị à, em đúng là có thể kịp thời tới, vì chị tặng máu, nhưng mỗi lần lấy máu, em cũng rất khó chịu, em không biết tại sao lại vì lỗi của chị mà em phải chịu thay."

Cô nói nói, thế nhưng cũng khóc lên.

Cô vừa khóc, Tịch Phi Phi ngược lại là cả kinh quên cả khóc.

Cô là Tịch Bạch nha! Tịch Bạch lúc nào lại khóc, cho dù chịu ủy khuất lớn cũng sẽ không khóc.

Khi còn nhỏ bị cha mẹ quở trách, cô gặt gao cắn môi dưới, môi thịt đều muốn bật máu cũng không khiến nước mắt trong hốc mắt chảy ra.

Cô thế nhưng lại khóc !

Giống như rừng nhiệt đới thường xuyên đổ mưa, mọi người cũng không cảm thấy nhiều hiếm lạ, nhưng là ở sa mạc, bầu trời hạ xuống một giọt nước đều sẽ khiến cho người cảm thấy là kỳ quan thế giới.

Nước mắt Tịch Phi Phi cùng nước mắt Tịch Bạch, sinh ra hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

Cha mẹ hoảng hồn, trong khoảnh khắc ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

"Tịch Phi Phi! Con còn nói xạo!" Tịch Minh Chí đứng dậy, chỉ vào Tịch Phi Phi tức giận nói: "Em gái giúp con truyền máu, đó là tình thân,

nhưng em gái không có nghĩa vụ vì lỗi của con mà chịu đựng thay! Nếu về sau lại phát sinh chuyện như vậy, chúng ta sẽ không quản con, con tự sinh tự diệt !"

Đương nhiên, lời cha mẹ nói đều là nói dối, nhưng đúng là đạt tới hiệu quả Tịch Bạch muốn.

Tịch Phi Phi trợn mắt há hốc mồm, cô chưa từng bị cha mẹ nghiêm nghị trách cứ như vậy, quá khứ trong nhà, phần lớn thời điểm, đều là cô sống chết mặc bây, cười xem cha mẹ quở trách Tịch Bạch.

Hiện tại, hết thảy đều điên đảo.

"Cha, cha tại sao lại có thể nói với con như vậy... Con dứt khoát không muốn sống nữa!"

Tịch Phi Phi lại khóc lại âm ỉ, không chịu yên tĩnh.

Tịch Bạch thì nhíu chặt mày: "Mẹ, đầu con đau."

Đào Gia Chi bị Tịch Phi Phi làm cho phiền lòng, nói ra: "Con đừng âm ỉ, em gái vẫn còn đau đầu đấy."

Tịch Phi Phi không phải đèn cạn dầu, khi cô ý thức được hướng gió không đúng, liền sẽ kịp thời phanh lại, dừng lại việc khóc âm ỉ, chỉ tức giận nhìn Tịch Bạch một chút.

Tịch Bạch thẳng thắn vô tư cùng cô đối diện, cô tất yếu phải làm cho Tịch Phi Phi hiểu rõ, cô đã không phải là cái bánh bao mềm tùy ý chị ấy nắn bóp như xưa nữa.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Gặp Mưa

EDITOR: JIN XUAN

Buổi tối, Tịch Phi Phi đăng một cái weibo --

"Cám ơn mọi người quan tâm, tớ hiện tại đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, tuy rằng rất thống khổ, nhưng chỉ cần nghĩ đến ủng hộ của các cậu, tớ liền sẽ tiếp tục bơm dững khí chống lại bệnh, cám ơn cả nhóm đã giúp tớ đi tới hiện tại, yêu mọi người nhiều!"

Khu bình luận trước sau như một.

"Sờ sờ Phi Bảo."

"Phi Bảo thật sự kiên cường."

"Phi Bảo cố gắng, chúng ta vĩnh viễn bên cạnh cậu."

...

Có người bình luận hỏi: "Phi Bảo, cậu thoát khỏi nguy hiểm như thế nào vậy?"

Tịch Phi Phi trả lời: "Là nhờ sự ủng hộ của mọi người, cho tớ thêm nhiều hi vọng vượt qua."

Câu chuyện hồi phục của cô thu được mấy ngàn cái khen ngợi, mà cô một câu cũng không đề cập tới việc Tịch Bạch vì mình tặng máu.

Ban đêm, Tịch Bạch nằm ở trên giường, mặt không đổi xem khu bình luận của chị ấy.

Thật nhiều người thích cùng quan tâm . . . Trong mắt họ, Tịch Phi Phi chính là một vị nữ thần dương quang ấm áp.

Tịch Bạch nghe qua một câu, gọi người bố trí chính là dùng đến súp đồ .

Tịch Bạch cũng đăng một cái weibo, hình chụp là thời điểm vừa mới lấy máu, trong ảnh chụp trên cổ tay trắng nõn của cô có gắn một cái ống dẫn máu màu đỏ hồng rực, nhìn thấy mà giật mình --

"Đau đầu."

Cô không đăng nội dung sở hữu lông gà vỏ tỏi như quá khứ, hiện tại weibo của cô không phải dùng để phát tiết tâm tình, mà weibo này là đăng cho người khác xem.

Tịch Bạch đăng weibo này xong, liền nằm trên giường nghỉ ngơi .

Ngủ có thể làm cho cô tạm thời giảm bớt đau đầu.

Hai giờ sau, Tịch Bạch nhận được mấy cái bình luận ít ỏi, trong đó đều là lời cổ vũ của nhóm bạn thân cô.

Còn có hai cái bình luận đến từ người xa lạ --

"Uây, chẳng lẽ cô thật sự là em gái của Phi Bảo?"

"Xem tôi phát hiện ra cái gì nè? ! Lại là weibo của em gái Phi Bảo!"

Tịch Bạch trả lời hai người bọn họ bằng icon khuôn mặt tươi cười.

Ngày đó buổi tối một trận mưa đầu thu, kèm theo từng đợt sấm sét, sáng sớm, Tịch Bạch rời giường mở cửa sổ ra, liền cảm thấy cả người thoải mái mát mẻ, cô mặc vào bộ đồng phục bằng nhung.

Trong giờ nghỉ ngơi, Ân Hạ Hạ vội vội vàng vàng chạy vào phòng học, kích động nói với Tịch Bạch: "Tạ Tùy đúng là thảm, buổi sáng đến muộn, bị lãnh đạo bắt quả tang, hiện tại đang ở công trường phạt đứng ở dưới mưa!"

Từ ngày Tạ Tùy vô duyên vô cớ gây phiền toái cho Tịch Bạch, Ân Hạ Hạ liền coi hấn thành kẻ địch, chỉ cần có tin tức "tốt" của Tạ Tùy, cô đều sẽ vui mừng hơn hờ chạy tới nói cho Tịch Bạch.

Tịch Bạch quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Từng hạt mưa lớn "Rào rào" ngoài cửa sổ làm thấm đẫm lá cây ngô đồng.

Gặp mưa sao.

"Xem như là có người thu thập hấn!" Ân Hạ Hạ thập phần thống khoái: "Hấn còn nghĩ mình vô pháp vô thiên sao."

Tịch Bạch hỏi: "Tạ Tùy tại sao lại đến muộn?"

Hôm nay là ngày chào cờ, có lãnh đạo tuần tra, học sinh thông minh sẽ không ở phía sau làm bừa, Tạ Tùy càng sẽ không, hấn so những người khác càng thâm trầm khôn khéo, sẽ không cứng rắn đụng vào họng súng.

Ân Hạ Hạ không chút để ý nói: "Lão đại đến muộn còn cần lý do sao."

Ngẫm lại, rất có đạo lý.

Tan học, Tịch Bạch đeo balo, cầm cái dù hơi nhỏ đi tới công trường.

Hôm nay đổ mưa, Đào Gia Chi kêu cô không cần lái xe đạp, theo chị cùng nhau ngồi xe hơi trở về, Tịch Bạch không muốn chờ Tịch Phi Phi, mỗi lần chị ấy ở cùng bạn bè, đều dây dưa hồi lâu mới có thể ra cổng.

Tịch Bạch cảm thấy rất lãng phí thời gian.

Cô một mình đi đến bên cửa trường, phát hiện ra Tạ Tùy vẫn đang bị phạt đứng cả một buổi sáng.

Hắn đứng ở trước cửa phòng an ninh, mưa to sùm sụp vỗ trên người hắn, tóc đen ướt át "Xoạch" trên trán của hắn, mưa theo làn mi hắn rơi xuống, ánh mắt cũng bị cọ rửa có chút không mở ra được.

Thật chật vật.

Các học sinh đi ngang qua, chỉ trỏ, thấp giọng nghị luận.

Một ngày vào thu, gió mang theo hơi mát.

Áo T-shirt đơn bạc của Tạ Tùy cũng đã ướt đẫm, dính vào trên người, lộ ra hình dáng bắp thịt mạnh mẽ, nhìn qua có chút gợi cảm.

Nữ sinh cũng không dám nhìn hắn nhiều lần.

Tịch Bạch dừng một chút, nơm nớp lo sợ đi qua người hắn.

Tuy rằng Tạ Tùy đã cảnh cáo cô, không cần xuất hiện ở trước mặt của hắn, Tịch Bạch cũng là cẩn thận tuân theo cảnh cáo của hắn, đi đường đều tránh hắn .

Tuy nhiên, cô phải về nhà, điều này cũng không có biện pháp.

Cô trà trộn ở trong đám người, cúi đầu đi ra cổng trường, mong chờ Tạ Tùy không nhìn thấy cô.

Lại không nghĩ đến rằng, thời điểm đi qua bên người hấn, Tạ Tùy đột nhiên nhét cái túi gì đó vào lòng cô.

Động tác mang theo chút thô bạo.

Tịch Bạch theo bản năng tiếp nhận, trên túi còn sót lại hơi ấm cơ thể hấn, một chút cũng không bị mưa xối, hiển nhiên được hấn bảo hộ rất khá.

Cô mở túi ra, phát hiện là một hộp thuốc giảm đau đầu.

Tịch Bạch kinh ngạc ngẩng đầu: "Cho. . . Tôi?"

Tạ Tùy lẩm bẩm nói: "Không muốn thì ném đi, dám trả lại cho tôi thử xem, đánh chết cậu."

Hấn hung dữ nói xong, cất bước rời khỏi.

Bảo vệ cổng đuổi ra: "Này! Còn chưa cho phép em đi đâu! Tạ Tùy! Ai bảo em đi ! Đứng lại! Em đứng lại!"

Tạ Tùy cũng không quay đầu lại.

Tịch Bạch lẳng lẳng nhìn kia hộp thuốc, cả người đều bối rối.

Cho nên. . . Hấn là vì mua thuốc mới bị trẽ sao?

**

Buổi chiều, mưa to không có dấu hiệu dừng lại, rào rào, ngoài cửa sổ lá cây lục bích bị thanh tẩy đổi mới hoàn toàn, xanh mướt tỏa sáng.

Phía nam thu đông nhiễm lên sắc điệu màu chanh nhạt, bốn mùa vĩnh viễn như xuân hạ.

Tịch Bạch ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ Tạ Tùy sao lại biết cô đau đầu không thoải mái, còn đưa cho cô một hộp thuốc giảm đau.

Kiếp trước, Tịch Bạch bởi vì thiếu máu, mỗi lần choáng váng đầu, Tạ Tuyền đều sẽ đem đầu của cô đặt ở giữa đùi hăn, vì cô mát xa huyết Thái Dương.

Tay hăn đã từng đánh bại tay đấm quyền anh tối cao, tràn đầy máu tươi, cũng từng nắm chặt tay lái ở chỗ rẽ trí mạng, mà khi hăn nâng đầu của cô vì cô mát xa, đầu ngón tay hăn mang theo một chút ôn nhu.

Tất cả ôn nhu đều dành cho cô.

Thẳng đến lúc giáo viên dạy Anh văn điểm danh, Tịch Bạch mới giật mình phục hồi tinh thần.

Thầy giáo Anh ngữ trực tiếp dùng tiếng Anh thật không khách khí hỏi cô, lên lớp lại thất thần đến cùng đang nghĩ cái gì.

Tịch Bạch mở miệng cũng là một chuỗi tiếng Anh lưu loát, nói mình thân thể có chút không thoải mái, cho nên mới thất thần ngẩn người.

Vừa nói ra, thầy liền ngây ngẩn cả người, trình độ tiếng Anh lưu loát của cô làm người ta lú lờ, sử dụng khẩu ngữ cũng hoàn toàn không giống học sinh cấp 3, mà như người sống ở nước ngoài mấy năm.

Kiếp trước, Tịch Bạch chọn đại học ngành phiên dịch chuyên nghiệp, cho nên trình độ tiếng Anh của cô nói không chừng so với giáo viên dạy Anh văn còn hoàn hảo hơn.

Cô sau khi nói xong, làm thầy tâm phục khẩu phục, chỉ có thể cho cô ngồi xuống, nói cô thấy không thoải mái có thể đi phòng y tế.

Tịch Bạch lại trả lời không cần, đây chỉ là di chứng sau lấy máu, chính mình chậm rãi liền sẽ tốt lên.

Chung quanh bạn học kinh ngạc nhìn Tịch Bạch, ngay cả lớp phó học tiếng Anh tốt nhất cũng ngây ngẩn cả người, Tịch Bạch này một ngụm tiếng Anh lưu loát nói ra, hoàn toàn không giống ngày thường, so với bạn trong lớp cùng nhau học tập, khẩu ngữ của cô đúng thật là quá tốt!

Thầy giáo phiên dịch lời của cô, các học sinh dồn dập quẳng ánh mắt đồng tình tới Tịch Bạch.

Tịch Bạch đương nhiên cũng chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ tới thầy sẽ đem lời của cô phiên dịch ra, cô càng không nghĩ đến sẽ được bạn học chung quanh đồng tình.

Sau khi tan lớp, lớp phó môn Anh An Khả Nhu ngồi ở hàng sau đột nhiên làm khó dễ: "Chị gái đã giả tạo, không nghĩ đến em gái so với chị còn giả tạo hơn."

Tịch Bạch quay đầu, An Khả Nhu nâng cằm nhìn nàng, trên mặt tràn ngập khinh miệt.

Lúc trước, xung đột phát sinh giữa An Khả Nhu cùng Tịch Phi Phi làm cô ta cũng bắt đầu chán ghét Tịch Bạch, ở trong lớp ngáng chân Tịch Bạch cũng không phải là một lần hai lần .

Tịch Bạch cũng không muốn quan tâm đến.

Ân Hạ Hạ tức giận, ra mặt giúp đỡ Tịch Bạch: "Cậu nói cái gì cơ, đừng tưởng chúng tôi nghe không được!"

"Nói cậu đấy Tịch Bạch." An Khả Nhu chỉ mặt gọi tên nói: "Không phải chỉ là một vài câu tiếng Anh sao, khoe khoang cái gì."

"Tiếng Anh của Bạch Bạch chúng tôi chính là tốt hơn cậu; không phục hả, chịu đựng đi!"

"Ai nói tiếng Anh của nó tốt hơn tôi! Nó đến trường dự thi kỳ tiếng Anh còn không bằng tôi đâu! Không biết từ nơi nào học vài câu khẩu ngữ liền trên lớp khoe khoang, thật ghê tởm."

"Miệng cậu thật dơ bẩn!"

"Ân Hạ Hạ, thấy người ta là tiểu thư nhà giàu liền chạy đến ôm đùi, cậu cũng quá xấu xí."

"Cậu . . Cậu nói hừ nói vượn!"

Ân Hạ Hạ tức giận đến mặt đỏ rần, Tịch Bạch lôi kéo tay áo Ân Hạ Hạ, quay đầu nhìn về phía An Khả Nhu: "Khuyên cậu đừng chọc tôi."

"Ồ, còn uy hiếp tôi! Tôi chọc giận cậu thì làm sao! Chị cậu tôi cũng dám chọc, tôi tại sao không thể chọc giận cậu ?"

An Khả Nhu đi đến trước mặt Tịch Bạch, nắm cầm nhỏ gầy của cô lên, gắt gao miết mặt cô, uy hiếp nói: "Tôi có thể làm chị gái cậu vào bệnh viện, bóp chết cậu, cũng giống như bóp chết một con kiến qua đường."

Có bạn học báo cáo chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp kịp thời đuổi tới, trách cứ An Khả Nhu, ngăn trở một hồi phong ba.

Sự thật chứng minh, làm người cần phải lưu lại cho mình đường lui.

Tịch Phi Phi bị thương nặng, dưỡng tốt mới chịu về trường học, việc đầu tiên làm là tìm An Khả Nhu tính sổ, hiện tại Tịch Phi Phi có vũ khí mang tính sát thương vô cùng cao, chính là hội fans siêu to khổng lồ của cô, cho nên cô đăng một cái weibo --

"Tớ suy nghĩ rất lâu, vẫn là quyết định cùng nhóm Phi Bảo thả thính, sự cố ngày ấy cũng không phải là ngoài ý muốn, mà là bởi vì tớ cùng một bạn học xảy ra tranh chấp, lúc này mới xảy ra chuyện, nhờ thầy giáo phối

hợp, chúng ta đã bắt tay giảng hòa , chuyện này tớ cũng có phần sai, đã cùng cậu ấy nói xin lỗi , cả nhà không cần phải truy cứu đâu. Yêu mọi người! 【 so tâm 】 "

Tịch Bạch nhìn cái weibo này của Tịch Phi Phi, liền biết, An Khả Nhu xong .

Quả nhiên, khu bình luận ngày xưa chỉ có ấm áp cùng lời yêu thương, nay tất cả đều là mắng chửi An Khả Nhu.

"Mẹ bà, người nào đây là. . . Phi Bảo của chúng ta là bệnh nhân, cô còn không có lương tâm!"

"Đau lòng Phi Bảo, người bị hại lại còn vì người hại người giải thích, đây là cái đạo lí gì thế!"

"Thình cầu cô ta mau đi làm người đi!"

"Lão tử thật muốn người giết chết đồ đê tiện này, thay cha mẹ cô ta quản giáo tốt cô!"

"Không biết tự trọng sao! Đồ đê tiện này sao xứng làm bạn học của Phi Bảo!."

...

Tịch Bạch nhấn vào weibo của An Khả Nhu, weibo An Khả Nhu cùng một dạng giống với các nữ sinh khác, thích đăng một ít hình chụp đồ ăn ngon, bất quá gặp chuyện không may này, cô ta trước tiên liền xóa hết tất cả nội dung bao gồm ảnh chụp, đồng thời khóa cả bình luận.

Mấy ngày nay, An Khả Nhu thậm chí cũng không lộ diện ở trường học, làm như vậy là chính xác, bởi vì mấy ngày nay ngoài cổng trường thường nhìn thấy một ít nam nữ trẻ tuổi xa lạ.

Tịch Bạch hoài nghi, họ đều fans của Tịch Phi Phi, tìm đến là để gây phiền toái cho An Khả Nhu.

An Khả Nhu gia cảnh giàu có, cũng là tiểu thư được nuông chiều từ bé, cô vẫn thật chán ghét Tịch Phi Phi, không quen nhìn dáng vẻ đối trá ấy của cô ta.

Lần đó giờ thể dục, cô giễu cợt Tịch Phi Phi vài câu, Tịch Phi Phi tâm cao khí ngạo, lấy việc không cam lòng, chủ động đưa ra muốn cùng cô so nhảy cao, lúc này mới xảy ra chuyện.

Cái weibo kia của Tịch Phi Phi, giọng điệu mập mờ, ở ngoài mặt khách khách khí khí, nhưng trên thực tế cô đẩy tất cả lỗi sai đến trên người An Khả Nhu, thậm chí ám chỉ fans rằng cô bị ép buộc phải cúi đầu nói lời xin lỗi với An Khả Nhu.

Các fans muốn bảo vệ cô lập tức bùng nổ.

Về hành vi bạo lực Internet tự phát của fans, cũng không có quan hệ gì với Tịch Phi Phi, cô thậm chí còn khuyên bạn trên mạng bình tĩnh, không cần vì cô thương tổn người khác, nhưng vì cô càng như vậy nói, bạn trên mạng chửi rửa lại càng thêm điên cuồng...

Tịch Phi Phi hướng dẫn thủ đoạn cho fans, kiếp trước Tịch Bạch đã trầm thống lĩnh giáo rồi.

Nhưng mà ba ngày sau khi chuyện này phát tán, An Khả Nhu đột nhiên đăng một cái weibo, ở trong weibo, cô oán giận lên án Tịch Phi Phi hành vi ác liệt, đồng thời, cô lại gắn thẻ, lôi Tịch Bạch vào chuyện này.

"Các người cho rằng cô ta là người tốt sao! Cô ta căn bản chính là ác ma hút máu người, các người hỏi em gái Tịch Bạch một chút liền biết, Tịch Bạch làm sai cái gì, qua nhiều năm như vậy vẫn bị Tịch Phi Phi điên

cuồng hút máu, Tịch Phi Phi căn bản chính là tên lừa đảo, cô ta lừa gạt tất cả mọi người!"

Weibo này vừa đăng lên, An Khả Nhu liền nghênh đón một đợt mǎng chửi điên cuồng khác.

Đồng thời, cũng có rất nhiều người chờ đợi Tịch Bạch đáp trả.

Tịch Bạch buông di động, mặt không thay đổi tiếp tục nghe giảng bài.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cô Đau Lòng Vì Tôi

EDITOR: JIN XUAN

An Khả Nhu cùng đường, vì thế đến cầu cứu Tịch Bạch, hi vọng cô hỗ trợ giải thích.

Hiện tại, lượng fans trên weibo Tịch Bạch tăng cao, vô số bạn trên mạng hỏi Tịch Bạch, kêu cô giải thích một chút về sự việc hút máu kia, thậm chí còn có mấy người bị ám đầu lớn tiếng chất vấn cô, vì sao cùng một giuộc với An Khả Nhu hãm hại chị gái của mình.

Weibo Tịch Phi Phi có mấy triệu fans nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều đang quan tâm đến sự việc Tịch Phi Phi tranh cãi này, người có tuổi hơi lớn hơn đối với chuyện này không nói một từ, kích động giờ chân đều là fans trẻ tuổi tương đối dễ dàng bị kích động.

Vồn vện trong thời gian một ngày, weibo Tịch Bạch có số lượng fans đạt tới 40.000

Bạn trên mạng cũng chờ đợi Tịch Bạch trả lời.

Tuy nhiên đã làm cho bọn họ thất vọng , Tịch Bạch sẽ không đáp lại bất cứ chuyện gì.

Thứ nhất, An Khả Nhu từng giống chó điên cắn người, lại cắn nhầm cô; thứ hai, bây giờ chỉ mới giờ Mùi còn quá sớm.

Trùng sinh trở về, Tịch Bạch khắc sâu một cái đạo lý trong đầu, người nói mình ủy khuất, thì không được gọi là ủy khuất, mà là biện giải; chỉ khi có người khác cảm nhận được ủy khuất của mình, thì mới thật sự là ủy khuất.

Cho nên cô sẽ không giống như kiếp trước tự đào hố chôn mình.

Tịch Phi Phi trong lòng có chút sợ hãi, weibo của Tịch Bạch hiện tại bị rất nhiều fans phát hiện ra, cô vô cùng lo lắng em gái mình sẽ nói ra những lời làm tổn hại đến hình tượng của cô.

Cũng thật may mắn, weibo Tịch Bạch một mảnh im lặng, cũng không đáp trả An Khả Nhu.

Trong weibo của Tịch Bạch phần lớn là nội dung tích cực tốt đẹp, như là đi đến nhà bạn thân chơi đùa, hoặc là đi dạo phố uống trà sữa linh tinh... Tuy rằng ngẫu nhiên toát ra sự không nguyện ý với việc truyền máu, nhưng ngôn từ cũng không kịch liệt, cũng không có nói xấu Tịch Phi Phi, đối với cô không có ảnh hưởng xấu.

Tịch Phi Phi an tâm, quan hệ giằng co với Tịch Bạch cũng hòa hoãn không ít, lại bắt đầu đối trá hỏi han cô ân cần, quan tâm đầy đủ.

Cha mẹ nhìn tình hình như vậy, cõi lòng tự nhiên tràn đầy vui mừng.

Nửa tháng sau, cha mẹ An Khả Nhu đến trường, tự mình giải thích với Tịch Phi Phi, hi vọng cô có thể tha cho con gái nhà mình, hiện tại An Khả Nhu cả ngày thần trí bất ổn, bác sĩ nói có khả năng xuất hiện khuynh hướng trầm cảm.

Đây tất cả là nhờ Tịch Phi Phi ban tặng, cha mẹ An Khả Nhu đối với Tịch Phi Phi hận đến mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng vì để con gái nhà mình có thể thoát khỏi cái ác mộng này, bọn họ vẫn là ưỡn mặt xuất hiện, tự mình nói xin lỗi Tịch Phi Phi.

Tịch Phi Phi tiếp thu lời giải thích của trưởng bối, ra mặt trấn an các fans đang xáo động, nói chuyện này là một hiểu lầm, hiện tại An Khả Nhu đã nhận thức ra sai lầm, hi vọng các fans không cần tiếp tục công kích cô ấy, kết thúc mọi chuyện tại đây thôi.

Các fans mừng mấy ngày, rốt cuộc cũng chịu bất động, yên tĩnh lại, An Khả Nhu cũng xóa đi cái weibo có tag Tịch Bạch, chuyện này cuối cùng cũng chấm dứt.

Nửa tháng sau, An Khả Nhu về tới trường học, tính cách sáng sủa ban đầu trở nên có chút tối tăm.

Thời gian an ổn trôi đi, đến tháng 9, Tạ Tùy cùng mấy đứa bạn đi ra khỏi dãy phòng học, đi ngang qua chỗ đậu xe ở trường.

Mấy tên nam sinh lướt qua nhanh như một trận gió, cả một loạt xe đạp, ào ào như phản ứng dây chuyền, người qua đường cả kinh quay đầu lại quan sát.

Tạ Tùy xoa xoa lỗ tai, nghiêng đầu liền trông thấy một chiếc xe nhỏ màu phấn trắng ngã trên mặt đất.

Thân xe được lau sạch sẽ, phía trước còn có cái rổ nhỏ màu trắng tươi mát.

Mấy nam sinh mặc áo T-shirt đen vô tâm hồn nhiên bất giác, vui cười đùa giỡn rời đi, không nghĩ đến Tạ Tùy lại đột nhiên nghiêng người, chặn con đường ở phía trước bọn họ.

Mấy người phòng bị hỏi: "Cậu làm cái gì thế?"

Tạ Tùy nhìn về phía chiếc xe đạp nhỏ màu hồng phấn kia, mặt lạnh lùng mà nhíu nhíu, tiếng nói trầm thấp mà băng lãnh --

"Nâng nó dậy."

Nam sinh mặc áo T-shirt đen ngược ngược nói: "Cậu quản nhiều quá đi."

Tạ Tuyền có hơi nghiêng đầu, hoạt động một chút cổ, động tác thoáng có chút ương ngạnh.

"Đừng để cho tôi lặp lại lần thứ hai."

Nam sinh kia thấy không thể trêu vào Tạ Tuyền, trong lòng nhút nhát vô cùng, chỉ có thể phục rồi đi đến xe đạp bên cạnh, đem xe đạp ngã dựng lên.

"Như vậy được chưa."

Tạ Tuyền ngữ điệu bình tĩnh lại mang theo sắc thái không giận mà uy--

"Đi nhớ nhìn đường chút."

Sau khi mấy nam sinh kia rời đi, Tùng Dụ Chu đi bộ đến, sờ sờ cảm quan sát xe đạp trước mắt: "Để tớ dùng Hỏa Nhân Kim Tinh nhìn một chút, xe này là của... con gái?"

Tạ Tuyền không có để ý đến hẳn, lấy khăn ướt trong balo ra, xoa xoa chùi chùi đệm xe đạp bị lây dính bùn bụi đất.

"Không thể nào! Chiếc xe nhỏ này lại còn làm phiền đến lão nhân gia ngài tự mình chà lau, giao cho tớ là được."

Tùng Dụ Chu đang muốn lấy đi khăn tay, Tạ Tuyền đẩy hẳn ra: "Không cần."

Khóe mắt Tùng Dụ Chu lóe lên ý cười, ôm cánh tay cùng các anh em nghiêng mình bên cạnh xem náo nhiệt: "Tuyền ca, rõ xe này hình như bị lệch."

Tạ Tuyền đi vòng qua phía trước kiểm tra, rổ xe đúng thật là cong cong vẹo vẹo.

Cái này dễ dàng, bẻ lại là xong!

Hắn dùng lực một chút, "Loảng xoảng" một tiếng, rổ xe mẹ nó lại rớt xuống !

Tạ Tuyền nhìn tay mình, lại ngẩng đầu nhìn anh em, khoe miệng giật giật.

Tùng Dục Chu cũng là vẻ mặt kinh ngạc: "Này. . . Tuyền ca không hổ là quyền vương, sức mạnh vô biên."

Thật là đúng dịp, không khéo đúng lúc này, Tịch Bạch đeo balo từ lớp học đi ra, dừng bước lại bên cạnh chỗ để xe.

Rổ xe của cô còn nằm trong tay Tạ Tuyền.

"..."

Bị cặp mắt tối như mực của cô nhìn chăm chú, Tạ Tuyền vốn không sợ trời không sợ đất, nhưng trong nháy mắt này, lại con mẹ nó chột dạ .

"Tạ Tuyền, tại sao cậu phải làm như vậy?"

Tịch Bạch giọng nói tự nhiên khàn khàn, giọng điệu cũng giống như nét mặt của cô, bình thường, không chút gợn sóng sợ hãi.

Không biết vì cái gì, Tạ Tuyền thật thích nghe cô kêu tên của hắn, Tạ Tuyền, Tạ Tuyền, điệu rất trầm, nhưng mang theo một loại khuynh hướng cảm xúc đặc biệt nghiêm túc.

"Tôi. . ."

Cái gì cũng có thể ném, riêng mặt mũi không thể ném.

Tạ Tuyền lập tức liền lạnh mặt, hung ác nói: "Cái đồ chơi rách nát này cản trở đường của lão tử."

Hắn nói xong, còn đem rổ ném ra ngoài, rổ trên mặt đất lăn vài vòng, lăn đến dưới chân Tịch Bạch, càng thêm biến dạng.

Tùng Dụ Chu khóe miệng giật giật, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng.

Đại ca của tôi ời, theo đuổi con gái không phải theo cách này đâu T.T!

Tịch Bạch trơ mắt nhìn rổ xe lăn đến bên chân, cô cúi người nhặt nó lên, vỗ vỗ phui phui bụi, không nói một lời đi đến bên cạnh xe, thử đem nó gắn lại trên đầu xe.

Tạ Tuyền thấy bộ dáng bất ôn bất hòa này của cô, có chút không chịu nổi : "Cậu tức giận với lão tử thử xem?"

Tịch Bạch thành thật nói: "Tôi sợ cậu đánh tôi."

"Cậu mẹ nó như thế nào lại cảm thấy lão tử muốn đánh cậu."

Tịch Bạch ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh quét về phía hắn: "Cậu lái xe đụng trúng tôi."

Hầu kết Tạ Tuyền lẩn lẩn, thật lâu sau, hắn nghiêng mắt nhìn một bên, nín rất lâu, cũng không thể thốt ra một câu thật xin lỗi.

Tạ Tuyền có khi nào nói qua câu thật xin lỗi với người khác.

Tịch Bạch thấy rõ thật sự không thể gắn lại, chỉ có thể buông tay, đem rổ treo ở sau yên xe, dù sao phía ngoài trường học cũng có tiệm sửa xe.

Tịch Bạch đẩy xe muốn rời đi, thời điểm đi qua Tạ Tùy, Tạ Tùy đột nhiên xoay người đặt tay trên bờ vai cô.

Chất vải sơ mi là chiffon , thật mềm mại, cũng thật đơn bạc, hẳn thậm chí xuyên thấu qua vải, chạm đến hình dạng của đai định hình bên trong (bra:))

Mặt trời rực rỡ trên cao chiếu suốt một ngày, nhiệt độ không khí thật ấm, gió cũng mát mẻ.

Hắn phát giác lòng bàn tay có chút ướt, kinh ngạc nhìn nhìn tay mình, thốt ra: "Cậu tại sao lại ẩm ướt như vậy?"

Lời vừa cất lên, nhóm nam sinh phía sau lập tức toát ra ý vị thâm trường cười xấu xa.

Hắn hỏi phải có nghĩa khác.

Tịch Bạch hai má trở nên đỏ ửng, thể chất của cô không giống với các cô gái khác, ngay cả khi giữa hè, thân thể các nữ sinh khác cũng sẽ không ra nhiều mồ hôi như vậy.

Mặc dù là vào đông, chỉ cần nhiệt độ không khí hơi cao, cô đều sẽ ra mồ hôi.

Cho nên cô mỗi ngày đều tắm rửa, cho dù như thế, vẫn là không chịu nổi thân thể "Trần đẫy" này.

Kiếp trước, Tạ Tùy cũng hỏi cô, vì cái gì, vì cái gì thân cô lại ướt như vậy?

Tịch Bạch khuất nhục cắn răng, cô mới sẽ không nói cho Tạ Tùy biết, thời điểm dục vọng dâng lên, cô thật sự rất...

Nhưng phía dưới Tạ Tùy chịu tổn thương nặng nề, suy cho cùng cũng không thể...

Tịch Bạch miễn cảm lui về phía sau hai bước, bởi vì lán đỗ xe hẹp hòi, cô lại đẩy xe, suýt nữa vấp té.

Tạ Tùy vội vàng ôm chặt cô, cô trực tiếp bị Tạ Tùy ôm vào trong ngực, đầu nặng nề đập vào cơ ngực cứng rắn của hắn.

Trong hơi thở, tràn đầy mùi hương của hắn, đó là một loại hương cỏ bạc hà nhàn nhạt, làm cô nghĩ tới trái táo xanh ngày hè.

Hắn mặc một chiếc áo T-shirt giản đơn, thân thể thật nóng, Tịch Bạch cảm giác được bắp thịt dồi dào của hắn...

Cô lập tức tránh khỏi hắn, phòng bị lui về phía sau.

Tạ Tùy nhìn nhìn tay mình, càng ướm , phía sau lưng cột sống hắn xông lên một trận giật mình.

Thân thể của cô cũng thật quá "nước" đi.

Tịch Bạch cho rằng hắn là ngại dơ bẩn, đỏ mặt, cắn răng đẩy xe rời đi: "Cậu đừng đụng tôi ."

Tạ Tùy nhìn bóng lưng cô, trái tim đập nhanh thùm thụp.

**

Tịch Bạch trong lòng thầm mắng Tạ Tùy, ngang ngực không phân rõ phải trái, cùng lắm suy nghĩ tí mĩ lại, hắn có lúc nào nói qua lý đầu chú, luôn luôn càn quấy quấy rầy như vậy.

Cô đem xe đạp đẩy đến cửa tiệm sửa xe ngoài trường: "Sư phụ, chú xem rõ xe này của cháu, có thể chỉnh trở lại không?"

Sư phụ mặc tạp dề da tối như mực đi tới, cầm lấy rổ xe Tịch Bạch nói: "Cái này biến dạng hết rồi, sửa lại không được, đổi một cái mới đi, chỗ này dạng rổ gì cũng đều có, cháu lựa xem."

"Không thể sửa sao?"

"Sửa không được, đã xấu thành dạng gì rồi."

"Lắp một cái mới bao nhiêu tiền ạ."

"50 70, cháu muốn loại tốt hơn một chút cũng có, 100."

"Đắt quá."

Trong nhà Tịch Bạch tuy rằng không thiếu một chút tiền ấy, nhưng vì cô muốn độc lập kinh tế trước năm hai mươi ba tuổi, cho nên ngày thường sẽ không xài tiền bậy bạ, tiền tiêu vặt sinh hoạt phí, tất cả đều tích góp, có thể nhiều thêm một phần là một phần.

Lúc Tịch Bạch rời rằm, nam sinh đi tới, nhặt lên cái rổ xe, không nói lời gì liền đẩy xe đạp của Tịch Bạch rời đi.

"Aa!" Tịch Bạch đuổi theo, đè lại đầu xe: "Tạ Tùy, cậu làm cái gì vậy!"

Tạ Tùy nghiêng đầu nói: "Tôi dẫn cậu đi một chỗ, có thể sửa."

Tịch Bạch nửa tin nửa ngờ theo sát Tạ Tùy, đi bên cạnh hẳn.

Thân hình hẳn cao lớn, đẩy xe đạp nhỏ màu phấn của cô nhìn qua rất không hợp.

Đi được vài km, Tịch Bạch thật sự nhịn không được, hỏi: "Chỗ nào có thể sửa vậy?"

"Không cần nói nhảm nhiều như vậy."

Tịch Bạch dừng một chút, quyết định buông tay, hẳn không muốn cô nói, cô sẽ không nói, đồ tâm tình bất định, không ai đoán được hẳn đang suy nghĩ gì.

Cô trầm mặc gần như một phút, lại nhớ tới một chuyện khác, nhịn không được hỏi: "Tạ Tuyền, vì sao cậu đưa tôi thuốc giảm đau?"

"Không biết."

"Ah, kìa. . . Cám ơn."

"Câm miệng."

"..."

Hẳn chính là một tên quái nhân như vậy, Tịch Bạch chịu thua, không muốn cùng hẳn nói chuyện.

Tạ Tuyền đẩy xe đạp tới hướng người đi đường bộ, bên trái là đường xe chạy, mà phía bên phải là mặt sông mãnh liệt.

Gió rất lớn, thổi tóc con trên trán Tịch Bạch bay lất phất, rêu rao, vỗ về chóp mũi của cô, nhẹ ngứa, cô lấy tay xoa xoa.

Nghiêng đầu phát hiện Tạ Tuyền đang nhìn cô.

Bị phát hiện, Tạ Tuyền lập tức quay đầu, giả bộ làm ngơ nhìn thẳng phía trước.

Tịch Bạch nhìn đến tai trái hẳn đeo khuyên tai Hắc Diệu Thạch, ánh sáng lấp lóe, chói mắt, rất xinh đẹp.

Nam sinh mang khuyết tai nhìn thật có chút mềm yếu, nhưng hẳn không, khí chất của hẳn thật cứng, khuyết tai cũng có thể toát ra hương vị đàn ông độc đáo của hẳn.

"Cũng đã qua sông, cậu đến cùng mang tôi đi nơi nào."

Tạ Tuyền như trước không nói lời nào, qua cuối sông, hẳn đem xe đạp dừng ở đầu cầu, bên cạnh là hai gian tiệm sửa xe.

Tịch Bạch đánh giá cửa hàng, cửa hàng nằm tại đầu cầu ngã tư đường bên cạnh, bụi mù rất lớn, vị trí coi như không tệ.

Trong cửa hàng nhìn qua có hai chiếc xe đua lớn đang cải trang, có mấy công nhân đang ở dưới đáy xe bận rộn.

"Tiểu Tuyền đến ."

"Ừm"

Tạ Tuyền quen thuộc đi vào, lấy ra cái nhíp dây thép, hạ thấp người nhìn cái rổ thiếc rỗng đảo cổ một trận, sau đó đem rổ để lên trên đầu xe đạp, dùng dây thép cố định lại, thậm chí còn lấy ra súng hàn điện, ba ba ba phát ra lửa.

Tịch Bạch thấp thỏm hỏi: "Như vậy có được hay không."

Tạ Tuyền hoàn toàn không để ý đến cô, đem rổ cố định ở đầu xe.

"Người nọ lừa cô." Hẳn mở miệng nói: "Có thể sửa được, hẳn lừa cô mua cái mới thôi ."

"Ồ."

"Về sau xe có hỏng chỗ nào, có thể tới tìm tôi." Hẳn dừng một chút, lại bổ sung: "Tìm người khác coi chừng lại bị lừa."

Tịch Bạch không biết, Tạ Tuyền còn có tay nghề như vậy, cô chỉ biết là hẳn ở trong hội tu trang xe đua, không nghĩ đến còn có thể sửa xe đạp.

Chiếc rổ đựng vừng vàng trên đầu xe.

"Tạ Tuyền, chỗ này là nhà cậu mở ra hả?" Tịch Bạch nhìn cửa tiệm tu sửa này, mặt tiền cửa hàng cũng khá lớn, bên trong có không ít xe được tân tiến lại.

"Không phải." Tạ Tuyền thản nhiên nói: "Tôi làm công ở đây, có thể ở lại."

"Ồ." Cô chút nữa quên mất, Tạ Tuyền xuất thân tầng dưới chót, rất nghèo.

Không biết vì cái gì, Tịch Bạch trong lòng có chút đau, kỳ thật từ lâu đã biết hẳn rất khổ, nhưng cũng chỉ biết vậy, tận mắt chứng kiến lại là một cảm giác khác.

Tạ Tuyền tâm tư nhay bén, liền nhìn thấu thiếu nữ trong đầu đang nghĩ gì.

Sắc mặt hẳn đen xuống: "Khinh thường lão tử?"

Tịch Bạch lắc đầu liên tục, không phải!

Cô có lẽ sẽ khinh thường Tịch Phi Phi đối trá, An Khả Nhu kiêu ngạo, thậm chí cha mẹ vô năng cùng bất công, ở trên thế giới này, người duy nhất cô không bao giờ khinh thường, chính là Tạ Tuyền.

Kỳ thật Tạ Tuyền cũng chỉ cố ý hù dọa cô, hẳn có thể cảm thấy được, Tịch Bạch không giống với các nữ sinh khác, trong mắt cô lộ ra một cỗ ấm áp và tốt đẹp, làm hẳn kim lòng không được muốn tới gần.

"Tôi biết ."

Tịch Bạch liền vội vàng hỏi: "Cậu biết cái gì !"

Thiếu niên cúi đầu, khóe miệng gợi lên một nụ cười: "Cô vì tôi đau lòng."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Livestream

EDITOR: JIN XUAN

Tịch Bạch loáng thoáng biết, thời điểm học trung học, Tạ Tùy kiếm được rất nhiều tiền, nhưng từ sau sự cố thảm thiết kia, toàn bộ tiền của hắn đều dùng cho việc chữa bệnh và bồi thường, mắc nợ nhiều vô cùng.

Tịch Bạch vẫn cảm thấy, số phận thật sự quá hà khắc với Tạ Tùy, hắn không có xuất thân tốt, thậm chí có được một mái ấm gia đình bình thường đã là một hy vọng xa vời đối với hắn.

Hắn ăn nhậu, liều mạng, hết thảy tất cả đều dựa vào chính mình đi kiếm.

Nhưng vận mệnh lại cứ thế chơi đùa cùng hắn, hắn mất đi tôn nghiêm, chỉ còn hai bàn tay trắng.

Vận mệnh chưa từng công bằng với bất kì người nào, trong những năm tháng kia, sức khỏe Tịch Bạch dần suy yếu, cũng mất đi mạng sống, chẳng lẽ đây là số mệnh của cô sao.

Tịch Bạch không cam lòng, cô sẽ không lại để bị kịch tái diễn, bất kể ra sao. . . Tạ Tùy vẫn là của cô.

Lúc này, mấy nam sinh cười xe đi đến trước cửa tiệm, Tùng Dụ Chu nói: "Tùy ca, chuẩn bị một chút, đêm nay đua ở Hồ Sơn, đấu cùng với bọn Tần thiếu, một trận chạy đua này có thể kiếm tới mấy chục ngàn tệ."

Tịch Bạch đi được hai bước, ấn phanh lại, quay đầu.

Tạ Tuyền đứng ở trước chiếc xe đua, hoàng hôn rực rỡ nhuộm đỏ sau lưng hắn, tay trái tùy ý đút trong túi quần, thân hình cao to bị che đi, không thấy rõ vẻ mặt.

Cô vịn tay xe, chân chống dưới mặt đất, gọi hắn một tiếng: "Tạ Tuyền."

Tạ Tuyền quay đầu nhìn cô.

"Cậu có thể dừng đi đua xe được không?"

Tạ Tuyền vẫn chưa trả lời, đám Tùng Dụ Chu lại nở nụ cười: "Tại sao chứ, bạn học nhỏ này mong ước được Tuyền ca của chúng tôi dẫn ra ngoài chơi hả?"

"Không phải, tôi chỉ là. . . cảm thấy rất nguy hiểm."

Tịch Bạch cũng không biết nói như thế nào, nếu cô nói cho Tạ Tuyền biết nếu hắn tiếp tục chơi đua xe, tương lai khẳng định sẽ gặp chuyện không may, ngay cả đàn ông cũng không làm được.

Hắn liệu có cảm thấy cô đang vũ nhục hắn không...

Như vậy thật sự sẽ bị đánh.

"Bạn học nhỏ, cậu đang quan tâm tới Tuyền ca sao?"

"Không. . . Không phải." Tịch Bạch thật không biết nên nói như thế nào : "Nếu nhất định phải đi, vậy cậu lái chậm một chút."

Sự cố ngoài ý muốn kia sẽ không có đến nhanh như vậy, trong ấn tượng của Tịch Bạch, ở trong trường học thường xuyên nhìn thấy Tạ Tuyền, đột nhiên hắn gặp chuyện không may, tạm nghỉ học, từ đó về sau cũng không hề gặp mặt nữa.

Suy tính thời gian, ít nhất hẳn là trước kỳ thi tốt nghiệp trung học.

Tạ Tuyền có hơi nghiêng người, nâng chiều chiếu vào gò má của hẳn, che đi ánh mắt, khước miệng giơ giơ lên: "Lái chậm một chút, sao tôi có thể thắng?"

"Ách. . ."

Tịch Bạch cảm thấy không thể chỉ vì kiếm tiền mà mất mạng.

Mà Tạ Tuyền cười cười, thương thức hai gò má đỏ ửng của cô: "Nếu không thắng được, cậu nuôi tôi à?"

Móng tay Tịch Bạch siết thật chặt vào quai túi sách: "Có rất nhiều phương thức kiếm tiền, không nhất định phải liều mạng như vậy."

"Không cược mạng sống, không kiếm được nhiều tiền."

Không kiếm được nhiều tiền thì sẽ không thể chăm sóc được người phụ nữ của hẳn.

"Mau trở về đi thôi, Tịch Tiểu Bạch."

Tạ Tuyền ôn nhu gọi tên của cô, không hề chần chừ kéo cửa xe rồi phóng lên.

Mấy người Tùng Dụ Chu cũng leo lên một chiếc xe khác, đập mạnh chân ga, hộc hộc hộc hộc chạy vụt qua bên người cô.

Tịch Bạch về nhà, cha mẹ cùng Tịch Phi Phi đã ăn cơm tối, bởi vì thân thể chị gái không tốt, bọn họ chưa bao giờ chờ Tịch Bạch về ăn cơm.

Tất cả tinh lực của cái gia đình này đều đặt ở trên người Tịch Phi Phi.

Đào Gia Chi hỏi một câu: "Bạch Bạch sao giờ mới trở về, đi đâu?"

"Xe đạp hỏng rồi." Tịch Bạch giải thích: "Con đi sửa xe ."

"Nhanh đi bới cơm, ăn cơm xong, cùng chị luyện tập."

"Luyện tập?"

Đào Gia Chi nói: "Chị con muốn tham gia cuộc thi nghệ thuật, con kéo đàn violoncello làm nhạc đệm cho con bé."

"Là cuộc thi lựa chọn của Lạc Thanh." Tịch Phi Phi giải thích: "Nếu như được tuyển chọn, có thể đi biểu diễn ở Thành phố, lúc thi tốt nghiệp trung học còn được cộng thêm điểm."

Tịch Bạch không chút để ý nói: "Con muốn tham gia thi đấu một mình."

"Tại sao lại muốn một mình tham gia, cùng chị con không phải tốt hơn sao? Dù sao đều là báo danh hai người, con cũng sẽ không bị thiệt thòi."

Tịch Bạch đương nhiên biết chủ ý của Tịch Phi Phi, tuy rằng hai người hợp tác dự thi, là đăng kí tên hai người, nhưng Tịch Phi Phi khiêu vũ, cô kéo đàn violoncello, người xem nhất định là dễ dàng bị động tác hấp dẫn thị giác, mà bỏ qua cảm nhận thính giác.

Tịch Bạch như cũ là làm nền cho Tịch Phi Phi.

"Mẹ, lần này con muốn một mình diễn tấu."

Đào Gia Chi còn chưa nói, Tịch Phi Phi lại lên tiếng: "Em gái, em thật ngốc, người dự thi khiêu vũ và đánh đàn hoàn toàn không ít, nếu chúng ta tách ra biểu diễn riêng, nhất định không thể cạnh tranh lại họ. Nhưng nếu chúng ta hợp tác, đó chính là hiệu quả một cộng một lớn hơn hai, chúng ta nhất định có thể trở hết tài năng ."

"Nhưng..."

"Bạch Bạch, không được tùy hứng, lần này nghe theo chị."

"Mẹ!"

"Chị là bệnh nhân, con nên nhường chị."

"..."

Lại như thế, từ nhỏ đến lớn đều là lý do thoái thác này, thân thể chị không tốt, con làm cái gì cũng phải nhường chị; thân thể chị không tốt, con cho chị truyền máu cũng là việc nên làm, thân thể chị không tốt, mọi thứ tốt nhất trong nhà đều là của chị ...

Tịch Bạch biết không lay chuyển được Đào Gia Chi cùng Tịch Phi Phi, ý kiến của cô chưa bao giờ quan trọng, chỉ cần họ đã quyết định, sẽ không thay đổi.

Tịch Bạch vốn muốn lưu lại một đường lui cho Tịch Phi Phi, để cô dựa vào thực lực chính mình đi thi, rốt hay đậu đều là tạo hóa của cô.

Nhưng nếu Tịch Phi Phi nhất định buộc cô phải hợp tác biểu diễn, Tịch Bạch sẽ không thủ hạ lưu tình.

Ăn xong cơm tối, hai người đi đến phòng luyện tập, Tịch Phi Phi mặc trang phục múa bó sát, thay đổi tới tới lui lui hết nửa giờ mới chuẩn bị xong.

Tịch Bạch một bên kéo đàn, một bên xem cô trang điểm.

Vốn chỉ là luyện tập, không cần thiết phải trang điểm và đổi trang phục múa, mà sau khi Tịch Phi Phi trang điểm xong, lấy di động mở Camera làm đẹp, bắt đầu chụp.

Tịch Bạch biết, cô nàng muốn đăng weibo .

"Tháng sau tham gia cuộc thi biểu diễn , gấp rút huấn luyện, hi vọng lấy được thành tích tốt, ha ha! Ganbatte (cố lên)!"

Khu bình luận--

"Phi Bảo cố gắng lên!"

"Có vòng thi bỏ phiếu sao, nhóm <Đỏ ửng mê> đều sẽ vote cho cậu!"

<Đỏ ửng mê> là tên nhóm fans của Tịch Phi Phi

"Có chúng ta ở đây, nhất định giúp em đạt giải!"

Tịch Phi Phi: "Cám ơn nhóm <Đỏ ửng mê>, sẽ có cuộc thi bầu chọn trên Wechat, nhưng không cần quan tâm, tớ tham gia thi đấu không phải là vì đoạt giải , chỉ là bởi vì hứng thú mà thôi, không quên sơ tâm! 【 thân thân 】 "

"Phi Bảo thật sự không hổ là nữ thần của chúng ta! Tâm tính thật tốt!"

"Phi Bảo yên tâm, chúng ta nhất định dẫn đầu phiếu bầu!"

"Vĩnh viễn yêu cậu. "

Tịch Bạch biết, mỗi lời trên weibo của Tịch Phi Phi đều là có mục đích và tính toán, cô tuy rằng ngoài miệng nói không muốn mọi người bầu chọn, nhưng cô càng nói như vậy, các fans lại càng sẽ đi giúp cô.

Kiếp trước, cô là dựa vào thân phận bệnh nhân bị bệnh máu khó đông, nhờ các fans có được nhiều vote nhất, tiến thẳng vào vòng chung kết, rất nhiều cô gái có tài nghệ ưu tú hơn cô lại bị chèn ép xuống.

Vô cùng bất công, ai bảo cô là Tịch Phi Phi, bởi vì cô có bệnh, nên toàn thế giới đều nên thuộc về cô.

"Chị, chị xem weibo xong chưa, có thể bắt đầu chưa."

Dây dưa này giờ đã 40 phút.

Tịch Phi Phi mỉm cười, buông di động xuống, đứng dậy kiễng chân, Tịch Bạch bắt đầu diễn tấu đàn violoncello, giai điệu chậm rãi vang lên, cô nhẹ nhàng nhảy múa.

Khiêu vũ cũng không phải là sở trường của cô, thậm chí ngay cả hứng thú cũng không có, chỉ cảm thấy nó có thể làm tăng mị lực của mình lên, cho nên cô vẫn kiên trì nhảy rất nhiều năm.

Tịch Phi Phi chưa từng có dày công khổ luyện, cho nên vũ đạo thật bình thường, rất nhiều động tác chuyên nghiệp cô đều không làm được, chỉ là múa rìu qua mắt thợ, vũ công chuyên nghiệp nhìn qua là phát hiện ra sơ hở.

Tập chưa tới nửa giờ, Tịch Phi Phi liền cảm thấy mệt mỏi, nói không tập nữa, xoay người đi ra khỏi phòng, đi tắm.

Sau khi chị ta rời đi, Tịch Bạch cũng dừng động tác, nhìn đàn violoncello màu đỏ thắm trong ngực, đàn violoncello lẳng lẳng nằm bên chân của cô, im lặng cùng cô nhìn nhau. . .

Cô đặt điện thoại di động trên cái giá đối diện, mở livestream trên weibo.

, Tịch Bạch hiện tại đã có vài vạn fans nhỏ, cô vừa mở trực tiếp, liền có fans tiến vào.

"Ôi? Quả nhiên là em gái của Phi Bảo."

"Em gái mở trực tiếp ."

"Muốn làm gì đây?"

Tịch Bạch không nói gì, cô ngồi ở dưới ngọn đèn nhu hòa, nhắm mắt lại, bắt đầu kéo đàn violoncello.

Giai điệu du dương mà trầm thấp chậm rãi phát ra, tràn đầy cảm giác mê lương, làm người ta kì lòng không được liên tưởng đến thời đại xe lửa cuộn cuộn khói trắng, xuyên qua ánh nắng vàng rực rỡ cùng ven hồ.

*Để ảnh đây cho mọi người dễ tưởng tượng

"Dễ nghe!"

"Không nghĩ đến em gái Phi Bảo lại kéo đàn violoncello tốt như vậy!"

"Thả tim thả tim!"

Tịch Bạch nhìn màn hình đang thông báo, cái fan có avatar cặp cùng cô cũng tiến vào xem trực tiếp.

Thế nhưng, hẵn từ đầu tới cuối cũng không nói một câu.

Ở dốc xoay quanh quốc lộ Hồi Sơn, trên vách núi, uốn lượn hiểm trở, được xưng là là "Đỉnh núi mà Thương Ưng cũng không dám làm càn" .

Các siêu xe màu sắc rực rỡ chạy đua gào thét, trên quốc lộ hẹp hòi, ở chỗ rẽ lưu lại dấu vết bánh xe màu đen khó phai.

Trên ghế điều khiển, Tạ Tùy một tay nắm tay lái, ánh mắt nhìn thẳng về quốc lộ hiểm trở phía trước.

Trên màn hình di động được đặt bên cạnh tay lái, cô gái mặc váy trắng, im lặng ngồi ở dưới đèn, ngọn đèn nhu hòa bọc lấy người cô, sợi tóc tinh tế mềm mại rũ xuống trán, làn da trắng nõn.

Ngoài cửa sổ, gió bay nhanh cuồng loạn gào thét.

Trong bóng đêm, cô trở thành thứ duy nhất trong đáy mắt hắn.

Hắn lái xe, đồng thời lấy đầu ngón tay chọc chọc màn hình, tiện tay thưởng cho cô bao lì xì bốn chữ số.

Kết thúc, Tịch Bạch nhìn trong tài khoản kỳ diệu nhiều thêm mấy ngàn đồng tiền, trợn mắt há hốc mồm.

**

Tịch Phi Phi thích Tạ Tùy, giấu thật sâu, sâu đến trong trường học không ai biết.

Chỉ có Tịch Bạch biết.

Tạ Tùy là nam sinh không có gì tốt, hắn hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, giao lưu với tầng chót hắc ám nhất ở khu vực biên giới, tính cách cũng vô cùng bất thường táo bạo.

Tịch Phi Phi có được ánh sáng hào quang của nữ thần, đương nhiên không dám đi quá gần nam sinh như vậy.

Nhưng có trời biết, cô chính là không thể hết thích Tạ Tùy, chẳng sợ ở trong trường học nhìn hắn nhiều một chút, đều sẽ mặt đỏ tim đập dồn dập.

Cô cẩn thận, tuyệt đối sẽ không lộ ra nửa điểm thích Tạ Tùy, không để người chung quanh biết được.

Chung quy, cô sẽ diện .

Buổi chiều ngày đó, Tịch Phi Phi hẹn Tịch Bạch cùng nhau về nhà luyện tập, hai chị em mới vừa đi đến cổng trường, liền nghe được một tiếng huýt sáo du dương đầy ý vị từ ven đường.

Tạ Tuyền cùng mấy nam sinh chạy xe oto đứng dưới gốc cây, Tạ Tuyền một tay chống xe, tay kia cầm điều thuốc đã cháy rụi phân nửa.

Hắn nhướng mày, nhìn Tịch Bạch một chút.

Tịch Phi Phi cho rằng Tạ Tuyền đang nhìn cô, có chút đỏ mặt, cô làm hình tượng nữ thần đi đến bên người Tạ Tuyền, lời nói chính nghĩa đồng dục: "Tạ Tuyền, tôi hi vọng cậu về sau không được gây rối cho chị em chúng tôi."

Tạ Tuyền còn chưa nói cái gì, phía sau Tùng Dụ Chu cùng Tương Trọng Ninh ngược lại vui vẻ: "Phi Phi nữ thần, lời này sao có thể nói ra, Tuyền ca chúng tôi lúc nào. . . gây rối cậu chứ."

"Có hay không, chính các cậu trong lòng rõ ràng." Tịch Phi Phi nhìn ánh mắt Tạ Tuyền, cao giọng nói: "Tạ Tuyền, tôi thật lòng hi vọng cậu có thể trở nên tốt hơn, cố gắng tiến tới, không phải cả ngày đều chỉ biết khi dễ người khác."

Tịch Phi Phi kỳ thật rất có tâm cơ, cô biết trong trường học có rất nhiều rất nhiều nữ sinh mê luyến Tạ Tuyền, bao gồm An Khả Nhu. Nhưng Tạ Tuyền hoàn toàn không đem các cô để vào mắt, nếu cô làm ra hành vi trái ngược này, có lẽ có thể làm cho Tạ Tuyền chú ý tới mình.

Phim thanh xuân vườn trường không phải đều diễn như vậy sao, nữ chính ngay từ đầu cùng nam chính phát sinh các loại mâu thuẫn xung đột, ngược lại làm cho nam chính ngày càng thích cô.

Tàn thuốc trong tay Tạ Tuyền bị hắn nghiền nát, hắn cúi mắt nhìn, đầy rẫy trào phúng nhìn cô, cười lạnh: "Tôi khi dễ cô?"

Tịch Phi Phi còn chưa mở miệng, Tạ Tuyền lại lăm lăm: "Mẹ nó cô xứng sao?"

~~~~~

Editor Jin Xuan: hôm nay edit một phát hết 5 chương từ sáng đến tối.
Mắt mờ tay run hết rồi T.T

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Không Phải Sợ

EDITOR: JIN XUAN

"Mẹ nó cô xứng sao."

Sắc mặt Tịch Phi Phi bỗng nhiên trướng hồng: "Cậu. . . Cậu thô lỗ!"

"Còn có thể thô lỗ hơn nữa." Tạ Tuyền đến gần bên người cô, một tay nắm lấy cằm của cô.

Hơi thở đàn ông mạnh mẽ làm Tịch Phi Phi khó có thể thở, mà ngón tay thô lỗ của hắn cũng làm cho tế bào toàn thân cô run rẩy: "Cậu. . . Cậu muốn làm gì?"

Tịch Bạch nhìn thấy cảm xúc Tạ Tuyền đang dần biến hóa.

"Tạ Tuyền, cậu buông chị ấy ra."

Tạ Tuyền nghe vậy, ánh mắt xuyên qua Tịch Phi Phi, nhìn về phía Tịch Bạch.

Cô mặc chiếc yếm cao bồi, áo sơ mi màu trắng càng tôn lên da thịt trắng nõn trong sáng, tóc đuôi ngựa đem lại cảm giác mùa hè tươi mát, rất dễ thương.

Tròng mắt cô đen nhánh mang theo cảnh giác giống như con vật nhỏ.

Tạ Tuyền quyết định cho cô một cái mặt mũi, buông lỏng Tịch Phi Phi, đồng thời lấy khăn tay ra, xoa xoa son phấn trên tay, mặt lộ ra thần thái

chán ghét --

"Cách xa lão tử một chút."

Hắn nói xong liền định rời đi.

Tịch Phi Phi chưa bao giờ bị nhục nhã như vậy, cô hô lớn về phía Tạ Tuy:

"Cậu cho rằng những cô nàng nhà giàu kia trong trường học thật sự thích cậu sao, An Khả Nhu bọn họ. . . Cùng lắm là xem trọng vẻ bề ngoài đẹp trai của cậu thôi, cậu xuất thân từ tầng dưới chót như vậy, cậu có phần đầu cả đời cũng không xứng với họ!"

Tịch Bạch vội vàng kéo Tịch Phi Phi qua, ngăn cản cô ta nói tiếp.

Tịch Bạch không phải là sợ Tịch Phi Phi thật sự chọc tức Tạ Tuy, mà là. . . cô biết những lời vũ nhục như vậy sẽ làm tổn thương đến lòng tự trọng của hắn.

Quả nhiên, Tạ Tuy bỗng nhiên xoay người, đáy mắt tối đen đầy tức giận --

"Lặp lại lần nữa."

Tịch Phi Phi bị ý lạnh trong ánh mắt hắn dọa, ấp úng không dám mở miệng.

Tạ Tuy lại nghiêng đầu nhìn Tịch Bạch, cô gái đứng ở ven đường, con người trong veo ngập tràn vô hại.

"Cậu cũng cảm thấy như vậy?"

Tịch Bạch lắc đầu liên tục, cô chưa từng cảm thấy Tạ Tuy không xứng với ai. Chuyện tình cảm vốn không có không xứng với xứng đôi, chỉ có

nguyện ý hay không.

"Tạ Tuyền, cậu bỏ qua cho tôi đi, tôi nói như vậy không có ý tứ gì khác, tôi chỉ hi vọng cậu có thể phấn chấn lên, cố gắng hăm hở tiến lên."

Tịch Phi Phi cố gắng làm lời nói mình xúc động hơn: "Tôi không có ý khinh thường cậu, cậu không nên hiểu lầm, tôi một chút cũng không giống với các cô nàng nhà giàu kia."

Liên tục giải thích trần tình làm mọi người đều nhận ra tâm tư của cô, Tùng Dụ Chu cùng Tương Trọng Ninh đưa mắt nhìn nhau, đáy mắt hiện lên cười lạnh.

Trước kia không cảm thấy cô quá chán ghét, hiện tại mà nói, thật mẹ nó đúng là con người phiền phức.

"Chỉ cần cậu cố gắng, tương lai nhất định sẽ có hi vọng! Tôi. . . tôi cảm thấy, xuất thân không thể quyết định một người, cố gắng lúc nào cũng không muộn." Tịch Phi Phi có lẽ là rót canh gà hơi nhiều trên weibo nên bây giờ nói chuyện cũng nồng nặc mùi canh gà.

Canh gà: Chicken soup (for the soul) là những câu nói triết lí, châm ngôn sống giống như Hạt giống tâm hồn.

Tạ Tuyền nhướng mày nhìn Tịch Phi Phi, cười lạnh: "Lão tử cố gắng hay không cố gắng thì mặc mớ gì tới cô."

Tịch Phi Phi hai má đỏ bừng: "Tạ Tuyền, tôi chỉ muốn cùng cậu làm bạn mà thôi."

Tùng Dụ Chu cũng rất không thích nhìn bộ dạng diễn xuất dối trá này của Tịch Phi Phi, muốn cho cô chút dạy dỗ, vì thế cười nói: "Nữ thần, muốn cùng Tuyền ca làm bạn, có điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Đủ lá gan cùng chúng tôi đi lên đỉnh núi chạy một vòng."

Tịch Phi Phi hơi sững sờ, gặp Tạ Tùy không có ý cự tuyệt, nhất thời cảm thấy vui sướng.

Chưa từng có cô gái nào được ngồi cùng xe với Tạ Tùy đâu.

Tịch Phi Phi muốn tỏ ra thận trọng chút, thấp giọng nhu nhu nói: "Nhưng người ta còn phải về nhà, về trễ ba mẹ sẽ lo lắng."

"VẬY coi như xong."

Tạ Tùy xoay người đi, Tịch Phi Phi thấy thế không ổn, lập tức sửa miệng: "Nhưng một hai lần trở về trễ cũng không sao."

Cô như là sợ Tạ Tùy đổi ý, vội vàng quay đầu nói với Tịch Bạch: "Bạch Bạch, em về nhà đi, nói với ba mẹ một tiếng, hôm nay chị đi chơi cùng bạn, một chút nữa sẽ trở về, không cần lo lắng."

Tịch Bạch nhíu mi: "Chị còn định không luyện tập, cuộc thi lựa chọn Lạc Thanh là vào tháng sau."

"Không có sao, trở về sẽ tập mà."

Tịch Bạch ngồi lên xe đạp, bất đắc dĩ định rời đi, Tạ Tùy đột nhiên nói: "Muốn đi thì hai người cùng đi, một người không đi thì không chơi nữa."

"..."

Chân núi Hồ Sơn, vài chiếc xe đua đang đậu ở bãi đỗ xe quốc lộ, mấy thiếu gia nhà giàu chán nản nghiêng mình dựa vào thân xe, nâng cằm nhìn về phía Tạ Tùy.

Tạ Tỳ giúp bọn hắn thắng không ít trận tranh tài, bây giờ là tuyển thủ đua xe mà bọn họ đặc ý nhất.

Người có năng lực cho dù đi đến nơi nào cũng được người ta tôn kính, bọn họ cũng cung kính gọi hắn một tiếng "Tỳ ca" .

"Hôm nay Tỳ ca lại mang theo hai cô em đến đây, hiểm thấy nha!"

Tạ Tỳ không nói gì nhưng Tịch Phi Phi thì ngược lại, cô cố phô bày tài năng xã giao ưu tú của mình: "Chào mọi người; tôi là Tịch Phi Phi, là bạn của Tỳ ca."

Tịch Phi Phi vốn mong chờ Tùng Dụ Chu giới thiệu cô với mấy tên con trai một chút, tốt nhất là nói ra thân phận người nổi tiếng trên weibo của cô, nhưng Tùng Dụ Chu lại đứng vững như núi Thái Sơn, không nói một lời, hoàn toàn không có ý định giới thiệu cô.

Tịch Phi Phi nhẹ nhàng ho một tiếng, mỉm cười xinh đẹp với mấy công tử nhà giàu.

Công tử nhà giàu đúng là có để ý tới giới giải trí nhưng ngày thường đều chỉ tiếp xúc với siêu cấp người mẫu hạng A, đương nhiên không có khả năng biết cái gì là người nổi tiếng trên Internet, cũng không có nhận ra Tịch Phi Phi.

Đương nhiên, càng chướng mắt diện mạo và dáng người của cô.

Tịch Phi Phi mất mặt, nụ cười trên mặt có chút xấu hổ.

"Tối hôm nay muốn chơi như thế nào?" Tạ Tỳ mở miệng hỏi bọn họ.

"Nếu Tỳ ca đã mang theo các em gái lại đây, vậy chúng ta thử một cách chơi mới đi."

Mấy tên thiếu gia nhà giàu nhìn nhau cười: "Lần này chỗ ngồi kế bên là một cô gái, nhưng mà tay hai người phải bị khóa cùng một chỗ."

Nói xong, bọn họ lấy ra 2 cái còng tay tình thú lóng lánh.

Tùng Dụ Chu nói: "Làm sao có thể khóa cùng một chỗ, như thế sẽ ảnh hưởng đến thao tác."

"Chỉ cần em gái chịu nghe lời, không ảnh hưởng nhiều lắm, lại nói, không phải Tù ca nhắm mắt cũng có thể chạy hết một vòng quốc lộ này hay sao?"

Tương Trọng Ninh nhìn Tạ Tù: "Không được, quá nguy hiểm ."

"Ha ha, vậy là coi như không dám."

Tạ Tù mặt không thay đổi hỏi: "Tiền đánh cược là cái gì?"

Thiếu gia mặc đồ đen đi ra, trong tay ôm một người mẫu dáng người bốc lửa: "Chúng ta mang theo một em gái, toàn bộ hành trình không được mở khóa ra, đem lá cờ đến đoạn tuyệt lộc lĩnh, sau đó lái về, ai nhanh hơn thì thắng, tiền đặt cược là một trăm ngàn tệ."

"Trăm ngàn!"

Người phát ra sợ hãi là Tịch Bạch, cô kim lòng không nổi cả kinh hô lên, tất cả đều quay đầu nhìn cô, ánh mắt là lạ .

Cô che che miệng, biết biểu hiện của mình vô cùng không giống với một tiểu thư nhà giàu, ngay cả Tịch Phi Phi cũng không nhìn được khinh miệt nhìn cô một cái.

Trăm ngàn tệ ở Tịch Gia đúng là không nhiều, nhưng đối với Tịch Bạch đã từng trải qua một kiếp không có nhà để về thì đây không phải là con số nhỏ.

Nhìn nhìn biểu cảm của bọn Tạ Tuyền, bọn họ lại giống như không hề để chút tiền ấy vào mắt.

Tịch Bạch rất cuộc cũng biết, cách bọn họ liều mạng kiếm tiền là như thế nào.

Tạ Tuyền đáp ứng những công tử hào môn này, Tương Trọng Ninh quay đầu nhìn hai cô gái: "Các cậu ai nguyện ý ra ngoài dạo mát với Tuyền ca?"

Tịch Bạch: ...

Cậu ta gọi cái này là hóng mát, đây chính xác là liều mạng đó.

Ở Hồ Sơn, quốc lộ và dốc đứng đều rất hiểm trở, rất nhiều chỗ rẽ 90 độ, hai người nắm tay khóa cùng một chỗ, đây không phải là ngại đã sống quá lâu?

Đương nhiên, Tịch Bạch không ngừng nghĩ như vậy, Tịch Phi Phi cũng mở miệng nói: "Việc này quá nguy hiểm, Tạ Tuyền, cậu không cần tham dự hoạt động nguy hiểm như vậy, nếu như cậu thiếu tiền, tôi, tôi có tiền, trăm ngàn tệ không tính là nhiều. . ."

Tạ Tuyền lạnh lùng liếc cô một chút, không biết rõ vui buồn, nói: "Cô muốn nuôi tôi?"

Tịch Phi Phi đương nhiên xấu hổ mở miệng, cô cảm thấy việc này không thành vấn đề, lấy gia thế của cô cùng với độ nổi tiếng bây giờ, nếu Tạ Tuyền bên cạnh cô, tiền đồ về sau khẳng định bùng sáng .

"Không phải người nào cũng có thể nuôi nổi Tuyền ca ." Tùng Dụ Chu nói câu vui đùa, làm dụi đi không khí: "Tuyền ca bình thường tiêu xài rất nhiều đó."

Tịch Phi Phi mặt lại đỏ, thấp giọng nói: "Nếu cậu muốn tôi nhất định phải lên xe, tôi liền..."

Lời còn chưa dứt, Tạ Tùy bỗng nhiên chuyển hướng về phía Tịch Bạch: "Lên xe."

Tịch Bạch sửng sốt: "A."

Tạ Tùy đưa tay chống lên cửa xe: "Lên xe, tôi mang cậu đi dạo mát."

Tịch Bạch nhìn chiếc siêu xe đã cải trang sáng loáng kia, vốn chuẩn bị cự tuyệt, không nghĩ tới Tạ Tùy lập tức kéo cô đi, giữ chặt tay cô, lôi ném đem cô nhét vào chỗ ngồi kế bên ghế tài xế.

"Tạ Tùy, tôi. . . tôi không đi!"

Tạ Tùy chống cạnh cửa, lạnh lùng cười: "Sợ?"

Môi Tịch Bạch run run .

Tùng Dụ Chu nói: "Bạn học Tịch Bạch, không phải ai cũng có thể ngồi trên ghế phụ của Tùy ca đâu, cậu là cô gái đầu tiên cũng như duy nhất hẳn cho phép đó. Không cần lo lắng, Tùy ca lái xe rất tốt."

Tịch Bạch nhìn Tạ Tùy, hẩn đứng che ở cửa xe, giống như không muốn thả cô đi, theo góc độ cô nhìn lại, có thể thấy được cái cổ mạch lạc rõ ràng, cái cằm màu xanh nhạt kia của hắn.

"Này . . .Cậu mau mở ra..."

Cô gái dần buông lỏng khoe miệng, bãi đậu xe náo nhiệt, các cậu bé xao động không thôi, vây quanh hai chiếc siêu xe chuẩn bị chạy gào gào kêu gào .

Người mẫu siêu cấp xinh đẹp ôm thiếu gia nhà giàu, lấy tay vỗ nhẹ bộ ngực hấn ta, làm nũng nói: "Người ta muốn thưởng."

Thiếu gia nhà giàu ra tay thật hào phóng: "Được thôi, chỉ cần lão tử thắng, liền cho em chi phiếu 6 số."

Siêu cấp người mẫu vỗ tay: "Tốt nha tốt nha."

Lúc này, thiếu gia nhà giàu chú ý tới Tịch Bạch, cô vẫn thật im lặng ở bên người Tạ Tùy, đem lại cảm giác giống như không tồn tại, nhưng là chợt đổi mắt nhìn lại, thật mẹ nó đúng là ngoan, tròng mắt đen nhánh to tròn cùng khuôn mặt trắng nõn, càng nhìn càng cảm thấy kinh diễm.

Công tử phú gia đẩy siêu cấp người mẫu ra, nói với Tịch Bạch: "Ai, đổi người được không, em đến ngồi xe tôi, mặc kệ thắng hay thua, tôi đều cho em tờ chi phiếu 6 chữ số."

Tạ Tùy đứng ở bên cửa xe, không ngồi vào, hấn nhìn về phía Tịch Bạch.

Tịch Bạch nhấp cánh môi hồng nhuận, cự tuyệt nói: "Không được, tôi cùng Tùy ca, không, không lấy tiền."

So với những vị công tử không biết rõ kỹ thuật như thế nào, Tịch Bạch càng tin tưởng kỹ năng lái xe của Tạ Tùy, sự tin cậy vô bờ bến này của cô đối với hấn vốn đã có từ kiếp trước.

Nhóm công tử còn muốn dựa vào Tạ Tùy, cho nên cũng không dễ dàng đắc tội, Tịch Bạch không nguyện ý, bọn họ liền không miễn cưỡng.

Tạ Tùy khước miệng bất tri bất giác cười, Tùy ca, từ trong miệng cô đọc ra, mềm mềm nhu nhu, nghe phá lệ động lòng người.

Phú gia công tử ném còng tay bạc cho Tạ Tùy.

Tịch Bạch ngoan ngoãn đi đến ghế phụ, kéo cửa xe ra.

Hai người cài dây an toàn xong, lúc mọi người đang nhìn soi mói, Tạ Tuyền tự tay đưa còng vào tay phải của mình cùng tay trái của Tịch Bạch.

"Sợ sao?"

"Không sợ."

Đó là không thể nào.

Tim Tịch Bạch đập nhanh đến muốn vỡ ra.

Tạ Tuyền cảm nhận được cảm xúc khẩn trương của cô, nghiêng đầu liếc cô một chút, giọng nói trầm thấp: "Không phải sợ, tôi còn sống, cậu sẽ không chết."

Tay trái Tịch Bạch có chút lạnh lẽo, đáy lòng cũng có chút khẩn trương: "Ừm."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Vong Mệnh Chi Đồ

EDITOR: JIN XUAN

Tạ Tuy khởi động động cơ, mặt đồng hồ xe chuyển sáng, Tịch Bạch còn chưa kịp ngồi vững, "Oanh" một tiếng, hần đã chạy xe ra ngoài.

Tịch Bạch không nhớ rõ mình đã từng nghe qua câu nói này ở đâu, thông qua cách lái xe của một người đàn ông, có thể thấy được tính cách và khí chất của hần.

Cha của Tịch Bạch lái xe bốn bề yên tĩnh, không tranh không đoạt, tính cách cũng nhu nhược như vậy dẫn đến ông tranh đoạt tài sản cũng thua kém hơn các anh em trong nhà.

Tạ Tuy lái xe chỉ có thể sử dụng một chữ để hình dung: Bạo

Vài lần rẽ trái rẽ phải đều là một góc 90 độ, lớp xe cùng quốc lộ phát ra những tiếng bèn nhọn.

Tịch Bạch cảm giác cả người đều muốn văng ra.

Cánh tay trái của cô dính chung một chỗ với tay hần, vì không muốn ảnh hưởng đến thao tác lái xe của hần, Tịch Bạch cố gắng hết sức nhích vào trong, dựa vào hần một ít.

Một cái xoay đầu xe 90 độ làm Tịch Bạch không khống chế được ngã vào bờ vai của hần.

Thân thể hần cứng rắn đến mức tựa như một bàn ủi đang nóng cháy, bắp thịt kiên cường dẻo dai, toàn thân phảng phất không có một miếng thịt nào mềm mại .

Thân thể cứng rắn như vậy có thể mang đến cảm giác an toàn cho người khác.

Kiếp trước, Tịch Bạch vừa vận thiếu thốn nhất chính là cảm giác an toàn, trong phòng trọ nhỏ hẹp, mỗi khi đêm xuống, Tạ Tuyền sẽ từ phía sau ôm chặt cô, cùng hần ôm nhau ngủ, như vậy Tịch Bạch sẽ không mơ thấy ác mộng.

Đương nhiên, hần không phải là người đàn ông thành thật, tay hần cũng sẽ qua loa sờ soạn, trêu chọc cô, làm cô mê loạn. . .

Mỗi khi cô xoay người nóng bỏng đáp lại, Tạ Tuyền liền sẽ dừng lại, bình tĩnh trong chốc lát, mặt trầm xuống rời khỏi phòng.

Giống như cô đã làm sai cái gì vậy.

Tính tình Tạ Tuyền luôn luôn bất định như vậy, hành vi cũng không thể nào đoán được.

...

Cô lần nữa ngồi thẳng người, nhắm hai mắt lại, không dám nhìn ra cảnh sắc đang cực kì bay nhanh ngoài cửa sổ, nhìn khả năng sẽ sợ hãi, bởi vì tốc độ thật sự quá nhanh .

Bởi vì khẩn trương, Tịch Bạch lại bắt đầu đổ mồ hôi .

Tạ Tuyền gửi được hương thơm phát ra từ trên người cô, giống mùi sữa tắm hỗn hợp nhàn nhạt mùi hoa, làm cho hần nhớ tới một loại sữa ngọt khi còn nhỏ đã từng nếm qua.

Hắn hít hít mũi.

Tịch Bạch nhận ra hô hấp hắn tăng thêm, cô nắn vuốt cổ áo mình, sau đó mở cửa sổ ra để gió lùa vào.

"Đóng cửa sổ lại." Tạ Tuyền nói: "Lão tử lạnh."

Tịch Bạch không quá nguyện ý, thấp giọng nói: "Mở ra một phút."

Tạ Tuyền liếc cô một chút, cười nói: "Sợ lão tử chê trên người cậu có mùi?"

Bị chọc thủng tâm tư, đầu Tịch Bạch rũ xuống, hai má trở nên nóng bừng đỏ ửng.

Tạ Tuyền nâng cánh tay phải lên, tay Tịch Bạch cũng bị hắn nắm lại, thế mà hắn lại thò người ra hít ngửi cô!

Tịch Bạch thất kinh, vội vàng lùi về sau.

Cô biết người mình có mùi hương, rất tự ti, nhưng thể chất cô chính là như vậy, dễ đổ mồ hôi.

Hương vị nhàn nhạt, có chút ngòn ngọt.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều sẽ thích loại hương này, giống như tên bạn cùng bạn năm cấp hai của cô, là một nam sinh xấu, nói trên người cô có mùi vị của hồ ly tinh.

Vậy nên sau này, Tịch Bạch vô cùng tự ti, dù cho mùa hè cũng không dám mặc váy dây.

Tạ Tuyền còn đang ngửi cô, Tịch Bạch liên tục ngửa ra sau: "Cậu, cậu đừng ngửi!"

"Mẹ nó mùi cậu thật nồng!"

Tịch Bạch gặt gao cản môi, môi trắng nhợt, tiếng nói run rẩy: "VẬY cậu mở cửa sổ thông khí đi."

Tạ Tùy mắt thấy cô nhanh lau nước mắt, hần đột nhiên khinh bạc nở nụ cười: "Khóc cái gì, lão tử chưa có nói là không thích."

"Ai. . . Ai vì cái này!" Tịch Bạch chỉ cảm thấy chính mình thật sự là hết đường chối cãi .

Tạ Tùy xoa xoa cánh mũi.

Nói thật, hần thấy có chút xấu hổ.

Tịch Bạch không nói gì thêm, Tạ Tùy cũng chuyên chú lái xe, cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh, bằng không ở con đường núi bốn bề vắng lặng này, hần thật sự sợ mình biến thành cầm thú.

Thật lâu sau, Tạ Tùy lẩm bẩm tiếng: "Làm."

Xe dừng lại ở ven đường.

"Làm sao."

"Đường ở phía trước bị chặn."

Tịch Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên, xa xa nhìn đèn chiếu thấy một cái bảng vàng, viết "Đoạn đường đất đá trôi nguy hiểm, hãy lui xe lại đi đường vòng" .

"VẬY làm sao bây giờ?"

"Còn có một con đường, bất quá là con dốc đó có nhiều chỗ rẽ liên tục, mà lại không có vòng bảo hộ, rất nguy hiểm." Tạ Tùy đạp phanh lại,

hỏi Tịch Bạch: "Đi không?"

"Nếu như nói không đi, coi như thua sao?"

Hắn lạnh lùng nở nụ cười: "Cậu muốn giúp đỡ thiếu gia kia kiếm tiền dễ như vậy, buông tay liền tính nhận thua."

Tịch Bạch vẫn không trả lời, Tạ Tùy đã không chút do dự lần nữa khởi động động cơ, nhanh chóng chạy đi, chạy trên một cái quốc lộ khác.

Con đường này so với quốc lộ vừa nãy hẹp hơn rất nhiều, một bên vách núi, một mặt khác lại là vách núi sâu vạn mét, đi được vài giây lại gặp phải chỗ rẽ 90 độ hiểm trở.

Trong khoang xe yên tĩnh, Tịch Bạch có thể nghe được tiếng tim đập bum bum của chính mình.

"Tạ Tùy, quốc lộ này quá nguy hiểm ! Chúng ta trở về được không!"

Tống nói cô run rẩy, hiển nhiên là bị vách đá dựng đứng sừng sững bên cạnh dọa sợ.

Tạ Tùy khước miệng cười: "Có chết lão tử cũng sẽ làm đệm ở dưới cho cậu."

Tịch Bạch nhìn Tạ Tùy, trong con mắt đen nhánh ấy, cô rõ ràng cảm nhận được sự mặc kệ vô bờ bến nào đó đối với cái chết.

Vong mệnh chi đồ.

*Vong mệnh chi đồ:

Sau một thời gian lâu tìm hiểu, có thể nghĩa của câu này là ý chỉ những người không hề sợ đối mặt với cái chết, khó khăn*

Tịch Bạch không nề hà đem đầu nghiêng đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố xa xa đã thắp lên nhiều ngọn đèn sáng, ngoại trừ âm thanh gào thét của núi rừng, chỉ còn có tiếng tim đập lộn xộn của hai người.

Nửa giờ sau, xe lái vào Tuyệt Lộ Linh, Tạ Tùy đạp phanh lại, người Tịch Bạch theo quán tính nghiêng về phía trước.

Tạ Tùy mở cửa xe, để Tịch Bạch từ ghế điều khiển bên này đi ra.

"Đem lá cờ đến vách núi đối diện, sau đó cùng nhau chạy về, không được trì hoãn."

"Đã biết!"

Hai người bị khóa cùng một chỗ, chỉ có thể đồng thời lao tới chỗ rẽ cuối cùng ở quốc lộ, Tịch Bạch cũng thật liều mạng, nhanh chóng vọt tới cuối vách núi ở quốc lộ, hạ thấp người đem lá cờ nhỏ màu đỏ tiến vào trong bùn đất.

Tạ Tùy đột nhiên cầm cổ tay cô: "Đường trơn, đừng để té xuống, không thì lão tử cũng muốn chôn cùng cậu."

Tịch Bạch có thể cảm nhận được sức lực thô lỗ từ tay hắn.

Đối diện ven đường có ánh đèn xe chói sáng từ xa chiếu tới làm Tịch Bạch không mở mắt ra được, trong nháy mắt, đối thủ cũng đã tới.

"Nhanh đi xuống! Tốc độ!" Thiếu gia nhà giàu mặc siêu cấp người mẫu: "Mẹ, chưa ăn cơm hay sao, mau nhìn người ta chạy như thế nào, chạy nhanh lên coi!"

Siêu cấp người mẫu nũng nịu nói: "Em mang giày cao gót mà."

"Mặc kệ cô mang con mẹ nó giày cao gót gì!"

Tịch Bạch lần nữa trở lại trong xe, bò tới ghế lái phụ, hưng phấn quay đầu hô lớn: "Mau mau nhanh lên! Đi mau, chúng ta sẽ thắng!"

Tạ Tuyền khóe miệng giơ giơ lên, hãnh cho rằng cô là cái đầu gối đối với bất cứ việc gì cũng đều bình tĩnh không sợ hãi, không nghĩ đến cũng có lúc cô cười vui vẻ đến vậy.

"Khăng định làm cậu thắng." Tạ Tuyền nói xong liền đạp chân ga, nhanh chóng quay đầu, rầm rầm vài tiếng, xe biến mất ở cuối con đường.

"Châm cho tôi điều thuốc." Tạ Tuyền dùng ánh mắt chỉ chỉ hộp thuốc lá cùng bật lửa trên xe.

Tịch Bạch không dám không nghe lời hãnh, lấy ra một điều trong hộp thuốc lá, dùng bật lửa châm.

Tạ Tuyền hỏi: "Chưa từng châm thuốc?"

Tịch Bạch lắc lắc đầu.

Nhìn động tác cô ngốc lại trúc trắc, Tạ Tuyền chỉ cảm thấy cô thật đúng là ngây thơ, cái gì cũng không biết.

Hãnh ngậm điều thuốc cô đưa tới, hít vào thật sâu, thở ra một hơi.

Nicotine kích thích thần kinh não hãnh, làm toàn thân hãnh thấy vui sướng, mà Tịch Bạch lại bị mùi thuốc lá kích thích ho khan lên.

Tạ Tuyền khóe mắt liếc liếc cô, mở cửa kính xe ra, để gió lạnh tràn vào bên trong xe, xua tan mùi thuốc lá.

"Chịu không nổi?"

"Ừm."

Tạ Tuyền ném điều thuốc mới hút được một nửa ra ngoài cửa sổ, không hề nói cái gì.

Siêu xe chạy vững vàng tới đích, đồng bọn xông tới, hưng phấn mà nói: "Tuyền ca thật giỏi! Lại thắng nữa rồi!"

"Bạn học nhỏ, lần đầu tiên ngồi xe Tuyền ca, có sợ không?"

Tịch Bạch hai má đỏ ửng, thành thật gật gật đầu: "Có chút."

Tạ Tuyền vỗ vỗ cái gáy của cô, thuận miệng nói: "Sợ cái rắm."

Tịch Bạch bị hấn vỗ, đột nhiên cảm thấy động tác này có chút thân mật .

Tùng Dụ Chu nói: "Đừng sợ hãi, Tuyền ca lái xe rất tốt, xác suất gặp chuyện không may so với sự cố rơi máy bay còn thấp hơn."

Tịch Bạch tán đồng lời nói này, Tạ Tuyền lái xe tuy rằng điên, nhưng kỹ thuật của hắn thật sự rất tốt, ở sự cố kiếp trước, Tịch Bạch cảm thấy không đơn giản như vậy, không giống như ngoài ý muốn, mà càng giống như có người cố tình hại. . .

Trong lúc Tịch Bạch ngây người, Tạ Tuyền đã mở khóa còng tay, cùng mấy phú gia công tử đối diện nói chuyện, sau đó cùng lấy ra điện thoại để chuyển khoản.

Tịch Bạch ngăm nhìn bốn phía, không thấy Tịch Phi Phi đâu, Tương Trọng Ninh nói: "Cậu ấy cảm thấy nhàm chán, đã trở về, xem ra còn không quá cao hứng."

"Ừm."

Tịch Bạch loáng thoáng cảm thấy, trở về khả năng sẽ gặp phải một hồi phong ba.

Gần như phút sau, Tạ Tùy quay lại, nói với Tịch Bạch: "Thêm WeChat, chia hoa hồng cho cậu."

Tịch Bạch ngoan ngoãn lấy điện thoại ra, quét mã 2D của Tạ Tùy.

Tạ Tùy không có để tên, avatar là một mảnh tối đen, cũng giống như nhân sinh gập ghềnh nhấp nhô của hắn, khắp nơi chỉ tràn ngập hắc ám.

Tạ Tùy chuyển cho cô năm mươi nghìn tệ, là phân nửa số tiền cược.

Tịch Bạch chỉ cảm thấy, hắn thật hào phóng.

Mấy tên nam sinh cũng đánh cược thắng tiền, tâm tình không tệ, chuẩn bị đi tới quán Bar chơi.

"Bạn học nhỏ, không đi theo chúng tôi chơi sao?" Tương Trọng Ninh hỏi.

Tịch Bạch nhìn nhìn đồng hồ, hiện tại đã hơn chín giờ : "Tôi phải về nhà ."

"Lúc này mới chín giờ mà, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, về nhà nhiều không vui."

"Về muộn sẽ bị mắng."

Tạ Tùy nhìn bộ dáng nhu thuận này của cô, biết cô không phải người cùng con đường với mình, đối với bọn thiếu niên hay đi đi lại lại ở mấy chỗ âm u trong thành phố như bọn hắn mà nói, ban đêm là lúc cuồng hoan bắt đầu; nhưng đối với cô gái ngoan ngoãn ôn hòa như Tịch Bạch thì ban đêm ra ngoài đầy rẫy nguy hiểm.

"Tùy ca, chúng ta đưa cậu ấy về nhà đi."

"Đưa cái gì đưa." Tạ Tuyền rút ra một điều thuốc ngậm ở ngoài miệng, chăm chú nhìn đường cái nước chảy không ngừng: "Nơi này cũng không phải không có taxi."

Tịch Bạch đương nhiên không muốn cho bọn họ hộ tống, chiếc siêu xe Lục Lục này mà đem cô đưa đến cửa nhà, để hàng xóm cùng người quen biết nhìn thấy thì không biết phải nói như thế nào.

Cô đi đến trước mặt Tạ Tuyền: "Cậu giúp tôi mở khóa còng tay, tôi trở về."

Trước đó Tạ Tuyền chỉ dùng chìa khóa mở cho chính mình xong liền xuống xe, cũng chưa có cởi bỏ cho cô đâu.

Tạ Tuyền lấy ra chìa khóa, lắc lắc vài vòng trên đầu ngón tay thon dài: "Tôi cảm thấy nó rất hợp với cậu."

Tịch Bạch vừa nghe lời nói ý tứ này của hắn, lập tức dự cảm không ổn, vội vàng nói: "Tạ Tuyền, cậu nhanh chóng cởi ra cho tôi!"

Môi mỏng hắn nở ra một tia cười tà khí: "Thế thì, chiều mai tan học, tới sau núi bên hồ trường học tìm tôi, tôi giúp cậu cởi bỏ."

"Cậu bây giờ liền giúp tôi cởi bỏ!" Hai má trắng mịn của Tịch Bạch gấp đến độ đỏ bừng, năn nỉ: "Sẽ bị bạn học nhìn thấy. . ."

"Ha" một tiếng, Tạ Tuyền thu chuỗi chìa khóa lại, không chút do dự quay người rời đi --

"Thì nói là lễ vật của Tạ Tuyền đưa cho cậu."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sau Núi

EDITOR: JIN XUAN

Trong quán bar hỗn loạn.

Tùng Dụ Chu đưa chai bia cho Tạ Tuyền, khuyên nhủ: "Aiz, Tuyền ca, tại sao cậu lại luôn không bỏ qua cho tiểu cô nương người ta, có ý tứ gì sao? Bị người khác nói là khi dễ con gái không dễ nghe chút nào."

Tạ Tuyền cầm lấy chai bia, uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng màu vàng óng ánh chảy qua yết hầu khô nóng của hắn, mang cảm giác tươi mát nồng nàn, hắn lại nhớ đến da thịt trắng nõn của cô gái kia, dường như một cái đánh phảng phất nhẹ nhàng cũng có thể để lại dấu vết.

Tạ Tuyền vứt bỏ bình rượu, trong lòng có chút then thùng.

Có cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời trang đi tới, ngồi bên cạnh Tạ Tuyền, lỏ mãng nhắc bình rượu của hắn lên, rót cho mình một chén rượu: "Tuyền ca, hiếm khi lại đây chơi, em mời anh một ly."

Âm thanh cô gái mềm mại, uống rượu xong lưu lại vết son đỏ thắm trên ly.

Tạ Tuyền khước mắt nhú nhú, chợt cảm thấy ghê tởm, không nói một lời, nhắc chân đạp cái ghế nhỏ mà cô gái đang nghiêng mình dựa vào.

Trọng tâm cô ta không ổn, suýt nữa té ngã, rượu trong tay đổ hết vào ngực, trong khoảnh khắc áo thấm ướt lộ ra màu da, bê bối không chịu nổi.

Cô che ngực, khó thở hỗn hển rời đi.

Tạ Tùy nhìn về phía Tùng Dụ Chu, thản nhiên nói: "Thấy không? Như này mẹ nó mới gọi là khi dễ, lão tử đối với cậu ấy (Tịch Bạch) chỉ có ôn nhu."

Tùng Dụ Chu nhếch miệng cười, không còn lời nào để nói.

**

Tịch Bạch giấu tay trái ở trong tay áo, chậm rãi đi về nhà.

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, cha Tịch Minh Chí, mẹ Đào Gia Chi cùng với chị gái Tịch Phi Phi, giống như đang tổ chức cuộc họp đàm đạo, vẻ mặt nghiêm túc ngồi trên sô pha.

Tịch Bạch vừa mới vào nhà, liền nghe được giọng Đào Gia Chi kéo dài hỏi: "Muộn như vậy mới trở về, đi đâu vậy?"

Tịch Bạch thành thật trả lời: "Đi chơi với bạn học."

"Bạn học nam hay bạn học nữ?"

Tịch Bạch nhìn Tịch Phi Phi, suy đoán chị ấy nhất định là thêm mắm thêm muối tố cáo với cha mẹ, bởi vậy, cô chỉ có thể thành thật khai báo: "Bạn học nam."

"Rầm" một tiếng, Tịch Minh Chí đem chén trà đặt mạnh lên trên bàn: "Con có biết bây giờ là mấy giờ rồi không! Cùng bạn học nam ra ngoài chơi đến tận bây giờ mới trở về, con còn có liêm sỉ hay không!"

Cô không có liêm sỉ? Cũng không biết là ai đã khóc hô hào muốn cùng Tạ Tùy đi đua xe hóng mát, nài ép lôi kéo đem cô ném lên.

Tịch Phi Phi đã chuẩn bị sẵn, kéo kéo tóc, mở miệng nói: "Ba ba, cha không cần phải giận em gái, con tin tưởng em ấy chỉ là nhất thời ham chơi, không có chuyện gì khác, lại càng không thể có chuyện yêu sớm."

"Nó còn dám yêu sớm! Hừ, nếu để cho cha biết, khẳng định đánh gãy đùi nó!"

Đào Gia Chi trách cứ Tịch Bạch: "Bạch Bạch, con cũng quá không hiểu chuyện, muộn như vậy mới trở về, con có biết cha mẹ lo lắng cho con nhiều như thế nào không, còn có chị con, cả một đêm đều ở đây chờ con về luyện tập."

Tịch Phi Phi nhìn Tịch Bạch, vốn cho rằng cô không dám lên tiếng mà chỉ ngậm bồ hòn, chung quy là do miệng lưỡi Tịch Bạch lúc trước ngốc dở, đầu óc cũng không quá linh hoạt, vẫn luôn dẫn đo, từ trước đến nay không biết giải thích trước mặt cha mẹ.

Không ai nghĩ đến Tịch Bạch lại ngồi xuống bên cạnh Tịch Phi Phi, lôi kéo tay cô nói: "Chị, em còn muốn hỏi chị đã đi đâu, tại sao chị lại ném em cho những người đó, chị có biết hay không, em xuống xe không nhìn thấy chị ở đó, em có bao nhiêu sợ hãi."

"Em . . . chị nghe không hiểu em đang nói cái gì."

Tịch Bạch nói với Đào Gia Chi: "Con căn bản không quen biết những nam sinh kia, lúc ra tới cổng trường, nhìn thấy chị nói chuyện cùng bọn hắn, con vốn là muốn cùng chị về nhà, ai nghĩ tới chị cứ nhiên muốn đi đua xe cùng họ, khuyên như thế nào cũng không nghe, con lo lắng chị sẽ xảy ra chuyện, đành phải đi cùng, thế mà chị lại đem con giao cho một trong những nam sinh xấu đó, còn chính chị thì lại chạy mất."

Tịch Bạch nói, ánh mắt đã đỏ lên hết.

Cha mẹ nghi ngờ nhìn Tịch Phi Phi, hiển nhiên là có chút tin tưởng lời Tịch Bạch nói, bởi vì Tịch Phi Phi đúng là trở về tương đối trẻ, hơn nữa từ nhỏ Tịch Bạch luôn ôn hoà hiền hậu thành thật, từ trước đến nay không nói dối.

"Phi Phi, thế này là sao?"

"Em gái con nói đúng không?"

Tịch Phi Phi kiên nhẫn giải thích: "Ba mẹ, con tin tưởng em ấy hẳn là do sợ bị phạt nên mới nói như vậy. Aiz, ai bảo là con sinh ra trước, con không chiếu cố tốt em, là con không đúng; hai người trừng phạt con đi."

Tịch Bạch lấy điện thoại di động ra, mở album ảnh, bên trong có một tấm ảnh chụp, là lúc Tịch Phi Phi đứng ở trước xe đua, Tịch Bạch thuận tay chụp được.

"Chị, chị còn kêu em chụp ảnh cho chị."

Sắc mặt Tịch Phi Phi đột biến, lúc đỏ lúc trắng, cô khó tin nhìn Tịch Bạch.

Tiểu bạch thỏ quá khứ lúc nào cũng ngốc nghếch bị cô tính kế, tại sao có thể có tâm cơ như vậy, lại chụp lén hình cô!

Tịch Minh Chí nhìn nhìn ảnh chụp trong di động, triệt để tức giận: "Tịch Phi Phi, thế này rốt cuộc là sao!"

"Cha, cha nghe con giải thích!"

Đào Gia Chi cũng gấp rút nói: "Sao con lại có thể để em ở lại một mình! Lỡ như xảy ra chuyện thì làm sao!"

"Mẹ, con không có!"

"Lúc con vừa mới một mình trở về, mẹ đã nghi, Bạch Bạch từ nhỏ đến lớn tính tình ra sao mẹ đều biết, con bé chưa bao giờ nói dối, lại càng sẽ không dấn dáng tới mấy tên nam sinh xấu kia. Hiện tại, mẹ thật sự là càng ngày càng không rõ, Phi Phi, trong lòng con đang nghĩ cái gì, vì cái gì con lại muốn hại em mình?"

"Mẹ, chẳng lẽ mẹ nghĩ con như vậy sao?" đôi mắt Tịch Phi Phi đỏ bừng, nước mắt rớt ra ngoài: "Tại sao con phải làm như thế, còn. . . Còn không phải bởi vì. . . bởi vì. . ."

Tịch Phi Phi ra vẻ bi thương, che mặt khóc: "Bởi vì con ghen tị với em, các người yêu thương em ấy đến vậy, điều này làm cho con cảm thấy khó chịu, con sợ hai người sẽ không cần con, con sinh bệnh, cha mẹ sinh hạ em gái liền không cần con nữa, huhuhu."

Nước mắt là vũ khí lợi hại nhất của Tịch Phi Phi, chỉ cần mỗi lần bị mắng, khóc một phen, giả vờ đáng thương, cha mẹ nhất định sẽ mềm lòng, tất cả mọi chuyện đều sẽ từ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.

Quả nhiên, thái độ Đào Gia Chi đã buông lỏng: "Phi Phi, tại sao con có thể nghĩ như vậy, cha mẹ như thế nào sẽ không cần con chứ."

"Thật sao?"

"Đúng vậy, cha mẹ hiểu con nhất."

Lúc này, Tịch Bạch mở miệng đúng mực nói: "Chị, cha mẹ sinh ra em, chẳng lẽ không phải là vì để trị bệnh cho chị sao, chị đã sớm biết điều này, cần gì phải nói ra lời trái lương tâm như vậy."

Ánh mắt Tịch Phi Phi sắc bén nhìn Tịch Bạch một chút.

Tịch Minh Chí nghe được lời Tịch Bạch nói, cảm giác áy náy không cần nói cũng có thể biết: "Bạch Bạch, con tốt nhất không nên nghĩ như vậy, con cùng Phi Phi đều là con của chúng ta, không có người nào quan trọng hơn, các con đều quan trọng như nhau."

Kiếp trước bọn họ cũng có nói như vậy, nhưng chỉ là để trấn an Tịch Bạch, nghe một chút rồi thôi, Tịch Bạch sẽ không cho là thật.

Tịch Minh Chí nghiêm nghị trách Tịch Phi Phi: "Đã làm sai chuyện, khóc có ích lợi gì, mau giải thích với em, sau đó đi tới phòng đàn ngòi, ba giờ sau mới được ra!"

"Cha!"

"Giải thích!"

Tịch Phi Phi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tịch Bạch, rất không cam lòng nói lên ba chữ "Thật xin lỗi", sau đó xăm xăm bước lên lầu, tiến tới phòng đàn, dùng lực đóng cửa lại.

Đào Gia Chi nói: "Tính tình Phi Phi càng lúc càng lớn."

Vẻ mặt Tịch Minh Chí phức tạp nhìn về phía Tịch Bạch: "Bạch Bạch, thật sự là ủy khuất con."

Tịch Bạch lắc lắc đầu, cũng đứng dậy trở về phòng.

Một vở kịch khôi hài tự biên tự diễn, lấy kết cục thảm đạm của Tịch Phi Phi mà chấm dứt.

**

Ở Đức Tân Cao Trung, mỗi tuần vào hai tiết học cuối cùng là ngày tổng vệ sinh, học sinh không tham dự tổng vệ sinh đều sẽ rời đi trước, Tịch

Bạch cũng không ngoại lệ, cô vội vội vàng vàng thu thập tập sách, ngồi lên xe đạp, hướng tới núi ven hồ sau trường học chạy như bay.

Cô mặc đồng phục học sinh màu trắng xanh rộng rãi, miễn cưỡng có thể che khuất còng tay trên tay, cái này là còng kiểu dáng tình thú, còn có gắn lông tơ hồng phấn.

Tịch Bạch cũng bối rối.

Mỗi lần nâng tay lên, trong tay áo đều sẽ phát ra tiếng vang ào ào, làm Ân Hạ Hạ tò mò nhìn nhìn cô.

Dù có thế nào, Tịch Bạch nhất định phải tìm Tạ Tuyền cởi bỏ còng tay .

Núi ven hồ sau trường học một mảnh hoang vu, cỏ mọc um tùm, không có bóng người, là nơi các thiếu niên không tốt trong trường học thường xuyên tụ tập hút thuốc.

Hôm nay có gió, cỏ lồng cao bằng nửa người phiêu bay theo hướng gió, Tạ Tuyền đang ngồi xõm ven hồ, miệng ngậm lá cây, bình tĩnh ngắm nhìn ven hồ.

Kỳ thật vài lần đều muốn rời đi, hắn không biết mình đang làm cái gì, mong ước cô xuất hiện là có ý gì...

Cuối cùng vẫn là không khống chế được cỡ dục vọng trong người. . . đang phát điên vì muốn gặp cô.

Lúc hắn ngăn người, một cục đá bóng nhiên bay tới, dừng ở ven hồ, lạnh lẽo đập tới chân hắn.

Tạ Tuyền quay đầu, nhìn thấy mấy tên nam sinh ăn mặc vô cùng Smart(?) đang đi tới, một người trong đó đang dựa vào tên con trai đầu đình. . . Chính là cô gái hôm qua trong quán bar, người cố lấy lòng Tạ Tuyền.

"Tạ ca, tại sao lại lạc đàn rồi?" Nam sinh đầu đình dẫn đầu lên tiếng: "Mấy huynh đệ lúc nào cũng dính khư khư bên người đâu?"

Tạ Tùyn phun lá cây ra khỏi miệng, thoáng hoạt động một chút gân cốt tay phải, không muốn cùng bọn họ vô nghĩa: "Có chuyện gì nói đi."

"Ngày hôm qua, mà khi dễ người phụ nữ của tao, việc này tính thế nào."

Tạ Tùyn liếc cô bé kia một chút, thản nhiên nói: "Mẹ nó đình đầu của mình một mảng xanh biếc, làm lão tử đánh rắm."

(* Ý Tùyn ca nói là tên kia bị đội nón xanh = bị phản bội, cảm sừng

Cô ta lập tức khóc sướt mướt biện minh: "Không phải, Siêu ca, là hấn ùa giỡn em."

Tạ Tùyn nhếch miệng: "Mắt lão tử không mù, cô ta trông như vậy, chướng mắt."

"Mẹ nó mà nói cái gì đó! Miệng sạch sẽ chút!"

Tạ Tùyn đã quen kiêu ngạo ương ngạnh, đối với người nào cũng đều không có tình tình tốt, mấy tên nam sinh này ngày thường không có can đảm chọc hấn, giờ phút này thấy hấn chỉ có một mình, cũng không còn sợ .

"Muốn đánh thì nhanh lên, hôm nay lão tử còn có việc."

Cả đám bọn chúng xông đến hấn cùng một lúc.

Bọn họ đánh nhau không có chiêu thức, đánh loạn xạ cả lên, chỉ biết dùng sức lực dã man, đông một búa phía tây một gậy . . . Tạ Tùyn hoàn toàn khác biệt, hấn là người đánh quyền anh, thân thủ đã huấn luyện qua, là nhất đẳng, vài phút đã ném đi mấy người chung quanh.

Bọn họ bị hấn đánh đến gào gào la hét, đầu đình thấy thế không ổn, dồn dập lấy dao từ trong bao ra, chạy tới Tạ Tuyền.

Dao sắc bén mang theo tia sáng chói lọi, Tạ Tuyền một mình vật lộn, cũng biết hấn là tránh đi mũi nhọn, bởi vậy liên tiếp lui về phía sau, lắc mình tránh thoát khỏi con dao gần như đã đâm tới.

Các thiếu niên xuống tay không có nặng nhẹ, đều là đánh vào bụng, không cần thận muốn đánh nát da bụng.

Lúc này, Tạ Tuyền nghe được tiếng chuông xe đạp mà mình không muốn nghe thấy nhất vào bây giờ.

Tạ Tuyền quay đầu, chỉ thấy nữ sinh mặc đồng phục học sinh, trong tay đây xe đạp, đứng ở đường bộ bên cạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy mọi chuyện phát sinh trước mắt, môi run run.

Sợ hãi.

Tạ Tuyền là vong mệnh chi đồ, vài lần kề cận cái chết sát qua hấn đều không có một khắc cảm thấy sợ hãi, nhưng bây giờ, nhìn cô gái kinh hãi như vậy, hấn lại có chút sợ .

Sử dụng dao, cánh tay dính máu tươi, còn có ra tay thô bạo, đánh mất lý trí. . .

Tất cả việc này đủ để dọa bất cứ cô gái nhu thuận nghe lời nào.

Tạ Tuyền thừa dịp tránh né, nhặt lên một tảng đá trên mặt đất ném đến bên chân Tịch Bạch, khàn cả giọng lên tiếng hô: "Nhìn cái gì, lăn đi!"

Tịch Bạch lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng lần nữa ngồi lên xe đạp, cong vẹo chạy mất.

Tạ Tùỵ thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng bắt đầu vội vàng chạy nhanh đi.

Phía sau các cậu bé hiển nhiên là giết đỏ cả mắt rồi, máu đổ không kém Tạ Tùỵ, bọn họ nhất quyết không bỏ qua.

Không biết chạy bao lâu, ở trong rừng cây cây mọc thành bụi, mọi người nghe được tiếng xe réo rắt của cảnh sát.

"Đm. . . Có người báo cảnh sát!"

"Siêu ca, làm sao bây giờ!"

"Cái gì làm sao, chạy đi!"

Mấy tên nam sinh đảo mắt chạy vô tung vô ảnh, cảnh sát vọt vào trong rừng, bắt được Tạ Tùỵ đã mệt mỏi kiệt sức.

Tạ Tùỵ bị cảnh sát còng tay lại mang vào xe quân cảnh bên cạnh, Tịch Bạch hô hấp dồn dập, đứt quãng giải thích tình huống với cảnh sát.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu trên gương mặt sáng loáng của cô, trán đã đầy mồ hôi, tóc cũng thấm ướt, dính dính ở bên tai.

Nhìn đến Tạ Tùỵ, cô dừng khoa tay múa chân, nhú chặt mày, chột buông lỏng xuống, thở mạnh một hơi.

Tạ Tùỵ nhiều năm như vậy không tiến vào cục cảnh sát, lần này xem như lật thuyền trong mương, cùng lắm . . tốt xấu cũng đã nhạt về một cái mạng.

Cảnh sát đè đầu Tạ Tùỵ, làm cho hấn ngồi vào trong xe cảnh sát, Tạ Tùỵ không có dễ dàng đi vào khuôn khổ, hung ác rống lên một tiếng: "Đừng chạm vào lão tử!"

Hắn giơ giơ cằm nhìn Tịch Bạch, lên tiếng hô: "Lại đây."

Tịch Bạch vội vàng chạy tới bên hắn, còn chưa mở miệng, Tạ Tùy nghiêng nghiêng người --

"Chìa khóa, trong túi quần bên trái, tự chính mình sờ lấy."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mất Đèn

Tịch Bạch cũng bị mang vào cục cảnh sát, làm nhân chứng lấy lời khai.

"Là những người đó, cháu tận mắt nhìn thấy bọn họ lấy dao muốn. . . muốn đâm cậu ấy!"

"Cậu ấy vô tội, là bị người khác hại."

"Cô cảnh sát, các cô nhất định không được bỏ qua cho người xấu."

"Cậu ấy là bạn học của cháu, . . .Hmm, cậu ấy bình thường biểu hiện...rất tốt."

Tịch Bạch vừa nói ra hai chữ "Rất tốt", phòng thẩm vấn cách vách truyền đến giọng nói táo bạo của Tạ Tùy --

"Còn muốn tôi nói bao nhiêu lần, không có cha mẹ, đều mẹ nó đã chết!"

Khóe miệng nữ cảnh sát ghi chép giật giật: "Cậu ta biểu hiện rất tốt?"

Tịch Bạch ập a ập ứng giải thích: "Tính tình không tốt...cái khác đều rất tốt."

Lấy xong lời khai đã là bảy giờ tối, nữ cảnh sát ôn nhu vỗ vỗ bả vai Tịch Bạch: "Bạn học, cháu hôm nay kịp thời báo nguy thật chính xác, không sao, mau trở về nhà ăn cơm tối đi."

Tịch Bạch liền vội vàng hỏi: "VẬY CẬU ẤY LÚC NÀO CÓ THỂ ĐI?"

"Vấn đề của cậu ta tương đối nghiêm trọng, chờ cha mẹ cậu ấy lại đây rước đi."

Tịch Bạch gật gù đầu, đeo balo đi ra khỏi cục cảnh sát.

Nhưng cô không có lập tức rời đi, mà là đi đến cửa tiệm bán sủi cảo nhân rau họ đối diện bên đường, vừa ăn vừa chờ Tạ Tùy.

Dù cho có bị đánh chết, Tạ Tùy cũng không chịu mở miệng tiết lộ tin tức cha mẹ, nhưng trên thế giới này không có gì cảnh sát không tra được, bọn họ biết rõ cha của Tạ Tùy trước kia từng vào cục cảnh sát, bị phán hình phạt tù chung thân.

Mẹ còn sống, nhưng đã tái hôn.

Cảnh sát lập tức liên liên lạc với bà.

Rất nhanh, mẹ của Tạ Tùy, bà Trình vội vã chạy tới đồn cảnh sát, làm thủ tục, bảo lãnh hă ra.

Bà Trình nhìn qua rất trẻ tuổi, ngũ quan có bảy tám phần tương tự Tạ Tùy, bộ dáng vô cùng xinh đẹp, là một mỹ nhân.

Không muốn ai nhìn thấy, bà Trình liền đem Tạ Tùy đến bên trong con hẻm hẹp hòi ẩm ướt bùn, đầu ngón tay mảnh mai đậm đậm chọc chọc vào lồng ngực cứng rắn của hă: "Tao đã nói rồi, đừng ai nấy đi, mày cũng đã gần trưởng thành, còn muốn hại tao tới khi nào!"

Tạ Tùy lạnh mặt, không nói gì.

Tịch Bạch ngồi ở tiệm sủi cảo đối diện đường cái, thăm dò nhìn vô hẻm nhỏ, hẻm nhỏ u ám, thân hình của hă bị bao phủ ở trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ mơ hồ hồ.

Hắn sờ sờ hộp thuốc, bà Trình một tay hất hộp thuốc lá xuống mặt đất: "Chồng và người trong gia đình của tao gả qua rất miễn cảm, mẹ chồng kêu tao cắt đứt sạch sẽ quan hệ cùng mày, nếu không phải còn em trai mày thì cuộc sống của tao thật sự không dễ chịu, van cầu mày, đừng đến tìm tao nữa, coi như tao không có sinh ra mày đi!"

Tạ Tù như trước không nói chuyện, bà Trình lấy từ trong ví Gucci ra một xấp tiền nhét vào trong túi hắn: "Đòi tiền đúng không, tất cả đều cho mày, chỉ cần mày đừng tới hại tao."

Sống lưng hắn cứng đờ, đột nhiên, hắn quăng những tờ tiền kia thẳng lên trời, tiếng nói lạnh băng lẩm bẫm ra một chữ --

"Cút."

Hắn xoay người, gò má trong bóng tối lộ ra, đáy mắt mang theo ý hận tột cùng.

Tiền giấy màu hồng bay lả tả đầy trời.

"Tên hỗn đản (khốn nạn)! Tại sao mày không chết đi!"

Tiếng chửi rủa quanh quẩn bên trong con hẻm trống vắng: "Chỉ cần mày chết đi, tất cả mọi người đều tốt!"

(*) Editor Jin Xuan: Vì mối quan hệ mẹ con giữa Tạ Tù và bà Trình rất lạnh lẽo, bà Trình cũng rất căm ghét Tạ Tù nên mình để xưng hô mày-tao.

Tạ Tù cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Tịch Bạch cầm một hộp sủi cỏ đóng gói, đứng ở đường cái đối diện, ngẩng đầu nhìn thấy hắn.

Đèn neon ven đường lóe lóe, trên khuôn mặt trắng nõn của cô in xuống một mảnh ánh đèn, chiếu đến làn mi dài cong cong.

Cô vừa muốn bước ra trước, lúc này, đèn đỏ sáng, mấy chiếc xe đang trước khởi động, cô chần chừ một chút, thu lại bước chân, lo lắng chờ đợi đèn xanh. (Ở đây là đèn dành cho người đi bộ)

Tạ Tùy không có qua đường, mặt hần không thay đổi, xoay người, đi dọc theo ngã tư đường bên kia.

Tịch Bạch thấy hần rời đi, cũng liền bận rộn đi theo chân hần, cách một cái quốc lộ xe chạy như nước chảy không ngừng, cô đuổi theo bóng dáng của hần, ánh mắt chăm chú, sợ lạc mất hần.

Đến ngã tư đường, Tạ Tùy không chút suy nghĩ liền rẽ phải, mà trên đường cái có vòng bảo hộ, Tịch Bạch cũng không có cách nào trực tiếp đi qua, tới lúc cô vội vội vàng vàng qua cầu đi tới đường cái bên kia, Tạ Tùy sớm đã không thấy bóng dáng.

Tịch Bạch đứng ở giao lộ, buông tiếng thở dài nhẹ, từ trong balo lấy ra cái còng tay tình thú màu bạc mang theo lông phấn kia, còn có chuỗi chìa khóa.

...

Gara u ám, trong không khí tràn ngập mùi dầu nhàn nhạt, nơi này mang theo một hương vị nào đó gần như chiếm lĩnh toàn bộ sinh mạng của Tạ Tùy.

Xuyên qua gara, trong sân có một đồng rách nát cho thuê, hần đi lên hành lang mốc meo, đứng ở trước cửa, sờ sờ túi tiền.

Túi tiền trống rỗng.

Lúc này, di động của hắn vang lên, trên màn hình hiện ra avatar của --

"Tạ Tùy, vừa nãy cậu đi quá nhanh , tôi không đuổi theo kịp, chìa khóa còn ở chỗ tôi, tôi tới đưa cho cậu."

Hóa ra, cô gấp gáp muốn đuổi theo hắn, chỉ là muốn đem chìa khóa trả lại cho hắn.

Tạ Tùy phát ra một tiếng thở dài nhẹ, không có trả lời lại tin nhắn, cất di động, xuống lầu, vào quán net 24/24 bên cạnh.

Tịch Bạch một mình đi ở trên đường, chậm chạp chờ tin của hắn.

Cô rất hiểu tình tình của Tạ Tùy, thời điểm không muốn để ý tới một người, tuyệt đối sẽ không nói một chữ cùng với người đó.

Tịch Bạch không trì hoãn nữa, lập tức trở về nhà.

Tạ Tùy rất ít khi đề cập đến gia đình của mình, thế cho nên Tịch Bạch hầu như theo bản năng cho rằng hắn từ đầu tới cuối chính là đơn độc một thân một mình.

Nhưng hắn cũng không phải là Tôn Ngộ Không chui ra từ kẽ đá, làm sao có thể không có gia đình.

Từ tranh chấp vừa nãy của hắn với bà Trình, Tịch Bạch liền hiểu rõ, cha của Tạ Tùy phạm tội ngồi tù, mẹ tái giá, với dung mạo cùng trạng thái tinh thần của bà bây giờ, gả đi thật sự không sai nhưng mà gia đình đối phương lại vô cùng kiêng kị với sự tồn tại của Tạ Tùy. Bởi vậy, người mẹ cũng không muốn nhận đứa con trai này.

Hắn sống trong thành phố này như cô hồn dã quỷ, không nhà để về, âm u mà cô độc.

Tịch Bạch ngồi ở bên cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, phát ra một tiếng thở dài.

Trùng sinh đời này, cô tốt nhất phải rời xa Tạ Tùy, cố chấp yêu thương lâu dài thường thường sẽ tạo thành bi kịch to lớn, Tịch Bạch không mong muốn mình và hẳn lại bị tổn thương.

Chẳng sợ ai nói cô ích kỷ, vô tình, đều tốt.

Ai nói tình yêu nhất định phải oanh oanh liệt liệt, sinh sinh tử tử, cô chỉ muốn có một nhân sinh ấm áp bình thường, điều này không có sai.

Buổi sáng, bảy giờ, Tạ Tùy đi ra khỏi quán net, quần áo trên người có chút nhăn, khước mắt cũng mang theo ủ rũ rờ rệt, con người lạnh nhạt càng có vẻ khinh cuồng bất kham.

Ở quán net cả một đêm dài, dùng súng giết chết vô số người (chơi game), tâm tình khó chịu của hẳn đã xua tan quá nửa.

Đi đến cửa phòng học, hẳn phát hiện ra Tịch Bạch sớm đã chờ ở ban công bên cạnh.

Cô mặc đồng phục học sinh sạch sẽ, tóc cột cao đuôi ngựa, sáng sớm gió nhẹ thổi vài sợi tóc đung đưa, vành tai cô trắng nõn mà mảnh khảnh.

Mắt cô đen nhánh chuyên chú ngắm nhìn dưới lầu, không biết là đang đợi ai.

Tạ Tùy đi ngang qua người cô, không chút để ý, huyết sáo.

Tịch Bạch nghe được tiếng huyết sáo quen thuộc, vội vàng gọi hẳn lại: "Tạ Tùy, chờ một chút."

Tạ Tuyền dừng bước lại, không có quay đầu.

Tịch Bạch buông balo của mình xuống, ngậy ngốc mò ở bên trong, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng kiếm được chuỗi chìa khóa của hắn.

"Cái này."

Cô đem chìa khóa trả cho hắn.

Khóe môi mỏng của hắn giờ giờ lên, thò tay ra.

Tịch Bạch chú ý tới, tay hắn khá trắng, đầu ngón tay nhỏ gầy mà to dài, lòng bàn tay như tổ kén, hoa văn phức tạp, một đường Đoạn Ngân đột ngột đâm thủng chặt đứt đường số mệnh. . .

Hoa văn lòng bàn tay đã tỏ rõ số phận tương lai nhấp nhô của hắn.

Nhưng mà duy nhất bất đồng là, Tịch Bạch.

Cô đem chìa khóa cẩn thận từng li từng tí đặt trên tay hắn.

Tạ Tuyền cúi đầu nhìn cái chìa khóa trong tay, trên chìa khóa có treo một cái màu móc khóa màu sắc rực rỡ, đó là một cái mặt dây chuyền hình con chó nhỏ hung dữ, chó nhỏ ngồi ngồi, trừng mắt, nhe răng nhếch miệng hù dọa người.

"Tại sao cho tôi cái này?"

Hắn đánh giá mặt dây chuyền chó nhỏ, cảm thấy rất ngây thơ, đeo vào chìa khóa rất có khả năng nhìn sẽ có vẻ nữ tính.

"Tôi cảm thấy nó dữ lên rất giống cậu."

Tạ Tuyền giật mình, phản ứng kịp: "Mãng lão tử giống chó, tin tôi đánh cậu không."

Tịch Bạch dường như là sợ bị đánh thật, xoay lại nhanh chân chạy mất.

Tạ Tùy nhìn mặt dây chuyền hoạt hình rất lâu, khoe miệng kìm lòng không được giương lên, trong lòng cảm thấy vài tia ngọt ngào.

Hắn đặt chuỗi chìa khóa thật cẩn thận vào trong balo, mỹ mãn trở về phòng học.

**

Cuộc thi tuyển chọn Lạc Thanh tiến hành vào giữa tháng mười, buổi sáng, Tịch Bạch đem đàn violoncello của mình lại đây, đặt ở phòng tập luyện chọn lựa so tài.

Trong giờ nghỉ 30 phút buổi sáng, Tịch Phi Phi lôi kéo Tịch Bạch đi tới phòng tập luyện tiến hành diễn tập.

Tịch Phi Phi trong khoảng thời gian này hoàn toàn không luyện qua vĩ đạo, ba ngày đánh cá hai ngày phơi võng, cho nên gần cuối cùng mới bị trật chân.

Lúc Tịch Bạch đi toilet, đám bạn Tịch Phi Phi đi lên, vây quanh đàn của Tịch Bạch, đánh giá: "Phi Phi, đàn này chắc là không rẻ nghi đâu!"

"Đương nhiên." Tịch Phi Phi nâng cằm lên, cao ngạo nói: "Hơn một trăm ngàn tệ đấy!"

Các cô gái cảm thán nói: "Phi Phi, tại sao cậu không học đàn violoncello?"

"Không có biện pháp, em gái tớ muốn học đàn, tớ đành phải nhường em ấy vậy."

"Nhưng mà nói thật sự, kỹ năng đánh đàn của em gái cậu không được tốt lắm, cậu còn dám để cho em ấy giúp cậu đệm nhạc?"

Tịch Phi Phi suy đoán bọn họ chắc là không có nghe được diễn tấu vừa nãy của Tịch Bạch nên mới có thể nói như vậy.

Cũng không biết tại sao, mấy tháng nay kỹ năng đàn của Tịch Bạch đột nhiên tăng mạnh, kéo tốt hơn trước kia rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Tịch Phi Phi để em ấy đệm nhạc cho mình.

Cô giả nhân giả nghĩa cười cười, nói: "Aiz, đó là em gái của tớ, tớ nhất định phải cho em ấy một cái giải."

"Phi Phi cậu thật tốt, lúc nào cũng suy nghĩ vì người khác."

Bọn họ hàn huyên một trận, liền rời đi, Tịch Bạch trở về cùng Tịch Phi Phi tiếp tục tập luyện.

Lúc sau, Tịch Phi Phi nói mệt mỏi, muốn đi ra ngoài mua cốc trà sữa, sau khi cô ta rời đi, có cô gái kêu Tịch Bạch một tiếng.

Tịch Bạch quay đầu, phát hiện ra là Đường Huyền Kỳ.

Đường Huyền Kỳ là trưởng nhóm của câu lạc bộ vui chơi giải trí ở trường, tài năng múa tinh xảo, lần này chuẩn bị múa bale « Hồ Thiên Nga », Tịch Bạch vừa nãy có nhìn thấy biểu diễn của cô ấy, nhảy rất khá.

Đường Huyền Kỳ cùng Tịch Phi Phi đều là nữ thần nổi tiếng trong trường học, bởi vậy vẫn luôn là đối thủ một mất một còn.

"Tìm tôi có việc gì sao?"

Tịch Bạch dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán.

"Tôi vừa mới nhìn cậu cùng chị cậu biểu diễn, thật sự rất tốt." Đường Tuyên Kỳ khách sáo ca ngợi họ.

"Cám ơn, cậu cũng thể hiện rất tốt."

"Tôi nói rất tốt, là chỉ nói đến tài năng đánh đàn của cậu mà thôi."

Cặp mắt hạnh xinh đẹp của Đường Tuyên Kỳ quét qua đàn violoncello của Tịch Bạch: "Tôi có một đề nghị, dù sao đều là đệm nhạc, không bằng cậu đến diễn chung với tôi, tôi thi đấu nhất định có thể được chọn, Tịch Phi Phi không nhất định."

Hóa ra, cô đến để đào người.

Tịch Bạch cười cười: "Không hẳn đâu."

Kiếp trước, Đường Tuyên Kỳ không được Lạc Thanh lão sư lựa chọn, nguyên nhân tên cô bị gạch bỏ là vì Tịch Phi Phi chen chân vào, Lạc Thanh lão sư cũng suy xét đến thân phận đặc thù của Tịch Phi Phi, lựa chọn cô ấy, rất có ý nghĩa đặc biệt.

Thân phận bệnh nhân máu trắng của Tịch Phi Phi giống như là tờ giấy thông hành, làm cuộc đời cô trở nên dễ dàng mà thoải mái biết bao nhiêu.

Đường Tuyên Kỳ toàn thân tản ra khí chất tự tin, kiêu ngạo nói: "Cậu đang nói đùa sao, tiết mục nào Tịch Phi Phi cũng đều nhảy một vũ đạo giống nhau, cô ta chỉ học được một điệu nhảy, hơn nữa nhảy cũng không đẹp, cậu cảm thấy cô ấy có thể so sánh được với tôi sao?"

Tịch Bạch nhún nhún vai: "Tôi không biết."

Đường Tuyên Kỳ hất cằm: "Cho nên cậu là vì tình chị em nên không nguyện ý hợp tác với tôi."

Tịch Bạch không nề hà cười cười: "Thời gian cũng không còn nhiều, tôi và cậu chưa từng có luyện chung với nhau, làm sao có thể hợp tác được."

"Cậu biết kéo bài « Hồ Thiên Nga » không?"

"Biết."

"Vậy là được rồi, cậu không cần để ý đến tôi, tới lúc đó cậu chỉ cần để ý đến khúc kéo của cậu, tôi sẽ đuổi kịp tiết tấu."

Đường Tuyên Kỳ vừa rồi nghe Tịch Bạch kéo đàn, cô thật sự bị tài đánh đàn của Tịch Bạch hấp dẫn, Tịch Phi Phi kia đúng là tên ngốc, còn không biết chính mình nhật được bảo bối, có em gái đánh đàn tinh xảo như vậy đệm nhạc cho cô ta, tuyệt đối là có thể đạt tới hiệu quả hoàn toàn kinh diễm.

Bộ dáng cô ta không quý trọng tốt coi như xong, nhảy cứ giống quỷ, quả thực rất cay mắt.

Nếu Tịch Bạch có thể đệm nhạc cho mình, cô khẳng định có thể đoạt giải quán quân!

"Xin lỗi, tôi không thể đáp ứng cậu." Tịch Bạch lễ phép cự tuyệt cô.

"Cậu xác định?" Sắc mặt Đường Tuyên Kỳ lạnh xuống: "Nghe nói quan hệ giữa cậu cùng chị gái rất tốt, nhưng mà cá nhân tôi cảm thấy. . . cô ta không có tốt như bên ngoài đồn, mọi người đều là con gái, ai còn nhìn không ra?"

"Chuyện này không liên quan đến cậu."

Tịch Phi Phi tuy rằng xấu, nhưng Đường Tuyên Kỳ này cũng không khá hơn chút nào, cùng lắm đi năm mươi bước cười một trăm bước mà

thôi.

Huống chi, Tịch Bạch có quyết định của chính mình, không muốn bắt kì kẻ nào quấy rầy kế hoạch của cô.

Sau khi Đường Tuyên Kỳ tìm Tịch Bạch nói chuyện không bao lâu, liền xảy ra sự cố.

Đàn violoncello của Tịch Bạch bị mất.

Trong phòng luyện tập để không ít nhạc cụ, nói chung chắc là sẽ không bị ném đi, nhưng giữa trưa Tịch Bạch đi vào phòng học luyện đàn lại phát hiện, nhạc cụ của mọi người đều ở đây, chỉ có duy nhất đàn violoncello của mình là không thấy .

Cô kinh hoảng tìm đến dì quản lí, nói tìm không thấy đàn violoncello, dì cũng nói hôm nay phòng tập luyện người đến người đi, bà không có chú ý, có phải là có bạn học cầm nhầm hay không?

Toàn bộ phòng học chỉ có một cây đàn violoncello, không có khả năng bị cầm nhầm .

Đàn mất, trong lòng Tịch Bạch, chuyện này người có hiềm nghi lớn nhất đương nhiên là Đường Tuyên Kỳ.

Tịch Phi Phi vô cùng kích động đi tìm Đường Tuyên Kỳ lý luận, hỏi cô vì sao lại muốn trộm đàn violoncello.

Đường Tuyên Kỳ đương nhiên phủ định hoàn toàn, nói mình không có trộm, làm âm ỉ cả văn phòng giáo viên, hai bên bên nào cũng cho là mình đúng.

Tịch Phi Phi lên án Đường Tuyên Kỳ: "Cậu muốn lôi kéo Tịch Bạch, bị cự tuyệt, nên cố ý trả thù mới trộm đi đàn violoncello, chính là muốn phá

hư màn thi của tôi!"

Đường Tuyên Kỳ thề thốt phủ nhận: "Tôi đúng là có nói với Tịch Bạch vài câu, muốn mời cậu ấy hợp tác với tôi, nhưng Đường Tuyên Kỳ tôi tuyệt đối sẽ không làm ra loại việc đi trộm cắp gì đó!"

Tịch Phi Phi nghe thấy lời nói hùng hồn đầy lý lẽ như vậy của Đường Tuyên Kỳ, vì thế cô lại đem vũ khí cường đại nhất của mình ra-- lau nước mắt.

"Thầy, em. . . em biết, thân phận em như vậy là không thích hợp để tham gia so tài, nhưng mà em cũng là một nữ sinh bình thường thích ca hát, khiêu vũ, em. . . em thật sự không biết nơi nào đặc tội với bạn học Đường Tuyên Kỳ, tại sao cậu ấy lại muốn hại em như vậy, hu hu hu."

Giáo vụ chủ nhiệm là người đàn ông trung niên, ông là cùng một dạng với cha mẹ của Tịch Bạch, gần như rất đau lòng trước màn này của Tịch Phi Phi, nghiêm mặt nói với Đường Tuyên Kỳ: "Bạn học Đường Tuyên Kỳ, em đến cùng có lấy đàn violoncello của Tịch Bạch hay không, nếu lấy, lập tức trả lại! Thầy có thể bỏ qua chuyện cũ, bằng không điều tra ra, thầy sẽ làm em trả giá thật lớn!"

"Em không có!" Sắc mặt Đường Tuyên Kỳ trắng bệch: "Em có thể thề với trời! Em thật sự không có!"

"Đường Tuyên Kỳ, cậu muốn trở thành An Khả Nhu thứ hai sao?" Tịch Phi Phi khóc nói: "Cậu ấy chính là khi dễ tôi như vậy, các cậu đều khi dễ tôi."

"Cậu. . . cậu đang uy hiếp tôi sao! Tôi sẽ không yếu đuối như An Khả Nhu!"

Tịch Bạch nhìn môi Đường Tuyên Kỳ đều đã kích động đến phát run, lại nhìn bộ dáng Tịch Phi Phi khóc đến lê hoa đái vũ, sắc mặt lạnh tanh.

Cô căn bản không có nói cho Tịch Phi Phi chuyện Đường Tuyên Kỳ đến tìm cô, cô ta rốt cuộc là từ nơi nào biết được?

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tôi Biết Cậu Cô Độc

EDITOR: JIN XUAN

Ánh nắng mặt trời ban trưa chói chang, hồ nước trong veo phản chiếu vạn vật, tựa như một mảnh bong bóng cá.

Tạ Tùy xắn ống quần đen dài lên, đi ra chỗ nước cạn kéo đàn violoncello màu đỏ lên trên bờ.

Cả thân đàn violoncello này đỏ thẫm, mặt ngoài được làm tinh xảo khéo léo, nhìn là biết giá cả xa xỉ.

Tùng Dụ Chu cùng Tương Trọng Ninh ngồi xõm trên sườn dốc cỏ xanh, trơ mắt nhìn Tạ Tùy cởi bỏ T-shirt, tỉ mỉ lau từng góc ngách của đàn violoncello.

Thân đàn đã chìm trong nước, dây đàn cũng bị đứt loạn xạ, mắt thường có thể thấy hẳn là không dùng được nữa.

Tùng Dụ Chu hô: "Tùy ca, đừng lau, đàn này hư rồi."

Tạ Tùy thử gảy gảy dây đàn, bên trong thân đàn phát ra một tiếng nặng nề nứt vỡ, như là lên án người ăn cắp đối với nó hành hạ hung ác.

"Còn có thể vang."

Tạ Tùy để trần người trên, tiếp tục quan sát đàn.

"Ai nha, Tùy ca, có thể phát ra tiếng không có nghĩa là nó không hư, loại nhạc cụ cao cấp này rất quý giá, bình thường đều không được va chạm, trực tiếp ngâm trong nước vài giờ, có quý mới sử dụng được!"

Tạ Tùy đối với cậu mắt diếc tai ngơ.

Tùng Dụ Chu hai tay chống nạnh, cau mày, không nề hà nhìn hẳn: "Vừa xảy ra chuyện, cậu liền bận rộn không ngừng tìm đàn cho tiểu mỹ nữ ban 1 kia, tìm được sao trước tiên không khoe thành tích đi, bình thường còn khi dễ người ta như vậy, cậu nói thử xem, cậu đang nghĩ gì vậy, làm người xấu như vậy sướng lắm hả?"

Tạ Tùy lạnh lùng liếc cậu ta một chút: "Câm miệng."

Tùng Dụ Chu lập tức làm động tác kéo miệng lại: "Được, không nói ."

Sau khi Tạ Tùy chà lau sạch sẽ đàn violoncello, nói với Tùng Dụ Chu: "Cởi quần áo cho lão tử mượn."

"Cậu làm gì?"

"Khoe thành tích."

**

Tịch Phi Phi cùng Đường Huyền Kỳ náo loạn tại phòng giáo vụ hơn hai giờ, không có bất kì kết quả nào, bởi vì phòng học múa không có máy theo dõi, giáo viên chủ nhiệm nói đi xem video theo dõi toàn trường, nhưng điều này cần thời gian.

Chỉ còn ba giờ nữa cuộc thi sẽ bắt đầu, Đường Tuyên Kỳ rời đi trước về tập luyện.

Tịch Phi Phi náo loạn một hồi, hiện tại cũng có chút mệt mỏi, cô xoa xoa khóe mắt ngập nước, nói với Tịch Bạch: "Bạch Bạch, đàn violoncello

mất, cũng không còn cách nào, nhưng mà thi đấu không thể trì hoãn, chị đành phải dùng bản thu âm, em không thể tham gia so tài mất rồi."

Đúng vậy, cô không thể tham gia thi đấu.

Tịch Bạch phát hiện, âm ỉ này giờ, kỳ thật việc này đối với Tịch Phi Phi và Đường Tuyên Kỳ đều không có ảnh hưởng, người chân chính bị hại, chỉ có cô.

Tịch Phi Phi vỗ vỗ bả vai Tịch Bạch, an ủi: "Bạch Bạch, đừng khó chịu, chị nhất định sẽ giúp em lấy giải vô địch."

"Em tin tưởng chị có thể."

Tịch Bạch miễn cưỡng cười trừ, sau khi Tịch Phi Phi rời đi, nụ cười liền tan thành mây khói.

Cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chuẩn bị rời đi, mà đúng lúc này, thiếu niên khiêng đàn violoncello xuất hiện ở cuối hành lang.

Một giờ trưa, ánh nắng hơi chói, trong không khí những hạt bụi rất nhỏ tung bay.

Hắn mặc một chiếc T-shirt hoạt hình màu đỏ cổ tròn, đứng ở hành lang bên cạnh, xa xa nhìn Tịch Bạch.

Tịch Phi Phi dừng bước.

Có vài người luôn luôn có thể kịp thời xuất hiện lúc bạn tối tăm tuyệt vọng, làm nhân sinh của bạn trở nên quanh co.

Không ít học sinh thò đầu ra cửa sổ xem náo nhiệt, trông thấy đàn trong tay Tạ Tùy, thấp giọng nghị luận: "Là Tạ Tùy trộm đàn?"

"Thật không vậy, hẳn thật quá đáng mà."

"Hắn vẫn luôn rất không thích Tịch Bạch, lại nhiều lần tìm cậu ấy gây phiền toái, nhưng trộm gì đó. . . Thật sự rất quá phận ."

...

Chỉ có Tịch Bạch biết, Tạ Tuyền tuyệt đối không có khả năng làm ra loại việc này.

Hắn tuy rằng tính tình không tốt lắm, nhưng là người quang minh lỗi lạc, thẳng thắn vô tư.

Hắn giúp cô tìm chiếc đàn trở về.

Tạ Tuyền mang theo đàn đi về phía Tịch Bạch, Tịch Phi Phi lập tức che trước người hắn, tức giận nói: "Tạ Tuyền! Tại sao cậu lại muốn trộm đàn của em gái tôi! Cậu thật quá đáng!"

Tạ Tuyền nhìn không chớp mắt, lạnh lùng lên tiếng: "Đừng có chặn đường, lẩn."

Trên người hắn tản ra hơi thở tức giận nhàn nhạt, cảm giác áp bách mùi phần, Tịch Phi Phi căn bản không dám giằng co cùng hắn, ngượng ngùng tránh ra.

Tịch Bạch không cảm thấy Tạ Tuyền có bao nhiêu hung dữ, cô vẫn đang nhìn cái hình hoạt hình in trên chiếc áo hắn đang mặc.

Hoạt hình trên áo trước ngực in một cái máy móc lớn. Ba mỹ thiếu nữ, cùng với khí chất lãnh khốc quanh người hắn, hoàn toàn không phù hợp.

Quần áo không đứng đắn như vậy, rõ ràng không phải của hắn.

Tịch Bạch mím môi, nhin cười.

Tạ Tuyền đi đến trước người cô, đem đàn đưa cho cô.

Tịch Bạch quý trọng nhận lấy đàn, nhẹ nhàng gẩy gẩy, vui mừng trên mặt liền nhạt đi chút.

Cô ngẩng đầu nhìn các bạn học chung quanh nghi hoặc không hiểu, cất cao giọng nói: "Cám ơn cậu giúp tôi tìm đàn về."

Cô không muốn làm người khác hiểu lầm Tạ Tuyền, cho nên cố ý nói lớn tiếng như vậy, để bọn họ không được nghi ngờ.

Tạ Tuyền nhưng thật giống như cũng không quá để ý cảm nghĩ của người chung quanh, nhướn mày hỏi cô: "Hồng rồi?"

"Ừm, hồng rồi."

"Còn có thể sửa?"

"Có thể sửa, nhưng. . . đêm nay đã thi đấu khả năng không kịp."

"Vậy cũng đừng trì hoãn ." Tạ Tuyền nắm chặt ống tay áo Tịch Bạch, lôi kéo cô đi ra khỏi tòa nhà.

Hắn không biết thương hương tiếc ngọc, càng không biết nắm tay cô bé như thế nào, cho nên động tác có chút thô bạo, giống như lôi ném lôi kéo cô đi.

Cổ tay Tịch Bạch đều bị hắn siết đỏ.

"Tạ Tuyền, đi đâu vậy!"

Tạ Tuyền cầm lấy đàn violoncello cồng kèn trong tay cô, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Đi sửa đàn."

"Đây cũng không phải là xe đạp, không phải nói sửa liền sửa được."

"Không thử làm sao biết không được."

Tạ Tùy luôn luôn không để cho số phận quyết định, hẳn chỉ tin tưởng bản thân mình, đã muốn làm tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Cổng trường, bảo vệ ngăn cản bọn họ: "Trong giờ học không thể đi ra ngoài."

"Mở cửa." Tạ Tùy lạnh lùng nói.

"Trường học có quy định, các em không thể đi ra."

"Lão tử kêu ông mở cửa."

Tịch Bạch liền vội vàng kéo hẳn, giải thích với bảo vệ: "Chú, buổi tối có buổi thi đấu, đàn của cháu hỏng rồi, chúng cháu ra ngoài để sửa đàn, chú có thể gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp, thầy sẽ đồng ý."

Bảo vệ gọi điện thoại xong, cuối cùng vẫn mở cửa cho đi.

"Cho nên cậu xem, kỳ thật từ rất lâu, không cần dùng vũ lực cũng có thể giải quyết vấn đề." Tịch Bạch nói liên miên căn nhắc Tạ Tùy: "Cậu về sau cũng nên khống chế tính tình một chút."

Tạ Tùy nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, cô vén sợi tóc sau tai, ánh nắng dừng ở trên vành tai, mơ hồ có thể thấy được lông tơ màu trắng rất nhỏ.

Tâm tình đột nhiên trở nên thật mềm mại.

Hắn khó có lúc không có phản bác, vui vẻ "Ừm" một tiếng.

Hắn không thích nghe bất kì kẻ nào dạy dỗ mình, nhưng mà cô bé bên cạnh này dùng giọng điệu mềm mềm nói mỗi một câu. . . Hắn đều thích nghe.

Bên ngoài trường học có không ít chỗ sửa đàn cao cấp, thợ sửa đeo bao tay, xem xét đàn của Tịch Bạch, nói: "Tại sao lại biến thành cái dạng này?"

"Chú, còn có thể sửa không?"

"Cái này hư tổn quá nghiêm trọng, có thể sửa, nhưng mà. . ."

Tạ Tùy cắt đứt lời nói vô nghĩa kia, nói ngay vào điểm chính: "Cần bao nhiêu tiền?"

"Ai nha, không phải là vấn đề tiền bạc, sửa cái này cần thời gian, chú còn phải xếp hai giá đàn dương cầm cùng một hàng đàn tranh."

"Chú, cháu thật sự cần dùng gấp, ngài có thể ở tối hôm nay sửa tốt không?"

"Này. . . Không có khả năng, đêm nay khẳng định không được, buổi chiều chú còn phải dạy lớp học đàn dương cầm."

Tạ Tùy trực tiếp sờ ví tiền: " Bao nhiêu tiền thì ông có thể sửa."

"Chú nói không phải vấn đề tiền."

Hắn cười nhạt nói: "Mọi vấn đề đều thuộc về vấn đề tiền, 3000 đủ hay không?"

"Ai nha, bạn học này, cháu có ý tứ gì, xế chiều hôm nay chú còn dạy học..."

"5000."

Tịch Bạch vội vàng lôi kéo Tạ Tùy, liều mạng nháy mắt với hắn, ý bảo giá này quá mắc!

"Chú đây liền thử xem." Ông dối trá nói: "Chủ yếu là do thấy các cháu vội vã như vậy, chú cũng không đành lòng trì hoãn chuyện của các cháu, vậy thì 5000, chú giúp cháu sửa."

Tạ Tuyền nói: "Trước 6 giờ, tôi đến lấy đàn, trì hoãn một phút, một phân tiền ông cũng đừng nghĩ lấy được."

"Được, không thành vấn đề, sáu giờ tới lấy là được."

Tịch Bạch còn có chút do dự, Tạ Tuyền trực tiếp xách cô ra khỏi tiệm đàn.

Tịch Bạch đau lòng mà trách cứ nói: "5000 có thể mua một chiếc đàn mới."

Tạ Tuyền giấu tay trong túi, không chút để ý nói: "Tiền của tôi, cậu không cần quản."

Tịch Bạch lập tức nói: "Không cần tiền của cậu, đây vốn là chuyện riêng của tôi, đã thật sự làm phiền tới cậu."

Việc riêng của cô...

Tâm tình Tạ Tuyền vốn vô cùng tốt, nhưng không biết vì sao, vài câu này lại làm hấn thật tức giận.

Cô bé này, có thể khống chế tâm tình của hấn, điều này làm cho hấn vô cùng khó chịu.

"Nếu tôi đã quản việc này, sẽ quản đến cùng, bất kể là tiền sửa đàn hay người trộm đàn, tôi đều sẽ biết rõ ràng."

"Tạ Tuyền, có thể đừng cố chấp như vậy được không, cậu..."

Sẽ hại chết chính mình.

Những lời này nghẹn lại ở trong cổ họng Tịch Bạch, như thế nào cũng không nói ra được.

"Cậu đang giáo huấn tôi sao?" Hãn lạnh lùng nhìn cô.

Một trận gió qua, làm bay vài sợi tóc trên tai cô, ngứa một chút.

Tịch Bạch cúi đầu, mím chặt môi không hề trả lời .

"Nói, cậu đang giáo huấn tôi?"

Tịch Bạch như trước không lên tiếng, đối mặt với sự tức giận của thiếu niên, cô chỉ có thể trầm mặc.

Đừng chọc hãn.

Tạ Tùy không nghe được câu trả lời, khóe mắt bấp thập đôi chút run rẩy, ý lạnh lại lan tràn.

Hãn không hề chờ cô, bước nhanh hơn đi tới trường học.

Tịch Bạch biết hãn tính cách cố chấp, rất khó có người chân chính đi vào trong tim của hãn, kiếp trước cô không thể cứu được hãn, đời này...

Có thể được không?

Sáu giờ, Tịch Bạch đi lấy đàn, chú ấy quả nhiên đúng giờ sửa xong đàn, đổi lại dây đàn tốt nhất, còn giúp cô điều chỉnh âm thanh.

Tịch Bạch cảm ơn ông, chuẩn bị trả tiền, lại biết được tiền đã được thanh toán.

Không cần nghĩ cũng biết là ai.

Tịch Bạch xách đàn violoncello đi ra khỏi cửa tiệm, lấy di động ra chuyển cho Tạ Tùy 5000 tệ, nhưng Tạ Tùy cũng không có nhận.

Chuyện này tuy rằng khó khăn, nhưng là đúng lúc làm tiết mục của Tịch Bạch cùng với Tịch Phi Phi tách ra .

Tịch Phi Phi hoàn toàn không hề nghĩ đến, đàn đã bị hư hại như thế này rồi lại còn có thể sửa thật tốt, cho nên sau khi cô kê khai tiết mục lần nữa, nhìn Tịch Bạch cầm đàn sửa tốt trở về, quả thực hối hận đến muốn bóp chết chính mình.

Cuộc thi bắt đầu, các học sinh từ từ tiến vào phòng luyện tập, bắt đầu phần biểu diễn của mình, sau đó Lạc Thanh lão sư chấm điểm, bình chọn ra trước năm tên, tham gia biểu diễn thi đấu vòng sau.

Tịch Bạch vừa vận xếp sau Tịch Phi Phi, khi cô nhìn đến biểu tình đặc ý thỏa mãn của Tịch Phi Phi lúc đi ra, thì liền biết, Tịch Phi Phi khẳng định thành công .

Lạc Thanh lão sư thật đồng tình với Tịch Phi Phi, cho cô một lời khen không ngừng vươn lên, tình lý bên ngoài, dự kiến bên trong.

Tịch Bạch đi vào phòng tập luyện, quay đầu nhìn hành lang.

Trong hành lang, rất nhiều bạn học vây quanh xem diễn, cô đột nhiên nghĩ, vừa nãy đúng ra không nên cãi nhau với Tạ Tùy.

Cô rất biết ơn hẳn , ít nhất ca khúc này, hẳn là đàn cho hẳn nghe mới đúng.

Sau cùng, nếu không phải hẳn kịp thời giúp cô tìm chiếc đàn, lại quyết định thật nhanh mang đàn đi sửa, nửa lưu manh uy hiếp nửa dùng tiền tài hấp dẫn, mới để cho cô kịp thời lấy được cây đàn hoàn hảo.

Không có hẳn, có lẽ Tịch Bạch thật sự đã buông tha cơ hội lần này .

...

Mặt khác, ở vườn hoa đối diện phòng học, Tạ Tuyền dựa sát tường, một vòng khói thuốc lượn lơ.

Hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn vào cửa thủy tinh của phòng tập luyện.

Tiếng đàn violoncello khàn khàn, như khóc như tố cáo, phảng phất như đang kể về một câu chuyện kiếp trước, kiếp này luân hồi--

Bị cha mẹ vứt bỏ, bị bạn bè tính kế, không người nào hiểu rõ cậu, cũng không người nào yêu cậu.

Nhưng tôi biết sự cô độc ấy của cậu.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Video

EDITOR: JIN XUAN

Tịch Bạch một mình biểu diễn vô cùng thành công, Lạc Thanh lão sư càng có thêm ưu ái đối với cô, cho cô điểm cao nhất, vững vàng tiến vào danh sách vòng trong.

Buổi chiều hôm đó, Tạ Tùy cùng mấy người bạn đi ra công trường, nghe được phía sau có nữ sinh thì thầm nghị luận --

"Tớ vừa mới đi đến phòng tập luyện xem cuộc thi, chị gái kéo đàn violoncello, quả thực xinh đẹp, rất khác so với những người khác, chị ấy rất có khí chất."

"Có ảnh chụp không?"

"Có, tớ có chụp." Nữ sinh lấy điện thoại di động ra chia sẻ cho các bạn mình.

"Chị ấy lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, rất ưu nhã, trước kia cũng không phát hiện ra trường học chúng ta lại có cô gái dễ nhìn như vậy."

"Nghe nói là em gái của Tịch Phi Phi."

"Tịch Phi Phi vốn là là nữ thần nha, em gái cũng khẳng định không kém đâu!"

"Đâu chỉ không kém, tớ cảm thấy chị ấy càng có khí chất hơn Tịch Phi Phi, hoàn toàn không cùng một dạng."

...

Tùng Dụ Chu cảm giác được rõ ràng bước chân Tạ Tuyền chậm lại .

Cậu cảm thấy không ổn, quả nhiên, người nào đó dừng bước lại, xoay người nhìn về phía di động của nữ sinh kia.

Tùng Dụ Chu biết dự vọng chiếm hữu của Tạ Tuyền rất mạnh, không thích nghe miệng người bên ngoài nhắc tới Tịch Bạch, giống như cô bé kia từ nhỏ liền chỉ thuộc về một mình hẳn.

"Đừng xúc động Tuyền ca, người ta là em gái nhỏ..."

Lời Tùng Dụ Chu còn chưa dứt, lại nghe Tạ Tuyền nói: "Bạn học, thêm WeChat."

Nữ sinh giương miệng, kinh ngạc nhìn Tạ Tuyền.

Cô xác nhận lại lần nữa, thiếu niên anh tuấn trước mặt này đúng là Tạ Tuyền, bạn học kiêu ngạo ương ngạnh mà lại vô cùng đẹp trai Tạ Tuyền!

Tạ Tuyền lại chủ động đến gần cô, còn hỏi cô thêm WeChat!

Hạnh phúc tới thật đột ngột!

"Có thể thêm không?"

Tạ Tuyền khước mắt giơ lên, lộ ra một nụ cười nhẹ.

Cô gái đều đã bị hẳn làm hôn mê: "Được . . được."

Tay cô run rẩy mở ra mã 2D, cho Tạ Tuyền quét.

Sau khi kết bạn xong, Tạ Tuyền thản nhiên nói: "Có thể cho tôi mượn di động một lát?"

Cô bận rộn không ngừng đưa điện thoại di động qua.

Tạ Tuyền cầm di động của cô, gửi cho chính mình tấm ảnh vừa mới chụp, chính là tấm ảnh chụp Tịch Bạch kéo đàn violoncello trong album.

Gửi đi hoàn tất, Tạ Tuyền đưa điện thoại di động trả lại cho cô, lẩm bẩm tiếng "Cảm tạ", sau đó quay người rời đi.

Cô gái nhìn bóng dáng Tạ Tuyền ngây người thật lâu, Tạ Tuyền thật sự là...quá đẹp trai!!

Bạn thân vội vàng nhắc nhở cô: "Nhanh nói cho Tạ Tuyền biết tên của cậu! Không phải còn chưa biết sao!"

Nữ sinh hưng phấn cúi đầu gửi tin nhắn cho Tạ Tuyền, lại bị rót một đầu nước lạnh, hẳn đã unfriend chính mình.

"..."

Trên đường, Tùng Dụ Chu cùng Tương Trọng Ninh hai người đối với hành vi của Tạ Tuyền tỏ vẻ khinh thường mãnh liệt cùng bất mãn, cảm thấy hẳn dùng sắc đẹp lừa gạt tình cảm của em gái.

Tạ Tuyền hoàn toàn không thèm để ý, hẳn chính là người như vậy, cố chấp lại ích kỷ, không để ý đến cảm nhận của bất kì ai.

Thế giới vốn là bất công với hẳn, bởi vậy lòng tham của hẳn rất nhỏ, chỉ đủ chứa một người, đem cô canh giữ ở một góc nhỏ hẹp hòi, cho dù thế giới bên ngoài có hủy diệt sụp đổ cũng chẳng có quan hệ gì với hẳn.

Hẳn vừa đi vừa cúi đầu xem di động, trong ảnh chụp, cô gái mặc váy màu xanh nhạt, im lặng ngồi ở góc hẻm lánh cạnh cửa sổ phòng học, hai chân tách ra, cúi đầu kéo đàn violoncello đỏ thắm.

(*) Tư thế đàn violoncello

Ánh sáng từ một góc cửa sổ chiếu vào, bụi phấn nhàn nhạt bay ở trong không trung, gương mặt cô trắng mịn mà thông thấu, bộ dáng cô nhắm mắt lại, làm Tạ Tuyền nghĩ tới trong rừng rậm tịch mịch, gió đêm thổi qua, có chú nai con đang uống nước, ánh mặt trời chiếu qua nhà gỗ, hết thảy đều an bình và ôn hòa như vậy.

Máu trong người hẳn xao động sôi trào, trong nháy mắt đó nhìn vào cô, bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Tim đập cũng từ từ chậm lại.

Hắn cẩn thận từng li từng tí giữ ảnh chụp.

Tương Trọng Ninh nhìn sắc mặt nhu hòa của Tạ Tuyền, lấy cùi chỏ đâm đâm Tùng Dụ Chu, thấp giọng nói: "Tớ cảm thấy lần này Tuyền ca là thật."

Tùng Dụ Chu bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Em gái kia coi như không xong ."

Tình cảm của Tạ Tuyền quá mức tha thiết, bị hắn thích phải, nhất định là chuyện may mắn nhất cuộc đời này, cũng tất nhiên là bất hạnh nhất.

**

Vài lần, Tịch Bạch đi phòng giáo vụ hỏi, camera có quay được kẻ cầm đầu trộm cắp đàn violoncello hay không.

Lúc đầu, giáo viên chủ nhiệm còn nói là không có điều tra rõ, sau này trực tiếp nói cho cô biết, camera không có quay được là ai trộm đàn violoncello, cùng lắm hiện tại đàn đã tìm được, cô cũng đã tham gia thi đấu, chuyện này coi như chấm dứt.

"Tại sao lại không quay được, trường học của chúng ta có nhiều máy camera như vậy, từ phòng tập luyện đến sau núi ven hồ, dọc theo đường đi

cuối cùng đều sẽ quay tới tên trộm!"

"Em học sinh này, tại sao lại cố chấp như vậy, chẳng lẽ thầy còn lừa em sao, trường học của chúng ta có không ít camera bị hư, thật là không có quay được, được rồi, chuyện này đừng ở đây."

Tịch Bạch không nguyện ý cứ như vậy bỏ qua tên trộm, nhưng giáo viên chủ nhiệm không phối hợp, cô cũng không làm gì được.

Buổi chiều, cô đẩy xe đạp đi dưới bóng cây ven đường ở trường học, một viên đá nhỏ đột nhiên lăn đến bên chân của cô.

Tịch Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy mấy người Tùng Dụ Chu ngồi ở sân thể dục bên cạnh, mấy tên nam sinh nhe răng mỉm cười với cô, tỏ vẻ thân mật.

Tạ Tuyền nghiêng mình dựa vào cột bóng rổ, trong tay thường thức vài cục đá, ánh mắt nhìn thẳng về cảnh núi phương xa, vẻ mặt bình tĩnh.

"Có chuyện gì sao?" Cô mở miệng hỏi.

Tùng Dụ Chu cười nói: "Là Tuyền ca ném, cậu hỏi ai?"

Tịch Bạch nhìn Tạ Tuyền: "Tạ Tuyền, cậu có chuyện gì sao?"

Hắn lại ném một viên đá nhỏ tới bên chân cô: "Cũng không có việc gì, lại đây chẳng phải sẽ biết."

"Nếu cậu không có việc gì, tôi đi đây, còn phải trở về làm bài tập."

Cô nói xong, lập tức đẩy xe rời đi.

Cả đám kinh ngạc nhìn bóng dáng Tịch Bạch.

Vị này là chị dâu nhỏ của họ, thật có cốt cách!

Bọn họ cũng không dám nhìn biểu tình của Tạ Tuyền, không cần nhìn cũng biết, khẳng định rất khó xem.

Nhưng mà trên thực tế, cũng không phải vậy. . .

Tạ Tuyền lại mẹ nó nở nụ cười.

Hắn cười đuổi theo Tịch Bạch, cùng cô sóng vai đi trên sân trường, trầm giọng nói: "Cậu đúng là không sợ chết."

Tịch Bạch nghiêng đầu nhìn giày đá bóng sạch sẽ của hắn, trong lòng nói thật ra cô rất sợ chết, bởi vì đã chết qua một lần.

Nhưng cô biết, Tạ Tuyền sẽ làm gì với cô.

Dù cho toàn thế giới đều phản bội cô, thương tổn cô thì Tạ Tuyền cũng là người vĩnh viễn sẽ không một chút nào làm thương tổn đến cô.

"Cậu tìm tôi có việc?"

"Không có việc gì không thể tìm cậu?"

"Không có việc gì thì tìm tôi làm chi."

"..."

Cô thật là biết cách nói chuyện phiếm..!

Tạ Tuyền lấy di động ra, vào thẳng chủ đề: "Tôi lấy được đoạn video camera của trường, xem được ai trộm đàn của cậu."

Tịch Bạch dừng bước chân lại, kinh ngạc nhìn về phía di động của hắn: "Cậu. . . cậu làm sao lấy được?!"

"Cái này cậu không cần quan tâm, tôi có biện pháp của tôi, nói xem cậu muốn coi hay không."

Tịch Bạch gật gật đầu, trông mắt tối đen nhìn hẳn: "Muốn."

Tạ Tùy khước miệng nhợt nhạt giương lên: "Có trao đổi."

"Trao đổi cái gì?"

"Tùy ca muốn cậu hôn hẳn một chút."

Bọn người Tùng Dụ Chu phía sau cười đùa nói: "Xem một chút, hôn một chút."

Tịch Bạch: ...

Trong tay Tạ Tùy còn dư lại vài viên đá vụn, ném về phía Tùng Dụ Chu, xua đuổi mấy người bọn hẳn.

Hắn đương nhiên biết không dễ dàng như vậy, đơn giản nói: "Đáp ứng tôi một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Còn chưa nghĩ tới; chờ tôi chậm rãi nghĩ, dù sao chỉ cần cậu đáp ứng trước."

"Không được. . . lẽ như cậu . . ."

"Yên tâm, sẽ không kêu cậu làm chuyện kỳ quái."

Tạ Tùy quang minh lỗi lạc, cũng sẽ không miễn cưỡng cô làm điều cô không nguyện ý, cô cũng đơn giản đáp ứng, dù sao cuối cùng quyền quyết định có đồng ý hay không còn nằm trên tay cô.

"Tự mình xem."

Tạ Tùy đưa điện thoại di động cho cô, Tịch Bạch xoay người đi đến dưới bóng cây, mở video.

Đây là mấy cái video đã cắt nối biên tập, tuy có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn ra, thân ảnh kéo vật nặng gian nan kia trên màn hình, là Tịch Phi Phi.

Cô một đường đi đều rất cẩn thận, hết nhìn đông tới nhìn tây, thừa dịp thời gian lên lớp tận khả năng tránh được bạn học, nhưng lại không có thể tránh thoát camera trong trường.

Tịch Bạch nhìn cô đem đàn violoncello yêu thích của mình ném vào trong hồ, một khắc kia, chỉ cảm thấy trái tim giật mạnh.

Tựa như lúc trước cha mẹ đẩy mạnh thi thể của cô vào nơi hoả táng, không lưu tình chút nào, giống như ném đi thứ rác rưởi không đáng một đồng.

Cô không biết tại sao mình lại có thể thấy những cảnh tượng ấy, lại có được những dòng ký ức làm người hít thở không thông kia, đương nhiên, cũng không phải tất cả ký ức đều lạnh như băng. Giống như lúc Tạ Tùy liêu chết vọt vào nhà tang lễ, đoạt lại thi thể của cô.

Ánh mắt hẩn đỏ hồng, chảy nước mắt nhưng không có phát ra tiếng khóc, hẩn ôm cô thật chặt, thâm tình mà điên cuồng hôn môi hôn mỗi một tấc da thịt cô...

Ở trong lòng nóng cháy của Tạ Tùy, thân thể lạnh lẽo của Tịch Bạch mới cảm nhận được một lát ấm áp.

Tạ Tùy nhìn Tịch Bạch có điểm không thích hợp, lên tiếng hỏi: "Cậu làm sao vậy."

"Không có việc gì." Tịch Bạch nhìn video, thản nhiên nói: "Đoán được."

Sau khi mất đàn, biểu hiện Tịch Phi Phi còn kích động hơn cô, bạn rộn không ngừng kéo Đường Tuyên Kỳ đi tới phòng giáo vụ đối chất, cái này làm Tịch Bạch sinh nghi ngờ.

Hơn phân nửa là Tịch Phi Phi nghe được đoạn đối thoại lúc Đường Tuyên Kỳ muốn kéo Tịch Bạch đi vào đội ngũ của mình, lo lắng Tịch Bạch phản bội, cho nên mới nghĩ trăm phương ngàn kế hủy đàn của cô, đồng thời tát nước bắn lên trên người Đường Tuyên Kỳ, một hòn đá ném hai chim.

Trước kia, Tịch Bạch cảm thấy thủ đoạn của chị gái rất cao minh, nhưng bây giờ trùng sinh trở về, lại phát hiện những thủ đoạn này thật sự . . . vô cùng ngây thơ.

Nếu như nói cô thật sự có chỗ cao minh thì chính là cô đã sớm dự liệu được trường học sẽ bao che cho mình.

Tịch Phi Phi là hình tượng đại sứ của trường học, thân phận nổi tiếng trên Internet của cô, vì mang đến cho trường học không ít ưu việt, hình của cô hiện tại vẫn còn được treo ở trên bảng chiêu sinh của trường.

Tịch Bạch không dám tưởng tượng, trường học đến cùng đã bao che bao nhiêu việc làm của Tịch Phi Phi, sự kiện làm nhục An Khả Nhu trước đó, trường học đều dung túng Tịch Phi Phi.

Nếu không phải cha mẹ từ nhỏ cưng chiều, trường học một mực dung túng, có lẽ tâm lý Tịch Phi Phi không vắn vẹo đến mức như vậy.

Tịch Bạch ngẫm lại cảm thấy thật đáng sợ.

"Tạ Tùy, chuyện này không được nói cho ai." Tịch Bạch đưa điện thoại di động lại cho Tạ Tùy, trịnh trọng cảnh cáo hẳn: "Ai cũng không thể nói."

Tạ Tuyền nhíu mày khó hiểu, khóe mắt khinh miệt: "Lão tử cố sức giúp cậu tìm được cái này, đừng nói cho tôi, cậu đang sợ hãi?"

Tịch Bạch lắc lắc đầu: "Tạ Tuyền, cậu biết sự biến đổi chất và sự biến đổi lượng không?"

Những trang giấy sách vở kia, cùng lắm đã sớm bị Tạ Tuyền dùng để lau dầu máy trên thân xe.

Tịch Bạch nhìn ngọn núi xa xa liên miên chập chùng, bình tĩnh nói: "Tôi đang đợi một cái biến đổi chất."

Cô muốn tại thời cơ thỏa đáng thả ra những chứng cứ này, đem mặt nạ duy nhất của Tịch Phi Phi kéo xuống. Ngã từ trên cao xuống, cô muốn làm cô ta vĩnh viễn đều không ngóc đầu lên được.

(*)Editor Jin Xuan: muốn biết rõ về hai cái biến đổi lượng/chất này, xin vui lòng lật lại SGK GDCD lớp 10 bài 5 😊

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thi Đấu

EDITOR: JIN XUAN

Buổi tối hôm đó, Tịch Bạch đăng một cái weibo, nội dung là --

"Đàn violoncello yêu thích trước kia đã mất nay lại tìm được, thật cao hứng, chị gái rất nhiệt tình giúp tôi tìm tên trộm, cảm ơn chị."

Weibo này ngoài dự định lại được Tịch Phi Phi chia sẻ lại.

Đây là lần đầu tiên Tịch Phi Phi công khai chia sẻ weibo của Tịch Bạch, Tịch Bạch biết, chị ta cảm thấy dòng weibo này có thể trợ giúp mình xây dựng hình tượng chị gái ôn nhu trước mặt mọi người, cho nên mới chia sẻ.

So với việc cố ý né tránh nhắc tới em gái trên weibo, các fans càng muốn nhìn cảnh tượng chị em hòa hợp sống chung hơn nhiều.

Tịch Bạch đã đoán được từ trước.

Cô đơn giản là muốn cùng chị gái một đợt tẩy muội tình thâm trên weibo, giúp chị ấy hoàn hoàn chỉnh chỉnh hình tượng của mình.

Dù sao. . . hình tượng này cuối cùng cũng sẽ bị sụp đổ.

Chuyện này có chỗ tốt đối với Tịch Bạch là, số lượng fans của cô vẫn đang gia tăng, hiện tại đã có hơn một trăm nghìn, thậm chí còn có trợ lý tìm đến cô, nói muốn giúp cô đăng kí chứng thực.

Chứng thực tên là -- em gái của nữ thần chuyên tâm Tịch Phi Phi.

Tịch Bạch cự tuyệt cái chứng thực này.

Thân phận của cô là chính bản thân cô, không cần thiết phải thêm tên bất kì kẻ nào làm tiền tố.

Có điều Tịch Bạch không ngờ là, trước buổi thi chính thức, Tịch Phi Phi vẫn ưỡn mặt, lên tiếng.

Tại thời điểm người một nhà vui vẻ thuận hòa cơm nước, Tịch Phi Phi ra vẻ lơ đãng nói với Tịch Bạch: "Em gái, chúng ta đều được tuyển vào vòng trong, đây thật sự là một sự kiện đáng cao hứng, cùng chúc mừng nào."

Tịch Bạch "Ừm" một tiếng, bất động thanh sắc.

Tịch Phi Phi nhìn nhìn cha mẹ, lại nói ra: "Em gái, chị nghe nói các đối thủ lần này đều là người nổi bật ở trường chúng ta, vô cùng ưu tú, có rất nhiều người từ học viện nghệ thuật."

"Cho nên?"

"Cho nên, chị cảm thấy chị em chúng ta cần phải cường cường liên hợp, cũng không thể bị họ đè xuống."

Tịch Bạch chậm rãi buông đũa, mặt không thay đổi nhìn Tịch Phi Phi: "Lúc em bị mất đàn, là chính miệng chị nói, lần tranh tài này không hợp tác với em, muốn tách ra, tại sao hiện tại lại thay đổi chủ ý?"

Tịch Phi Phi ngượng ngừng cười cười: "Lúc ấy chị nghĩ đàn của em không thể dùng được, cũng không có cách nào khác, cũng không thể bởi vì em không thể tham gia thi đấu mà chị cũng phải cùng em không tham gia."

Vì lần tranh tài này, chị đã luyện tập rất lâu rồi, ba mẹ, hai người cũng nói một chút đi."

Cha mẹ đột nhiên bị nhắc đến, buông bát đĩa xuống, Đào Gia Chi theo bản năng lựa chọn nói giúp Tịch Phi Phi: "Bạch Bạch, lúc ấy đàn bị mất là ngoài ý muốn, chị cũng không có cách nào, con phải hiểu cho chị."

Tịch Minh Chí cũng nói: "Đúng vậy, Bạch Bạch, con hiểu chuyện hơn đi, thân thể chị không tốt, con làm theo ý chị đi."

Cái lý do thoái thác này, từ nhỏ đến lớn Tịch Bạch nghe đến lỗ tai đóng kén .

Thân thể chị không tốt, cho nên trong nhà có cái gì cũng đều thuộc về chị, sự quan tâm và trân trọng của cha mẹ, cũng đều chỉ thuộc về một mình chị, chị đương nhiên ở trong cái nhà này hưởng thụ sự chăm sóc đặc biệt nhất, độc chiếm yêu thương của cha mẹ, chị đương nhiên trở thành báu vật quý giá lóng lánh. Cho dù có đi ra khỏi cái gia đình này thì chị cũng thuộc về quần thể người bệnh, hẳn là vẫn sẽ được người khác đồng tình, được chăm sóc.

Nhưng nhìn bộ dáng đặc ý này của chị ấy hoàn toàn không chút nào giống với dáng vẻ của người bệnh.

"Chị lại muốn em kéo đàn đệm nhạc cho chị?"

Tịch Phi Phi hiện tại có việc cầu người, trên mặt treo đầy vẻ tươi cười, khẩn cầu: "Em gái, lúc trước là chị không đúng, chị xin lỗi em."

"Nếu muốn giải thích, vậy đem hết vấn đề ra phân rõ phải trái đi, thời gian lúc nào, chỗ nào làm không đúng, đều nói minh bạch."

Sắc mặt Tịch Phi Phi thay đổi: "Em nhất định phải bức người như vậy?"

Tịch Bạch ôn hòa cười cười: "Chị, bây giờ là chị đang cầu xin em, chị muốn xin lỗi em cũng tiếp thu, tại sao lại nói em cố tình bức người, chị không muốn nói thì thôi vậy."

Cô buông đưa đứng dậy trở về phòng.

Tịch Phi Phi liền vội vàng kéo cô, căn răng nghiêng lợi nói: "Được, chị nói, Tịch Phi Phi chị trước đó bởi vì Tịch Bạch mất đàn mà lựa chọn buông tay đồng đội, một mình biểu diễn, chị làm chuyện này đúng là không phúc hậu, chị có lỗi với Tịch Bạch, làm chị em một nhà, cho dù có ra sao bất cứ lúc nào, chị đều không nên buông tay em, chị phải cùng em, cùng nhau giải quyết vấn đề, như vậy đã được chưa!"

Tịch Bạch xoay người, yên lặng nhìn cô: "Chị, chị thật sự chỉ giải thích chuyện này thôi sao?"

Tịch Phi Phi phòng bị nói: "Em có ý gì?"

Cô cười nhạt một tiếng: "Không có ý gì đâu, em nhận lời xin lỗi của chị."

Tịch Bạch cũng không sốt ruột, một ngày nào đó, chị ta phải giải thích hết thảy những chuyện mình đã từng làm.

Cha mẹ thấy hai chị em rất cuộc cũng giải hòa, trên mặt lộ ra vui mừng: "Tốt, thật sự là quá tốt, Bạch Bạch, nếu chị đã nói xin lỗi, con không nên cản chặt không thả, biểu diễn lần này, con đệm nhạc cho chị đi."

Tịch Bạch nói: "Em còn có cái điều kiện."

"Em lại muốn làm gì!"

Tịch Bạch thản nhiên liếc Tịch Phi Phi một chút: "Chuyện trước đó là chị không đúng, chị cũng nên biết rõ, em cảm thấy em đưa ra một ít yêu

cầu, chắc cũng là hợp lý."

"Em đến cùng là muốn cái gì."

"Lần tranh tài này, em có thể hợp tác với chị, nhưng cúp và cộng điểm thi đại học đều phải thuộc về em."

Lời vừa nói ra, Tịch Phi Phi ngốc : "Cái gì! Em thật là quá đáng!"

Tịch Bạch không quan trọng nói: "Chị không nguyện ý coi như xong, chúng ta dựa vào bản lĩnh, gặp nhau trên sân khấu."

Tịch Phi Phi biết, nếu không hợp tác với Tịch Bạch, vũ đạo của cô căn bản là không lên được mặt bàn, cô có xem qua video dự thi của người khác, cô rõ ràng không phải là đối thủ của bọn họ.

"Cúp có thể thuộc về em, nhưng cộng điểm thi đại học là thuộc về chị!" Tịch Phi Phi cò kè mặc cả.

Tịch Bạch lắc lắc đầu: "Em một mình tham gia thi đấu, rất tin tưởng có thể lấy được hai thứ này, vì sao phải hợp tác với chị?"

"Ba mẹ, hai người xem em ấy!" Tịch Phi Phi lại bắt đầu nũng nịu với cha mẹ: "Em ấy thật là quá đáng!"

Đào Gia Chi nói: "Bạch Bạch, không được nháo loạn, cho dù chị không đúng; nhưng thân thể chị không tốt, con phải bao dung chị!"

Tịch Bạch đã sớm dự đoán được cha mẹ sẽ giúp đỡ chị ấy, vì thế nói: "Nếu ba mẹ đều đứng ở phía chị, chúng ta có thể tìm bà nội công bằng xem xét, nếu bà cảm thấy con phải vô điều kiện giúp chị, con đây tuyệt đối không nói hai lời."

Tịch Phi Phi vội vàng kéo ống tay áo Đào Gia Chi : "Mẹ, chúng ta gọi điện thoại cho bà đi, xem bà nói như thế nào!"

"Này. . ."

Đào Gia Chi do dự, nếu gọi điện thoại cho bà Tịch, không chừng lại là một trận quở trách. Lần trước bà Tịch lúc rời đi, cố ý kêu bà không được quá bất công với hai đứa con gái, bằng không dễ dàng sinh ra chuyện.

Sự kiện lần này rõ ràng Tịch Phi Phi không chiếm lý, nếu âm ỉ với bà Tịch, không chừng mẹ chồng bà sẽ còn cảm thấy bà trị gia vô phương, lại càng sẽ không đem sản nghiệp to như vậy trong nhà giao cho bọn họ .

Đào Gia Chi chỉ có thể trái lại khuyên Tịch Phi Phi: "Phi Phi, con nên đáp ứng em đi, mẹ tin tưởng con, lấy năng lực của con, nhất định có thể thi đậu trường đại học trọng điểm."

Tịch Phi Phi choáng váng: "Mẹ, tại sao mẹ lại nói giúp nó, con là con gái của mẹ!"

Tịch Minh Chí hiển nhiên cũng suy nghĩ giống Đào Gia Chi, nói: "Con là con của chúng ta, Bạch Bạch cũng vậy, chúng ta phải phân rõ phải trái, chuyện này không cần nói nhiều, con đáp ứng điều kiện của em, nếu không thì liền tách ra biểu diễn, con chọn một trong hai đi."

Tịch Phi Phi thấy vô vọng, ánh mắt ác độc nhìn Tịch Bạch, cô nghĩ không ra, vì sao Tịch Bạch lại thay đổi nhiều đến vậy, không chỉ nó, hiện tại ngay cả cha mẹ cũng giống như. . . thay đổi.

Tịch Phi Phi không nề hà, cũng chỉ có thể tạm thời đáp ứng yêu cầu đưa ra của Tịch Bạch, cúp và cộng điểm thi đại học, tất cả đều cho nó...

Cô chẳng qua là muốn có thể lộ mặt ở trước mặt mọi người, về phần tiền thưởng ngược lại không quan trọng, dù sao cha mẹ cho cô nhiều tiền tiêu vặt như vậy, dùng mãi cũng không hết, còn cộng điểm thi đại học. . . Với thân phận bệnh nhân máu trắng của cô, về sau còn có rất nhiều cơ hội.

Nhóm bạn đối với việc Tịch Bạch lần nữa hợp tác với Tịch Phi Phi, tỏ vẻ tương đối phần nộ và ghen khuất.

Trên đường về nhà, Tịch Bạch đem mấy tấm vé vào cổng thật vất vả mới lấy được phát cho bọn họ.

Ân Hạ Hạ nói: "Bạch Bạch, cậu cũng quá khờ khạo! Chị ta không giữ quy tắc hợp tác, nói không hợp tác liền không hợp tác, cậu sao lại đồng ý?"

Tịch Bạch đẩy xe nói: "Cúp và cộng điểm đều là của tớ."

"Đây căn bản không phải là chuyện cái cúp! Đây là tôn nghiêm được không!" Ân Hạ Hạ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Nhiều năm như vậy, chị ta ức hiếp cậu còn chưa đủ sao, chùng nào cậu mới thông suốt, không để bị khi dễ nữa!"

Tịch Bạch lớn tiếng nói: "Tớ không có dễ dàng bị khi dễ, dù cho chị ấy không đáp ứng điều kiện, tớ cũng sẽ hợp tác cùng chị ấy, đây là kế hoạch của tớ."

Các đám trợn mắt há hốc mồm nhìn Tịch Bạch: "Cậu. . . Đến cùng là đang suy nghĩ gì đấy?"

"Muốn người vì hành vi của mình mà trả giá thật lớn, vốn vẹn chỉ vì chị ta ngã bệnh, tớ. . . thậm chí là những tuyến thủ kia tự dưng bị chị ta dùng đặc quyền đè ép xuống, tất cả đều nên thuộc về chị ấy sao, trên đời không có cái đạo lý này."

Nghe đến đó, bọn họ đều hưng phấn: "Bạch Bạch, cậu định làm gì!"

Tịch Bạch xoay người, nhìn dòng nước chảy cuồn cuộn mãnh liệt xanh ngắt dưới cầu, con người đen nhánh một mảnh trầm tĩnh --

"Tớ sẽ để mọi người biết, không được là không được, thế nào cũng sẽ không được."

**

Buổi trưa trong phòng học, ánh mặt trời ấm áp, Tùng Dụ Chu lười biếng ngáp một cái, bĩu môi, nhìn Tạ Tùy đang mở gói giấy.

"Sưu" một tiếng, kéo một đường dao, lưỡi dao dưới ánh mặt trời lộ ra tia sắc bén, đầu ngón tay xinh đẹp của hắn cầm lấy bao giấy, nhanh chóng dùng dao bên cạnh mở ra.

Tùng Dụ Chu tưởng hắn mới mua găng tay quyền anh, nếu không thì là linh kiện xe máy, nhưng không nghĩ tới, hắn trực tiếp từ bên trong lấy ra một cuốn tạp chí có chữ kí của một minh tinh điện ảnh nổi tiếng.

Tùng Dụ Chu dụi dụi mắt, xác định trang bìa đúng là hình một ngôi sao nam đang lỏa trần gọi cảm ngài ở hồ bơi, cùng với ánh mắt đang sáng lên nhìn chăm chăm của ai kia, khóe miệng nở một tia cười quý dị với Tạ Tùy.

"Ha, thì ra Tùy ca thích thứ này à?"

...

Tan học, Ân Hạ Hạ cùng đám bạn mới vừa đi ra cổng trường, liền bị mấy tên nam sinh gọi lại .

"Này, bạn học Hạ Hạ."

Tương Trọng Ninh đứng bên cạnh xe đạp đứng, nói với cô: "Tôi chỗ này có giao dịch muốn làm với cậu, cậu chắc hẳn là có vé vào xem diễn ngày mai, bán cho chúng tôi, được không?"

Ân Hạ Hạ ngẩng đầu, trông thấy Tạ Tuyền và Tùng Dụ Chu ngồi trên hàng rào.

Tùng Dụ Chu thân thiện giơ tay lên chào cô.

"Thật xin lỗi, không quen, không bán."

Ân Hạ Hạ cũng không quên chuyện lúc trước Tạ Tuyền khi dễ Tịch Bạch đâu, cô không khách khí nói xong, xoay người đi.

Tương Trọng Ninh bất đắc dĩ quay đầu nhìn nhìn Tạ Tuyền, Tạ Tuyền mặt không thay đổi làm động tác cắt cổ.

Tương Trọng Ninh đành phải kiên trì đuổi theo: "Bạn học Ân Hạ Hạ, nếu cậu không đổi ý, lão tử đánh cậu! Đánh tới khi cậu khóc, xem cậu có đổi ý hay không!"

Ân Hạ Hạ: ...

Cô phòng bị lấy ra di động, tùy thời điểm ấn xuống nút báo nguy.

Tạ Tuyền trợn trắng mắt, nhảy xuống từ vòng bảo hộ bên cạnh đường cái, lấy cuốn tạp chí trong balo ra.

"Tự tay kí tên, bản giới hạn, đổi lấy ba tấm vé vào cổng."

Ân Hạ Hạ còn chưa phản ứng, mấy nữ sinh bên cạnh đã hét rầm lên giống như điên--

"A a a! Chồng của tớ! Chồng của tớ Tả Chân!"

"Đổi đổi đổi! Tạ Tuyền, tớ đổi với cậu!"

"Vé của tớ ở hàng phía trước, đổi với tớ đổi với tớ!"

Ân Hạ Hạ: ...

Tiền đồ!

**

Bên phía cuộc thi có mời TV truyền thông, quy mô rất lớn, sẽ còn trực tiếp lên đài truyền hình địa phương.

Ở phòng hóa trang, tâm tình Tịch Phi Phi tâm tình vô cùng kích động với cái váy xinh đẹp cha mẹ đem tới.

Bởi vì quá thừa dinh dưỡng, dáng người cô đầy đà, lúc trước may váy, Tịch Phi Phi ngại mất mặt mũi nên nói dối số đo ba vòng, cô vốn cho rằng mình có thể giảm béo thành công, kết quả không thành lại còn mập lên hai cân, hiện tại mặc bộ váy này vào, vô cùng chặt, dây kéo phía sau dù có thể nào cũng không kéo lên được.

"Dùng lực, dùng lực kéo!" Tịch Phi Phi cắn chặt răng nói: "Tôi nhất định phải mặc vào!"

Mấy nhân viên công tác vây quanh Tịch Phi Phi, dùng lực lôi kéo khóa kéo ở mặt sau váy: "Hóp bụng, hóp bụng lại!"

Tịch Phi Phi nghẹn đến mức mặt đỏ lên, cô trong lúc vô tình quay đầu, thoáng nhìn thấy Tịch Bạch.

Tịch Bạch ngồi ở trước gương trang điểm, tự mình dặm một lớp phấn mỏng, ngọn đèn hắt vào mặt cô, hiện lên da thịt trắng nõn mềm mịn.

Cô thay đổi váy diễn, hốc mắt sâu thâm thúy, hiện ra ngũ quan rõ ràng.

Trong nháy mắt đó, Tịch Phi Phi nhìn đến ngốc, đó là một loại cảm giác giống như nhìn thấy một nàng bướm phá kén bay ra với đôi cánh năm sắc màu sặc sỡ.

Cô lại chưa từng phát giác, em gái mình sớm chiều chung đụng, đã lột xác thành mỹ lệ như thế!

Màn lột xác này cũng không phải do ngũ quan bên ngoài thay đổi, mà là từ khí chất, cả người Tịch Bạch đều giống như phát sáng lộng lẫy.

Em ấy im lặng ngồi trước gương trang điểm, hào quang thẳng bộ dạng gương nanh múa vuốt của mình gấp trăm lần.

Mặc dù là mặc chiếc váy xinh đẹp này, nhưng Tịch Phi Phi cảm thấy tự biết xấu hổ, cũng không hơn Tịch Bạch một phần nào.

Nếu là người khác nói như vậy, cô có lẽ sẽ cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng đây là tự cô phát hiện . . . Hiện tại, cô chỉ vì chính mình xấu hổ, vì chính mình bị ai.

Hai chị em so sánh quá mức cường liệt, ngay cả nhóm thợ trang điểm xung quanh cũng phát hiện, có người cẩn thận từng li từng tí hỏi Tịch Phi Phi: "Váy này, thật sự kéo lên không được, hay là . . . cho em gái mặc đi, chúng ta chọn lại một cái khác, em xem trên giá có thật nhiều váy đẹp!"

Tịch Phi Phi khắc chế xúc động muốn mắng chửi người, dồn dập thở: "Ai muốn mặc những cái váy rẻ tiền đó, váy này tôi nhất định phải mặc được!"

Đúng lúc này, trợ lý Tân ở bên người bà Tịch đưa vào một cái váy: "Nhị tiểu thư, váy này là Tịch lão phu nhân vì cô chuẩn bị, ngài thử xem."

Tịch Bạch kinh hi nói: "Bà nội chuẩn bị cho tôi?"

"Đúng vậy, lão phu nhân nói ngài hôm nay phải thi đấu, cố ý vì ngài chọn váy này! Nhanh thay thử xem!"

"Cám ơn trợ lý Tần." Tịch Bạch cao hứng nhận lấy hộp quà, đi vào phòng thay quần áo đổi lại váy.

Chiếc váy lễ hội này từ chất liệu cho đến từng chi tiết đều tốt hơn cái của Tịch Phi Phi.

Mắt thẩm mỹ của bà Tịch nhất định là cao hơn cha mẹ, trên váy Tịch Phi Phi khảm đầy kim cương, hình thức cũng thật phiến phức, làm người ta hoa cả mắt.

Nhưng cái váy này đơn giản, kiểu dáng cũng rất kiềm chế, nhưng lại có thể tôn lên khí chất ưu nhã tĩnh lặng của Tịch Bạch, đẹp tới mức làm người ta nghẹt thở.

So sánh hai cái, cao thấp rõ ràng.

Tịch Phi Phi cắn chặt răng, môi thịt đều trắng bệch, cô tức giận xoay người vào toilet. . .

Bị Tịch Bạch kích thích, Tịch Phi Phi quyết tâm nhất định phải mặc được váy vào!

Trong toilet truyền đến từng tiếng nôn mửa, nhóm thợ trang điểm ngoài cửa hai mặt nhìn nhau, đều nhú mày.

Lúc Tịch Phi Phi đi ra, trong mắt tràn đầy tơ máu, khóe mắt ngấn nước, vẻ mặt cũng thay đổi, môi sưng đến mức giống cái xúc xích.

Nôn ra hết đúng là có hiệu quả ,cô rốt cuộc cũng mặc vừa váy.

Tịch Bạch nhìn Tịch Phi Phi bị buộc chặt giống như đòn bánh tét, nhắc nhở: "Chị xác định. . . muốn mặc như vậy đi khiêu vũ sao."

"Thì sao, em có ý kiến gì không?"

"Chẳng qua là em cảm thấy, chặt như vậy sẽ bó tay bó chân, khó thực hiện động tác được."

"Mắc mớ gì tới em, tự quản tốt bản thân đi."

Tịch Phi Phi mới không để ý đến việc có thể thực hiện vũ đạo hay không, cô cố chấp nhất định phải mặc cái váy xinh đẹp này, làm tất cả mọi người nhìn đến phong thái của cô.

Tịch Bạch lắc lắc đầu, cảm thấy tự mình ra tay đều vô dụng, Tịch Phi Phi e sợ chính mình chết không đủ nhanh hay sao mà bây giờ còn hành hạ bản thân như vậy.

Trang điểm xong, tâm tình Tịch Phi Phi cũng thay đổi tốt hơn, cô bắt đầu chụp hình rồi chỉnh sửa các kiểu, sau đó đăng weibo --

"Chuẩn bị lên sân khấu, hôm nay có trực tiếp đó nha, nhóm <Đỏ ứng mê> có ở đây không?"

【Có có, Phi Bảo cố gắng! 】

【Rất mong chờ luôn! Lần đầu tiên xem Phi Bảo khiêu vũ, nhất định phải biểu diễn tốt nha! 】

【 yêu em! 】

Tịch Phi Phi lướt weibo, gương mặt thoáng nhìn Tịch Bạch đang tự mình bôi son đỏ lên môi.

Cô lạnh lùng liếc nhìn Tịch Bạch, nói: "Thật ra em căn bản không cần phải trang điểm."

"Chị có ý gì."

"Không có ý gì, màn biểu diễn này sân nhà là chị, em có trang điểm cũng vô dụng."

Tịch Bạch mặt không chút thay đổi: "Thật không."

Tịch Phi Phi đậy mắt mỉm cười: "Chờ xem đi."

Tịch Bạch đương nhiên biết Tịch Phi Phi có âm mưu gì.

Kiếp trước, Tịch Phi Phi cũng đã dùng qua một chiêu này.

Tịch Phi Phi nói với người phụ trách đèn, vì để đạt được hiệu quả tốt nhất trên sân khấu, phải chiếu hết tất cả ánh sáng vào trên người của mình, cô mới là nhân vật chính.

Toàn bộ quá trình Tịch Bạch ngồi ở trong góc tối, không có một luồng sáng chiếu đến trên người, từ lúc bắt đầu đến chấm dứt, cũng không được bất cứ người xem nào nhìn đến.

Cho nên người xem căn bản không biết đây là màn biểu diễn của hai người.

Tịch Bạch chỉ có duy nhất một công dụng . . . làm nền.

Hiện tại, Tịch Phi Phi lại muốn làm trò cũ, Tịch Bạch vừa lúc có thể tương kế tựu kế, làm chị ta gieo gió gặt bão.

Người cầm đao mà sống, hãn cũng phải chết dưới đao.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Kinh Hi Sao

EDITOR: JIN XUAN

Tiết mục biểu diễn của Tịch Phi Phi là tiết mục cuối cùng, dưới sân khấu, ánh mắt của người xem đều chăm chú nhìn cô.

Cô mặc váy múa màu trắng xinh đẹp, làm tư thế hạ thấp chân.

Tất cả ánh đèn trên sân khấu đều hội tụ trên người cô, thoạt nhìn cô giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Tại góc hẻo lánh ánh sáng không chiếu tới, Tịch Bạch ngồi một mình ở trên ghế, hai chân tách ra, đặt đàn violoncello cồng kềnh ở giữa hai chân, cô cầm lấy cây vĩ, nhẹ nhàng kéo xuống tạo ra giai điệu đầu tiên.

Âm thanh đàn violoncello uyển chuyển tựa như dây lụa quấn quanh trong lòng mỗi người xem, trong nháy mắt liền đưa bọn họ vào giấc mộng mơ hồ.

Kèm theo tiếng đàn vang lên, Tịch Phi Phi bắt đầu nhẹ nhàng nhảy múa.

Khán giả đắm chìm như đang hưởng thụ một bữa yến tiệc phong phú.

Dần dần . . . giai điệu đàn violoncello ngày càng trầm thấp, ngày càng bi thương, nhuộm đắm khung cảnh tử vong nào đó, tựa như một tiếng lại một tiếng trầm trọng thở dài.

Bước nhảy vui thích lại vụng về của Tịch Phi Phi, cùng tiếng đàn violoncello bi thương đã không hề phù hợp, cô giống như một người ngoài cuộc đang đứng trên sân khấu đùa giỡn.

Người xem ở phía dưới đã đi vào câu chuyện bi thương mà tiếng đàn violoncello kể ra đến cảm động thương cảm, lại nhìn đến biểu diễn lỗ mãng của Tịch Phi Phi, đều nhú mày, cảm thấy có chút chán ghét.

Đúng lúc này, âm thanh đàn violoncello xoay mình chuyển, nghe như tiếng suối chảy róc rách bỗng nhiên gặp phải cơn giông bão, bắt đầu trở nên dồn dập mà mãnh liệt, như là đang tức giận phản kháng, là đang gào thét cùng lên án.

Tạ Tùy ngồi ở chính giữa thính phòng có hơi nhú mi, ánh mắt tối đen gắt gao tập trung vào bóng dáng mờ mà âm đậm trong góc tối sân khấu.

Trái tim bỗng nhiên giống như bị một cái gai nhọn đâm đau, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Dù cho không thấy rõ mặt cô, nhưng Tạ Tùy lại có thể cảm giác được, cô đang khóc.

Vũ đạo của Tịch Phi Phi đã triệt để không theo kịp giai điệu của đàn violoncello, chỉ có thể ngừng lại, lúng túng đứng ở trên sân khấu, tựa như một tên hề đang nhảy nhót một cách đáng cười.

Hai vị phụ trách ánh sáng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại tình huống này, bọn họ hai mặt nhìn nhau, sau đó nhất trí quyết định, lần nữa điều chỉnh ngọn đèn ở sân khấu.

Luồng ánh sáng chiếu trên người Tịch Phi Phi dần dần phai nhạt xuống, chuyển sang trên đỉnh đầu Tịch Bạch.

Người xem rốt cuộc cũng thấy được một cô gái diễn tấu đàn violoncello trong bóng mờ.

Cô mặc một bộ váy tua rua liền thân xinh đẹp, màu váy tựa như cánh hoa hồng đỏ tươi, làm làn da cô càng phát sáng, trắng nõn không tì vết.

Mắt cô nhắm lại, nước mắt trong suốt từ khóe mắt trượt xuống, chính mình đắm chìm trong cảm xúc mãnh liệt, một chút cũng không có chú ý tới biến hóa xung quanh.

Dưới ngọn đèn sáng, ngũ quan của cô có vẻ tinh xảo mà rõ ràng, đẹp đến mức khiến tim người ta đập nhanh.

Tịch Phi Phi không cam lòng tất cả nổi bật đều bị Tịch Bạch đoạt đi, cô lần nữa bắt đầu nhảy múa, quyết định đuổi kịp tiết tấu của Tịch Bạch.

Nhưng mà tài múa của cô vốn không ổn, bình thường lại không chịu chăm chỉ tập luyện, thêm tâm tình sốt ruột, bước chân bước lớn một chút, chỉ nghe "Tẹt" một tiếng, váy múa bên cạnh eo thể nhưng lại rách !

Người xem dưới sân khấu phát ra kinh hô, thấp giọng nghị luận, chê cười, đồng thời cũng tương đối bất mãn đối với việc cô phá hư màn diễn tấu của đàn violoncello.

Quản lí cuộc thi bước lên sân khấu khuyên Tịch Phi Phi nhanh đi xuống, không cần lại mất mặt xấu hổ .

Tịch Phi Phi vượt đường váy bị kéo rách, kiên trì không chịu xuống sân khấu, đây là biểu diễn của cô, cô mới là nhân vật chính, dựa vào cái gì phải đi xuống!

Tiếng đàn tối cao lại bỗng nhiên ngưng bật, tựa như nhân sinh của cô gái chợt bị gián đoạn.

Hội trường im lặng thật lâu, người xem đều còn đắm chìm trong màn trình diễn mãnh liệt của Tịch Bạch, thần trí vẫn chưa trở về.

Ba, ba...

Có tiếng vỗ tay dứt khoát chậm rãi vang lên, quanh quẩn trong không khí tĩnh lặng ở thính phòng.

Tịch Bạch mở mắt ra, thấy ánh mắt trầm tối của thiếu niên.

Hắn đang vì cô vỗ tay, động tác biếng nhác, âm thanh lại phá lệ trong trẻo.

Nửa phút sau, người xem mới phản ứng được, trong lúc nhất thời, toàn bộ hội trường tràn đầy tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Không hổ là tiết mục cuối cùng, toàn bộ các màn biểu diễn đẳng cấp và phẩm chất trước đó đều bị tiếng đàn violoncello này vượt xa một khoảng cách lớn.

Ngay cả lãnh đạo và giám khảo cũng không nhịn được đứng lên, thật lòng chân thành vì Tịch Bạch vỗ tay.

Tịch Bạch nhắc váy, đi tới giữa sân khấu, mỉm cười dặt tay chị gái Tịch Phi Phi, cúi đầu chào trước toàn bộ người xem trong phòng.

Tịch Phi Phi theo bản năng thô bạo hất tay của Tịch Bạch ra, sau đó vẫn duy trì tư thái cao quý, gấp rút chào cảm ơn.

Cái động tác nhỏ này của cô, vẫn bị fans xem trực tiếp trước máy vi tính cẩn thận chú ý tới, bọn họ có chút kinh ngạc, thấp giọng nghị luận, Tịch Phi Phi xưa nay dịu dàng lương thiện, thế nhưng lại lên cơn, là vì bị em gái đoạt đi nổi bật, cho nên tức giận sao.

Cái này cùng với biểu hiện hào phóng khéo léo ngày thường của cô nàng, thật không nhất trí.

**

Sau khi xuống sân khấu, nhóm bạn thân tràn lại đây, ôm Tịch Bạch "Gào gào" kêu to --

"Cô gái này là Bạch Bạch nhà chúng ta đó a a a!"

"Quá kinh diễm, tớ cảm thấy tớ muốn một lần nữa xem rõ cậu!"

"Ngôn ngữ bản cùng của tớ chỉ biết nói là rất rất rất tuyệt vời!"

Tịch Bạch cùng các cô náo loạn một lát, hỏi: "Aiz, tại sao chỉ có hai người, Ngải Tiểu Tiểu và Hứa Thích đâu rồi?"

Nhắc tới việc này Ân Hạ Hạ lại tức giận, hừ lạnh nói: "Đừng nhắc tới mấy đứa phản bội kia, tụi nó vì lợi ích trước mắt, tổn hại nhân phẩm. Trọng sắc khinh bạn, đã bán vé!"

Tịch Bạch khé miệng cười cười: "Loại vé này cũng có người mua sao, ai lại coi tiền như rác mà mua?"

Ân Hạ Hạ bĩu môi: "Hứ, là mấy tên đó."

Cô nhìn theo hướng ngón tay Ân Hạ Hạ, chỉ thấy Tạ Tùy đang dùng khuỷu tay chống đầu gối, ngồi trên chỗ tựa lưng của ghế dựa, hai chân tách ra đạp lên tay ghế.

Tịch Bạch khé miệng giật giật, lão đại không hổ là lão đại, tướng ngồi cũng lớn lối như vậy.

Ngũ quan Tạ Tùy sắc bén, khé mắt có hơi nhướng lên, nâng nâng cảm nhìn cô, kéo ra một nụ cười lưu manh --

"Kinh hỉ sao."

(*)Editor Jin Xuan: kinh hỉ là vừa kinh ngạc vừa vui vẻ. Không biết từ tiếng Việt nào nghĩa như vậy nên mình giữ nguyên.

Tịch Bạch không đáp lại, đối với việc Tạ Tùy đến, cô hiển nhiên có chút không biết làm thế nào.

Thiếu niên từ trên ghế nhảy xuống, bước chân chây lười, đi tới trước mặt Tịch Bạch.

Tròng đen trong mắt hắn rất nhạt, theo tướng số mà nói, tích cách của hắn vô cùng cực đoan, yêu và hận, đều sẽ khắc sâu tận xương tủy.

"Kinh hỉ sao?" Hắn hỏi cô.

Tịch Bạch thản nhiên nói: "Kinh sợ."

Tạ Tùy thấy trán cô thấm một tầng mồ hôi mỏng, vì thế vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm trán trắng mịn của cô.

Tịch Bạch nghiêng người tránh đi, vài sợi tóc lướt qua mu bàn tay hắn, lưu lại cảm giác nhàn nhạt mềm nhẵn trên làn da.

Chiếc váy làm nổi bật lên thân hình đẹp của cô, eo mảnh mai, cổ thon dài, làn da phá lệ nhẵn nhụi, xương quai xanh nhìn như cánh bướm, vô cùng gợi cảm.

Tất cả những thứ này đều làm cho tâm của thiếu niên trở nên nhốn nháo.

Tịch Bạch nói khẽ với nhóm bạn: "Tớ đi tới hậu trường tháo trang sức."

"Mau đi đi, chúng tớ ở ngoài sảnh chờ cậu."

Cô gật gật đầu, lúc sắp đi nhìn Tạ Tuyền một chút: "Cám ơn cậu đến xem tôi biểu diễn, thật ra trước đó có thể nói với tôi, sẽ không cần phải uổng phí tiền như vậy."

Nói xong cô cũng không đợi đáp lại, lập tức rời đi.

Tạ Tuyền liếm liếm môi dưới, đột nhiên hẳn mẹ nó có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.(được sủng ái mà lo sợ)

Tùng Dụ Chu phát hiện, người này đã đi xa mà ánh mắt Tạ Tuyền vẫn không thể nào rút về.

"Tuyền ca, đừng nhìn nữa, trông mắt rơi ra hết rồi."

Tạ Tuyền đánh đầu cậu: "Dám nói lão tử như vậy."

"Nhìn cái gì, người cũng đã đi mất rồi!"

"Liên quan gì tới cậu."

"Vậy trận quyền anh tối hôm nay, có đi hay không?"

Tạ Tuyền lúc này mới quay đầu lại, tâm tình sung sướng, sáng khoái nói: "Đi."

**

Tịch Bạch trở lại hậu trường đổi quần áo, chị gái Tịch Phi Phi ngồi trước gương, khóc đến lớp trang điểm trên mặt đều thay đổi, mực kẻ mắt màu đen chảy xuống, nhìn qua có chút dữ tợn.

Ba mẹ ngồi ở bên cạnh, thấp giọng trấn an cô.

"Phi Phi đừng khó chịu, trở về ba ba nhất định sẽ giáo huấn Tịch Bạch! Làm con hả giận!" Cha Tịch Minh Chí lòng đầy căm phẫn: "Thật sự

là vô lý, rõ ràng là biểu diễn của hai người, lại làm giống như một mình nó độc tấu, trong mắt nó còn có chị gái hay không!"

Tịch Phi Phi nhìn Tịch Bạch đi tới, vội vàng kéo tay áo Tịch Minh Chí: "Cha, con tin Bạch Bạch chỉ là vô tâm, em ấy chỉ là muốn làm náo động mà thôi, con có thể hiểu mà, làm chị gái, con phải nhường em ấy."

Tịch Phi Phi giả vờ chân tình một phen nói, làm cha mẹ đều rất đau lòng, cũng càng cảm thấy Tịch Bạch rất không hiểu chuyện.

Kịch bản của chị gái, thật sự là lần nào cũng đúng.

Trên đời này, không có dạng cha mẹ gì lại không yêu thương, đau lòng cho con của mình, nhưng tại sao thời điểm Tịch Bạch gần chết, cha mẹ đều không rớt một giọt nước mắt nào vì cô, bên trong chuyện này không thể thiếu "công lao" của Tịch Phi Phi.

Trong quá trình dài hai chị em trưởng thành, Tịch Bạch không một chút tâm cơ từng bước một rơi vào bẫy của Tịch Phi Phi, cô ta thành công ly gián tình cảm giữa Tịch Bạch và cha mẹ, cũng làm cho họ hàng thân thích hiểu lầm Tịch Bạch, làm bạn học chán ghét Tịch Bạch. . .

Tịch Bạch trở thành đối tượng công kích của hàng ngàn người, chúng bạn xa lánh.

Lúc này đây, Tịch Bạch sẽ không lại để âm mưu của chị mình thành công.

Tịch Bạch đi vào phòng hóa trang, lặng lẽ ngồi xuống đối diện Tịch Phi Phi, bắt đầu tự mình tẩy trang.

Tịch Minh Chí sốt ruột muốn bảo vệ Tịch Phi Phi, chất vấn Tịch Bạch: "Vì sao con lại làm như vậy!"

Tịch Bạch khó hiểu nhìn cha: "Cha, cha nói cái gì?"

"Vì sao con muốn đoạt đi nổi bật của chị mình!"

Tịch Bạch dùng miếng bông trong tay lau đi phần mắt, vô tội nói: "Con không có đoạt đi nổi bật của chị, bởi vì tiết tấu đã sớm được quyết định từ trước, diễn tập cũng như luyện tập đều là như vậy, con không biết vì sao chị lại đột nhiên không theo kịp tiết tấu, nhưng bởi vì có phát sóng trực tiếp nên con cũng không thể vì chị dừng lại mà cũng dừng theo."

Đáy mắt Tịch Phi Phi xẹt qua một tia oán hận độc ác, rõ ràng là Tịch Bạch đột nhiên tăng nhanh tiết tấu, mới làm cô không theo kịp nhịp độ.

Nhưng cô đã nói không trách Tịch Bạch ở trước mặt ba mẹ, đều là lỗi sai của chính mình, lúc này không thể lại lật lọng lật mặt Tịch Bạch.

Ba mẹ cũng không biết gì về đàn violoncello cả, liền hỏi Tịch Phi Phi: "Lời em nói là sự thật sao? Là con tự bỏ lỡ tiết tấu?"

Tịch Phi Phi khóc đến thở hổn hển: "Đều là con không tốt, đều là lỗi của con, ba mẹ, hai người tuyệt đối không được trách cứ em gái."

Tịch Bạch nói: "Chị, đừng khóc, trình diễn lần này mặc dù chị có chút ít sai sót nhưng vẫn được tính là thành công, em cũng sẽ không trách chị."

Tiếng khóc của Tịch Phi Phi đông cứng lại hai giây, sau đó gục xuống bàn khóc lợi hại hơn .

Cha mẹ hai mặt nhìn nhau, Đào Gia Chi cũng chỉ nói: "Được rồi, đừng khóc, may mắn màn biểu diễn coi như thành công, Bạch Bạch, lần này nhờ có con, con cũng đừng để ở trong lòng, về nhà mẹ làm đồ ăn ngon cho con."

"Mẹ, tối hôm nay con với bạn ăn cơm ở bên ngoài, bọn Hạ Hạ nói muốn giúp con chúc mừng."

"Vậy cũng được, nhớ về sớm." Đào Gia Chi quay đầu lại tiếp tục an ủi Tịch Phi Phi: "Cục cưng, muốn ăn cái gì, trở về mẹ làm cho con."

"Hu hu, con muốn ăn thịt kho tàu." Tịch Phi Phi ôm mẹ làm nũng.

Tịch Bạch lại nhìn đến chiếc váy bên cạnh, thầm nói: "Chị, chị vẫn là khổng chế một chút thêm ăn đi, váy đính hạt này không phải rẻ, sợ lại rách."

Sắc mặt Tịch Phi Phi trong nháy mắt thành màu đỏ tím như gan heo, nhớ lại lúc trên sân khấu, quần bách, cô lại khóc rống lên, mà Tịch Bạch không hề để ý tới cô, đi ra khỏi phòng thay quần áo.

**

Tại phòng thi đấu quyền anh náo nhiệt phát ra tiếng động vô cùng lớn, trong không khí tràn ngập hơi thở và mùi mồ hôi vãn đục của đàn ông, tiếng trầm trồ khen ngợi cùng tiếng chửi rủa vang lên khắp nơi, ở chính giữa sàn đấu, có hai người đàn ông thân trần đang chiến đấu kịch liệt.

Vào trong trận chiến thứ năm, lợi thế cũng càng ngày tăng, nhóm kim chủ vung tiền như rác, đặt cược lên hai người trên sàn.

Một thân Tạ Tùy, hung ác thật sự hung ác, năm đấm thật cứng, mạng cũng thật lớn, buổi tối hôm nay hẳn là chiến trang gia (nhà cái), một mình liên tục khiêu chiến năm tay đấm quyền anh ưu tú, đánh ngã toàn bộ bọn họ.

Hẳn là loại người đánh nhau vô cùng liều mạng, rất ít người có thể làm được giống như hẳn không cố kỵ gì, cho nên không ai là đối thủ của hẳn.

Một hồi cuối cùng, mệt mỏi kiệt sức, hăn ăn một cú đấm thô bạo ngay dưới cằm, khoe miệng rịn ra máu tươi, hăn xoay người đá một cái, đầu gối gập xuống, trực tiếp đem đối thủ đặt ở dưới thân, không hề chờ đợi đánh xuống một cú mạnh.

"Tạ Tù!"

"Tạ Tù!"

"Tạ Tù!"

...

Toàn hội trường ở đây đều kêu gào tên của hăn, hăn là bách chiến bách thắng knockout đối thủ.

Lúc Tạ Tù kết thúc, đi lại đã có chút run rẩy, Tùng Dụ Chu và Tương Trọng Ninh vội vàng chạy tới dìu hăn nghỉ ngơi, vỗ mặt hăn làm cho hăn phục hồi tinh thần.

"Đêm nay được bao nhiêu?" Tạ Tù nghiêng đầu hỏi Tùng Dụ Chu.

Tùng Dụ Chu vừa mới đi tới văn phòng quản lý nhận tiền thưởng, bỏ vào trong túi sách Tạ Tù: "Mỗi trận mười ngàn, tổng cộng năm mươi ngàn tệ."

Tạ Tù gật gật đầu, bắp thịt mệt nhọc như là bị rút hết tất cả khí lực, mỗi một trận đánh nhau là lại đau.

"Tù ca, tớ nghe nói có một tên cũng thách đấu, bây giờ còn đang nằm ở bệnh viện, về sau chúng ta cũng không thể lại chơi loại này, hăn ta mẹ nó muốn tiền đến không cần mạng à!"

Miệng Tạ Tù còn đang rướm máu, mắng: "Cậu biết cái gì."

"Tớ đương nhiên hiểu, tiền ai không thích, mấu chốt là mạng sống đáng giá hơn nhiều."

Đầu ngón tay Tạ Tuyền xẹt qua một xấp tiền đỏ thật dày, trên tờ tiền giấy cũng dính vết máu từ đầu ngón tay hắn.

Trong đầu của hắn lại hiện lên hình ảnh cô gái ngồi dưới ánh đèn, bộ dáng nhắm mắt kéo đàn, cô đẹp không gì sánh nổi, tựa như nàng công chúa nhỏ thuần khiết thánh thiện, hoàn toàn khác biệt với thế giới đầy máu tươi và dơ bẩn của hắn...

Hắn đứng ở dưới bùn nhìn lên với tới cô, hơn nữa là phát điên khát vọng muốn có được cô.

Những tờ tiền dính đầy máu này, là tất cả sức lực của hắn.

...

Tịch Bạch cùng nhóm bạn thân ăn cơm tối xong, lại đi dạo phố, tâm tình vô cùng tốt.

"Bạch Bạch, tớ đúng là phải nhìn cậu với cặp mắt khác, không nghĩ đến kĩ năng đánh đàn của cậu lại tuyệt như vậy." Ân Hạ Hạ không thể tin nói: "Tớ nhớ hồi nghỉ hè cậu tới nhà tớ luyện đàn, lúc ấy kéo đàn violoncello giống như tiếng bom nổ,, mà trong mấy tháng ngắn ngủi, tiến triển thần tốc!"

"Không chỉ như thế, hôm nay còn làm Tịch Phi Phi xấu mặt, thật sự là thoải mái!"

"Tịch Phi Phi đó là tự chuốc lấy, không liên quan tới Bạch Bạch của chúng ta, ai bảo chị ta múa xấu òm."

Tịch Bạch không nói gì, thật ra nhóm bạn phân tích đều rất chính xác, Tịch Phi Phi thật là tự chuốc lấy, thứ nhất chị ấy bởi vì không cam lòng, nhất định muốn mặc cái váy không hợp dáng người kia, thứ hai chị ta động tay động chân với ngọn đèn, chỉ muốn một mình nổi bật, đây là sai lầm lớn nhất chị ta phạm phải vào tối hôm nay.

Hồi tưởng đến ngày này kiếp trước, cô bị chị mình tính kế, toàn bộ quá trình biểu diễn không được lộ mặt, lúc này đang tự giam mình ở trong phòng thương tâm khổ sở, mà Tịch Phi Phi lại giả bộ làm người tốt đi đến phòng cô, an ủi cô, nói cho cô biết thế giới này không bao giờ công bằng, chính mình thân bị bệnh tật, đây chính là không công bằng, bởi vì cô khỏe mạnh nên tất yếu mọi thứ đều phải để cho chị ta, tình thương của cha mẹ, tình cảm với bạn bè, tất cả vinh quang cùng phần thưởng, đều hẳn là thuộc về chị ta - người bị bệnh tật...

Khi đó, Tịch Bạch còn thật sự tin lời nói bậy bạ của Tịch Phi Phi, cảm thấy chị gái thật sự đáng thương, cho nên cô tình nguyện nhường mọi thứ cho chị ấy.

Đây cũng là nguyên nhân sau này cô đánh mất khỏe mạnh, cô lại tin vào tình nghĩa chị em giả nhân giả nghĩa, không đáng giá một đồng tiền ấy, để mình bị Tịch Phi Phi hút cạn máu.

Tịch Bạch nhìn ngã tư đường ngựa xe như nước, rơi vào trầm tư, đây chẳng qua là vừa mới bắt đầu, "ngày lành" của Tịch Phi Phi vẫn còn dài ở phía sau.

"Aiz, lại là bọn họ."

"Thật sự là oan gia ngõ hẹp, lại gặp."

Các cô gái dừng bước, chụm đầu lại một chỗ giống bồ câu nhỏ nói chuyện, không dám đi lên trước một bước.

Tịch Bạch ngẩng đầu liền trông thấy bọn Tùng Dụ Chu, mấy người bọn họ nghiêng mình dựa lên vòng bảo hộ bên cạnh đường cái hút thuốc, người qua đường xung quanh đi ngang qua, nhìn thấy này đội thiếu niên không ngoan này đều muốn đi đường vòng.

Tịch Bạch nhìn thấy khoe mắt Tạ Tuyền ứ đọng máu, môi còn giống như bị đóng một lớp vảy máu không rõ ràng.

Hắn đánh nhau.

Đương nhiên, Tạ Tuyền cũng nhìn thấy Tịch Bạch, cô mặc một cái áo khoác len màu vàng nhạt, phối với quần bò hình thức học sinh, nhìn qua là một học sinh trung học phổ thông bình thường.

Nhưng không biết vì sao, Tạ Tuyền chỉ cần vừa nhìn thấy cô, liền sẽ cảm thấy nóng, trong người giống như có cơn giông Thịnh Hạ xoay cuộn cuộn, nóng đến khó chịu, có một cỗ nhiệt lực ở trong thân thể đột nhiên xông lên, không biết phải phát tiết như thế nào.

Hắn theo bản năng lại cứng rắn.

Các cô gái thương lượng đổi một con đường đi khác, không nên đi trên chóc mấy tên nam sinh này.

Tương Trọng Ninh vỗ vỗ bả vai Tạ Tuyền: "Xem đi, loại cô nàng nhà giàu đó, không phải người cùng một thế giới với chúng ta, cho dù có kiếm nhiều tiền hơn nữa, họ cũng không xem trọng chúng ta hơn đâu."

Tạ Tuyền nhìn bóng dáng Tịch Bạch đi xa, ánh mắt có hơi híp lại, phát ra một tia lạnh.

Tịch Bạch đi hai bước, nhìn thấy có một nhà thuốc đèn sáng trưng, cô ghé lỗ tai nói vài câu với bạn, liền đi vào tiệm thuốc, mua một hộp băng dán vết thương.

Lúc Tạ Tuyền nhảy xuống lan can, chuẩn bị lúc rời đi, phía sau truyền đến âm thanh nhu nhu của cô gái --

"Tạ Tuyền, cậu chờ một chút."

Tạ Tuyền quay đầu, chỉ thấy cô đưa tới một hộp băng dán vết thương trong tầm tay hắn: "Cậu chảy máu."

Cô chỉ chỉ vị trí khoe mắt của hắn.

Tạ Tuyền nhìn cặp mắt trong veo vô hại đó, đáy lòng như ăn phải đường, giống như bên trong lớp bùn khô cứng đột nhiên chảy ra một dòng suối trong trẻo ngọt ngào.

Hắn thản nhiên nói: "Lão tử không cần thứ đó, quá xấu ."

Tịch Bạch lại cố chấp nói: "Không xử lý miệng vết thương tốt, có khả năng mặt mày sẽ vàng vọt." (Ý nói vết thương sẽ bị đóng vảy, thâm bầm cũng chuyển sang màu vàng)

Dù sao cũng là vết thương ở trên mặt, dung nhan anh tuấn của hắn, mặt mày vàng vọt thật sự rất đáng tiếc.

Tạ Tuyền cúi xuống nhìn thẳng cô, khoe miệng kéo ra một nụ cười nguy hiểm --

"Tôi mặt mày vàng vọt, cậu đau lòng?"

"..."

Cô đơn giản cúi đầu kéo một cái băng dán, xé giấy hai bên ra, đưa cho Tạ Tuyền: "Vẫn là dán một cái đi."

Tạ Tuyền nhắm hai mắt lại.

Tịch Bạch không hiểu rõ lắm, nhìn Tùng Dụ Chu.

Tùng Dụ Chu cười nói: "Tùy ca đã cúi người , còn không hiểu sao, mau giúp cậu ấy dán đi!"

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Mặt Mày Vàng Vọt

EDITOR: JIN XUAN

Động tác của Tịch Bạch rất nhẹ, giống như chuồn chuồn lướt nước, đem băng dán dán lên miệng vết thương bên cạnh chân mày hắc.

Tạ Tuyền thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở mềm nhẹ của cô gái nhỏ, tựa như một trận gió lạnh âm u, vỗ vào mặt của hắn.

Trong nháy mắt cô rút tay đi, Tạ Tuyền bỗng nhiên dùng lực cầm cổ tay cô lại.

Tịch Bạch giật mình, cô cảm giác được sức nóng truyền từ bàn tay hắn, bản năng tránh thoát.

Tạ Tuyền cầm tay cô, từng chút một đặt đầu ngón tay cô lên bên trên băng dán vết thương.

"Dán sát một tí."

Hắn biết mình dọa đến cô, cho nên giải thích một câu.

Thông qua miếng băng dán, cô thậm chí đụng đến xương mày hắc, mang theo độ ấm, thật cứng.

Tịch Bạch rút tay về, thậm chí còn lùi thân thể về phía sau.

Tạ Tuyền đứng yên tại chỗ, bật cười: "Cảm ơn."

"Không có việc gì." Tịch Bạch nhếch miệng, dặn dò: "Cậu về sau đừng tìm người ta đánh nhau."

"Không phải đánh nhau." Tạ Tuyền giải thích: "Là đấu quyền anh."

"Đó cũng là đánh nhau."

Tạ Tuyền không biết phải giải thích sao cho cô phân biệt được giữa quyền anh và đánh nhau, hung dữ lắm bậm tiếng: "Đừng quản lão tử."

Tùng Dụ Chu vội vàng lấy cùi chó đấm Tạ Tuyền, thật vất vả cô gái nhà người ta mới chủ động quan tâm một lần, thế mà con người này lại không hiểu, còn hung dữ như vậy. Hứ! Lúc đó người ta chạy mất thì đừng có mà khóc!!

"Tuyền ca không phải có ý này, bạn học Tịch Bạch, cậu đừng để trong lòng."

"Cậu hiểu ý tôi." Tạ Tuyền thản nhiên nói: "Muốn để ý, quan tâm đến tôi, chờ cậu làm người phụ nữ của tôi đi rồi tính."

"..."

Người này, chính mình cũng chỉ là con nít mới lớn, thế mà lại cứ một câu một lời "người phụ nữ của tôi".

Tịch Bạch tạm biệt bọn họ, đi tới nhóm bạn đang chờ bên cạnh.

Ân Hạ Hạ dọc theo đường đi đều ở đây nói thầm: "Tạ Tuyền trước kia đối xử với cậu như vậy, cậu lại mua cho hắn băng cá nhân, nếu là tớ hả, nhất định giờ hai chân chạy trốn hắn càng xa càng tốt. . ."

"Đúng đó, Bạch Bạch, loại nam sinh xấu tính không tốt kia, chúng ta vẫn nên tránh tiếp xúc, nói không chừng lúc nào đó hắn lại làm ra chuyện hại cậu."

Tịch Bạch lắc lắc đầu: "Hắn sẽ không làm tổn thương tớ."

Trải qua một đời bị chúng bạn xa lánh và tử vong, ở trên thế giới này, nếu còn có người đáng giá để Tịch Bạch tin tưởng, vậy cũng chỉ có Tạ Tuyền .

Trên vị trí xương chân mày lãnh khốc của Tạ Tuyền có dán băng dán, thế nhưng lại làm cho gương mặt hắn thêm vài phần mỉa mị lực hấp dẫn.

Tịch Bạch mua băng dán vết thương, không phải loại băng dán màu mộc mạc kia, mà là. . . băng dán hoạt hình.

Mỗi lần có nữ sinh đi ngang qua Tạ Tuyền đều len lén đánh giá băng dán trên mày hắn, cũng không nhịn được che miệng cười trộm.

Khí chất Tạ Tuyền xưa nay cao quý lãnh diễm, hiện tại có chút thay đổi, trở nên có chút đáng yêu.

Mà hắn lại rất luyến tiếc, không muốn lột băng dán xuống, dán cả một tuần cũng không chịu đổi.

Lúc chơi bóng, Tùng Dụ Chu chỉ chỉ lông mi mình: "Tuyền ca, băng dán vết thương rơi."

Trên trán Tạ Tuyền đầy mồ hôi, băng dán gục trên mí mắt hắn, bị hắn thuận tay chụp tới, lại vuốt lên tiếp tục dán.

Tùng Dụ Chu: ...

Ghê tởm không!

Thẳng đến lúc trong giờ học, Tùng Dụ Chu ngủ gà ngủ gật tỉnh lại, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tạ Tuyền đem băng dán vốn đã không còn dính, trét keo lên đó, lần nữa dán lên chỗ vết thương sớm đã khỏi hẳn.

Con mẹ nó, hần. . . có chút tầu hỏa nhập ma.

Tùng Dụ Chu rút cuộc vẫn phải chạy đến ban 1, tìm Tịch Bạch lại đây: "Cậu...Tùy ca hiện tại đã muốn điên dại, ai buộc chuông thì người đó đi cởi chuông, Tiểu Bạch giúp đỡ một chút, xin hãy xé đi băng dán của hần, để bọn tôi nhìn những cảnh tượng đó, thật sự là ác độc!"

Tịch Bạch không thể nề hà, thừa dịp trong giờ nghỉ, chặn Tạ Tùy ở cửa cầu thang.

"Tạ Tùy, băng dán còn muốn dán tới khi nào."

Tạ Tùy mặc một cái áo jacket (áo khoác) đen, không cài nút thắt, tùy ý rộng mở, lộ ra lớp áo mỏng màu da bên trong.

Hần tùy ý đút tay trái vào trong túi, mắt đảo hoa xinh đẹp có hơi cong lên, thốt ra câu nói rất có khí chất văn nghệ: "Thẳng đến tận cùng thế giới."

"..."

Mấy tên con trai cố nhin xuống xúc động muốn đánh tơi bời hần.

Trên sân thể dục, tiếng chuông vô học đã lần thứ ba thúc giục, Tịch Bạch ba hai bước xuống lầu, đưa tay thò đến mào Tạ Tùy, nhu nhu nói: "Xé ra?"

Ngoài ý muốn là, Tạ Tùy không có biểu hiện táo bạo chống cự đem băng dán kéo xuống giống như Tùng Dụ Chu nói, hần ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, lẩm bẫm nói: "Ừm."

Vì thế Tịch Bạch kéo cái băng dán hình cầu vòng hoạt hình xuống.

"Ôi?"

Hắn mở to mắt, cô gái đứng ở hai bậc thang trên, vừa vượn cao song song với thân hình hắn, cô đánh giá cặp mắt đen nhánh của Tạ Tuyền, xem xem, còn nhịn không được đi sờ sờ.

Tạ Tuyền cảm giác được đầu ngón tay lạnh lẽo của cô, mơn trớn trên lông mi hắn, chầm chậm, trong lòng hắn kích động, từng dòng điện tê dại chạy ngang qua.

"Lông mày, bị cắt."

Hai phần ba lông mày bên mắt trái của Tạ Tuyền bị miệng vết thương cắt đứt, mày bây giờ vô cùng ngắn, càng lộ vẻ lạnh lùng rất nặng.

Mấy người bọn Tương Trọng Ninh vây lại đây, nhìn mặt Tạ Tuyền hồ lớn --

"Mẹ kiếp, thật sự là bị đứt !"

"Xong xong, Tuyền ca mặt mày vàng vọt."

"Ông trời ơi, Tuyền ca của tôi sắc đẹp động lòng người, thế mà lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát vậy sao."

...

Tịch Bạch lấy cái gương nhỏ từ trong túi ra đưa tới trước mặt Tạ Tuyền: "Bây giờ nhìn có chút hung dữ."

Tạ Tuyền nhìn nhìn mắt trái chính mình, lông mày của hắn vốn là vừa dài vừa đậm, đột nhiên bị cắt đứt một khúc, đúng là có vẻ hung ác hơn rất nhiều.

Tạ Tuyền giống như thật để ý tới lông mày của mình, sắc mặt cũng thay đổi.

"Hung. . . hung dữ sao?"

Tịch Bạch: "Hung dữ."

Một đám nam sinh: "Hung dữ."

Tạ Tù thấp giọng mắng một câu: "Mẹ."

Trong loa lại lần nữa truyền đến tiếng thúc giục, Tịch Bạch vội vàng muốn rời đi , Tạ Tù bỗng nhiên giữ chặt cổ tay cô, cũng vội vàng nói: "Lông mày của tôi sẽ còn dài ra lại."

Tịch Bạch không rõ ràng cho lắm, lại nghe hắn nói: "Cậu đừng sợ tôi, được không."

**

Trong giờ học ở Đức Tân Cao Trung, mỗi ngày đều có môn bắt buộc, buổi sáng trong giờ học có 30 phút, học sinh toàn trường đều sẽ tụ tập trên sân thể dục, đứng xếp hàng dựa theo trình tự lớp, sau đó tập thể dục theo đài.

Vốn trước kia vẫn là Tịch Phi Phi làm chỉ đạo, nhưng có một lần, trong lúc giáo viên chủ nhiệm tuần tra, lại phát hiện động tác của Tịch Bạch không những đúng tiêu chuẩn, hơn nữa còn đặc biệt có tinh thần thủ lĩnh, là người có tinh thần lạnh lẽ.

Mà ông ngẩng đầu nhìn về phía Tịch Phi Phi làm chỉ đạo, mỗi một cái động tác của cô đều không có làm tốt, biếng nhác, nhìn qua tương đối không chăm chú, hơn nữa cô ngay cả đồng phục học sinh cũng không mặc, lại đi mặc một cái quần bông dài ngu ngốc.

Trường học muốn chụp trailer chiêu sinh, mỗi ngày trong giờ tập thể dục theo đài đều có flycam (thiết bị bay không người lái có gắn camera)

chụp ảnh, lựa chọn sử dụng video hình ảnh tốt nhất để cắt nối biên tập thành trailer, thế nhưng người chủ đạo lại ỉu xiu như vậy, làm sao sao có thể được!

"Bạn học Tịch Phi Phi, en xuống dưới, đổi thành Tịch Bạch lên."

Tịch Phi Phi kinh ngạc quay đầu: "Cái gì? !"

"Em xuống dưới, để bạn học Tịch Bạch đi lên làm chỉ đạo."

Tịch Phi Phi trợn mắt há hốc mồm, nhìn một loạt học sinh phía sau, mặt xấu hổ đến đỏ bừng, tức giận đi xuống, đứng ở chỗ cũ của Tịch Bạch.

Giáo viên chủ nhiệm tựa hồ cảm thấy cô đứng ở hàng đầu cũng không được, vì vậy nói: "Em đến phía sau đứng đi, còn bạn học kia đi lên một bước."

"Thầy! Dựa vào cái gì!" Cô phẫn nộ chất vấn: "Dựa vào cái gì lại bắt em tới phía sau đứng."

Mấy cô gái Ân Hạ Hạ nở nụ cười: "Còn có thể dựa vào cái gì, dựa vào động tác khó coi, tư thế xấu của chị đó."

Tịch Phi Phi xấu hổ và giận dữ không chịu nổi: "Thầy, em là hình tượng phát ngôn của trường học, tại sao em có thể đứng ở chỗ phía sau này! Trong trailer cũng phải là do em đến làm chỉ đạo mới được!"

Giáo viên chủ nhiệm trách cứ nói: "Động tác hồi nãy của em, muốn tôi quay lại cho em xem không?"

Tịch Phi Phi không dám phát sinh xung đột với thầy giáo, cô tức giận đi tới hàng sau đứng, nghe thấy một nam sinh châm biếm cô.

Cô ngẩng đầu nhìn Tịch Bạch trên đài, hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Tịch Phi Phi vừa về tới nhà, liền bổ nhào vào trong ngực Đào Gia Chi khóc lóc kể lể, nói Tịch Bạch cố tình đoạt vị trí chỉ đạo của mình, có ý định muốn đổi nghịch với cô.

Mà cha mẹ cũng vâng chịu nguyên tắc nhất quán trong quá khứ, bao che Tịch Phi Phi, trách cứ Tịch Bạch vài câu: "Bạch Bạch, con làm sao có thể cùng chị tranh, thân thể chị không tốt, con hẳn là nhường cho chị."

"Nghe lời, đi nói với thầy, con không muốn làm chức chỉ đạo, trả vị trí này cho chị con."

Tịch Bạch đang vui đầu làm bài tập, nghe vậy, ngẩng đầu nói: "Mẹ, trước kia trong giờ học 30 phút, con còn có thể vụng trộm lén đi canteen ăn bánh khoai tây, hiện tại làm chỉ đạo, mỗi ngày đều phải ra làm, nếu chị có thể nghĩ biện pháp khiến con đừng làm chỉ đạo nữa, con thật sự rất cảm ơn chị."

Lời nói này của cô tương đương có kỹ xảo, vừa biểu lộ chính mình không có cố ý cùng chị gái tranh giành, lại đem bóng cao su lăn nữa đá tới tay Tịch Phi Phi, còn mình thì sạch sẽ, làm như vậy, cha mẹ mới không thể chỉ trích cô.

Tịch Phi Phi chỉ vào Tịch Bạch nói: "Rõ ràng là em cố ý thể hiện, làm động tác chính xác hơn so với chị, do vậy giáo viên chủ nhiệm mới tuyển em làm chỉ đạo!"

Tịch Bạch nói: "Cha từ nhỏ đã giáo dục chúng ta, lúc được chơi thì chơi, nhưng thời điểm học tập phải thật nghiêm túc, mặc dù không muốn làm chuyện này, nhưng nếu đã làm, nên dùng tâm hoàn thành nó thật tốt, chị, việc này có vấn đề gì?"

Tịch Phi Phi á khẩu không trả lời được, sừng sốt rất lâu, sau đó xô đẩy mẹ: "Mẹ, mẹ nhất định phải giúp con lấy lại công đạo!"

"Tịch Bạch!" Đào Gia Chi nói: "Ngày mai con phải đi nói với giáo viên chủ nhiệm, con muốn đem vị trí chỉ đạo này trả cho chị! Thân thể chị không tốt, con hẳn là nhường chị!"

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới một giọng nói già nua: "Không cần nhường, ta thấy thân thể nó vẫn còn tốt, còn có tinh lực ở trong này già mồm át lẽ phải."

Mọi người hơi kinh hãi, Tịch Minh Chí vội vàng mở cửa phòng ra, bà Tịch chống gậy, đi đến.

"Mẹ! Tại sao mẹ đến !"

"Bà nội."

"Chào bà nội."

Bà cụ Tịch đi vào phòng, nhìn hai chị em trong phòng khách, nói: "Tiếng cãi nhau từ sân ngoài đã nghe được, có dọa người hay không!"

Tịch Phi Phi lập tức mù quáng, khóc sướt mướt: "Bà nội, Tịch Bạch em nó. . . nó khi dễ người! Bà nhất định phải làm chủ cho cháu!"

Tịch Bạch xiết chặt cây bút trong tay, kiếp trước, bởi vì Tịch Phi Phi nói ngọt, làm bà nội rất vui, mà cô bởi vì sợ bà nội nên quan hệ với bà vẫn luôn bất hòa, tình cảm bà đối với cô cũng rất nhạt.

"Bà nội." Cô nhu thuận gọi bà một tiếng.

Bà Tịch kéo tay Tịch Phi Phi đang lôi mình ra, cặp mắt nâu đậm bạc mà sắc bén thâm sâu liếc cô ta một chút, nhìn thấy cô tâm hoảng ý loạn: "Bà nội, bà nhìn cháu như vậy làm cái gì nha."

Bà Tịch cao giọng nói: "Năm nay công ty họp hằng năm, ta vốn muốn để cháu tham gia, cháu là chị lớn trong nhà, ta vừa lúc giới thiệu cháu với

người trong công ty, nhưng hiện tại, ta thay đổi chủ ý, ngay cả vị trí của chính mình cũng không tự bảo đảm, mất liên cáo trạng khắp nơi, ý vào mình có chút khuyết điểm, buộc người khác phải khiêm nhường mình, người như vậy, ta không muốn mời."

Bà nhìn về phía Tịch Bạch: "Tiểu Bạch, cháu chuẩn bị một chút, cuối năm tới tham gia cuộc họp hằng năm của tập đoàn."

Editor Jin Xuan: chương này đọc cười xiu với Tùy ca. Ăn gì mà dễ thương théeeee

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cường Hôn

EDITOR: JIN XUAN

Tịch Bạch thành người chỉ đạo của lớp mười một, đứng ở trên bục dẫn mọi người cùng tập thể dục theo đài.

Động tác của cô cũng không phải đặc biệt tiêu chuẩn đúng chỗ, nhưng nhờ một cỗ tinh thần phấn chấn nhiệt huyết, nhìn đặc biệt có tinh thần.

Bị cô lây nhiễm, các học sinh tinh thần cũng có phần phấn chấn hơn, nghiêm túc tập thể dục theo đài.

Giáo viên chủ nhiệm cũng vui sướng phát hiện, từ lúc Tịch Bạch bắt đầu chỉ đạo, mấy tên nam sinh làm người ta đau đầu vốn chưa bao giờ tham dự tập thể dục theo đài, lại cũng xuất hiện ở đội ngũ hàng sau.

Mà đặc biệt phá lệ là. . . Tạ Tùy lại mặc đồng phục học sinh!

Thiếu niên không tốt mặc vào đồng phục học sinh, thần kỳ ngoài ý muốn là cả người cũng bắt đầu phát ra hào quang, một đường đi thu hút không ít nữ sinh quay đầu quan sát.

Quần áo chỉnh tề, bên trong là áo thun mỏng màu lông, áo sơ mi trắng xanh bên ngoài, tay áo tùy ý vén tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay hơi trắng của hãn, làn da mỏng xuất hiện vô số gân tay màu xanh nhạt.

Bộ dáng hãn mặc đồng phục học sinh, tựa như anh trai nhà bên bình thường thân thiện ôn hoà hiền hậu, thế nhưng mà khuyên tai đen cộng với

mi trái bị cắt đứt, làm hấn tăng thêm vài phần lạnh lùng.

Hấn nhìn Tịch Bạch đang nghiêm túc làm trên bục.

Cũng chỉ có vào thời điểm này, hấn có thể không kiêng nể gì gặt gao chăm chú nhìn vào cô, giống với mọi người.

Cô đối mặt với tất cả học sinh, ánh nắng ấm áp chiếu thẳng vào trên người cô, không cố kỵ gì chiếu sáng ngũ quan thanh tú của cô, làm cô có chút không mở mắt ra được, híp lại . .

Nhưng mà Tạ Tùy có thể cảm ứng được, cô đang nhìn đến hấn .

Cô nở một nụ cười rõ ràng, khóe miệng xuất hiện lúm đồng tiền nho nhỏ.

Hấn có thể xác định, cái mím cười đó là dành cho hấn .

Đáy lòng khắp nơi dâng trào từng tia từng sợi trong veo.

Mẹ, muốn làm thân với cô.

Tùng Dụ Chu từng nhìn qua Tạ Tùy lái xe, cũng nhìn qua Tạ Tùy đánh quyền thô bạo nhưng không nghĩ đến sinh thời còn có thể nhìn thấy hấn tập thể dục theo nhạc.

"Tùy ca, đồng phục chắc là chưa bao giờ mặc qua hả, mác trên áo cậu còn chưa cắt."

Tạ Tùy quay đầu, quả nhiên, góc áo bên cạnh còn treo lủng lẳng cái nhãn mác.

"Chậc, quên."

"Tớ bứt ra giúp cậu." Tùng Dụ Chu nhiệt tình đi lên trước, kéo kéo mác áo của Tạ Tuyền.

"Cậu cẩn thận một chút, đừng làm hỏng của lão tử."

"Cậu còn hiểm lạ gì chuyện phá hỏng đồng phục này đâu?"

Tạ Tuyền ngẩng đầu nhìn cô gái phía trên bực, vóc dáng cô nhỏ nhắn, đang mặc đồng phục học sinh bên trong, mỗi khi nâng tay, tay áo giống như là cánh dơi.

Hắn nhướng mày nói: "Quần áo tình nhân."

Tùng Dụ Chu nhìn nhìn Tịch Bạch, khoe miệng giật giật --

"Tùy ca, cậu làm ơn mở mắt nhỏ ra thấy cho rõ ràng."

Thế chẳng lẽ nữ sinh toàn trường đều mẹ nó mặc đồ tình nhân cùng cậu!

**

Buổi chiều, Tịch Bạch đẩy xe đạp ra cổng trường, đang muốn lên xe, bỗng nhiên cảm giác đạp thập phần lao lực, cô còn tưởng rằng lốp xe bị xẹp, quay đầu lại phát hiện, tên nam sinh mặc đồng phục học sinh kia, không biết từ lúc nào, ngồi trên ghế sau của xe đạp cô.

Xe đạp là xe gấp, bánh xe rất nhỏ, Tạ Tuyền ngồi ở sau xe, chân dài hoàn toàn không chỗ đặt vào, cứ mỗi một bước xe chạy là chạm đất.

Lốp xe của cô thật sự là muốn xẹp .

"Tạ Tuyền, cậu làm gì vậy."

Tịch Bạch nhíu mày nhìn hẳn: "Mau đứng lên, cậu ngồi hỏng xe tôi rồi."

Tạ Tuyền thật thích nghe tiếng cô mềm mềm đọc lên tên của hẳn, giống như lúc bà nội dùng lá trúc gói bánh gạo nếp, nhu nhu, dính dính.

Tạ Tuyền ngồi trên xe cô, không chịu xuống dưới, Tịch Bạch nhảy xuống xe, cách xa hẳn một tí.

Tạ Tuyền tiến lên yên chính, chạy xe đạp của cô, quanh co khúc khuỷu đi tới đường S, đi theo chậm chậm bên cạnh cô--

"Tôi làm gì, cậu nói xem tôi muốn làm gì?"

Tịch Bạch buồn buồn nói: "Tôi làm sao biết được."

Tạ Tuyền bóp chuông xe, phát ra một chuỗi ding linh ding linh trong trẻo, hẳn nhìn đường nhựa phía trước nói: "Có người muốn cùng cậu về nhà."

"Không cần." Tịch Bạch vịn đầu xe: "Cậu xuống xe."

"Không."

Tịch Bạch có chút nóng nảy, đẩy đẩy hẳn, đụng tới lồng ngực kiên cố cường tráng của hẳn, có thể cảm nhận rõ được bắp thịt rắn chắc, chứa đầy sức mạnh.

Móng vuốt nhỏ này của cô, làm sao có thể đẩy được hẳn.

"Còn động thủ với tôi?" Tạ Tuyền cầm cổ tay cô, kéo cô đến gần mình.

Cổ tay thật sự nhỏ, một tầng da thịt mỏng manh bao lấy xương tay, cho người ta một loại cảm giác đặc biệt yếu ớt, giống như chỉ cần hẳn thoáng dùng lực, đã có thể bóp nát xương cốt của cô.

Tịch Bạch rút tay lại, sốt ruột nói: "Tạ Tù, cậu mau buông ra, cậu làm tôi đau !"

Tạ Tù cảm giác mình không có dùng đến bao nhiêu sức lực, nhưng da thịt trắng nõn ở cổ tay cô hiện tại đã đỏ ửng lên.

Tạ Tù vẫn buông lỏng cô ra, đánh giá: "Cậu cũng quá yếu đuối."

Tịch Bạch xoa xoa cổ tay của mình, ghét bỏ trừng mắt: "Đưa tôi xe."

"Không đưa."

"Tạ Tù!"

Tịch Bạch chau mày lại, nói lên: "Cậu đừng có không nói đạo lý như vậy."

Hắn thoải mái mà cười cười: "Tiểu Bạch, trên thế giới này, tôi chỉ nghe người phụ nữ của mình giảng đạo lý, chỉ nghe lời của cô ấy, đối với cô ấy ôn nhu, cũng sẽ không khi dễ cô ấy. . ."

Một trận gió ngang qua, phiến lá cây ngô đồng vàng giống Pháp óng ánh rung động, lưu loát rơi xuống.

Cô không dám nhìn vào mắt hắn, lại nghe được tiếng hắn ôn nhu nói: "Làm người phụ nữ của tôi thật mẹ nó hạnh phúc, cậu có muốn thử hay không."

Mặt Tịch Bạch đỏ lựng, ngay cả vành tai cũng đỏ lên, nhìn như trái anh đào nho nhỏ, quay người rời đi: "Cậu còn nói như thế nữa, về sau tôi đều sẽ không gặp cậu."

Bộ dáng cô xấu hổ làm toàn thân Tạ Tù đều ngứa ngáy, nhưng còn không biết rõ ràng nơi nào ngứa, gãi cũng gãi không được...

Tạ Tuyền biết đạo lý tốt quá hóa dở, hẳn không đề cập đến đề tài này nữa, chạy xe đạp nhỏ màu phấn trắng đuổi theo cô.

"Đi xem phim điện ảnh với tôi."

"Không đi "

"Tại sao"

"Hôm nay bài tập rất nhiều."

Tạ Tuyền nhướn mày cười cười, đương nhiên nói: "Đi xem phim với tôi, tôi giúp cậu làm bài tập."

"..."

Không nhọc hoàng thượng giá lâm.

Đứng nhất từ dưới lên trên muốn làm bài tập cho cô, ý tốt này cô thật không dám nhận.

"Biểu tình của cậu là sao đó." Tạ Tuyền nhìn cô: "Cảm thấy lão tử không được à?"

"Không, không có." Tịch Bạch nhin cười, nghiêm túc nói: "Thật sự không đi."

Tạ Tuyền cũng không kiên trì, nghe theo an bài của cô: "Lên xe, tôi chờ cậu về."

"Không cần."

Tạ Tuyền bình tĩnh nói: "Đừng lãng phí thời gian, không phải muốn trở về làm bài tập sao?"

Tịch Bạch không nề hà nhìn Tạ Tuyền, cô cảm thấy nếu như hôm nay không đáp ứng Tạ Tuyền chút gì đó, hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Cô nhợt nhạt thở dài một tiếng, nói với hẳn: "VẬY CẬU GIÚP TÔI ĐI ĐẾN TRÊN CẦU ĐI."

Tạ Tuyền nhìn bộ dáng cô đau lòng lại không thể làm gì, ngược lại là cảm thấy có vài phần buồn cười: "CẬU SỢ LÃO TỬ LÀM HƯ XE CẬU?"

"Xe quá nhỏ, không thích hợp chở người."

"Đi đi."

Tâm trạng thiếu niên không tệ, bóp một tiếng chuông trong trẻo rồi từ trên xe bước xuống, theo cô đi lên đường bộ rộng mở.

Cuối thu khí trời thật mát mẻ, chung quanh hết thảy đều phảng phất nhuộm lên một màu vàng nhạt ôn nhu, tâm tình Tạ Tuyền cũng trở nên mềm mại.

Tịch Bạch ngẩng đầu nhìn hẳn, bóng lưng hẳn rất to, rất rộng rãi, dần dần có hình dáng của đàn ông trưởng thành, nhìn rất có cảm giác an toàn.

Quần áo của hẳn thật cứng, là loại cứng do thường xuyên thanh tẩy, cô lại không khỏi ngẩng đầu, nhìn đến mấy chữ cái tiếng Anh trên quần áo hẳn đều đã bị tẩy đến phai màu.

"Tạ Tuyền, tại sao cậu không mua cho mình mấy bộ quần áo?"

"Quần nhiều như vậy, quần áo cũ keo kiệt của tôi ảnh hưởng đến cậu?"

Tịch Bạch bĩu môi, rõ ràng là quần áo hẳn đều phai màu, cô mới thiện ý nhắc nhở hẳn .

"Cậu kiếm được nhiều tiền như vậy, dùng để làm gì?" Cô rất ngạc nhiên điểm này.

Hắn thuận miệng nói: "Tiết kiệm."

"Tiết kiệm làm cái gì?"

"Cưới cậu."

"..."

Có thể dùng lúc nào cũng nói như vậy hay không, cậu bây giờ mới mấy tuổi hả!

Gương mặt cô nổi lên nhàn nhạt ửng hồng, nhìn sang bên cạnh, không nói gì nữa.

Đoạn đường từ trường học đi ra, hầu hết là cửa hàng ăn uống, đi ngang qua một tiệm đồ ngọt đông người, Tạ Tuyền dừng chân lại.

Hắn đạp xe đạp ở ven đường, nói với Tịch Bạch: "Tôi đi mua chút đồ."

"Ừm."

Thời điểm Tạ Tuyền đi vào lại quay đầu nhìn Tịch Bạch, rất không yên tâm nói: "Cậu đừng chạy."

"..."

Hắn không nhắc tới, cô còn chưa nghĩ đến việc chạy, hắn vừa nói lời này, ngược lại làm cô nhìn chiếc xe đạp bên cạnh, hoàn toàn có thể chạy trốn.

Tạ Tù lại uy hiếp nói: "Nếu cậu dám chạy, ngày mai đến trường học, tôi sẽ để cậu biết thế nào là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

Tịch Bạch nhìn bộ dáng hung dữ của hắn, cảm thấy lúc này Tạ Tù hoàn toàn không có lớn lên, mang theo ngây ngô và kiêu căng của thiếu niên, cùng tên đàn ông phúc hắc kia (Tạ Tù kiếp trước), tưởng như hai người.

"Mau đi đi." Tịch Bạch thúc giục hắn.

Tạ Tù vào tiệm đồ ngọt, đập vào mắt là một hương vị bơ ngọt ngào. Hắn chen vào đám nữ sinh bên trong, nhìn nhìn thực đơn, lại nhìn bên cạnh có người cầm bánh trứng gà kẹp kem đi ra ngoài.

"Tôi cũng muốn cái này." Tạ Tù chỉ chỉ bánh trứng gà: "Kẹp kem."

"Soái ca, muốn ăn vị nào, có dâu tây, sô-cô-la, bạc hà còn có Oreo."

Phục vụ là một cô gái, đôi mắt rơi xuống trên người Tạ Tù, có chút không rời ra được.

Chỉ cần là con gái, nhìn đến ngũ quan anh tuấn sắc bén của hắn, đều sẽ kìm lòng không được thẹn thùng.

Tạ Tù nghĩ nghĩ, hỏi: "Màu hồng phấn là vị gì?"

"Màu hồng phấn là vị dâu tây nha."

Hắn trong thoáng chốc nhớ, ngày ấy ở trong trường học, hắn lái xe lướt qua bên người cô, làm rớt bánh trứng gà trong tay cô xuống đất, kem có nhân hình như là màu hồng phấn.

(*) Bánh trứng gà kẹp kem

...

Tạ Tùy cầm bánh trứng gà nóng hầm hập kẹp kem vị dâu tây, đi ra tiệm đồ ngọt, đường bộ bên cạnh không thấy Tịch Bạch.

Tạ Tùy nhú mày, nhìn chung quanh, chung quanh đều là người xa lạ, cô nàng nghiêm nhiên đã rời đi.

Mẹ.

Hắn cúi đầu nhìn bánh trứng gà trong tay, tâm tình phiền muộn, đi đến thùng rác bên cạnh, trực tiếp ném vào.

Lúc này, có người phụ nữ dắt tay cậu bé mới mấy tuổi đi ngang qua người hắn, đứa trẻ nhìn bánh trứng gà trong tay Tạ Tùy, kéo kéo tay người mẹ--

"Mẹ, mẹ xem, anh trai kia thật lãng phí."

Bà Trình ngẩng đầu nhìn Tạ Tùy một chút, biểu tình bỗng nhiên cứng lại.

Lúc này, Tạ Tùy cũng ngẩng đầu, thấy được khuôn mặt quen thuộc của bà Trình, bà trang điểm tinh xảo, màu son môi đậm phác thảo rõ ràng hình dáng của đôi môi.

Hai mẹ con đều không nghĩ đến lại ở chỗ này nhìn thấy đối phương.

Tạ Tùy dời mắt xuống, trông thấy cậu bé cùng lắm mới năm tuổi, làn da trắng như sữa, ánh mắt trong sáng, màu mắt giống như đúc với hắn.

Bà Trình bảo hộ đứa con trai bảo bối này rất khá, tính ra đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy em trai cùng mẹ khác cha này của mình.

"Mày ở nơi này làm gì?" Bà Trình mặt không thay đổi hỏi.

Tâm tình Tạ Tùy không tốt, quay người rời đi, lười để ý tới bà.

Bà Trình nhất quyết không tha truy vấn: "Tạ Tù, mày theo dõi chúng tao sao!"

"Mẹ nó, bà nên nhìn rõ." Tạ Tù đột nhiên quay đầu, ngoan lệ nhìn bà: "Nơi này là trường học, lão tử không nhàm chán đến vậy."

Cậu bé tựa hồ thấy được hai người ở giữa giương cung bạt kiếm, cậu đứng ở trước mặt mẹ mình, nhặt cục đá bên chân lên hung tợn ném Tạ Tù: "Anh khi dễ mẹ tôi, tôi đánh anh! Đánh anh!"

Tạ Tù mặc dù tách khí táo bạo, nhưng cũng không đến mức động thủ với đứa non nít, ngăn cục đá, không phản ứng cậu.

Mà đang lúc này, Tịch Bạch mang theo trà sữa chạy tới, chắn trước mặt Tạ Tù, cầm tay đứa bé kia nói: "Mẹ em dạy tuổi nhỏ như vậy đã biết động thủ đánh người sao, còn có lễ phép hay không?"

Cậu bé giãy dụa.

Tịch Bạch cầm hai tay cậu: "Đừng tưởng rằng em là con nít mà chị sẽ nhường em!"

"Cô làm cái gì! Khi dễ trẻ con còn có thiên lý không!"

Bà Trình kích động bảo vệ con trai nhà mình.

"Hu hu, mẹ!"

"Tiểu Ý, chúng ta đi." Bà Trình không muốn tiếp tục gây sự, ôm lấy đứa bé vội vàng rời đi, ngồi lên một chiếc Mercedes màu đen đẳng xa.

Tịch Bạch đập đập đá vụn dưới chân, bĩu bĩu môi, quay đầu lại, nghênh đón ánh mắt phức tạp của Tạ Tù.

"Cậu đi đâu ?" Giọng nói của hắn có chút khàn khàn, hắng giọng một cái.

Tịch Bạch lắc lắc túi trà sữa trong tay: "Khát, mua ly nước mà thôi, cậu không phải đi mua bánh ngọt sao."

Tạ Tùy liếc thùng rác bên cạnh, có chút xấu hổ: "Tôi nghĩ cậu bỏ đi."

Bánh trứng gà cũng đã ném.

Tịch Bạch hiểu nguyên nhân, cô hỏi: "Còn muốn ăn không?"

"Đương nhiên." Tạ Tùy lại khôi phục hưng trí, lôi kéo Tịch Bạch vào tiệm đồ ngọt.

Lúc ra cửa, trên tay hai người đều là bánh trứng gà, Tịch Bạch nói với hắn: "Cậu cũng ném thử đi, thừa dịp còn nóng."

Tạ Tùy chưa bao giờ ăn những đồ ngọt màu sắc rực rỡ này, nhưng Tịch Bạch kiên trì kêu hắn thử xem, vì thế hắn liền nghe lời cắn một ngụm.

Bánh trứng gà xốp giòn nhẹ nóng mang theo vị ngọt của kem, hai hương vị hoàn toàn khác biệt trên đầu lưỡi, ngọt ngán lan đến tận đáy lòng.

Đi đến dưới tàng cây, Tạ Tùy đột nhiên dừng bước lại, cười khẽ một tiếng.

Tịch Bạch không hiểu nhìn hắn: "Cậu cười cái gì?"

"Hồi này là cậu đang bảo vệ tôi?"

Tịch Bạch cúi đầu xuống, lại cắn một miếng bánh trứng gà: "Nào có, tôi chỉ là không thích nhìn thấy người khác bị khi dễ."

"Rất lợi hại, ngay cả trẻ con cũng dám động."

Tịch Bạch bĩu bĩu môi: "Ý mình tuổi nhỏ, liền không kiêng nề gì khi dễ người khác, người nào yếu người đó có lý sao, tôi không tin cái đạo lý này."

Tạ Tùy phát hiện, cô gái mềm mềm nhu nhu trước mặt này, trong con người đen nhánh lại lộ ra kiên nghị sắc bén.

Không phải con gái đều là khiêm nhường và thích trẻ con sao.

"Cậu cảm thấy, thế giới này là người nào mạnh người đó có lý?"

Tịch Bạch nghĩ nghĩ, nói: "Khẳng định không phải người yếu có lý."

Tay Tạ Tùy rơi xuống hông của cô, nhẹ nhàng nhấc lên, Tịch Bạch bị bắt kiếng chân, cả người bỗng nhiên dán trên người của hắn, kín kẽ. . .

Cô còn thậm chí cảm nhận được da thịt nóng bỏng dưới chiếc áo T-shirt đơn bạc của hắn.

"Cậu. . . Buông tôi ra!"

Tay hắn giữ cái gáy của cô, từng kẽ tay vuốt nhẹ sợi tóc mềm mại, hắn khiến cho cô nhìn thẳng hai mắt của mình, cặp mắt nâu dưới ánh mặt trời, tựa như viên cầu thủy tinh trong suốt sáng sủa.

"Tiểu Bạch, hỏi cậu một vấn đề."

"Cậu hỏi đi, nhưng đừng làm như vậy. . ."

Tạ Tùy khước miệng câu dẫn --

"Tôi có thể cưỡng hôn cậu được không."

"..."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Đánh Nhau

EDITOR: JIN XUAN

"Tôi có thể cưỡng hôn cậu được không."

Hắn mặc dù là đang trưng cầu ý kiến, nhưng mà hắn hoàn toàn không muốn chờ câu trả lời của cô.

Tịch Bạch trơ mắt nhìn thiếu niên nhắm hai mắt lại, từ từ đến gần cô.

Trong giây phút đó, Tịch Bạch lấy tay chặn miệng mình, tách rời nụ hôn của hắn.

Tạ Tùy hôn mu bàn tay cô, da thịt mềm nhũn mà lạnh lạnh, hắn mở mắt nhìn nhìn cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong tròng mắt tối đen như mực của Tịch Bạch lộ ra phòng bị và kích động.

Tạ Tùy cũng không thèm để ý bị ngăn cách, hắn lại lần nữa nhắm mắt lại, thâm tình hôn tay cô.

Môi hắn vừa mềm vừa nóng, đặt trên mu bàn tay của cô.

Gió nhẹ thổi qua, lông mi thiếu niên hơi hơi run rẩy, hắn cũng đỏ mặt.

**

Tịch Bạch đẩy xe đi về nhà, chân cô đều mềm nhũn, không còn sức lực để đạp xe.

Gió lạnh phơ phất, nhưng vẫn không thể nào làm phai đi độ nóng trên mặt cô.

Đáng chết . . . Lật thuyền trong mương, nụ hôn đầu tiên của cô thiếu chút nữa là bị tên nhóc này cướp đi .

Tịch Bạch vào sân, dựng xe đạp cạnh góc tường đẩy dây leo, xa xa nghe trong phòng truyền đến tiếng Tịch Phi Phi khóc.

"Mẹ, con muốn tham gia họp hằng năm, mẹ mau gọi điện thoại cho bà nội đi, để con cũng được đi họp hằng năm, van xin mẹ đó, hu hu hu."

Tịch Bạch đẩy cửa vào phòng, Tịch Phi Phi đang ngồi ở trên sô pha, trong tay nắm chặt khăn tay, khóc đến lê hoa đái vũ, sưng cả hai mắt.

Cha và mẹ ngồi ở bên cạnh chị ta, lo lắng an ủi: "Phi Phi, con đừng khóc, khóc làm cho lòng mẹ cũng đau mất."

"Gọi điện thoại cho bà nội, gọi ngay bây giờ!"

Đào Gia Chi đẩy đẩy Tịch Minh Chí: "Nhanh gọi cho mẹ ông, tại sao Phi Phi của chúng ta lại không được tham gia họp hằng năm chứ, mẹ cũng không phải không biết bệnh tình của Phi Phi chúng ta, không thể bị kích thích."

Tịch Minh Chí chần chừ cầm di động lên, gọi cho bà Tịch.

Sau một lúc lâu sau, ông buông di động xuống: "Trợ lý Tần nói mẹ còn đang họp."

"Họp gì mà họp cả ngày, tôi thấy bà ấy cố ý không tiếp điện thoại của chúng ta."

Tịch Phi Phi khóc lớn tiếng hơn.

Đào Gia Chi nói với Tịch Minh Chí: "Ông mau sắp xếp thời gian, tự mình đi tổng công ty một chuyến, năn nỉ mẹ một chút."

Tịch Minh Chí nhăn mày, vô cùng lo lắng nói: "Mỗi lần tôi đi tổng công ty, đều là báo hao hụt tài chính muốn trợ cấp, toàn là chuyện không tốt, hiện tại lại vì chút chuyện nhỏ này mà đi năn nỉ, tôi không thể mất mặt như vậy, muốn đi thì tự bà đi, tôi không đi."

Tịch Phi Phi nghe vậy, nắm lấy tay Đào Gia Chi: "Mẹ, chỉ có mẹ mới có thể giúp con."

Đào Gia Chi cũng thấy khó khăn, thở dài không lên tiếng.

Bà Tịch là một nhân vật vô cùng thủ đoạn, chuyện đã quyết định sao có thể vì bọn họ cầu tình mà thay đổi?

"Phi Phi, đừng như vậy, hợp hăng năm của tổng công ty không đi được, con còn có thể đến công ty chúng ta hợp hăng năm mà."

Tịch Phi Phi ghét bỏ nói: "Con mới không thèm đi đến cái công ty nhỏ xíu lại còn lỗ vốn kia của hai người đâu! Có dọa người hay không!"

Vừa nghe lời này, Tịch Minh Chí phát hỏa: "Làm sao, con còn khinh thường ba mẹ con đúng không!"

Đào Gia Chi lập tức đánh ông một cái: "Ai nha! Ông đừng ầm ĩ, chính mình không có bản lĩnh, hung dữ với con làm gì."

"Hừ, tôi thấy nó là được bà chiều đến thành loại xấu tính này!"

Tịch Bạch vô thanh vô tức vào phòng, đeo balo chuẩn bị lên lầu: "Ba mẹ, con đã về, con lên phòng làm bài tập."

"Em chờ một chút!" Tịch Phi Phi quay đầu, đột nhiên nhắm ngay Tịch Bạch: "Em đoạt đi cơ hội hợp hăng năm của chị, bà nội đã nói, vốn là mời

chị , tất cả đều là tại em gây chuyện làm bà đổi ý!"

Bước chân Tịch Bạch sơ sẩy, dừng lại một chút, cô thản nhiên nói: "Vốn là mời chị, nhưng vì sao bà nội thay đổi chủ ý, trong lòng chị không hiểu rõ sao, nếu không phải chị cố tình gây sự, em sao có được cơ hội này?"

Lúc này, dì giúp việc trong nhà cầm thuốc tới: "Đại tiểu thư, tới giờ uống thuốc rồi."

Tịch Phi Phi khóc náo loạn lên: "Mẹ, bà nội không thích con, vậy thì con sống còn có ý nghĩa gì, con dứt khoát không cần chữa trị nữa !"

Đào Gia Chi hoảng hồn: "Phi Phi, con đừng bao giờ có suy nghĩ như vậy, ngoan, uống thuốc đi."

"Nếu nó không nhường cơ hội cho con, con sẽ không uống thuốc!"

Tịch Bạch đứng ở trên thang lầu, lạnh lùng nhìn màn biểu diễn của chị ta.

Đào Gia Chi nói: "Bạch Bạch, con đi nói với bà nội, nhường cơ hội này cho chị, con xem chị con đã bệnh thành cái dạng này, con là em gái của chị đó."

Tịch Bạch mặt không chút thay đổi nói: "Bà nói muốn tổ chức một hội âm nhạc tại cuộc họp hằng năm, mời con đến kéo đàn violoncello, nếu mẹ không muốn con tham gia, tự mẹ đi nói với bà đi."

Đào Gia Chi cũng không có cách nào, gấp đến độ không biết làm thế nào mới tốt.

Tịch Phi Phi nói: "Em hãy nói với bà đi, ngày đó em không khỏe, không đi được !"

"Chị, chị còn không biết rõ ràng mấu chốt của vấn đề hả, cuộc họp hằng năm của tập đoàn Tịch Thị, sẽ không có nhiều người, bà hoàn toàn có thể mời cả hai chị em chúng ta đến tham gia, vì sao lại không? Chị thông minh một chút đi, dù cho em không đi, chị cũng không đi được."

Cô bỏ lại những lời này, xoay người lên lầu về phòng.

Tịch Phi Phi còn ở dưới lầu khóc âm ỉ không ngừng, Tịch Bạch đeo tai nghe lên, xung quanh trong nháy mắt yên tĩnh lại, cô cầm bài thi, bắt đầu làm bài.

Trùng sinh một lần, Tịch Bạch muốn nỗ lực, đậu vào trường đại học S tốt nhất toàn quốc, cô nên vì chính mình sắp đặt một tiền đồ tốt, mà không phải giống như kiếp trước, vô tri vô giác tùy tiện thi trung đẳng đại học, cuối cùng vẫn phải dựa vào gia đình cha mẹ, bị giam cầm lấy máu. . .

Tịch Bạch chuyên tâm làm bài, tay sờ đến ly nước anh đào trên bàn phấn, cái ly đã trống không, cô đứng dậy rót nước ấm, vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Tịch Phi Phi đứng sát tường, lạnh lùng nhìn cô.

Khóe mắt chị ta đỏ ửng, còn không lau sạch nước mắt, nhìn rất là chật vật.

Ở trước mặt cô, Tịch Phi Phi không hề diễn trò, khôi phục tướng mạo sẵn có: "Tịch Bạch, vì sao mà mày muốn cướp đồ vật của tao?"

Tịch Bạch nắm chặt ly nước: "Cái gì gọi là vật của chị?"

"Mày đoạt đi nổi bật của tao, còn đoạt đi cơ hội của tao! Thậm chí ba mẹ cũng không ngoan ngoãn phục tùng tao giống như trước!"

"Chị cảm thấy mấy thứ này, nguyên bản nên thuộc về chị sao?"

"Tịch Bạch, mà không cần phải cảm thấy ủy khuất." Tịch Phi Phi dữ tợn cười lạnh nói: "Ba mẹ vì chữa bệnh cho tao, cần truyền máu, nên lúc này mới sinh ra mà, sự tồn tại của mà chính là phục vụ cho tao, hứ, vì vậy mà căn bản không xứng làm em gái của tao, mà căn bản chỉ là kho máu dự trữ của tao thôi! Ngay cả làm người mà cũng không xứng, mà là một con chó của nhà chúng tao."

"Chị, nói chuyện cẩn thận, chị đang vũ nhục em."

"Vũ nhục mà thì sao! Mà cướp đi hết tất cả của tao, hiện tại tao hai bàn tay trắng! Mà còn muốn thế nào!"

Tịch Bạch đi đến bên cạnh cô ta, vỗ nhẹ khuôn mặt dữ tợn ấy.

Tịch Phi Phi một phen đập tay cô xuống.

"Tịch Phi Phi, đây là hai bàn tay trắng?"

"Mà có ý gì!"

"Ý của em là, lúc này chỉ mới là bắt đầu thôi?" Tịch Bạch trầm giọng nói: "Chị từng lấy đi cái gì của em, em đều sẽ làm chị chậm rãi phun ra hết."

Tịch Bạch nói xong xoay người trở về phòng, không hề xem phản ứng của chị ta.

Tịch Phi Phi sửng sốt sau một lúc lâu, sau đó như phát điên chạy xuống : "Ba mẹ! Tịch Bạch vừa nói nói muốn giết con! Các người. . . Các người mau đuổi nó ra khỏi nhà! Con không nên sống cùng một chỗ với nó!"

"..."

Cô náo loạn một lúc lâu, cha mẹ cũng chưa có tới tìm Tịch Bạch, Tịch Minh Chí nói: "Phi Phi, cha đã hẹn trước bác sĩ, ngày mai cùng cha đi gặp, được không."

"Tại sao con phải đi gặp bác sĩ, bác sĩ không phải đã nói bệnh tình của con đã ổn định rồi sao!"

"Không phải, cái này là bác sĩ tâm lý."

Tịch Phi Phi trợn mắt há hốc mồm: "Cái gì. . . Các người cho rằng con điên sao!"

Đào Gia Chi nghiêm nghị nói: "Phi Phi, bây giờ tinh thần con rõ ràng không bình thường, nghe lời mẹ nói, ngày mai cùng cha đi bệnh viện, cùng bác sĩ tâm sự!"

"Lời con nói đều là sự thật! Tịch Bạch thật sự nói muốn giết con!"

"Phi Phi! Con không cần lại vọng tưởng ! Ba mẹ nhìn em gái con lớn lên, tính cách em ra sao chúng ta đều biết rõ, làm sao em có khả năng nói như vậy! Lời này từ trong miệng con nói ra ngược lại càng có khả năng!"

Tịch Phi Phi thất vọng lui về phía sau, vừa khóc vừa chạy về phòng.

Dục vọng khiến người ta diệt vong, trước mắt là khiến người điên cuồng.

Tịch Bạch tựa vào cánh cửa, hồi tưởng từng câu từng chữ Tịch Phi Phi vừa mới nói --

"Ba mẹ vì chữa bệnh cho tao, cần truyền máu, nên lúc này mới sinh ra mày."

"Mày căn bản chính là kho máu dự trữ của tao."

"Ngay cả làm người mà cũng không xứng, mà là một con chó của nhà chúng tao."

...

Lúc này chỉ mới là khởi đầu, một ngày nào đó, chị ta nên vì lời nói và việc làm của chính mình mà trả giá tương ứng.

Không ngoài dự đoán của Tịch Bạch, năm phút sau, Tịch Phi Phi đăng một cái weibo --

"Tịch Bạch con tiện nhân kia! Tâm cơ nó quá sâu, lại uy hiếp nói muốn giết tôi, còn ở trước mặt ba mẹ giả bộ làm người tốt! Đúng là bạch liên hoa! Nó quá đê tiện ! Tức chết tôi ! @, mọi người giúp tôi mắng chết con chó chết tiện nhân này! !"

Từ lúc Tịch Bạch bị Tịch Phi Phi gắn thẻ, tin tức trong di động vẫn không ngừng nhảy lên, trong khu bình luận đa số là quần chúng qua đường không rõ chân tướng --

【 Thế này là sao vậy? Chị em mâu thuẫn hả? 】

【 Phi Bảo hôm nay gây sự, rất kỳ quái. 】

【 Nghi ngờ có người hack tài khoản. 】

【 Phi Bảo, thật sự là cậu sao? 】

【 Hình tượng nữ thần có chút sụp đổ. 】

【 Không phải, cho dù chị em có náo loạn mâu thuẫn, nhưng cậu cũng không nên mắng chửi người như vậy. 】

【 Còn muốn chúng ta giúp cô ta mắng, cô đây là xem chúng ta thành khẩu súng AK47? 】

...

Tịch Phi Phi ngày thường là nữ thần trong sáng thánh thiện, cho nên khi đăng cái weibo táo bạo này, như thiên thạch đâm phải trái đất, các fans đều sợ ngây người.

Không có ai nghe lời của cô mà đi chửi rửa Tịch Bạch, ngược lại là xuất hiện vô số các loại ngờ vực vô căn cứ, vì sao Tịch Phi Phi biến thành như vậy.

【 Lại gọi em gái ruột của mình là 'Tiện nhân', khó tin! 】

【 Drama chuyên cho người qua đường, không dám hít nữa, tạm biệt. 】

Không ngờ cái weibo này đăng hơn mười phút, fans của Tịch Phi Phi mất đi hai mươi nghìn người!

Tịch Phi Phi ý thức được tình thế không đúng; nhanh chóng xóa đi.

Nhưng mà, đoạn weibo này đã sớm không biết bị bao nhiêu người chụp lại, rất nhiều người chưa kịp nhìn đến weibo, fans đã chạy đến mạng internet kêu gào: Tịch Phi Phi mắng chửi người.

Vì thế hashtag # Tịch Phi Phi mắng chửi người # cùng với hình chụp, chỉ trong vài giờ đã biến thành hot search, quần chúng đều chạy tới hóng drama Tịch Phi Phi mắng chửi người.

【 Tôi còn tưởng rằng cô ta thật sự giống trong weibo, biểu hiện ngoan hiền tĩnh lặng trong mấy năm qua đâu mất rồi, chặc. 】

【 Đều là giả bộ, chỉ vì nổi tiếng mà thôi. 】

【 không cho tụi bây mắng Phi Bảo của chúng tao như vậy! 】

[Phi Bảo của tôi chỉ là bị chọc tức mà thôi]

【 Bắt sống hai fan cuồng chân chó nịnh bợ lâu trên. 】

【 Nhìn rõ ràng đi, nữ thần của các người mở miệng tiện nhân ngậm miệng chó chết, tâm tính có bao nhiêu dơ bẩn, tài năng mắng người thật lợi hại nha! 】

...

Tịch Phi Phi cả một đêm đều cầm di động, hai tay run rẩy nhìn người khác nghi ngờ và chửi rửa mình, lúc trước cô làm những chuyện như vậy với An Khả Nhu, hiện tại hoàn toàn bị báo ứng ở trên người mình.

Một đêm không chợp mắt.

Sáng ngày thứ hai, cô rút cuộc đặng một con đường lui, áy náy thanh minh --

"Ngày hôm qua bởi vì trạng thái thân thể tớ không tốt, ảnh hưởng tâm tình, tớ xin lỗi nhóm <Đỏ ửng mê> nhiều lắm, xin mọi người nể mặt tớ là bệnh nhân, tha thứ cho tớ, về sau tớ sẽ không bao giờ làm vậy nữa."

【 sờ sờ Phi Bảo, chuyện đã qua thì cho qua, không trách cậu 】

【 đúng vậy, ai cũng có lúc tâm trạng không tốt, chúng ta hiểu mà, những người mắng chửi kia yên tĩnh chút đi, Phi Bảo cũng không phải là Thánh Nhân. 】

【 Cậu tốt nhất nên nói xin lỗi với em gái đi. 】

【 đúng vậy, mặc kệ hai người có não loạn mâu thuẫn gì, cậu đều không nên mắng em ấy như vậy. 】

【 hình tượng nữ thần đã sụp đổ, giang hồ không thấy sao. 】

...

Tịch Phi Phi vẫn không có xin lỗi Tịch Bạch, fans của cô rơi hết mấy chục nghìn, mà rất nhiều fans ở lại cũng rất thất vọng với cô, đồng thời, cũng không thiếu con dân qua đường hóng hớt, ở lại xem náo nhiệt .

Để bù lại thương tổn, trong vòng mấy ngày nay, Tịch Phi Phi đều đăng các bài weibo tràn đầy năng lượng, không phải đi ăn món ngon thì là đi dạo phố, thể hiện nhiệt tình yêu thương đối với cuộc sống.

Nhưng mà mắt thường có thể thấy được bình luận của cô thấp xuống rất nhiều, không bằng một phần ba quá khứ, hơn nữa bình luận cũng không còn hài hòa thoải phồng, chỉ toàn là hỗn loạn, có không ít châm chọc và khiêu khích.

Tịch Bạch không nghĩ đến chị ta lại sụp đổ nhanh đến vậy, cô cảm thấy, kỳ thật không cần tự mình ra tay , Tịch Phi Phi cũng có thể tự tìm đường chết cho bản thân.

**

Trời cuối thu tí ta tí tách mưa, trong một đêm bỗng nhiên hạ nhiệt độ, rất nhiều học sinh đều mặc áo bông và áo bành tô len lông cừu.

Giang Thành nhiều núi nhiều nước, vào đông ẩm ướt lạnh lẽo, có thể lạnh đến tận trong lòng.

Gió thổi qua, lá khô vàng chầm chậm rơi đầy xuống đất.

Vì thế, hai tiết học cuối cùng vào buổi chiều thứ sáu, trường học tổ chức tổng vệ sinh, học sinh chủ động báo danh sẽ được cộng thêm điểm hạnh kiểm.

Tịch Bạch và nhóm bạn vô cùng chủ động báo danh tham gia tổng vệ sinh, được phân công quét vườn hoa nhỏ của trường học.

Ân Hạ Hạ một tay xách thùng nước, một tay cầm khăn, chà lau bức tượng Lỗ Tấn ở giữa hồ và bụi cây.

(*Lỗ Tấn: nhà văn lớn nổi tiếng vào thời Trung Hoa Dân Quốc.

"Tiểu Bạch, nhìn đẹp không?"

Cô nhặt lên một đám hoa rơi, đặt ở lỗ điêu khắc lấy khói trên tay Lỗ Tấn.

Tịch Bạch cười cong eo, đi qua hắt lá rụng và đóa hoa trên tượng: "Cậu đừng như vậy nha, không tôn trọng tiên hiền."

"Đùa thôi mà hihi."

"Đừng giỡn nữa, mau làm việc đi."

"Ok."

Tịch Bạch cầm chổi đi đến đường mòn đá phiến, bởi vì một đêm trước mưa lớn, trên con đường nhỏ ướt sũng, không ít lá khô và hoa rơi khắp nơi tại ven đường.

Tịch Bạch cúi người, tỉ mỉ quét lá dưới đất.

Tạ Tùy và mấy tên con trai mang theo trái bóng rổ đi ngang qua sân thể dục, lúc lơ đãng nghiêng đầu, trông thấy cô gái.

Cô mặc áo mưa trắng trong suốt mỏng manh, tay áo vén đến cổ tay, lộ ra một phần cánh tay xinh xắn, toàn bộ tóc vén sau tai, khuôn mặt nhu thuận.

Có lẽ là do bầu không khí hiện tại phá lệ âm trầm, phía sau có mây trắng núi xanh làm nền, ngũ quan cô càng có vẻ mềm mại.

Quá ngoan!

Tạ Tùy kìm lòng không được bước chân đi qua cô, phía sau, Tùng Dụ Chu hô: "Tùy ca, buổi tối còn có trận đấu."

"Tôi sẽ đến."

"Vậy được, cậu đừng đến muộn ." Tùng Dụ Chu cảm thấy lo lắng nói: "Đến muộn sẽ bị trừ tiền đó!"

"Biết."

Tịch Bạch một bên quét rác, một bên cầm di động nghe nhạc, không nghe được phía sau truyền đến tiếng huýt sáo.

Thẳng đến lúc cô quay đầu, mới nhìn thấy Tạ Tùy đang ngồi xổm trên bồn hoa ướt sũng, trong tay lập lòe khói, xa xa nhìn cô, không biết đã nhìn bao lâu.

Tịch Bạch lấy một tai nghe xuống, không hiểu hỏi: "Cậu ở nơi này làm gì?"

"Nhìn không ra?"

Hắn hút thuốc.

Tịch Bạch đưa tay chỉ camera: "Có camera, cậu sẽ bị chụp hình."

Tạ Tùy từ trên bồn hoa nhảy xuống, nghiền nát tàn thuốc trong đất bùn: "Đa tạ nhắc nhở."

Bầu trời lại bắt đầu tí ta tí tách mưa, không lớn, lâm râm ở trên mặt tựa như lông tơ bình thường.

Tạ Tù nói: "Trời mưa."

"Ừm."

Tịch Bạch đội mũ lên đầu.

Tạ Tù trợn trắng mắt: "Cậu thật đúng là học Lôi Phong làm con ngoan trò giỏi."

(*)Lôi Phong: một chiến sĩ lái xe, vào những thập niên 60-70 ở Trung Quốc dấy lên một phong trào học tập và noi gương Lôi Phong.

"Được cộng thêm điểm hạnh kiểm."

Tịch Bạch cẩn thận tỉ mỉ quét toàn bộ lá cây trên mặt đất vào đồ hốt, sau đó bưng lên đổ vào thùng rác.

Tạ Tù đi tới, muốn giành lấy chổi trong tay cô, Tịch Bạch lùi hai bước, không đưa cho hẳn.

"Làm gì?"

"Còn có thể làm gì! Giúp cậu đó."

Tịch Bạch hoài nghi hỏi: "Muốn cướp điểm hạnh kiểm của tôi?"

"..."

Mẹ nó, ai muốn mấy cái điểm hạnh kiểm kia.

Tịch Bạch không chịu để cho hẳn làm giúp, Tạ Tù thở phì phì trở lại dưới tàng cây, đứng nhìn cô trong chốc lát, sau đó nói: "Tôi đi đây, buổi tối còn có trận đấu quyền."

"Ừm."

Tạ Tùy đi hai bước, hạt mưa hình như biển lớn hơn chút, hấn nhúu nhúu mảy, dừng tại chỗ vài giây, sau đó bước nhanh hơn rời đi.

Ông đây cóc thềm quan tâm tới cậu nữa.

....

Nửa giờ sau, Ân Hạ Hạ cất giọng hỏi Tịch Bạch, hỏi cô làm xong chưa, Tịch Bạch hồi phục lại tinh thần, nói: "Tớ còn chút nữa mới xong, trời đang mưa, nếu cậu hoàn thành rồi thì về trước đi, không cần chờ tớ."

Ân Hạ Hạ: "Được, tớ về lớp làm bài tập một lát, tối hôm nay khẳng định viết không xong đây!"

Tịch Bạch: "Mau đi đi."

Tắt điện thoại, trong màn hình đen bóng loáng không còn phản chiếu một bầu trời âm u nữa, mà là bóng một cái ô nhỏ.

Tịch Bạch kinh ngạc ngẩng đầu, chẳng biết từ lúc nào, Tạ Tùy đứng ở sau lưng cô, một tay đút vào túi quần, một tay còn lại cầm ô che, nhúu mảy nhìn cô.

"Tại sao cậu lại trở lại?"

"Nói lời vô nghĩa nhiều như vậy làm gì, nhanh quét đi."

"Không phải. . . Tôi có mặc áo mưa, cậu không phải còn có việc sao?"

"Cậu còn nói nhảm nữa, lão tử sẽ đoạt đi điểm hạnh kiểm của cậu."

Tạ Tùy nói xong liền muốn cướp lấy chổi trong tay cô, Tịch Bạch vội vàng lắc mình tránh ra, cúi người tiếp tục quét rác: "Tôi tự mình quét."

Tạ Tuyền cứ như vậy cầm ô, cô đi đến chỗ nào, hân cũng đi đến chỗ đó, toàn bộ ô che bao quanh cô, không khiến một giọt nước mưa bắn lên trên người cô.

Tịch Bạch trong lúc vô tình quay đầu, thấy toàn bộ bả vai Tạ Tuyền đều ướt sũng, áo khoác màu xám trắng thấm một mảng lớn, tóc cũng ướt, dính lại trên trán, thật chật vật.

Mà hân hồn nhiên không để ý.

Tịch Bạch nhếch miệng, dựa gần vào hân chút, như vậy cái ô có thể che khuất hai người bọn họ.

Tạ Tuyền thấy được cô gái tới gần, ngửi được trên người cô phát ra hương thơm nhàn nhạt kia, đó là hương vị thuộc về con gái, hoàn toàn khác biệt với mùi mồ hôi và mùi chân thối trên người con trai, là hoàn toàn hai thế giới. . .

Đợi đến lúc đồ hộp rác đã đầy lá rụng, Tạ Tuyền không muốn cô chạm vào thứ này, nhét ô vào trong tay cô, sau đó khom lưng bưng đồ hộp, chạy tới thùng rác cách đó không xa, đẩy toàn bộ lá rụng vào thùng.

Chờ đến lúc hân trở lại, quần áo trên người đã hoàn toàn dính ướt, hân cũng không hề tiến vào trong ô, đứng ở trong mưa.

Tịch Bạch muốn che ô cho hân, Tạ Tuyền lại lui về phía sau: "Không cần."

Dù sao cũng đã ướt.

Trong lòng Tịch Bạch một hồi xoắn xao, nói tiếng cảm ơn với hân.

Mưa to làm Tạ Tuyền khó mở mắt ra được, hân bỗng nhiên trầm giọng nói: "Tiểu Bạch, cậu nghe rõ, về sau có những việc nặng này đều phải tới

"Mẹ, sớm biết vậy, lúc trước lão tử không thèm theo đuổi con chị, còn bị người ta chê cười, lão tử trực tiếp theo đuổi con em không phải được hơn sao!"

"Ha ha ha, đúng vậy, Diêu ca, cậu theo đuổi con em khẳng định có hi vọng, em gái này luôn luôn không được nam sinh theo đuổi, nói không chừng đã sớm đói khát, thả cần câu một cái liền dính!"

"Hiện tại cũng không chậm nha, cậu xem nó thuần như vậy, mùi vị khẳng định không tệ."

...

Các cậu bé gom lại cùng nhau, nhắc tới nữ sinh hơn phân nửa là không có lời hay ý đẹp.

Tùng Dụ Chu dự cảm không ổn, nghiêng đầu nhìn, quả nhiên, Tạ Tùy mở ra con người đen nhánh.

"Tùy ca..."

Tạ Tùy đứng dậy xuyên qua đám người, đi đến trước mặt tên Diêu Vũ nói năng lỗ mãng, nhắc cổ áo cậu lên, nặng nề đặt trên tường --

"Khuyên mày, với cái miệng hôi thối mùi cống rãnh của mày, đời này đều không được nhắc tới hai chữ Tịch Bạch."

Mắt hăn lộ ra hàm xúc điên cuồng, xem ra thật sự tức giận.

Diêu Vũ ý vào trong nhà có tiền, ngày thường tác oai tác quái trong lớp học, ý mạnh hiếp yếu, cũng chưa bao giờ ăn chay, chịu thua.

Cậu tránh khỏi ràng buộc của Tạ Tùy, cười lạnh: "Ồ, hóa ra Tùy ca cũng coi trọng? Làm sao đây, xem ra chỉ có thể tự do cạnh tranh, hay là

chúng ta đi WC so đấu vài lần chiều dài được không, để Tịch Bạch tự mình lựa chọn."

Tùng Dụ Chu nhìn ánh mắt Tạ Tùy trong giây lát giăng đầy tơ máu, thâm nghĩ không ổn, còn chưa kịp ngăn lại, Tạ Tùy trực tiếp nhấc ghế sắt bên cạnh lên, ném qua Diêu Vũ!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, ghế sắt vững vàng đập vào trên đầu cứng rắn của Diêu Vũ, trực tiếp trọng thương! Máu tươi từ ót của cậu ta chảy xuống, tựa như giun đất uốn lượn, từ mặt cậu chảy xuống.

Tí tách, tí tách, máu tươi chảy đầy mặt đất.

Toàn bộ phòng học an tĩnh mười giây, lập tức nổ oanh.

"Diêu Vũ chảy máu!"

"Cậu không sao chứ! Trời má, thật nhiều máu, mau gọi thầy!"

"Gọi thầy làm gì! Đưa tới phòng y tế!"

Diêu Vũ thậm chí còn không phản ứng kịp, một tay che đầu, máu tươi từ kẽ tay chảy ra.

"Miệng mày còn dám nói ra tên của cậu ấy, lão tử khiến mày chết."

Tạ Tùy lạnh lùng nói xong, ném ghế, táo bạo quay người rời đi.

Vài nam sinh ôm lấy Diêu Vũ chạy ra tòa nhà, không ít học sinh chạy đến trên ban công nhìn náo nhiệt.

Ân Hạ Hạ vội vội vàng vàng chạy về lớp học, nói với Tịch Bạch đang làm đề: "Nghe nói . . . Tạ Tùy vừa mới đánh người!"

Chữ viết dưới ngòi bút của Tịch Bạch đột nhiên kéo ra một đường rất dài, cô quay đầu hỏi Ân Hạ Hạ: "Tạ Tùy từ trước đến nay sẽ không động thủ ở trường học, lại càng sẽ không đánh bạn học, chắc cậu nhìn lầm rồi."

Ân Hạ Hạ cũng là nửa tin nửa ngờ: "Tớ không tận mắt nhìn thấy, có người từ ban 19 đi ra, che đầu, máu chảy đầy đất, nghe nói là Tạ Tùy làm, nhưng mà cậu nói như vậy, giống như thật sự không phải hẳn ở trường học động tay động chân, không biết thật hay giả."

Tiếng chuông vào lớp vang lên, hai người cũng không thảo luận chuyện này nữa.

Tịch Bạch có chút không yên tâm, sau khi tan học, đứng đây dựa ở chỗ đậu xe đạp mở khóa xe, thường thường ngẩng đầu lên nhìn phòng học ban 19 trên lầu ba.

Ngày thường lúc này, có thể nhìn thấy hình ảnh hằn mang theo bóng rổ ra tới, nhưng hôm nay lại không thấy.

Thời điểm Tịch Bạch đẩy xe ra lán đỗ xe, nhìn thấy mấy người bọn Tùng Dụ Chu từ văn phòng ra, Tịch Bạch đi qua: "Nghe nói lớp các cậu vừa mới có bạn học bị thương?"

"Đúng vậy, chúng ta mới từ phòng giáo vụ. . ." Tương Trọng Ninh đang muốn mở miệng, lại bị Tùng Dụ Chu một phen kéo đến phía sau, cản lại câu chuyện.

"Cậu ta đứng trên bàn sửa bóng đèn, không biết thế nào lại ngã, không nghiêm trọng lắm, trầy ngoài da mà thôi, không chết được."

Tịch Bạch gật gật đầu, cũng không hề hỏi nhiều, cô lại nhìn phía sau bọn họ, không bắt gặp được bóng dáng quen thuộc kia.

Tùng Dụ Chu nói: "Tùy ca hôm nay có chuyện, về trước."

Cô nương ngừng thu ánh mắt về, thấp giọng nói câu: "Tôi không có hỏi đến cậu ấy.", sau đó ngồi lên xe đạp rời đi.

Tương Trọng Ninh không hiểu hỏi Tùng Dụ Chu: "Tại sao cậu không nói sự thật với cậu ấy! Tùy ca vì cậu ấy mới đánh nhau với người ta, còn bị xử phạt."

Tùng Dụ Chu liếc hẳn một chút: "Cậu dám nói lại những lời hạ lưu kia của Diêu Vũ với em gái người ta một lần xem, tin Tạ Tùy có thể đục một cái lỗ vào trên đầu cậu hay không."

Editor Jin Xuan: vì Tịch Phi Phi đã lộ ra bộ mặt thật nên trước mặt mọi người vẫn giữ xưng hô chị-em, còn nói với Tịch Bạch thì mày-tao nhee.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Đuổi Học

EDITOR: JIN XUAN

Hai ngày sau, Tịch Bạch từ rất nhiều người minh chứng mới biết được, việc người bị thương ở ban 19, Tạ Tùy không thoát khỏi liên quan.

Về phần nguyên nhân, một đám nam sinh này ánh mắt mập mờ, không chịu nói, hoặc là dứt khoát che miệng cười trộm, hỏi không ra kết quả gì.

Nhắc tới cũng kỳ quái, quá khứ Tịch Bạch tránh né Tạ Tùy, như trốn ôn thần, sợ ở trong trường học gặp được hắn. Hiện tại, Tịch Bạch theo bản năng đi đến sân bóng rổ, tìm kiếm thân hình của hắn, thì lại không còn thấy được.

Ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy bọn Tùng Dụ Chu đang chơi bóng, nhưng không có Tạ Tùy trong đó.

Tịch Bạch xác định, mấy ngày nay căn bản Tạ Tùy không có đến trường học, cô gửi tin nhắn hỏi han ân cần đến Tạ Tùy, hắn cũng không trả lời.

Tịch Bạch thật phiền lòng, nói nếu hắn muốn không trả lời tin nhắn, vậy thì cả đời cũng đừng trở về.

...

Mấy ngày nay, Tạ Tùy đúng thật là chưa có tới trường, chủ nhiệm cho hắn về nhà bế quan.

Vào ban ngày, hắn xuất hiện ở nhà trọ tối tăm âm u, buổi tối thì đi phòng đánh quyền anh, sinh hoạt vô cùng mất tinh thần, ngày đêm điên đảo vô tri vô giác, cả người tinh thần trạng thái rất không ổn.

Vừa đánh bại một người khiêu chiến hạng cân 75kg, Tạ Tùy mệt mỏi từ trên đài xuống dưới, tháo găng tay rồi lấy di động ra.

Trong di động có ba cuộc gọi nhờ đến từ Tùng Dụ Chu, hắn nhổ ra một ngụm nước bọt mang theo máu, thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về. Lúc này, chuông điện thoại lại vang lên, hắn nhận điện thoại.

"Cậu rốt cuộc cũng nghe điện thoại!"

"Chuyện gì."

Hắn một tay mặc vào T-shirt, cầm lấy áo khoác, đi ra khỏi phòng thay quần áo nồng nặc mùi quái lạ.

"Cậu đến cùng thì lúc nào mới về trường học?"

"Không trở về, có gì sao?"

"Đã mấy ngày rồi, nên về trường, chẳng lẽ cậu thật sự muốn nghỉ học hả."

"Cậu cảm thấy tôi đang đùa giỡn với cậu?"

"Không phải, cậu đừng hành động theo cảm tính nữa mà!"

Tạ Tùy xoay bờ vai có một chút đau mỏi, bình tĩnh nói: "Thừa dịp cơ hội lần này, lui, ra ngoài kiếm tiền tốt hơn."

"Chúng ta tạm thời không thảo luận cái này, mấy ngày nay, Tịch Bạch ban 1, vẫn ở ngoài sáng trong tối hỏi thăm bọn tớ về tin tức của cậu, Trọng Ninh, Tiểu Dục còn có Từ Dương bọn họ, đều bị kín đáo tìm một lần,

nhưng đều không dám nói thật. Tóm lại, cậu sống hay chết, tốt hay xấu gì cũng nên báo một tin cho người ta biết."

Trong góc nhỏ hẹp hòi, Tạ Tùy bỗng nhiên dừng bước.

Hắn dựa sát vào tường, gục đầu xuống cười khẽ một tiếng: "Cậu ấy hỏi thăm các cậu?"

Còn lặng lẽ tìm từng người hỏi thăm, rất thông minh.

"Cậu còn vui vẻ đúng không." Tùng Dụ Chu nghe được giọng Tạ Tùy đầy sung sướng, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Dù sao cậu nên sớm trở về đi, đừng nói cái gì bỏ học nữa, cho dù cậu muốn, trường học cũng không chắc sẽ thả cậu đi đâu."

Tạ Tùy cúp điện thoại, mặc áo khoác vào đi ra phòng quyền anh.

Thu đông luân phiên thời tiết, Giang Thành nhiều mưa, mưa nhẹ nhàng lất phất, vỗ vào mặt như dính lấm tấm nhiều giọt sương sớm.

Nhưng mà thật sự lạnh, lạnh thấu xương.

Tạ Tùy bên trong mặc T-shirt, bên ngoài tùy ý mặc một jacket đen, mở khóa xe đạp dựng bên đường rồi chạy về nhà.

Vừa mới chạy qua cây cầu, hắn đưa mắt nhìn xa xa thấy cô gái đang đứng ở trước cửa tiệm sửa xe.

Cô mặc một bộ quần áo nhung trắng, nhìn có chút giống lông cừu, đeo balo nặng trĩu, thò đầu ngó dáo dác xung quanh cửa tiệm.

Tạ Tùy dừng xe đạp ở góc tường, kéo tay áo của cô, đem cô vào trong tiệm.

Xuyên qua cửa tiệm, vào sân sau, đi qua một cái hẻm nhỏ tràn ngập mùi hỗn hợp của dầu máy và rỉ sắt, đi đến khu nhà trọ cho thuê bên trong.

"Aiz, Tạ Tùy, đi đâu vậy."

Hắn không đáp lại, dẫn Tịch Bạch trực tiếp lên lầu ba, lấy chìa khóa mở cửa phòng ra.

Tạ Tùy đi vào, thấy Tịch Bạch không đi theo, vì thế hắn lại mở cửa phòng rộng ra một ít.

Tịch Bạch vốn chỉ muốn hỏi một chút tình huống của hắn, không nghĩ đến lại bị hắn nài ép lôi kéo . . . Kéo đến cửa nhà.

"Tôi không đi vào ." Thiếu nữ trong mắt lộ ra phòng bị: "Tôi tới đây xem tình huống mà thôi."

Cậu còn sống, là tốt rồi.

"Đến trước cửa rồi mà không tiến vào, thế nào, sợ tôi lại 'khi dễ' cậu?"

Tạ Tùy cố ý nhấn mạnh hai chữ "khi dễ", nói mập mờ không rõ.

Tịch Bạch bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, nghĩ còn có lời muốn nói, liền theo hắn đi vào.

"Rầm" một tiếng, Tạ Tùy khép cửa phòng lại, tâm trạng của cô cũng giật giật theo.

Phòng cho thuê nhỏ hẹp, chỉ duy nhất một gian phòng, giường đơn đặt tại góc Đông Nam, nội thất vô cùng đơn giản, không có bất cứ vật trang trí hay thiết bị điện tử nào, vốn vẹn chỉ chứa vài thứ có thể thỏa mãn nhu cầu sinh hoạt đơn giản hằng ngày.

Tịch Bạch chân tay luống cuống đứng ở căn phòng trống rỗng.

Tạ Tùy lấy đi toàn bộ tập chí đưa xe trên sô pha, sau đó lại đem lon bia và gạt tàn trên bàn trà đổ vào thùng rác.

"Ngồi đi."

Tịch Bạch dầy dờ ngồi ở trên sô pha, sô pha này nhìn qua có tuổi đời rất lớn, lớp da bọc màu đen đã có vết xước theo năm tháng.

Nhưng mà rất mềm mại.

Tạ Tùy đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ rộng ra, cho gió lùa vào.

Song cửa sổ thủy tinh màu xanh sẫm, ngoài cửa sổ có cảnh lá xum xuê, bóng cây rêu rao.

Hắn mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong trống rỗng, không có gì cả, cũng không có cái gì có thể dùng để chiêu đãi cô.

"Tôi ra ngoài mua chút đồ ăn, cậu. . ."

Tạ Tùy nghĩ nghĩ, chỉ vào bàn nói: "Cậu có thể làm bài tập một lát."

"Không cần, Tạ Tùy." Tịch Bạch vội vàng đứng dậy nói: "Tôi đã ở lại lâu lắm rồi, bây giờ lập tức đi."

Tạ Tùy không có ép cô ở lại, đi tới ngồi ở trên bàn trà, chân tùy ý duỗi thẳng, hỏi cô: "Nghe nói cậu đang hỏi thăm tôi?"

Tịch Bạch nhếch miệng, hẳn không phải không đến trường học sao, tại sao lại biết những việc này, Tịch Bạch mỗi khi hỏi người nào, đều rất cẩn thận dặn dò phải giữ bí mật.

"Tôi nghe nói cậu đánh người, hình như có liên quan tới tôi."

"Không liên quan tới cậu." Tạ Tuyền thề thốt phủ nhận: "Đơn giản là không quen nhìn tên khờ ngu ngốc kia thôi, cậu đừng đứng, ngồi."

Tịch Bạch ngồi trở lại sofa, móng tay cào cào quần bò, lo lắng hỏi: "Trường học xử phạt cậu sao?"

Tạ Tuyền cong cong mắt, không quá nghiêm chỉnh mỉm cười: "Thế thì sao, rất lo lắng cho tôi?"

"Không phải, không có, tôi chỉ hỏi một chút, bởi vì nghe nói là vì tôi. . ."

Tạ Tuyền ngẩng đầu nhìn cô, làn da cô trắng ời là trắng, trắng đến mức lộ ra vài tơ máu rất nhỏ, mắt đen lóng lánh cùng đôi môi hồng nhuận, xinh đẹp tới mức làm cho hẳn muốn phạm tội.

Hắn xoa xoa cánh mũi, nói: "Đừng nghe những lời vô nghĩa của đám ngu ngốc ở trường học, việc của tôi không có quan hệ gì với cậu, lão tử sao có thể đánh nhau vì phụ nữ chứ."

Cô trầm thấp "Ừm" một tiếng.

Hắn lại bổ sung thêm câu: "Lại nói, bây giờ cậu còn không phải là người phụ nữ của lão tử."

"..."

Tịch Bạch sửa sang balo, đứng lên nói: "Tạ Tuyền, nếu cậu đã nói không sao, cậu nên sớm về trường học đi, đừng chậm trễ học tập."

Tạ Tuyền đứng dậy đưa cô, hỏi: "Cậu rất nhớ tôi, muốn tôi về trường học?"

Cô không biết phải trả lời như thế nào, liền không lên tiếng.

Tạ Tù trước tiên một bước chần chẫn cửa, trong không gian nhỏ bé, ngọn đèn bõ rõi, hần cúi đầu nhìn hàng mi cong dài của cô, ôn nhu hỏi: "Tôi đọc sách không đợc, không có văn hóa gì, cậu sẽ có ghét bỏ tôi không?"

"Cậu hỏi như vậy để làm gì."

"Tôi tính nghỉ học."

Tịch Bạch đột nhiên ngẩng đầu nhìn hần: "Cái gì!"

Biểu tình Tạ Tù không một gợn sóng không sợ hãi, mắt sụp xuống, đáy mắt tối đen lóe qua một tia âm đạm: "Ở trong trường học là lãng phí thời gian, tôi nghĩ không bằng sớm đi ra làm việc, kiếm chút tiền, mặc dù đũa xe, cũng kiếm đợc nhiều hơn so với hiện tại."

Nhưng mà lời hần còn chưa dứt, bỗng nhiên cảm giác đợc tay Tịch Bạch siết chặt áo của hần, rất dùng lực --

"Tạ Tù, tôi không cho phép cậu nghỉ học."

"..."

"Mặc kệ thi đại học nào, cậu đều nhất định phải học đại học, nếu cậu không vào đại học, tôi. . . tôi sẽ rất thất vọng."

Tạ Tù nhú nhú mày, trong con người lộ ra một tia khó hiểu.

Tịch Bạch đột nhiên bị lời nói của hần làm nhớ tới, một năm cấp ba kia, Tạ Tù nghỉ học, nguyên nhân không rõ, nhưng cô biết, sau khi Tạ Tù nghỉ học mới xảy ra sự cố đó.

Nếu hần có thể chờ ở trường học, xác suất phát sinh việc ngoài ý muốn và nguy hiểm sẽ giảm bớt rất nhiều.

Tạ Tùy yên lặng nhìn cô gái --

"Cậu. . . cậu không muốn tôi đi?"

Tịch Bạch không biết trả lời ra sao, ánh mắt cô lóe ra khó xử, nghiêng về một bên: "Ý của tôi là. . . hiện tại chỉ có bằng cấp trung học thật sự rất khó đặt chân trên xã hội."

Tay Tạ Tùy đột nhiên vuốt nhẹ ngọn tóc trên tai cô, rũ xuống bên cạnh hai má của cô, sợi tóc mềm mại nằm giữa kẽ tay hẵn

Hẳn đặt tay sau gáy cô, kéo cô gần lại mình.

Dưới ánh đèn u tối, nửa bên mặt hẵn vùi vào trong bóng mờ thâm thúy, tiếng nói trầm thấp mạnh mẽ: "Chỉ cần một câu của cậu, không muốn tôi đi, tôi có thể vì cậu ở lại."

Tịch Bạch cảm nhận được bàn tay có phần thô lỗ của hẵn, người cô nhin không được miễn cảm run rẩy

Thật lâu sau, nữ sinh rớt cuộc cũng gật gật đầu.

Hòn đá trong lòng Tạ Tùy cũng rớt xuống, linh hồn khô héo trong nháy mắt đầy đặn tươi sống.

Hẳn cố kìm nén xúc động muốn lập tức hôn cô, thật nhẹ thật mềm mại, dùng ngón tay mang theo run rẩy một lần lại một lần khẽ vuốt gương mặt cô.

Giống như đang âu yếm một con mèo nhỏ.

"Tôi có thể hay không..."

"Không thể! Tôi, tôi phải đi!"

"Tôi tiễn cậu."

Tạ Tùy xoay người lấy áo khoác, mà Tịch Bạch lại tự mình mở cửa chạy mất: "Không, không cần!"

Hắn đi đến cạnh cửa, ngắm nhìn bóng dáng cô gái chạy trốn chết.

Bàn tay còn lưu lại cảm giác trên má cô, loại xúc cảm mềm mại đó chỉ có con gái mới có, hắn chưa từng bao giờ trải qua.

Hắn không thể khống chế chính mình, một lần lại một lần ở trong đầu miêu tả tưởng tượng, thời khắc hắn có được cô, sẽ thấy cực hạn vui thích như thế nào.

**

Hai ngày sau, Tạ Tùy trực tiếp vào phòng làm việc của hiệu trưởng.

Đức Tân Cao Trung là trường tư, cơ sở vật chất đều tương đối tiên tiến, mà phòng làm việc của hiệu trưởng càng thêm phần xa hoa, không chỉ có thiết bị âm tự động, còn có tất cả nội thất bên trong phòng làm việc đều là gỗ lim quý giá.

Hiệu trưởng họ Trần, tên là Trần Chấn Hằng, là người đàn ông ước chừng hơn 50 tuổi, mặc tây trang, thắt caravat cẩn thận tỉ mỉ, thân hình hơi tròn trịa, không tính là quá béo, tinh thần khí thế mười phần, không thua kém các lão giám đốc xí nghiệp tài chính kinh tế trên TV kia, duy nhất bất đồng là, trên người ông còn có một cỗ phong độ của người trí thức.

Trình độ nhất định có thể nói, Đức Tân Cao Trung coi như là trường học quý tộc theo quy mô xí nghiệp tự hạch toán quản lý.

"Đến đây đi, con muốn nói gì." Trần Chấn Hằng chỉ chỉ bức hình hai người đàn ông chụp chung treo trên tường, nói với Tạ Tùy: "Trước mặt cha

con, nói rõ ràng suy nghĩ của con."

Tạ Tù nhìn ảnh chụp trên tường.

Trong ảnh chụp, người đàn ông tươi cười bên cạnh Trần Chấn Hằng, chính là cha của Tạ Tù.

Tạ Tù lạnh lùng nói: "Tôi có ý kiến gì, sẽ đi ngục giam tự mình nói với ông ấy, không cần thiết phải biểu diễn với ảnh chụp."

"Đi ngục giam." Trần Chấn Hằng bất mãn nói: "Nghe nói con cũng đã mấy năm không có đi tới ngục giam thăm ông ấy."

"Đây là chuyện của tôi, không cần ông quan tâm."

"Ta là bạn của cha con." Hiệu trưởng Trần tăng thêm giọng điệu: "Ta đã đáp ứng ông ấy, nhất định phải quản con."

Khóe mắt Tạ Tù khơi mào một tia cười lạnh: "Lúc trước ông ấy ngồi tù, thời điểm cần nhân chứng, tại sao lại không thấy ông đứng ra nói là bạn của ông ấy."

"Tạ Tù, chuyện của người lớn con sẽ không hiểu, cha con phạm tội đủ để bị bắn chết, có thể giữ được một cái mạng là nhờ ta nhiều mặt đi lại, tại sao con không hiểu chuyện như vậy!"

Tạ Tù không muốn nhắc lại bất cứ chuyện gì về việc cha ngồi tù, Trần Chấn Hằng đương nhiên lại càng không muốn chạm đến chuyện năm đó, chỉ nói ra: "Nhà Diêu Vũ cũng không phải dễ dàng đặc tội, tiền thuốc men trường học ra, nhưng con nhất định phải giải thích với cậu ấy, bằng không nhà bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha, sẽ buộc trường đuổi học con."

"Không có khả năng giải thích."

"Tạ Tù, con không cần cố chấp như vậy." Hiệu trưởng Trần nóng nảy: "Nếu không phải nể mặt cha con, ta sao có thể chứa chấp, nhịn con như vậy? Lúc trước ta đáp ứng cha con, nhất định đưa con vào đại học, nếu bây giờ con đi ra khỏi cái cổng trường này, con vĩnh viễn sẽ là cận bã của xã hội, bị người xem thường, đến cùng con có hiếu hay không! Xã hội này không phải dựa vào vũ lực để giải quyết vấn đề, mà dựa vào tài phú cùng tư bản!"

Tạ Tù nắm chặt tay.

Mày vĩnh viễn sẽ là cận bã của xã hội, vĩnh viễn bị người xem thường.

..

Cậu ấy cũng sẽ khinh thường mày. . .

"Con đi nói lời xin lỗi với Diêu Vũ, việc này liền coi xong."

"Không có khả năng giải thích, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này, "

Tạ Tù quay người rời khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Kẹo Cầu Vòng

EDITOR: JIN XUAN

Trong nhà có tiền có thể tại Đức Tân Cao Trung cũng có không ít, nhưng mà bên trong này lại chia làm hai nhóm, một là trong nhà có thể, những đứa trẻ trong gia đình này bởi vì gia giáo khắc nghiệt, đều bị quản thúc cẩn thận, ngày thường rất ít khoe khoang, tránh chọc tới người khác.

Còn có một nhóm chính là trong nhà có tiền, hơn nữa còn là loại đại gia mới nổi, trong thời gian ngắn phát lên, đứa trẻ ở loại gia đình này do trước kia chịu quá nhiều ức hiếp, hiện tại có chỗ dựa vào, liền tác oai tác quái trong trường, khi dễ kẻ yếu, nhưng nếu thật sự gặp phải lão đại, ngượng tởm kiêu ngạo của loại gia đình số một ấy, bọn họ cũng không dám quá phận, đều tránh đi.

Diêu Vũ được tính vào loại thứ hai, mềm nắn rắn buông, ngày thường cậu ta rất không quen nhìn Tạ Tùy, Tạ Tùy trong nhà cái gì cũng không có, chỉ dựa vào quyền đầu cứng, sợ hãi cái rắm, trong nhà mình có tiền, khi dễ chết hẵn!

Nhưng mà chuyện lần này lại làm cho Diêu Vũ hiểu rõ, Tạ Tùy kiêu ngạo, không chỉ dựa vào nắm đấm, cũng bởi vì bên người hẵn có nhiều huynh đệ nghĩa khí đồng lòng, mà trong những huynh đệ này, không ít người có gia cảnh rất tốt, cho dù Tạ Tùy rơi xuống hoàn cảnh nào, bọn họ đều sẽ vô điều kiện đứng ở bên cạnh hẵn.

Mà Diêu Vũ chỉ có một mình, những "bạn tốt" theo cậu ta ăn uống thác loạn trong quá khứ, thời điểm cậu gặp chuyện không may, không một

người nào đứng ra nói giúp cậu.

Lúc Tạ Tuyền gọi cậu đi đến sân thượng, những "bạn tốt" kia sợ hãi rụt rè nói mình có chuyện, không dám cùng cậu đi lên, vẫn là Diêu Vũ phải đưa ra điều kiện, ai cùng cậu đi đều sẽ có tiền, mới miễn cưỡng kêu được mấy người đi chung.

Sân thượng, gió điên cuồng gào thét, Tạ Tuyền đứng ở cầu thang, trên cao nhìn xuống cậu, tựa như nhìn một chú chó nhà có tang.

Mấy người Tùng Dụ Chu bên cạnh hẳn, ngồi ở trên lan can, vẻ mặt vô cùng khinh thường.

"Tạ Tuyền, không muốn giải thích cũng được."

Diêu Vũ biết tính cách của Tạ Tuyền, tuyệt đối sẽ không giải thích, cho nên cậu đã sớm nghĩ xong chiêu cuối để chinh chết hẳn --

"Nghe nói mày chơi đua xe rất lợi hại, chúng ta đánh bạc một ván, mày thắng, chuyện này xóa bỏ, nếu mày thua, về sau mày có thấy tao, đều phải đi đường vòng."

Bọn Tùng Dụ Chu nở nụ cười: "Mày còn chưa sợ hay sao, còn muốn đua xe với Tuyền ca của tụi tao?"

"Có dám hay không, một câu."

Tạ Tuyền đi đến trước mặt cậu, mặt không chút thay đổi nói: "Có thể, nhưng sửa một chút."

Diêu Vũ hỏi: "Sửa cái gì?"

"Nếu mày thua, chuyển ban, trong trường học thấy tao thì đi đường vòng, đừng có mà lắc lư ở trước mặt tao."

Diêu Vũ đã sớm bày âm mưu, cho nên miệng đáp ứng.

Sau khi cậu ta rời đi, Tùng Dụ Chu nói với Tạ Tuyền: "Tình huống không thích hợp, thằng đó lại dám đùa, nói muốn đưa xe với cậu, khẳng định không có ý tốt lành gì, không chừng phía sau có tính kế mờ ám gì đó."

Tạ Tuyền trầm nghĩ: "Đó giờ làm gì thiếu người bày kế sau lưng lão tử?"

Mấy năm nay lẩn lộn, chiêu gì mà hần chưa từng lĩnh ngộ qua, còn không phải như vậy đã tới, Tạ Tuyền hần sợ ai ư, hần còn không sợ cái gì.

Tan học, Tạ Tuyền và mấy tên bạn đi ra từ dãy lớp học.

Tịch Bạch đẩy xe ra, đứng ở dưới cây ngô đồng, hiển nhiên là đang đợi hần.

Nhìn bộ dáng căn môi dưới muốn nói rồi lại thôi của cô, Tạ Tuyền liền quay đầu lại hỏi: "Việc đưa xe, ai nói cho cậu ấy biết?"

Tương Trọng Ninh lấy khuỷu tay đẩy đẩy Tùng Dụ Chu, Tùng Dụ Chu trừng mắt nhìn hần một cái, giải thích: "Không phải, Tuyền ca, chủ yếu là tại công phu ăn nói khách sáo, miệng lưỡi lưu loát của Tịch Tiểu Bạch, nói hai ba câu liền bị cậu ấy dụ nói ra sự thật, thật sự không có biện pháp, Tuyền ca, nha đầu kia không đơn giản, cậu nhất định phải dùng hết trăm phần trăm công lực để trông nom cậu ấy mới được."

Tạ Tuyền trợn trắng mắt, một tiểu nha đầu, lẽ nào còn có thể ăn trọn hần?

Mấy nam sinh xô xô đẩy đẩy rời đi, Tạ Tuyền thoải mái đi bộ đến dưới cây ngô đồng, thuận tay đẩy xe Tịch Bạch đi: "Việc đã quyết định, sẽ không cần lời khuyên, tôi sẽ không nghe."

Tịch Bạch mím môi, còn chưa mở miệng, lại thấy hần nheo mắt nhìn ngọn cây, ôn nhu nói ra: "Tôi chỉ nghe lời bạn gái của tôi, làm bạn gái tôi, tất cả mọi thứ đều nghe theo cậu."

"..."

Hần lòng vòng chỉ để nói ra chuyện này thôi đúng không!

"Tạ Tùy, một câu liền có thể giải quyết vấn đề, vì sao muốn âm ỉ như vậy."

Có đôi khi Tịch Bạch thật sự không thể hiểu được Tạ Tùy, hần luôn luôn đem vấn đề đơn giản biến thành vấn đề phức tạp.

Tạ Tùy không lên tiếng, cô tiếp tục nói: "Ba chữ 'thật xin lỗi', có khó khăn như thế sao?"

"Đinh!" Tạ Tùy bóp tiếng chuông xe trong trẻo: "Cậu còn nói thêm một chữ nữa, tôi sẽ tức giận đấy."

Tuy giọng nói hần bình tĩnh nhưng đáy mắt đã tràn đầy bất mãn.

Tịch Bạch nắm chặt tay rồi lại chậm rãi buông ra, cuối cùng, vẫn là nhin không được thấp giọng nói thầm: "Nếu cậu cảm thấy không hạ thấp mặt mũi được, tôi. . . tôi đi giải thích giúp cậu, có được không."

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, Tạ Tùy hung hăng ném xe đạp ở ven đường: "Cậu nghe không hiểu lời tôi nói sao, vẫn cảm thấy lão tử không nở mắng cậu, để con gái đi giải thích giúp tôi, tôi thành cái gì !"

Chung quanh có không ít học sinh, đều bị động tĩnh thành linh xảy ra này làm kinh ngạc, quảng ánh mắt tò mò đến bọn hần.

Tịch Bạch bị hần đột nhiên hung dữ, ánh mắt lập tức đỏ, cô không một lời dựng xe đạp lên.

Ghế xe đã bị lệch, ngồi cũng không ngồi được, cô đẩy xe thở phì phì đi về phía trước.

Cô không yên lòng hăn nơi nơi đi đưa xe cùng người, sợ hăn thật sự xảy ra ngoài ý muốn, hiện tại lại thành cô không hiểu chuyện. . .

Tịch Bạch cảm giác mình thật là mù quáng bần tâm, ốc còn không mang nổi mình ốc, trong nhà có vấn đề còn đi quản chuyện người khác, người ta căn bản không để ý, còn hung dữ với cô.

Yêu thì sao, cho dù có chuyện, cũng không liên quan tới cô, cô lại không phải lão bà (vợ) của hăn, uống công lo lắng sự cố kia có xảy ra hay không!

Tạ Tuyền đứng tại chỗ vài giây, sờ trán, tâm tình khó chịu đến cực điểm.

Nhìn ánh mắt của cô phiếm hồng, hăn nháy mắt liên hồi hận, đau lòng, hận không thể cho mình một bàn tay.

Đáng chết!

Hăn rối rắm một lát, vẫn là chạy chậm đuổi theo, đoạt lấy xe đạp trong tay cô, kiểm tra đệm, trầm giọng nói: "Còn chưa quá nghiêm trọng, tôi sửa lại cho cậu."

"Tránh ra!"

Tịch Bạch cũng không thèm nhìn hăn, đoạt xe muốn đi, nhưng Tạ Tuyền cũng không chịu buông tay, hai người giằng co không ngừng.

"Tiểu Bạch, cậu biết tính tình tôi không tốt, cậu tha thứ cho tôi một lần đi, được không."

Tịch Bạch dồn dập thở, cúi đầu không nói lời nào, cũng không biết vì sao, đột nhiên chỉ thấy ủy khuất.

Tịch Phi Phi ở nhà làm trời làm đất, uy hiếp cô, nói xấu cô, cô cũng chưa bao giờ ủy khuất, nhưng đối mặt với Tạ Tùy, cho dù có một chút xíu không trôi chảy, đều sẽ làm tâm tư cô phá lệ mất cảm.

Tạ Tùy cầm cổ tay thon dài của cô, dùng lực nắm chặt, thấp giọng khẩn cầu: "Về sau tôi sẽ không, sẽ không bao giờ, con mẹ nó nếu tôi còn như vậy, tôi. . ."

Hắn lấy dao nhíp từ trong balo ra, đưa tới trong tay cô: "Thì cậu cứ đâm tôi một đao cho hả giận."

"..."

Bệnh thần kinh!

Tịch Bạch cầm dao nhíp và xe đạp đẩy vào trong lòng hắn: "Sửa xong đưa tôi, sau đó không cần xuất hiện ở trước mặt tôi."

Nói xong, cô cũng không quay đầu lại rời đi.

Tạ Tùy cúi đầu nhìn yên xe đạp cong cong vẹo vẹo, hơi hơi nhú mào, chỉ thề một tiếng.

Phía sau, mấy tên xem náo nhiệt đạp xe đi tới: "Ồ, Tùy ca mắng ai đó!"

"Ông đây tự mắng mình."

Tùng Dụ Chu nở nụ cười: "Tùy ca, tư thế nhận sai này của cậu, còn mẹ nó động tới đao, thật sự kiêu ngạo, bọn tớ phục sát đất."

"Muốn chết phải không."

"Tùy ca, theo đuổi con gái không phải như vậy, không làm đúng thì nhất định không thành công đâu, đầu tiên là cậu tuyệt đối không được hung

dữ, cậu mà hung dữ một cái, người ta sẽ khóc, cuối cùng đau lòng còn không phải là bản thân cậu sao, cậu chọc người ta tức giận, cậu liền phải tặng quà, nhận lỗi giải thích."

"Tặng quà?"

"Đúng vậy, cậu xem những nữ sinh kia tặng quà cho cậu còn không phải vì muốn cậu thích hay sao."

Tạ Tùy đắm chiêu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên hiểu ra cái gì, đẩy xe nhanh hơn rời đi: "Tối nay đi phòng quyền anh, không cần chờ tôi."

...

Sáng sớm hôm sau, trước nửa giờ vào học, Tịch Bạch đi bộ đến trường, xem như là rèn luyện thân thể.

Ngày đông, sáng sớm tràn ngập sương trắng, trong không khí khắp nơi nhàn nhạt hơi nước, đây cũng không phải là không khí ô nhiễm, mà như là làn khói khí ẩm ướt, nhẵn nhụi cùng mềm mại phun ra, làm người ta tinh thần sáng khoái.

Thời điểm Tịch Bạch đi vào sân trường, mặt trời từ phía đông đã từ từ dâng lên trên mái nhà.

Cô đi qua chỗ đậu xe, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn bên trong, dãy thứ hai trên vị trí cô cố định dừng xe, xe đạp trắng quy củ đứng ở đó, thân xe sạch sẽ như mới, ngay cả dây thép lốp xe đều được chà lau sáng loáng.

Cô đi đến bên cạnh xe đạp kiểm tra một chút, đệm đã được điều chỉnh bốn bề ngay ngắn, xích xe cũng đã bôi dầu trơn, săm lốp xe được bơm hơi căng đầy.

Toàn bộ xe đạp rực rỡ hẳn lên.

Cô coi như hài lòng vỗ vỗ đệm xe.

Trong rổ xe giống như chứa vật gì, Tịch Bạch thò tay cầm lấy đồ vật nhỏ trong rổ, hóa ra là một hộp kẹo cầu vồng.

Trên hộp dán một tờ giấy ghi chép, viết ba chữ --

"Thật xin lỗi."

Nét chữ của thiếu niên cũng giống như tính cách của hắn, một chú ngựa bất kham.

(*Ngựa bất kham: là con ngựa bướng bỉnh, không thuần hóa được <=> người có tính cách ngang bướng, không chịu theo khuôn khổ, phép tắc.

Thì ra hắn có thể nói ra ba chữ này, còn tưởng rằng xương cốt cứng rắn lắm chứ.

Tịch Bạch lấy một viên kẹo cầu vồng từ trong hộp ra, kẹo cầu vồng có tên như nghĩa, viên kẹo bảy màu sắc, giống hình dạng viên thuốc, mỗi màu mỗi hương vị.

Tịch Bạch biết, Tạ Tuyền thích ăn món ngọt, nhưng chỉ duy nhất thích thứ kẹo cầu vồng này. Kiếp trước, hắn nói qua, kẹo cầu vồng trước lúc ăn vào miệng, vĩnh viễn sẽ không biết đó là vị gì, là chua, ngọt, dứa hay vẫn là vị dâu tây. . .

Cuộc đời ngắn ngủi, ngẫu nhiên cũng cần một điểm kinh hi, không phải sao.

Tựa như buổi chiều ngày đó, hắn trong lúc vô tình lại rẽ vào con đường 24, đi ra từ tiệm tạp hóa, mua bao thuốc lá, điều thuốc ngậm lên miệng còn chưa châm lửa, không sớm một khắc cũng không chậm một

khắc, Tịch Bạch mặc đồ bệnh nhân, vô tri vô giác nhào tới, té xiù ở bên chân của hắn.

Cuộc đời bình thường như nước lã trong vài năm nay của hắn, đó là lần hắn ăn được viên kẹo cầu vồng đầu tiên, vị dâu tây.

Sau này, hắn rất thích cho cô ăn kẹo cầu vồng, cho dù là lúc cô kéo đàn, hay là lúc xem truyền hình, thậm chí, thời điểm cô hấp hối. . .

Hắn cho cô ăn một viên kẹo cầu vồng cuối cùng, cũng là vị dâu tây.

Tịch Bạch nhìn hộp kẹo cầu vồng trong tay, ánh mắt có chút hồng, cô biết mình không nên hồi tưởng quá nhiều chuyện kiếp trước, bởi vì đối với những người trên thế giới này, những việc kia đều là những việc chưa từng phát sinh, cảm xúc khắc sâu mà bi thương, cũng chỉ là tự cô lo sợ không đâu mà thôi.

Tịch Bạch dụi dụi mắt, đem hộp kẹo cầu vồng cẩn thận từng li từng tí cất vào trong balo, xoay người đi tới lớp học.

Mái nhà, Tạ Tùy cùng bọn Tùng Dụ Chu ghé vào trên ban công, quan sát dưới lầu.

Quanh mình khắp nơi là sương sớm, nhìn thấy không phải đặc biệt rõ ràng, Tùng Dụ Chu thật hưng phấn mà vỗ bờ vai của hắn nói: "Xem ra, Tịch Tiểu Bạch đã nhận, cái này có thể yên tâm rồi, Tùy ca."

Tạ Tùy nhai kẹo cao su, mày nhíu chặt, con người đen nhánh thâm trầm.

Không biết có phải là hắn nhìn lầm hay không, cô gái lúc xoay người, giống như là lau nước mắt, sương mù quá mờ ảo, hắn nhìn không rõ.

Hắn thở ra một ngụm sương trắng, từng tia từng sợi đau lòng tràn
nhập ngũ tạng lục phủ.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Không Cần Sợ

EDITOR: JIN XUAN

Trận cá cược này do Diêu Vũ đề ra, cậu ta lại không tự mình ra trận, mà là mời người đến giúp cậu thi đấu.

Địa điểm gặp mặt là tại giữa sườn núi Hồ Sơn, núi hiu quạnh, gió gào thét, quanh quẩn nghe giống như tiếng quỷ kêu khóc.

Tạ Tuyền từ trong xe đi ra, xa xa trông thấy mấy người Diêu Vũ không kiên nhẫn đứng bên cạnh xe, chờ đã lâu.

"Tạ Tuyền, đến muộn."

Tạ Tuyền thầm nói: "Mày cũng không lên lớp, còn quản tao đến muộn hay không đến muộn?"

Diêu Vũ méo miệng, ngượng ngùng nói: "Nếu là trận đấu của tao, vậy thì do tao đề ra quy chế, không có ý kiến chớ."

"Tuyền."

Diêu Vũ trao đổi ánh mắt cùng mấy nam sinh chung quanh, nói: "Chơi tốc độ đã là chuyên môn của mày, thế nên hôm nay chúng ta đổi cách chơi đùa đa dạng hơn."

"Mày muốn chơi cái gì?"

"Liều mạng."

Diêu Vũ quay đầu vẫy tay, bên cạnh xe, một người đàn ông mặc trang phục đua xe màu trắng, trên cổ có hình xăm đi ra.

"Nhìn vách đá phía trước, từ nơi đó chạy ra, tốc độ không thể thấp hơn 80 km/h, ai mà dừng lại trước bị tính là thua; ngược lại, đến cuối cùng ai tiến xa hơn thì người đó thắng."

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tùng Dụ Chu càng thay đổi, nhưng mà vẫn không có rụt rè, nói với Diêu Vũ: "Được thôi, Tùy ca tụi tao chơi liều mạng với mày, mà mẹ nó mày cũng nên có thành ý chút, tự mình ra trận đi, mời người chơi dùm thì quá mất mặt rồi."

Diêu Vũ: "Chúng ta đã nói trước, sân chơi của tao, luật của tao, có thể chơi thì chơi, không thể chơi thì con mẹ nó ngoan ngoãn giải thích với lão tử."

"Luật của mày cũng không thể điên đến vậy. . ." Tùng Dụ Chu còn đang muốn nói thì Tạ Tùy quay đầu dùng ánh mắt kêu dừng lại.

"Đi, chơi theo luật của mày."

Khóe mắt Diêu Vũ lộ ra nét cười giả dối, cảm thấy lần này cuối cùng cũng có thể chà đạp kiêu ngạo của Tạ Tùy, cậu dùng số tiền rất khủng để mời người này đến đây, người từng thắng vô số trận đấu, cậu rất có lòng tin có thể đánh bại Tạ Tùy.

Tạ Tùy không nói một lời, lên xe.

Diêu Vũ lấy điện thoại di động ra chuẩn bị quay video, đồng thời cũng không quên dặn dò tên đàn ông xăm hình đã mượn: "Liều mạng mà chạy, càng xa, tiền càng nhiều, kéo chết hẳn."

Đối phương gật gật đầu, xem ra cũng đã hạ quyết tâm, kiếm tiền không cần mạng.

Tùng Dụ Chu thật sự không yên lòng, kéo cửa xe chuẩn bị ngồi vào ghế phụ.

Tạ Tù lại sớm một bước khóa cửa.

"Tùy ca, tớ đi cùng cậu."

"Không cần."

"Tùy ca!"

Tạ Tù nghiêng đầu nhìn, tròng mắt đen huyền ngăm soi trào: "Cậu đứng ở bên cạnh xem, lần sau mang cậu đi, ngoan."

"..."

Thời điểm Tạ Tù càng nghiêm túc, lại càng dùng giọng điệu vui thích và lỗ mãng như vậy để nói chuyện.

Tùng Dụ Chu nguyện ý đi cùng hẳn, trong lòng hẳn cảm động, nhưng đây là chuyện của riêng hẳn, cũng là mạng của hẳn, hẳn càng không thể trốn chạy nhân sinh, tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể đối mặt, nhưng hẳn tuyệt đối không kéo người khác xuống nước chung.

Diêu Vũ đi tới giữa đường cái, cảm di động hướng về hai chiếc xe đua, cận cảnh ống kính, hét lên: "Bắt đầu ! Chạy!"

Tạ Tù khởi động động cơ, tay lái nghiêng nghiêng, hướng tới Diêu Vũ, Diêu Vũ sợ tới mức hồn phi phách tán, hàm răng run lập cập kêu: "Mày làm cái gì!"

Tạ Tù chẳng qua chỉ đùa với cậu ta một chút mà thôi, vòng qua bên người cậu, chạy ra ngoài, nhưng Diêu Vũ lại thiếu chút nữa bị dọa ướn quần.

Tương Trọng Ninh và Tùng Dụ Chu nở nụ cười: "Với cái lá gan bé tí tẹo đó mà mẹ nó còn dám liều mạng với Tùy ca."

Diêu Vũ thốt vài câu thô lỗ, khóe mắt hiện ra ác độc, đợi một chút nữa xem ai là người chết trước.

Cuối quốc lộ là một khúc cua góc vuông 90 độ, mà đoạn đường này hầu như không có vòng bảo hộ, rất nhiều xe chạy qua nơi đây đều phải thả chậm tốc độ, bảo đảm sẽ không bởi vì quán tính lớn mà ngã xuống vách núi, mặc dù là tay đua ưu tú nhất, cũng không dám lái xe bất chấp ở trên con đường này.

Nhưng hôm nay, chơi là để tìm đập.

Tạ Tùy khống chế tốc độ xe tại 80 km/h, mà người đàn ông kia cũng chạy song hành với hắn, thậm chí tốc độ còn gần như chậm hơn.

Tạ Tùy thông qua cửa kính xe nhìn hắn ta, hắn ta nhếch miệng cười, xem bộ dáng là muốn kéo chết hắn.

Tạ Tùy thoáng đập một cước chân ga, kéo cự ly ra, nam hình xăm trong nháy mắt tuột lại phía sau hắn. Quy tắc nói là cuối cùng ai tiến về phía trước thì người đó thắng, bởi vậy một mặt thả chậm tốc độ cũng không được, Diêu Vũ nhìn có chút nóng nảy, cầm bộ đàm hô to: "Theo sau! Đuổi theo hắn!"

Tên đàn ông không có biện pháp, chỉ có thể một cước đập chân ga xuống, đuổi theo Tạ Tùy.

Tạ Tùy đã tăng tốc độ lên đến 90 km/h, chạy cực nhanh tới quốc lộ hiểm trở bên trên.

Nụ cười trên mặt nam hình xăm dần dần biến mất, mặt nhăn như khi, chỉ có thể toàn lực đuổi theo hắn, lại không dám tăng tốc độ vượt qua hắn.

Diêu Vũ cầm kính viễn vọng, đứng xa xa nhìn hai chiếc xe song hành nhanh như bay, mắt thấy vách núi gần trong gang tấc, mà Tạ Tuyền một chút không có ý định dừng lại.

Cuối cùng một trăm mét, năm mươi mét, hai mươi mét...

Người đàn ông kia đã có chút rụt rè, theo bản năng phanh lại, nhưng âm thanh chói tay của Diêu Vũ trong bộ đàm truyền đến: "Hôm nay mà thua thì mẹ mày một phen tiền cũng đừng nghĩ đến, hần phải dừng lại trước, mày không được phép dừng!"

Nam xăm hình nghĩ tới cái giá cao mà Diêu Vũ đưa cho, bất chấp, rốt cục vẫn phải đạp xuống chân ga, đuổi theo Tạ Tuyền.

Thấy chỗ rẽ ở vách núi đã gần trong gang tấc, ánh mắt Tạ Tuyền nhìn thẳng ngay phía trước, không một tia sợ hãi, như cũ không có chậm lại.

Tên kia khi thì nhìn hần, khi thì nhìn khoảng cách tới vực thẳm ngày càng gần phía trước, tim đập rộn lên, máu toàn thân sôi trào mãnh liệt.

Hai mươi mét, mười mét, năm mét...

Tên đó rốt cuộc cũng chịu không nổi loại kích thích khiêu chiến này, hét to lên một tiếng, một cước đạp phanh lại!

Lốp xe cùng quốc lộ vẽ ra một tiếng kêu bèn nhọn, mà một giây sau, Tạ Tuyền cũng đạp phanh lại.

Trước mặt hần quốc lộ đã biến mất, thay vào đó là vách núi sâu không thấy đáy, lượn lờ sương trắng, thân xe đã có một phần ba lái ra khỏi mặt đất!

Trái tim đang treo lửng lơ của Tùng Dụ Chu và Tương Trọng Ninh chột thả lỏng, mắng to Tạ Tuyền con mẹ nó không muốn sống nữa, tiến lên

lôi hẳn từ trong xe ra, xô đẩy hẳn, cũng ôm hẳn, tâm tình khẩn trương kích động khó có thể bình tĩnh.

Đầu xe của nam xăm hình cách đuôi xe Tạ Tuyền ước chừng hai mét cự ly, hẳn ta đi xuống xe, khí lực toàn thân gần như cạn kiệt, chống thân xe, thiếu chút nữa con mẹ nó phun ra!

Diêu Vũ chạy tới, khó có thể tin nhìn một phần ba thân xe Tạ Tuyền đã lái ra khỏi vách núi, không lời nào để nói.

Trên mặt Tạ Tuyền, thần sắc lạnh lùng, con người thâm thúy ngưng tụ hơi thở tử vong.

Vong mệnh chi đồ.

Cậu ta quay đầu mắng người đàn ông xăm hình kia vài câu, liền để thủ hạ rời đi.

Cậu đánh cược với Tạ Tuyền có rất nhiều người biết, vết thương trên ót xem như tự chịu đựng, không chỉ như thế, cậu còn phải xin chuyển ban, hơn nữa về sau ở trong trường học nhìn thấy Tạ Tuyền liền nhất định tránh đi.

Trải qua sự kiện lần này, Diêu Vũ cũng tinh tường nhận thức được, Tạ Tuyền là tên điên liều mạng như vậy, mình thật sự không thể trêu chọc hẳn.

Trên đường về từ quốc lộ Hồi Sơn, Tương Trọng Ninh lái xe, Tùng Dụ Chu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, mà Tạ Tuyền một mình ngồi ở sau xe, trầm mặc, vẫn không nói gì.

Tùng Dụ Chu thông qua kính chiếu hậu nhìn hẳn.

Tay hẳn chống rất tùy tiện, sắc mặt trầm tĩnh, đèn đường tại trên mặt của hẳn hắt xuống ánh sáng loang lổ.

Ai thật sự có thể không cần mạng, một chuyến suýt gặp tử thần vừa rồi, trong lòng hần hần là cũng không bình tĩnh.

Tùng Dụ Chu không có quấy rầy hần.

Tạ Tùy rút cuộc lấy ra di động, bấm một dãy số.

Lúc di động Tịch Bạch vang lên, cô đang ăn cơm.

"Alo."

"Xin hỏi là ai vậy?"

Đầu kia không ai lên tiếng, chỉ có tiếng gió mạnh.

"Alo?"

"Tôi không nghe cậu nói chuyện được."

"Ủm?"

...

Giọng cô bé gái tựa như kẹo mạch nha mềm mại, dính dính , xuyên qua màng nhĩ hần, làm chấn động tâm hồn cô độc của hần.

Hần cũng không biết vì sao lại khát vọng nghe được âm thanh của cô như thế.

Mới vừa rồi đứng trên bến bờ sinh tử, nhìn vực thẳm tối đen vô tận, trong lòng hần dâng lên một trận sợ hãi không rõ.

Sinh tử cách xa nhau, một đời này vĩnh viễn không gặp lại.

Một cơn đau nhức phảng phất đến từ chỗ sâu trong linh hồn, giống như có nhát dao đâm mạnh vào tim của hần, ánh mắt hần bỗng nhiên liền

đỏ.

"Bạch Bạch, ai gọi vậy?"

"Không biết, mẹ, khả năng nhầm số rồi."

Trong điện thoại truyền đến một chuỗi tiếng cúp máy băng lãnh, Tạ Tuyền buông di động, xoa xoa khóe mắt, cảm xúc cuộn cuộn trong lòng dần bình phục lại.

Sáng ngày thứ hai, đoạn video kia được truyền khắp trường học.

Nhờ trong lớp bàn tán xôn xao, Tịch Bạch mới nhìn thấy đoạn video đưa xe liều mạng kia, nhìn đến thời điểm đầu xe cơ hồ lái ra khỏi vách núi, hình ảnh Tạ Tuyền từ trong xe đi ra, cô cảm giác trái tim mình như bị một đôi bàn tay khổng lồ bóp chặt lấy, không thể thở. . .

Không sai, kiếp trước sự cố tai nạn xe cộ phát sinh, là xe của Tạ Tuyền xông ra vách núi, lúc nhân viên cứu hộ tìm đến hấn, người đầy máu tươi, tuy rằng cuối cùng vẫn bảo vệ được một cái mạng, nhưng hấn đã gần như thành phế nhân.

Nói trước sao, hấn né qua một kiếp sao, vẫn chỉ là trùng hợp!

Vô số nghi vấn quẩn vòng quanh Tịch Bạch, lòng cô rất loạn, đồng thời cũng dần dần hiểu rõ, tất cả những gì Tạ Tuyền trải qua, không trách được bất kì kẻ nào, đều là một tay hấn tạo thành !

Cô nghĩ đến ngày hôm qua nhận được cuộc điện thoại không rõ kia, nghe bên trong truyền đến tiếng gió diên cuồng, lòng của cô đột nhiên siết chặt.

Cô buông di động, xông ra phòng học.

Ân Hạ Hạ không rõ ràng cho lắm, thấy vẻ mặt cô không thích hợp, cũng liền vội vàng đuổi theo: "Bạch Bạch, sắp vô giờ học rồi, cậu đi đâu?"

Tịch Bạch không quay đầu lại, lập tức lên lầu, đi đến trước cửa phòng học ban 19, liền trực tiếp gặp được Tạ Tùy cầm ly nước đang đi ra.

Hai người oan gia ngõ hẹp, hai mặt nhìn nhau, khuôn mặt nhỏ của Tịch Bạch bởi vì phần nộ, trướng hồng không thôi.

Tạ Tùy bỗng nhiên mỉm cười, một câu "Tới tìm tôi?" còn chưa kịp mở miệng hỏi, Tịch Bạch liền nhanh hơn đi đến bên cạnh hắn, giơ một bàn tay lên. . .

Tất cả hành vi hiện tại của cô đều đã không vượt khỏi sự khống chế của lý trí, chỉ muốn phát tiết hết buồn giận trong lòng, bàn tay cách hai má Tạ Tùy không quá một tấc (10cm) thì ngừng lại.

Cô chưa từng đánh người, lúc nào cũng ngoan hiền.

Mặc dù là đáng giận đến cực điểm như Tịch Phi Phi, cô đều chưa từng nghĩ tới thương tổn thân thể của chị ta, đương nhiên, cô càng nhiều là xuất phát từ khinh thường.

Chung quanh không ít bạn học đi ngang qua mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nhìn Tịch Bạch, cô bé này lại. . . lại dám động thủ với Tạ Tùy!

Có trời mới biết, cô làm gì tim gấu mặt hổ như thế!!

Sắc mặt Tạ Tùy nghiêm túc, ghé mắt nhìn tay cô, trắng nõn mềm mại, hoa văn quấn vòng quanh lòng bàn tay.

Tất cả mọi người đều cho rằng Tịch Bạch chết chắc rồi, cho dù một tát này của cô không có hạ xuống, nhưng Tạ Tùy là loại người nào, hắn có thể dễ dàng bỏ qua cho cô sao.

Làm người ta không nghĩ tới là, một giây sau, Tạ Tùy lại cầm lưng bàn tay của cô, nhẹ nhàng nhấn một cái, lấy một cái tát đang bỏ dở kia, vũng vàng đặt ở trên mặt mình.

"Muốn đánh thì đánh."

Thiếu niên buông xuống mặt mày, con người đen nhánh chăm chú nhìn cô, giọng nói nhu hòa --

"Không cần sợ, cậu là người mà tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ đánh lại."

Editor Jin Xuan: có ai phát hiện ra mình mới đổi bìa truyện không hehe

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Khinh Bi

EDITOR: JIN XUAN

Từ lúc vụ việc đó về sau, Tịch Bạch cố ý tránh tiếp xúc cùng Tạ Tuyền.

Hồi tưởng kiếp trước, cô mỗi khi lật xem tờ báo đăng tin sự cố của Tạ Tuyền sau khi nghỉ học, nhìn thấy hình ảnh chiếc xe đua biến dạng nát tươm và thân xác người được kéo lên từ dưới vách đá, đều cảm thấy. . . kinh hồn bạt vía.

Cô không thể xác định, rốt cuộc sự cố ấy là do có người sắp đặt hay là ngoài ý muốn, thậm chí không biết sau khi trải qua vụ việc Diêu Vũ này, hẳn thật sự có từng tránh thoát một kiếp hay không.

Kiếp trước, ở giai đoạn trung học của Tịch Bạch, Tạ Tuyền gần như không hề xuất hiện, rất nhiều tin tức đều là sau này từ miệng hăn kể đến đôi câu vài lời mới biết.

Mà bây giờ, Tạ Tuyền xuất hiện, cô và hăn chậm rãi có nhiều thay đổi, cô không thể đoán trước được kết cục hay hướng phát triển của tương lai, cô sợ hãi mình đi sai một bước, bởi vì hiện tại thứ duy nhất cô có thể bảo vệ chỉ là nhân sinh của chính mình.

Ngày Tịch Bạch gặp được Trần Triết Dương, là một ngày vào đông ít có ánh mặt trời rực rỡ.

Lúc cô mở khóa xe đạp, nghe được một tiếng nói trong sáng từ phía sau vang lên: "Tịch Bạch?"

Tịch Bạch quay đầu, chỉ thấy Trần Triết Dương đeo balo trên lưng, đẩy xe đạp đứng ở trước mặt cô, cậu ấy vẫn là bộ dáng thời thiếu niên, ánh mắt trắng đen rõ ràng, ngũ quan anh tuấn thanh tú, một đôi mắt đào hoa có hơi nhướn lên, mang theo sức sống xuân về hoa nở mỉm cười: "Không nghĩ đến, ngày đầu tiên đến Đức Tân Cao Trung, đã gặp được em."

Trần Triết Dương là thanh mai trúc mã của Tịch Bạch, cũng là bé trai làm cô vui vẻ nhất trong những năm tháng thanh xuân, đương nhiên, là dạng niềm vui chỉ yên lặng đặt ở tận đáy lòng.

Trần Triết Dương rất ưu tú, lớp mười một năm ấy chuyển vào Đức Tân Cao Trung, vì thế trong thời gian hai năm kế tiếp, cậu an ổn đứng vị trí đầu ở trường học, thẳng đến thi đại học, trở thành thủ khoa khối A.

Gia cảnh cậu sung túc, là công tử nhà giàu điển hình, nhẹ nhàng như ngọc, thận trọng từ lời nói đến việc làm, được giáo dục tốt. Khi tiếp xúc cùng nữ sinh, cậu rất có thân sĩ phong độ, khiến cho người cảm thấy như cây gặp phải gió xuân.

Bất cứ nữ sinh nào cũng không có cách để chống cự lại sự dụ hoặc này, bao gồm mỗi tình đầu thời kì thanh xuân của Tịch Bạch, sau hôm thi đại học, đêm đó, Trần Triết Dương tỏ tình với Tịch Bạch, hai người thi đậu chung trường đại học, đương nhiên ở cùng một chỗ.

Tịch Bạch thậm chí cảm thấy, Trần Triết Dương là một chút điểm sáng trong cuộc đời u ám này của cô.

Thẳng đến sau này...

Trần Triết Dương hết lần này đến lần khác khuyên bảo Tịch Bạch đi bệnh viện truyền máu cho Tịch Phi Phi, an ủi cô, nói với cô những thứ này đều là em phải làm, anh thích Tịch Bạch, là thích cô gái thiện lương ôn nhu, nhất định sẽ không mặc kệ số phận chết của chị gái.

Tới tận đến lúc Tịch Bạch hấp hối, Trần Triết Dương mới đem chân tướng nói cho cô biết --

Người Trần Triết Dương thật sự thích là Tịch Phi Phi, bởi vì Tịch Phi Phi vô cùng nhu nhược, có thể thỏa mãn được ảo tưởng làm anh hùng và chiếm đoạt của cậu ta.

Cậu sở dĩ lựa chọn đến với Tịch Bạch, cũng là vì dùng phương thức này, lạng lẽ làm bạn bên người Tịch Phi Phi, cậu cảm giác mình siêu cấp vĩ đại, thậm chí dũng cảm vì tình yêu mà hi sinh hạnh phúc của mình.

Sau này, cậu vô số lần khuyên bảo Tịch Bạch đi lấy máu, ngay từ đầu còn vừa dỗ vừa lừa, càng về sau đạo đức bắt cóc, thậm chí là cưỡng ép kéo cô đến bệnh viện.

Vì để thành toàn cho cái cậu tự cho là sứ mệnh tình yêu vĩ đại, cậu hy sinh Tịch Bạch.

Cậu và cha mẹ, giống như Tịch Phi Phi, trên bản chất đều là ma quỷ dùng tình cảm lừa gạt hút máu.

...

"Này, Tiểu Bạch, em không biết anh hả? Anh là anh Triết Dương." Trần Triết Dương xoa xoa cái gáy: "Thật nhiều năm chúng ta không gặp mặt, em thật sự không nhận ra anh?"

Khóe mắt Tịch Bạch lạnh lùng, thản nhiên nói: "Sao có thể, em làm sao lại không nhận ra anh Triết Dương."

Bộ mặt giả nhân giả nghĩa đáng hận của cậu, hóa thành tro cô cũng nhận ra.

"Không nghĩ đến chớp mắt đã nhiều năm như vậy, em trưởng thành cao như vậy, chút nữa đã không nhận ra."

Trần Triết Dương đi tới muốn sờ sờ đầu Tịch Bạch, nhưng mà Tịch Bạch nhanh nhẹn tránh được.

Cảm nhận được Tịch Bạch đối với mình lãnh đạm, Trần Triết Dương có chút khó hiểu: "Sao thế, nhiều năm không gặp, thấy anh Triết Dương xa lạ sao?"

"Người đều sẽ thay đổi." Tịch Bạch xoay người: "Em cũng không phải là em của trước kia."

Kiếp trước Tịch Bạch thích Trần Triết Dương, rõ ràng trong lòng Trần Triết Dương cũng biết, cho nên hẳn vẫn treo Tịch Bạch lưng lơ, thẳng đến lúc quyết định "vì yêu hi sinh", cậu mới lựa chọn "thông báo" cho Tịch Bạch, khi đó Tịch Bạch còn cho rằng tình yêu của mình phủ xuống.

Cô đắm chìm trong tình yêu kinh hỉ, sẽ không nghĩ đến, đây có thể là một âm mưu.

Tịch Bạch đẩy xe rời đi, Trần Triết Dương vẫn đi theo bên cạnh cô, cùng cô đi ra khỏi sân trường.

"Đúng rồi, ngày mai hai nhà Tịch - Trần chúng ta muốn cùng nhau ăn cơm, chuyện này em biết không?"

"Không biết."

"Vậy thì để anh trước tiên nói cho em biết, lúc đó em nhất định phải tới, còn chị của em nữa."

Nói đến Tịch Phi Phi, thần sắc Trần Triết Dương ôn nhu rất nhiều: "Đúng rồi, bệnh tình của em ấy có khá hơn chút nào không? Thật sự là

đáng thương, sinh bệnh như vậy, Bạch Bạch, làm em gái, em phải chiều cố Phi Phi."

Tịch Bạch trong lòng suy nghĩ, kiếp trước tại sao cô lại ngu xuẩn đến vậy, nhìn không ra một mảnh chân tình trung thành của Trần Triết Dương dành cho Tịch Phi Phi.

"Em còn có chút việc, đi trước." Tịch Bạch thật không muốn tốn nhiều nước bọt cùng Trần Triết Dương, ngồi lên xe đạp, chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút." Trần Triết Dương che ở trước mặt Tịch Bạch, không hiểu hỏi: "Bạch Bạch, là anh nơi nào làm không đúng sao, tại sao cảm giác em đối với anh. . . không giống với trước kia?"

"Không có, em phải về nhà làm bài tập ." Thái độ Tịch Bạch như trước lãnh đạm: "Anh làm ơn tránh ra, được không?"

Trần Triết Dương thật sự phát hiện có chỗ không đúng, làm một nam sinh hoàn mỹ không khuyết điểm ở trong mắt người khác, cậu đương nhiên muốn suy đến cùng, tra rõ sự tình.

"Có phải anh vô tình chọc giận em mất hứng không, em mới đối xử với anh như vậy?" Cậu chặn ở trước Tịch Bạch, cũng không chuẩn bị dễ dàng thả cô rời đi: "Em nói rõ ràng, không thì tối hôm nay anh đều sẽ ngủ không được."

"Anh có ngủ được hay không, có quan hệ với em?"

Đúng lúc này, Tạ Tùy và bọn Tùng Dụ Chu cũng chạy xe đạp từ trong trường học đi ra.

Tạ Tùy trông thấy cách đó không xa trên đường có hai nam nữ tranh chấp không xong, tên con trai che ở trước người Tịch Bạch, xem bộ dáng giống như đang quẫn lấy cô.

Mắt Tạ Tùy lạnh lạnh, phát ra một tia tức giận.

Tùng Dụ Chu nói: "Xem ra thực sự có không ít người nhớ nhung Tịch Bạch ban 1, Tùy ca, quản hay không."

Tạ Tùy mặt không chút thay đổi nói: "Lão tử không có rảnh."

Tịch Bạch nếu không để ý tới hắn, giữ một khoảng cách với hắn, hắn cũng không muốn mặt dày lân la đến, nhận lấy một bộ mặt xấu hổ.

Tạ Tùy ngồi lên xe đạp, lập tức chạy qua bên cạnh hai người, còn thổi tiếng huýt sáo dài.

Tịch Bạch nhìn hình ảnh Tạ Tùy chọt lóe lên, trong lòng bỗng nhiên cả kinh, nhưng mà rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, xem ra hắn chắc sẽ không xen vào việc của người khác, như vậy là tốt nhất.

Tạ Tùy đem tốc độ xe chậm lại, trong lòng có giọng nói không ngừng vang lên --

"Kêu cái tiếng, lão tử liền trở về giúp cậu."

"Bằng không thì gọi tên cũng được."

"Tôi sẽ giúp cho cậu, cậu kêu tôi một tiếng."

Cô gái cắn chặt môi dưới, quật cường một lời chưa phát.

"Đáng chết."

Hắn cuối cùng vẫn là không yên lòng.

Tạ Tùy quay đầu xe, thô bạo vọt tới Trần Triết Dương, thấy chiếc xe đạp cậu ta dựng ở ven đường, thuận tay nhắc lên, dùng lực ném qua cây ngô đồng ngay phía trước.

Chỉ nghe một tiếng "loảng xoảng", xe đạp của Trần Triết Dương đung phải cây ngô đồng, toàn bộ bánh xe đều bị biến dạng.

Trần Triết Dương bất thành hình bị dọa sợ, không rõ ràng cho lắm nhìn Tạ Tuyền: "Cậu làm cái gì!"

Tạ Tuyền đạp phanh lại, chân dài chống dưới đất, con người đen nhánh mang theo một cỗ sắc bén, lạnh lùng liếc nhìn cậu ta: "Xem cậu khó chịu, được hay không."

Tịch Bạch nhân cơ hội này, lập tức nhanh chóng lái xe chuẩn bị đi, tay Trần Triết Dương rơi xuống trên vai Tịch Bạch: "Tiểu Bạch, chờ một chút. . ."

"Lấy cái tay bẩn thỉu của nhà người ra."

Tạ Tuyền đột nhiên nổi giận, ném xe đạp đi tới, chuẩn bị cho Trần Triết Dương chút dạy dỗ.

Tịch Bạch sợ hãi sự kiện Diêu Vũ tái diễn lần nữa, Trần Triết Dương cũng không phải đơn giản giống Diêu Vũ, nhà cậu vừa có tiền vừa có thế, đặc tội không được.

Cô chặn trước người Tạ Tuyền: "Đây là việc của tôi, không cần cậu quan tâm."

Tức giận trong mắt Tạ Tuyền dần dần lạnh xuống, thay vào đó . . . là một tia lạnh khó có thể diễn tả bằng lời.

"Lặp lại lần nữa, không cần tôi quản?"

"Cậu không cần quản chuyện của tôi, Tạ Tuyền."

Tịch Bạch không dám nhìn vào mắt hắn, đẩy xe vội vàng rời đi.

Mà lúc này Tùng Dụ Chu và Tương Trọng Ninh cũng chạy tới: "Được rồi, không có gì đâu, cậu chắc là học sinh mới vừa chuyển đến, chúng ta cũng không cố ý làm khó dễ cậu, xe đạp trả cậu, đi đi."

Trần Triết Dương mới đến, cũng không muốn ao đo cùng đám người này, thấy Tịch Bạch rời khỏi, cậu không trì hoãn nữa, đẩy xe đạp đi, đáy mắt đều là khinh thường.

Cậu khinh thường so đo cùng bọn hắn, đều là bại hoại dưới đáy xã hội, hạ thấp phong cách của cậu.

Tạ Tuyền rất quen thuộc với đáy mắt khinh miệt của Trần Triết Dương, ánh mắt như thế, hắn gặp qua rất nhiều, những tên tự xưng là thượng lưu, không phải thích dùng ánh mắt như thế nhìn kỹ hắn sao.

Tạ Tuyền nắm chặt tay, mu bàn tay có gân xanh ẩn hiện.

Hắn ái mộ khát vọng có được cô, cô gái tốt đẹp, sạch sẽ và thuần trắng tựa như tuyết đầu mùa, sẽ hết sức khinh thường hắn xuất thân tầng dưới chót sao.

Tạ Tuyền đạp xe, không một lời bỏ đi.

Phía sau, Tùng Dụ Chu và Tương Trọng Ninh hai mặt nhìn nhau, không rõ hắn đây là bị cái gì.

**

Tịch Bạch về đến nhà, Tịch Phi Phi đang đứng trước gương thử váy, váy bông tua rua hơi hồng nhạt, chị ta lượn một vòng làn váy, thưởng thức mình trong gương.

"Mẹ, anh Triết Dương lần này từ nước Mỹ trở về, sẽ còn đi nữa không?"

"Nghe nói là không." Đào Gia Chi nói: "Về sau cậu ấy đều sẽ ở lại trong nước."

"Thật tốt, như vậy về sau có thể thường xuyên nhìn thấy anh Triết Dương."

"Đúng vậy, nghe bác Trần nói, Triết Dương cố ý yêu cầu chuyển tới Đức Tân Cao Trung, chính là bởi vì hai đứa em gái tại Đức Tân Cao Trung."

"Thật không, mẹ, con thật vui vẻ."

Tịch Bạch biết, Tịch Phi Phi có hứng thú với Trần Triết Dương, lại không có hứng thú lớn với Tạ Tùy, một là anh trai nhà bên dương quang sáng sủa, một người khác là thiếu niên âm lãnh không tốt, Tịch Phi Phi là loại người từ nhỏ đến lớn không thiếu yêu thương, càng vui với ai cố gắng hết mọi thứ, ấm áp cho mình.

Nhưng Tịch Phi Phi cũng biết, em gái của mình Tịch Bạch từ nhỏ thầm mến Trần Triết Dương, mà người Trần Triết Dương thích, lại là cô ta, điều này làm cho cô ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Tịch Phi Phi thường xuyên sẽ dùng chuyện này trêu ghẹo Tịch Bạch, làm cô tan nát cõi lòng, điều này làm cho Tịch Phi Phi cảm giác mình rất có mị lực, cũng rất có thành tựu.

Tịch Phi Phi thấy mặt Tịch Bạch không thay đổi đi ngang qua, cố ý muốn kích thích cô, nói: "Bạch Bạch, anh Triết Dương trở lại, anh ấy mới đến tìm chị, đưa cho chị một hộp sô-cô-la ngoại quốc tự tay xách về, Bạch Bạch, em đừng khách khí, cầm lấy ăn đi."

Sô-cô-la đặt trên bàn trà, đóng gói tinh xảo, còn buộc vòng hoa cỏ xinh đẹp, nhìn đã biết giá cả xa xỉ.

Kiếp trước, Tịch Bạch vì người trong lòng đưa cho chị gái một hộp sô-cô-la này, mà thương tâm không thôi, rất nhiều đêm trốn trong chăn khóc, vì thế canh cánh trong lòng một đoạn thời gian rất dài.

Mà bây giờ, nội tâm Tịch Bạch không hề gợn sóng, cô đã sớm chuẩn bị, từ trong balo rút ra hộp sô-cô-la giống như đúc cô vừa mới mua ở cửa hàng nhập khẩu, nói với Tịch Phi Phi: "Cảm ơn, chị, em vừa mới gặp anh Triết Dương, anh ấy cũng đưa cho em một hộp, nhưng mà em không thích ăn sô-cô-la, chị thích thì cho chị, nếu chị ăn không hết, thì ném đi, không cần đưa em."

Nói xong cô buông sô-cô-la xuống, lên lầu đi về phòng.

Làn váy trong tay Tịch Phi Phi bỗng nhiên bị nắm chặt, vừa nãy Trần Triết Dương tìm đến cô, rõ ràng nói là chỉ đưa cho một mình cô, không nghĩ đến quay đầu lại đưa một hộp cho Tịch Bạch!

Tịch Bạch biết rõ, lòng tự trọng cao quý của chị ta, chịu không nổi chàng trai ái mộ mình đối xử bình đẳng với các cô gái khác.

Kỳ thật, Tịch Bạch cảm giác mình làm việc này cũng rất nhàm chán, nếu không phải Tịch Phi Phi cố tình khoe sô-cô-la, Tịch Bạch hoàn toàn sẽ không mua hộp sô-cô-la đó.

Nhưng Tịch Phi Phi hiển nhiên là lòng mang ác ý nói ra chuyện này, mục đích vì để Tịch Bạch tan nát cõi lòng, như vậy Tịch Bạch cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Người cầm đao mà sống, hẳn phải chết dưới lưỡi đao, đây là đạo lý từ xưa đến nay

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hôn

EDITOR: JIN XUAN

Sáng sớm hôm sau, Tịch Bạch mặc một bộ áo lông trắng tinh, đi xuống cầu thang.

Hai hộp sô-cô-la kia cũng đã bị Tịch Phi Phi ném vào trong thùng rác, ngay cả bao bì cũng không có mở ra.

Tịch Phi Phi đã không ít lần được Trần Triết Dương tặng quà, cô ta chỉ hưởng thụ cảm giác được cậu theo đuổi cùng với. . . hưởng thụ khoái cảm từ sự đau khổ ghen tuông của Tịch Bạch mang đến.

Trừ những thứ đó ra, Trần Triết Dương đối với cô ta mà nói, không có bất kì giá trị nào.

Tịch Bạch thấy hai hộp sô-cô-la bị vứt bỏ, cũng không có cảm giác đặc biệt.

Kiếp trước, cô bị Trần Triết Dương tổn thương thống khổ, về sau đã được Tạ Tuyền hoàn toàn chữa khỏi. Đời này, Tịch Bạch đối mặt với chàng trai mình từng thích, nội tâm không hề gợn sóng, thậm chí còn chứa chán ghét.

Trần Triết Dương kia tự cho là tình yêu vĩ đại, vì yêu "hi sinh" quyết tâm, làm Tịch Bạch cảm thấy ghê tởm.

**

Bữa tiệc của hai nhà Tịch - Trần tổ chức tại khách sạn lớn Hải Thiên.

Hai chị em theo cha mẹ đến tham dự.

Trần gia cùng Tịch gia là thế giao, trên công ty cũng dính tới lợi ích tiền bạc, bởi vậy, hai bên nhà đều ở đây cẩn thận từng li từng tí gần bó hữu nghị, thường xuyên liên hoan cùng nhau.

(*)Thế giao: Từ đời trước hoặc từ mấy đời có giao tình.

Lần này nhờ cơ hội Trần Triết Dương về nước, vừa vận thúc đẩy hai gia đình lại một lần tụ tập.

Tịch Phi Phi mặc trang phục lộng lẫy tham dự, váy bông màu hồng phấn, áo gile đính lông thỏ, tóc xõa dài đuôi tóc hơi xoắn, giống như nàng công chúa đi ra từ trong thế giới đồng thoại.

Mà ánh mắt Trần Triết Dương lại bị Tịch Bạch bên cạnh hấp dẫn.

Tịch Bạch chỉ mặc áo lông đơn giản, buộc tóc đuôi ngựa, không son phấn, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn của cô trong sáng như tuyết, căn bản không cần hóa trang hay tân trang gì, khí chất thanh tú thẳng Tịch Phi Phi tỉ mỉ ăn mặc gấp trăm lần.

Không biết vì sao, Trần Triết Dương cảm thấy Tịch Bạch giống như thay đổi, không còn là cô bé sợ hãi rụt rè, vừa thấy cậu liền đỏ mặt trong quá khứ nữa.

Cô trở nên thông dong, bình tĩnh, hơn nữa càng thêm tự tin, ngẫu nhiên nhìn tới ánh mắt lãnh đạm của cô, đủ để Trần Triết Dương cảm giác. . . rung động lòng người, tim của cậu nhảy không thể ngừng.

So sánh cô với Tịch Phi Phi cố ý tân trang ăn mặc ở phía sau, nhiều hơn vài phần mê hoặc.

Tịch Bạch đương nhiên không biết, thái độ dửng dưng này của mình, sẽ ở trong lòng Trần Triết Dương tạo thành cảm xúc hoàn toàn khác biệt như vậy.

Nhưng cô phát hiện Trần Triết Dương vẫn đang nhìn cô.

Hoặc có lẽ đây chính là thứ trên mạng thường xuyên nói "Thâm tình từ xưa không giữ được, chỉ có kịch bản đặc nhân tâm", kiếp trước Tịch Bạch thích Trần Triết Dương, lại chưa từng lọt vào trong mắt của cậu ta, hiện tại bộ dáng cô hồ hững thì lại khơi dậy lên hứng thú của Trần Triết Dương.

Tịch Bạch chỉ cảm thấy hoang đường đáng cười.

Cha của Trần Triết Dương là hiệu trưởng của Đức Tân Cao Trung, Trần Chấn Hằng.

Bọn nhỏ đều học tập ở Đức Tân Cao Trung, bởi vậy chủ đề mà người lớn hai nhà nói chuyện phiếm vẫn là dừng ở vấn đề giáo dục con cái, bọn họ thiên nam địa bắc nói tới cái cách chế độ giáo dục rồi lại sang trách nhiệm của gia đình ảnh hưởng tới xã hội.

Trần Triết Dương đúng lúc từ trong túi lấy ra một hộp mứt đóng gói đẹp đẽ, mỉm cười với hai cô nàng.

Tịch Phi Phi vốn cho rằng hộp mứt kia là tặng cho mình, cô vuốt vuốt váy, đang chuẩn bị đứng lên, ưu nhã thận trọng nhận lấy.

Lại không nghĩ tới, Trần Triết Dương đột nhiên chuyển hướng về phía Tịch Bạch: "Tiểu Bạch, chuyện ngày hôm qua là anh không tốt, thật không lẽ phép, hộp mứt này xem như lời nhận lỗi của anh, cũng là quà anh cố ý từ nước Mỹ đem về cho em."

Sắc mặt Tịch Phi Phi thay đổi.

Cậu rõ ràng đã tặng sô-cô-la cho Tịch Bạch, vì sao bây giờ còn muốn đưa mút, đây không phải là cố ý cho mình xấu hổ sao!

Chị gái chỉ có một phần, mà em gái lại có hai phần. . .

Bên nào nặng, bên nào nhẹ, vừa nhìn liền hiểu ngay.

Trần Triết Dương hoàn toàn không biết Tịch Phi Phi hiểu lầm thành cái dạng này, lúc trước cậu đưa sô-cô-la cho Tịch Phi Phi là ngầm đưa, còn đưa mút cho Tịch Bạch là trước mặt mọi người đưa, rõ ràng cậu đối với Tịch Phi Phi có tâm ý hơn.

Cậu khẳng định không thể tưởng được cách làm như thế, lại làm cho Tịch Phi Phi hiểu lầm .

Tịch Bạch giống người ngoài cuộc xa cách, sống chết mặc bây, mắt lạnh nhìn trò hay, thản nhiên nói --

"Cám ơn mút của anh, nhưng em không quá thích ăn ngọt, cho em cũng lãng phí, không bằng đưa cho chị, chị rất thích đồ ngọt."

Trần Triết Dương rất hiểu đúng mực, cũng không có kiên trì, chuyển hướng về phía Tịch Phi Phi: "Vậy thì cho Phi Phi ăn, anh biết em đặc biệt thích ăn mút."

Tịch Phi Phi tức giận đến môi phát tím, miệng không dẫn đo nói: "Dựa vào cái gì nó không cần liền cho em! Bố thí ăn mà sao!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt người lớn ở đây trong khoảnh khắc sụp xuống.

"Phi Phi! Nói gì đó!"

"Tại sao không có lễ phép như vậy!"

Trần Triết Dương hiển nhiên không ngờ rằng, Tịch Phi Phi luôn luôn ôn nhu sẽ nói ra những lời oán độc thế này, cậu sợ ngây người: "Anh. . . anh chẳng qua là cảm thấy em thích ăn mút, không có ý gì khác, xin em đừng nóng giận."

"Em..."

Tịch Phi Phi ở trước mặt mọi người sắm vai cô gái tốt, thiện lương kính cẩn nghe lời, hiện tại đột nhiên phát tác, làm người ta trở tay không kịp, cha mẹ Trần trao đổi ánh mắt, không nói lời nào.

Ý thức được chính mình thất thố, cô nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ý đồ cứu vãn: "Em chỉ hơi mệt chút, tâm tình không tốt lắm."

Tịch Bạch xin phép đi toilet.

Không lâu sau, Trần Triết Dương đi theo ra ngoài.

Tịch Phi Phi rất cuộc ngay cả một chút dự vọng nguy trang cũng không có, trưng bộ mặt lạnh, làm cha mẹ hai nhà cảm giác vô cùng xấu hổ.

Tại hành lang sáng sủa, Tịch Bạch mở vòi nước, dòng nước lạnh lèo chảy xuống tay, ngẩng đầu trông thấy khuôn mặt anh tuấn của Trần Triết Dương trong gương.

Trần Triết Dương có ngũ quan anh tuấn đoan chính, cho người ta cảm giác cả người tràn đầy năng lượng.

"Tiểu Bạch, chuyện ngày hôm qua, anh muốn giải thích với em, do anh thật không có lỗi, em còn đang giận anh sao."

Tịch Bạch lắc lắc đầu: "Không có, không cần thiết giải thích."

Cô không có đặt cậu ở trong lòng, cho nên căn bản không tồn tại tức giận vì cậu, bây giờ Trần Triết Dương đã không thể gợi lên bất cứ cảm xúc

gợn sóng nào cho cô.

Bộ dáng Tịch Bạch lãnh đạm này, làm lòng Trần Triết Dương thấy chát chát, đặc biệt không tốt.

Cô giống như thật sự thay đổi, trở nên không giống cô nhóc khúm núm, nhát gan, khiếm nhược và đáng thương ở quá khứ.

Khí chất thay đổi làm dung mạo của cô tựa hồ cũng xảy ra thay đổi, cô đẹp hơn, là loại đẹp từ bên trong phát ra, tựa như nụ hoa vốn còn đang e thẹn, sau một đêm bão tố, đột nhiên nở rộ, mỹ lệ không ngờ...

Trần Triết Dương nhìn bóng dáng cô rời đi, giật mình.

Hai bên nhà đi ra khỏi khách sạn, tài xế chạy xe hơi đến ven đường, kéo cửa xe, cung kính đón bọn họ lên xe.

Đúng lúc này, đối diện là một tiệm net, mấy cậu trai trẻ cười đùa hút thuốc đang bước ra.

Là bọn Tùng Dụ Chu.

Tạ Tùy đứng ở trong đám người, hai đầu ngón tay dài kẹp điếu thuốc đã cháy phân nửa.

Tùng Dụ Chu dùng khuỷu tay khều khều Tạ Tùy, Tạ Tùy ngẩng đầu, nhìn về đường cái đối diện, ý cười trên khóe miệng dừng hai ba giây, sau đó lặng yên không một tiếng động biến mất.

Hắn ở trong đám người nhìn chăm chăm Tịch Bạch.

Áo lông trắng bọc quanh cái cổ thon dài của cô, làn da trắng hồng, cô đi bên cạnh người lớn, dịu dàng, ngoan ngoãn mà nhu thuận.

Trần Triết Dương mặc âu phục khéo léo, lễ phép phong độ kéo cửa xe cho cô.

Cách một con đường, tách rời hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Tạ Tuyền ở trong vũng bùn đen không sạch sẽ mà lại cố tình mơ tưởng đến cô gái tốt đẹp như thế.

Hắn một tay giấu trong túi, nắm thật chặt móc chìa khóa Tiểu Bạch tặng, đến tận lúc lòng bàn tay bị hình dáng bén nhọn cắt đau, hắn mới chậm rãi buông lỏng tay, cảm giác trong lòng cũng hết lực.

Đè tàn thuốc trong tay, Tạ Tuyền chớp mắt nhìn khung cảnh trước mặt.

Hắn im lặng quay người rời đi.

Hiệu trưởng Trần Chấn Hằng hô hai tiếng Tạ Tuyền, Tạ Tuyền cũng không quay đầu lại, đi vào trong con hẻm âm u.

Tịch Minh Chí hỏi: "Đứa bé kia là ai?"

Trần Chấn Hằng nhìn bóng lưng hắn, thản nhiên nói: "Học sinh của trường tôi."

"Trường học các anh còn có loại này. . ." Tịch Minh Chí châm chước lời nói: "Loại này cũng tính là học sinh à?"

Trần Chấn Hằng cười cười: "Cha nó trước kia là bảo vệ của trường, coi như là nửa người bạn của tôi, sau này phạm tội hình phạt, tôi đáp ứng ông ấy để đứa nhỏ này đọc sách đến tốt nghiệp trung học."

Tịch Minh Chí còn tò mò: "Một tên bảo vệ này còn có thể phạm vào chuyện gì?"

"Giết người."

Lương Tịch Minh Chí nổi da gà: "Con trai của tội phạm giết người! Thật sự là. . . Ai nha, tại sao trường học có thể chứa loại học sinh này, tôi thấy nó không giống vật gì tốt, Phi Phi, Bạch Bạch, về sau các con phải cách xa tên đó một chút! Biết chưa!"

Tịch Phi Phi "Ai" một tiếng, nhu thuận đáp ứng, mà Tịch Bạch ngồi trong xe, khó chịu không lên tiếng nhìn sương mù ngoài cửa sổ.

Bóng dáng thiếu niên lạnh trầm dần dần biến mất ở con hẻm tối đen lầy lội.

**

Trong quán bar đầy tiếng động lớn cùng tranh cãi ầm ĩ, Tùng Dụ Chu gọi mấy thùng bia, trấn an cảm xúc khẩn trương vừa mới sống sót sau tai nạn.

"Từ quán net đi ra lại trực tiếp đụng mặt hiệu trưởng Trần, sao lại xui xẻo đến thế chứ!"

Tương Trọng Ninh ngồi phịch ở trên sofa, hữu khí vô lực nói: "Phòng chường thứ hai tới trường học, lại phải viết một đồng lớn bản kiểm điểm, nghĩ thôi đã thấy phiền."

Tùng Dụ Chu dùng microphone nói: "Đừng suy nghĩ, ca hát đi, gọi mấy anh em lại đây chơi, làm không khí nóng lên, tối hôm nay không say không về."

Tương Trọng Ninh nhận lấy microphone, chọn bài của Châu Kiệt Luân, hát lên.

Tạ Tùy ngồi một mình ở trong góc hẻo lánh bóng đèn chiếu không tới, tóc trên trán rũ xuống, che kín đáy mắt thâm thúy.

Trong tay hắn cầm chai bia, từng ngụm từng ngụm không dừng lại, không biết đã uống bao nhiêu.

Trong đầu lóe lên rất nhiều hình ảnh thời thơ ấu, hắn bị người ta đẩy mạnh, ngã vào trong vũng bùn dơ bẩn, nghe bọn họ hô to: "Nó là con của tội phạm giết người! Chúng ta không nên chơi với nó!"

"Tôi không phải!" Hắn cố gắng giải thích: "Tôi không phải là con của tội phạm giết người."

"Chính xác là như vậy! Cha của mày giết người, mày đúng là con của phạm nhân!"

"Không có, cha của tôi không có giết người!"

...

Sau này dần dần trưởng thành, trong tay hắn có sức mạnh, có thể đem những người khi dễ, ấn hắn vào trong lầy lội, đánh bọn họ oa oa kêu to.

Nhưng hắn cũng không hề vì người nam nhân kia tranh cãi một chữ, lưng hắn công số mệnh của chính mình, lạng lẽ thừa nhận hết tất cả.

Cô bé kia chắc hắn cũng biết, trách không được, mỗi lần nhìn thấy hắn đều không muốn nhìn nhiều một chút.

Cha hắn là tội phạm giết người, hắn là người đẩy dơ bẩn rác rưởi, sao có thể xứng đứng ở bên cạnh cô.

Tạ Tùy lại uống một ngụm bia, tinh thần bắt đầu mơ hồ, lâm vào trạng thái vô tri vô giác, cảm giác duy nhất là khi nghĩ đến cô thì ngực lại âm ỉ đau một trận.

Đúng lúc này, có hai nam sinh vào phòng, trong đó có người mang theo hai cô gái đến.

Tùng Dụ Chu nói: "Tiêu Tần, hai vị này là?"

"Bạn học cùng trường chúng ta, Phương Duyệt Bạch và Bebhinn, đều là đệ tử tốt, lần đầu tiên ra ngoài chơi, các cậu khách khí với người ta chút."

Tương Trọng Ninh chọc chọc Tùng Dụ Chu, thấp giọng nói: "Phương Duyệt Bạch, học ở trường mình, thành tích rất tốt, mỗi lần thi đều lọt top mười."

Tùng Dụ Chu cũng không phải quan tâm tới thành tích của đối phương tốt ra sao, chỉ là chú ý tới bộ dáng cô nàng môi hồng răng trắng nhu thuận, mặt mày tươi sáng, có vài phần tương tự Tịch Bạch.

Thậm chí ngay cả tên, đều có một chữ "Bạch" .

Tùng Dụ Chu đơn giản nói: "Bạn học Tiểu Bạch, cậu ngồi vào bên cạnh Tuy ca đi, hẳn hôm nay tâm tình không tốt lắm, cậu làm cho hẳn uống ít đi chút."

Phương Duyệt Bạch có vẻ ngượng ngùng, ngẩng đầu nhìn nam sinh lạnh lùng trên sofa đối diện, hai má bỗng nhiên đỏ.

Nhăn nhăn nhí nhí, ngượng ngùng.

Lời này của Tùng Dụ Chu cũng không tính mạo phạm, vốn là thời gian anh em vui đùa, cũng không ai cưỡng ép những nữ sinh này lại đây chơi, nếu họ tự nguyện đến, rõ ràng các cô có ý khác.

Phương Duyệt Bạch lén lút liếc Tạ Tuy vài lần, rốt cuộc quyết định, đi đến bên người hẳn ngồi xuống, cả khuôn mặt đều hồng thấu .

"Tùy ca, cậu uống nhiều rồi." Cô ôn nhu khuyên nhủ: "Đừng uống nữa, có được hay không?"

Tạ Tùỵ lúc này mới chú ý tới cô gái bên cạnh, hấn nâng ánh mắt men say nhập nhèm lên, liếc cô một cái.

Mặt mày của cô tuy có vài phần tương tự Tịch Bạch, nhưng Tạ Tùỵ còn chưa có say đến mức nhận lầm người.

"Cô là ai?"

Phương Duyệt Bạch nhỏ giọng nói: "Tớ tên là Phương Duyệt Bạch, bạn bè thường gọi tớ Tiểu Bạch."

"Tiểu Bạch. . ."

Đầu lưỡi Tạ Tùỵ đâm vào dưới răng, kêu ra hai chữ này, đáy mắt lạnh lẽo lại nổi lên mấy phần ôn nhu.

Phương Duyệt Bạch trong lòng vui vẻ, cho rằng Tạ Tùỵ có cảm tình với cô, vì thế cướp lấy chai bia trong tay hấn: "Cậu uống say rồi."

Tạ Tùỵ đưa tay, bỗng nhiên nắm lấy cằm của Phương Duyệt Bạch, trông mắt tối như mực nhìn chăm chăm cô hồi lâu.

Phương Duyệt Bạch cảm nhận được đầu ngón tay chặt chẽ của hấn, tim đập rộn lên, máu sôi trào.

"Tôi là con của tội phạm giết người, cô không sợ tôi?"

Phương Duyệt Bạch cho rằng Tạ Tùỵ uống say nói nhảm, cô nơm nớp lo sợ: "Tôi. . . không sợ."

"Cô không sợ cũng đâu có ích lợi gì." Tạ Tùỵ đột nhiên quay đầu, cười lạnh nói: "Cô cũng không phải cậu ấy."

**

Đêm đã khuya, Tịch Bạch trên giường lăn qua lộn lại ngủ không yên, bụng đói réo lên.

Cô rời giường, mặc áo lông rộng khoác lên áo ngủ bên trong, chuẩn bị đi tới cửa hàng tiện lợi 24 giờ mua Oden.

(*) Oden (おでん) là món ăn cổ truyền của người Nhật đặc biệt yêu thích vào mùa đông của người Nhật. Đây được coi là một món lẩu kiểu Nhật với cách thức làm thì lại tương tự món hầm, ninh.

Trong trời đêm mưa lất phất, chạm vào trên mặt hơi lạnh.

Tịch Bạch mua Oden nóng hầm hập, từ trong cửa hàng tiện lợi đi ra, tay nhỏ lạnh lẽo, nhanh chóng dứt cho mình một miếng thịt bò nóng hổi.

Nóng quá, nóng chết đi được!

Cô đứng ở bên đường cái, ngu xuẩn hà hơi...

Trong con hẻm đối diện, có một thân hình quen thuộc.

Thiếu niên ngược sáng biến mất trong bóng đêm, hình dáng mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ ràng.

Đèn xanh sáng, thiếu niên dập tắt đèn thuốc, hẳn quay người rời đi.

Tịch Bạch nâng Oden, tăng tốc độ qua đường cái, đuổi theo thiếu niên.

"Tạ Tùy, cậu ở nơi này làm gì?"

Bước chân Tạ Tùy dừng lại, tay gắt gao siết chặt, nhưng không có lên tiếng.

Hắn cũng không biết, không hiểu tại sao lại đi tới nơi này, tựa như phát điên muốn gặp được cô.

Dù cho biết rõ không thấy được, nhưng chỉ cần ở gần cô hơn một ít, tâm hần vốn đang xao động cũng sẽ an bình và bình tĩnh.

Trời biết, giây phút hần thật sự nhìn thấy cô bước ra từ cửa hàng tiện lợi, máu toàn thân đều nóng lên.

Đây là một lần duy nhất trong cuộc đời Tạ Tuyền cảm thấy ông trời đối xử với mình cũng không tệ lắm.

Tịch Bạch cúi đầu nhìn hộp Oden nóng bốc hơi, dò hỏi: "Cậu ăn cơm chưa, có đói bụng không?"

Tạ Tuyền không lên tiếng.

Giằng co gần một phút, Tịch Bạch không thể chần chừ, nói: "Tạ Tuyền, tôi đi về trước nha."

Cô nói xong xoay người muốn rời đi, nhưng không nghĩ đến Tạ Tuyền đột nhiên bước lên một bước, nắm lấy cổ tay cô, dùng lực đặt cô sát trên tường.

Tịch Bạch bất ngờ không kịp phòng, bị hần đặt ở mặt tường thô ráp, hần gắt gao dán lên thân thể của cô, đầu dựa vào tường sát bên tai cô, lớn tiếng nói: "Tôi sẽ biến thành bộ dáng cậu thích, có được không."

Cô ngửi được mùi men say trên người hần, xen lẫn vị thuốc lá bạc hà, đó là mùi hương độc đáo của riêng hần.

Tịch Bạch có chút hoảng sợ: "Tạ Tuyền, cậu uống say, buông tôi ra."

Tạ Tuyền không có buông cô ra, ngược lại ép tới chặt hơn, áo quần mỏng manh của hần, Tịch Bạch có thể cảm nhận được hơi nóng truyền từ thân thể hần.

Toàn thân hần nóng đến mức tựa như bàn ủi.

Tịch Bạch căn bản không tránh khỏi ràng buộc của hấn, thậm chí cảm giác hô hấp cũng có chút khó khăn.

Tạ Tuyền ngẫm nhìn ánh mắt cô, đôi mắt đen chứa sợ hãi, như con thú nhỏ bị làm hoảng loạn.

"Tạ Tuyền." Trong giọng nói cô mang theo chút cầu xin.

Tạ Tuyền vừa đau lòng vừa sốt ruột, suy nghĩ hỗn loạn, nói khẽ với cô --

"Tiểu Bạch, đừng sợ tôi. . . tôi không nỡ khi dễ cậu."

"Vậy cậu buông tôi ra."

Tạ Tuyền vẫn không thả cô ra, đầu ngón tay của hấn nhẹ nhàng phủ đến bờ môi của cô, sờ nhẹ cánh môi mềm mại, trong con người, tràn đầy khát vọng và khắc chế dây dưa. . .

Tay hấn che kín môi của cô, sau đó nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hôn lên mu bàn tay chính mình.

Tịch Bạch mở to hai mắt, nhìn đôi mắt thâm tình của hấn.

Đây là lần đầu tiên cô sâu sắc cảm nhận được thiếu niên này cố chấp mà yêu nồng đậm như thế nào.

Hàng mi hấn có hơi run rẩy. . .

Tịch Bạch ngửi được mùi thuốc lá trên tay hấn.

Cô dùng hết khí lực toàn thân, đẩy hấn ra: "Tạ Tuyền, cậu đã uống say, về sớm một chút đi."

Tạ Tuyền chật vật nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng cũng dần dần lạnh xuống.

Cô nhặt hộp Oden đã rơi đầy dưới đất lên, ném vào thùng rác, quay đầu nói với hấn: "Tôi không thích người say rượu, Tạ Tùy."

"Vậy cậu thích dạng gì."

"Không biết!"

Tịch Bạch nói xong câu đó, lần nữa đi vào cửa hàng tiện lợi, Oden đã bán hết.

Cô than một tiếng, thầm oán Tạ Tùy, thật là bệnh thần kinh.

Tạ Tùy không có rời đi, hấn nhìn cô không mua được gì từ cửa hàng, cố hòng bình tĩnh nói: "Cho tôi mười phút."

Không đợi Tịch Bạch trả lời, hấn liền sải bước chạy đi.

Tịch Bạch không rõ hấn muốn làm gì, giờ phút này dĩ nhiên dậm dãi, cô vài lần xoay người muốn đi, nhưng đều không có hoạt động bước chân, chẳng biết tại sao, cô thật không muốn nhìn thấy ánh mắt cùng vẻ mặt thất vọng ấy của thiếu niên.

Vẻ mặt đó sẽ khiến cô cảm thấy đau lòng.

Tạ Tùy thật không có nuốt lời, nói mười phút, hấn chỉ tốn đúng mười phút, liền từ một cửa hàng tiện lợi cách xa 1 km chạy về, mua được một hộp Oden còn nóng, đưa đến tầm tay Tịch Bạch.

Tịch Bạch nhìn cái hộp méo méo, hoài nghi Tạ Tùy mò sạch tiệm người ta để tìm ra Oden.

Bộ ngực hấn đôi chút phập phồng, hiển nhiên là một đường chạy như điên trở về, quần áo trên người bởi vì mưa làm ướt hơn rất nhiều.

Tịch Bạch đối chịu không nổi, một hộp Oden đúng là có thể trị được tâm tình khó chịu của cô, cô nhếch miệng, nói với hân: "Cảm ơn cậu."

Tại lúc Tịch Bạch chuẩn bị qua đường cái, Tạ Tùy cất giọng gọi: "Tiểu Bạch."

Cô phòng bị quay đầu: "Hả?"

"Không có gì, gọi một chút thôi."

Khóe mắt hân hơi cong, đáy mắt vui vẻ.

Tịch Bạch nhún nhún vai, đúng lúc đèn xanh sáng, cô chạy chậm qua đường, trở về tiểu khu nhà mình.

Ngồi ở bàn bên cạnh, cô dùng muỗng nhỏ múc một viên chả bò, cắn một ngụm, chả bò mềm dẻo phun ra nước ở trong, thiếu chút nữa nóng chết môi của cô, Tịch Bạch vội vàng thổi vài cái.

Lúc này, Tạ Tùy tiến vào: "Ăn ngon không?"

Oden đều là một hương vị, chẳng lẽ hân mua liền sẽ đặc biệt hơn sao.

Tịch Bạch không phản ứng hân.

**

Buổi chiều ngày lễ Giáng Sinh, Đức Tân Cao Trung không có đi học, nhưng cũng không có nghỉ, các học sinh có thể ở trong trường tự chơi đùa, chỉ là không thể rời khỏi cổng.

Tuy rằng không được tính là nghỉ, nhưng buổi chiều không có tiết đối với học sinh cấp 3 mà nói, là tin tức đáng giá hưng phấn.

Hội trường sẽ tổ chức chiếu phim điện ảnh «Đêm Giáng Sinh kinh hoàng», hơn phân nửa học sinh sẽ đi xem.

Giờ tan học, Trần Triết Dương kêu Tịch Bạch ra ngoài, nói với cô: "Anh mới vừa từ chỗ bạn lấy được hai phiếu, buổi chiều cùng đi xem phim đi."

Tịch Bạch nhìn cậu chân thành mỉm cười, bình tĩnh hỏi: "Chị của em không đi hả?"

Khóe miệng đang mỉm cười của Trần Triết Dương cứng đờ, không thể tin nhìn Tịch Bạch: "Tại sao em có thể nghĩ như vậy!"

"Không thì sao?"

Kiếp trước, Trần Triết Dương ban đầu là mời Tịch Phi Phi xem phim, nhưng bị Tịch Phi Phi cự tuyệt, cậu quay đầu liền mời Tịch Bạch, Tịch Bạch thụ sủng nhược kinh, vui vẻ đáp ứng, lại không nghĩ rằng phim vừa mới bắt đầu chiếu được năm phút, Tịch Phi Phi đột nhiên thay đổi chủ ý, nhắc cho Trần Triết Dương, nói muốn đến xem phim.

Làm Tịch Bạch vốn đã ăn mặc thỏa đáng, chờ mong đi đến hội trường, lại nhìn thấy Tịch Phi Phi và Trần Triết Dương ngồi chung một chỗ.

Tịch Bạch đứng tại chỗ lau nước mắt.

Tịch Phi Phi làm bộ làm tịch nói với Trần Triết Dương, hay là anh xem điện ảnh với Tiểu Bạch đi, em là chị gái, hẳn là nhường cho em ấy.

Lời của chị ta ngược lại khơi dậy lòng bảo hộ của Trần Triết Dương, cậu khuyên khuyên bảo bảo Tịch Bạch: "Bạch Bạch, chị ngã bệnh, em sao có thể không hiểu chuyện như vậy."

Bộ dáng Tịch Bạch rơi nước mắt làm không ít bạn học vây xem, sau này cô trở thành đề tài buôn chuyện tán dóc của người khác, bị chê cười rất lâu.

...

Nghĩ đến sự tình kiếp trước, sắc mặt Tịch Bạch càng thêm lãnh đạm .

Cô nói với Trần Triết Dương: "Yên tâm đi, Tịch Phi Phi sẽ đi cùng anh."

"Nhưng mà anh không có mời chị gái của em."

Tịch Bạch hơi cảm thấy kinh ngạc, cậu lại không mời Tịch Phi Phi.

Trần Triết Dương có chút hoảng hốt, hai má phỉm hồng: "Anh chỉ mời em, nếu em nói không đi. . . anh cũng không đi ."

Tịch Bạch cảm thấy có chỗ không đúng, tại sao kịch bản không giống dự đoán.

Cô chần chừ một lát, vẫn là quyết định nhận lấy phiếu.

Trần Triết Dương cho rằng cô đồng ý, cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Tịch Bạch gửi tin nhắn cho Ân Hạ Hạ nhờ cậu ấy lúc về lớp học, đem cho cô một phong thư, loại dùng để viết thư tình.

Năm phút sau, Ân Hạ Hạ đặt phong thư hồng phấn trên bàn Tịch Bạch.

Phong thư quả nhiên là tràn ngập tâm tư thiếu nữ, màu hồng phấn, bốn phía in đường viền hoa, còn mang theo một hương thơm nhàn nhạt.

Ân Hạ Hạ ngồi bên cạnh Tịch Bạch, nhiều chuyện hỏi cô: "Tiểu Bạch Bạch muốn viết thư tình cho ai đây!"

Tịch Bạch nhét phiếu xem phim vào trong phong thư, cẩn thận từng li từng tí dán lại, cười nhẹ: "Tịch Phi Phi."

"Mẹ bà, cậu điên à."

Tịch Bạch lấy cây bút mực đen ra, bắt chước chữ viết Trần Triết Dương, trên phong thư viết xuống dòng chữ "Thân gửi Tịch Phi Phi", đồng thời còn kí tên ở dưới góc bên phải.

Cô đưa phong thư cho Ân Hạ Hạ: "Giúp tớ một tay, nghĩ cách đưa phong thư này đến lớp Tịch Phi Phi, trước mặt bạn học cả lớp, càng nhiều người nhìn thấy, càng tốt."

"Vì sao càng nhiều người nhìn thấy càng tốt?"

"Nghe lời tớ là được, nhất định phải trước mặt mọi người đưa, không thì không tác dụng."

Tịch Bạch rất hiểu Tịch Phi Phi, nếu Trần Triết Dương âm thầm hẹn chị ta, chị ta hơn phân nửa sẽ không cảm thấy hứng thú. Nhưng nếu như là hình thức dùng thư tình lãng mạn, trước mặt cả lớp gửi tới, sẽ hoàn toàn thỏa mãn đam mê và hư vinh được mọi người chú ý tới, chị ta nhất định sẽ vui vẻ tiếp nhận phiếu này.

Ân Hạ Hạ khó hiểu: "Bạch Bạch, cậu đây là muốn làm gì, tại sao chấp tay nhường người tốt như Trần Triết Dương cho chị ta?"

"Trần Triết Dương, người tốt?" Tịch Bạch cười rộ lên: "Cậu ta sao có thể là người tốt."

Riêng cô hiểu được rõ ràng cậu ta là một tra nam (người đàn ông cặn bã).

"Không phải đâu." Ân Hạ Hạ khó có thể tin nói: "Bạch Bạch, ánh mắt cậu sao thế, Trần Triết Dương thật sự là nam sinh rất tốt, con trai của hiệu trưởng Trần, trong nhà có tiền, học tập tốt, người cũng cao, cũng đẹp trai, cậu không phải vốn rất thích cậu ấy sao?"

"Không thể trông mặt mà bắt hình dong, người xấu không nhất định thật sự xấu, người tốt cũng không nhất định. . . thật sự sẽ đối tốt với cậu."

Ân Hạ Hạ đột nhiên ranh mãnh nở nụ cười: "Lời này của cậu. . .cậu sẽ không cảm thấy Tạ Tùy hay khi dễ người lại tốt hơn so với Trần Triết Dương đó chứ?"

Tịch Bạch nao nao, không chút suy nghĩ, thốt ra --

"Trần Triết Dương không xứng được đặt chung một chỗ với Tạ Tùy."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Không Dơ Bản

EDITOR: JIN XUAN

Tùng Dụ Chu ôm trái bóng rổ đi vào cửa sau phòng học, quăng bóng rổ vào một góc rồi đến bên cạnh chỗ Tạ Tuyền đang nằm sấp ngủ say khò khò, lấy tay kéo kéo tóc mai của hắn.

Tương Trọng Ninh làm cái động tác cắt cổ, trợn mắt nói: "Cậu muốn chết hả."

Lúc Tạ Tuyền rời giường, tỉnh tình rất mạnh bạo, người bình thường chịu không nổi.

Tùng Dụ Chu cười giảo hoạt, ghé sát vào bên tai Tạ Tuyền, nhẹ giọng nói: "Tiểu Bạch muốn buổi chiều đi tới hội trường xem phim với cậu."

Hai giây sau, Tạ Tuyền đột nhiên máy móc chấn động, hấn ngẩng đầu, mắt nhập nhèm mờ lung mang theo một ít gợi cảm.

"Cái gì."

Tùng Dụ Chu cười nói: "Không có gì, tớ nói bữa thôi, cậu tiếp tục ngủ đi."

Tạ Tuyền đứng dậy, thong thả lười nhác bước chân tới bồn rửa tay ở ban công, xoay vòi nước rồi hắt từng làn nước vô mặt mình, sau đó còn xoa xoa lên tóc.

Tùng Dụ Chu đứng bên cửa sổ, nhìn Tạ Tuyền đang chăm sóc kiểu tóc, thấp thỏm nói: "Nếu bây giờ tớ nói cho hẳn biết, 'Tiểu Bạch' muốn cùng hẳn xem phim, có khả năng không phải là 'Tiểu Bạch' mà hẳn tưởng, hẳn có bẻ gãy chân tớ không?"

Tương Trọng Ninh khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, vỗ vỗ bả vai Tùng Dụ Chu: "Cậu lo mà cầu nguyện đi."

Cho nên, sau khi Tạ Tuyền "ti mi ăn mặc" xong, đúng giờ chờ ở dưới dãy phòng học đã hẹn trước

Không bao lâu, Phương Duyệt Bạch xuất hiện trong tầm mắt hẳn.

Cô ấy mặc một chiếc váy đáng yêu, tóc cột cao lên thành đuôi ngựa, rũ xuống vài sợi tóc hơi xoắn, hết sức xinh đẹp.

Cô nàng vẫy vẫy tay với Tạ Tuyền, sắc mặt càng thay đổi.

Hẳn ngẩng đầu, trên ban công tầng năm, Tùng Dụ Chu và Tương Trọng Ninh vội vàng rút đầu về, bỏ trốn mất dạng.

Trong tay Phương Duyệt Bạch cầm chặt hai tờ phiếu, thấp thỏm lại hưng phấn nói với Tạ Tuyền: "Tớ cứ nghĩ cậu sẽ không tới."

Giọng nói vừa mềm mại vừa dịu dàng, còn có chút run rẩy.

Tạ Tuyền đang muốn mở miệng, đúng lúc này thì Tịch Bạch bưng một chén khoai tây nghiền, cùng các bạn học từ tòa nhà bên cạnh đi tới.

Dưới ánh mặt trời, cô càng có vẻ trong sáng xinh đẹp, cho dù là đứng ở trong đám người, luôn luôn làm cho hẳn nhìn một cái liền trông thấy cô.

Tịch Bạch đang trò chuyện tán nhảm với các cô gái, nghiêng đầu nhìn thấy Tạ Tuyền ở cùng một chỗ với một nữ sinh xa lạ, tốc độ nói chuyện của cô rõ ràng chậm đi nửa nhịp.

Dừng lại một chút, cô tiếp tục nói chuyện, trên mặt treo nụ cười.

Ánh mắt Tạ Tuyền dừng ở trên người cô, liền không thể rút về.

Tịch Bạch từ bên người hấn đi qua, nhìn hấn một chút, không có quấy rầy hấn.

Tạ Tuyền đột nhiên có chút tức giận, hấn nhắc chân đi tới hội trường, Phương Duyệt Bạch sau lưng hấn, không hiểu hô một tiếng: "Này Tạ Tuyền."

Phương Duyệt Bạch này không chỉ lớn lên giống Tịch Bạch, tên giống, ngay cả giọng nói cũng rất giống.

Một tiếng "Tạ Tuyền" này cất lên làm cột sống hấn một trận giật mình.

Hấn có hơi nghiêng đầu, lớn tiếng nói: "Không phải xem phim?"

Phương Duyệt Bạch vui mừng quá đỗi, vội vàng đuổi theo: "Cậu đợi tớ."

Đứng trước phòng học, Tịch Bạch nhìn không được hướng mắt tới trên sân thể dục, bóng dáng chàng trai cao ngất, Phương Duyệt Bạch ở phía sau hấn, nhu thuận giống như một cô vợ nhỏ.

Tịch Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, xoay người trở về phòng học.

Tịch Bạch nhận ra Phương Duyệt Bạch, trên bảng vàng danh dự còn dán hình của cô ấy, nằm trong top 10, vô cùng ưu tú, ngày thường nhẹ nhàng ôn hòa.

Tạ Tuyền có lẽ sẽ thích cậu ấy.

Ân Hạ Hạ ở bên người Tịch Bạch nói liên miên căn nhắc: "Chậc chậc, vừa nãy còn nói ai không xứng so với ai, còn chưa quá nửa giờ đâu, ai đó

đã sánh bước bên em gái khác, ha, thay lòng đổi dạ quá nhanh tựa như lốc xoáy."

Tịch Bạch đẩy khuôn mặt cô ra, thầm nói: "Cậu mau đi xem phim đi, chuẩn bị bắt đầu rồi."

"Cậu không đi thật à."

"Không đi, tớ làm bài tập."

Hiện tại, cô không mù mà vô giúp vui, hi vọng kế hoạch sẽ không như nước chảy về biển đông.

Ân Hạ Hạ và cả đám đi tới hội trường, không bao lâu, gửi cho Tịch Bạch một cái tin nhắn: "Tạ Tùy và Phương Duyệt Bạch ngồi còn chưa được hai phút, thế mà, bây giờ chỉ còn Phương Duyệt Bạch một mình lau nước mắt!"

Tịch Bạch biết, Tạ Tùy cố chấp như thế, tính tình của hắn thật sự là xấu.

Nhưng dù vậy, Tịch Bạch vẫn không chán ghét, khi tất cả mọi người đối xử tốt với cô, chỉ có Tạ Tùy đối với cô không tốt, khi dễ cô.

Nhưng lúc toàn thế giới đều vứt bỏ cô, cũng chỉ có Tạ Tùy, mở hai tay gắt gao che chở cô vào lòng.

...

Quả nhiên đúng như Tịch Bạch dự đoán, Tịch Phi Phi nhận được phong thư tràn ngập lãng mạn có chứa phiếu xem điện ảnh này, trên mặt hiện lên nụ cười hài lòng.

Cho dù chị ta không quá hứng thú đi xem phim với Trần Triết Dương, nhưng nhìn thấy mọi người chú ý, hâm mộ mình, chị ta nhất định sẽ đáp

ứng.

Theo hiện trường "trực tiếp" bởi phóng viên Ân Hạ Hạ, hướng đi câu chuyện đúng y như Tịch Bạch nghĩ.

Tịch Phi Phi đi đến hội trường, dựa theo số ghế trên phiếu in ngồi xuống, Trần Triết Dương nhìn người đến là cô, tương đối kinh ngạc, thậm chí quay đầu nhìn vài lần, tìm kiếm bóng dáng của Tịch Bạch.

"Phi Phi, là em hả?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Phiếu này. . . là Tịch Bạch đưa cho em?"

Tịch Phi Phi lập tức nổi giận, đứng lên nói to với cậu: "Anh có ý gì?"

Trần Triết Dương nghĩ đến một mặt kiêu căng của Tịch Phi Phi ở trên bàn cơm, tưởng cô cầm đi phiếu của Tịch Bạch, cho nên sắc mặt lạnh xuống --

"Phiếu này là anh đưa cho Tịch Bạch, tại sao lại rơi vào tay em?"

Tịch Phi Phi nhìn các học sinh chung quanh đang tụm lại một chỗ, cảm giác mất hết mặt mũi, tức giận đến cả người phát run: "Trần Triết Dương, rõ ràng là chính anh đưa cho em, anh không phải là đàn ông ! Thích em cũng không dám thừa nhận!"

"Anh..."

Trần Triết Dương cũng là tên sĩ diện, trước mặt mọi người bị chọc thủng tâm tư, cậu xấu hổ và giận dữ, mặt đỏ bừng, hạ giọng chất vấn: "Tịch Phi Phi, em nói bậy bạ gì đó!"

"Em nói bậy? Chuyện anh thích em mọi người đều biết, Tịch Bạch cũng biết! Anh còn giả vờ cái gì."

"Tịch Phi Phi, em điên rồi!" Trần Triết Dương chết không thừa nhận, thẹn quá thành giận: "Anh chưa từng nói thích em, về sau cũng sẽ không thích em, phiếu này là anh cho Tịch Bạch, anh vĩnh viễn đều sẽ không thích cô gái cả vú lấp miệng em như vậy!"

(*)Cả vú lấp miệng em: Ý chỉ kẻ dùng thế mạnh, cậy tiền của lấn át kẻ yếu hơn về thế lực địa vị.

Trần Triết Dương nói xong lời này, nổi giận đùng đùng rời khỏi hội trường.

Tất cả học sinh ở đây khó tin nhìn Tịch Phi Phi, rất khó tưởng tượng, ngày thường nữ thần thánh thiện Tịch Phi Phi sẽ thất thố như thế, nhưng cẩn thận suy nghĩ, từ ngày cô đăng weibo chửi Tịch Bạch, kết quả hình tượng của chính mình sụp đổ, lên hot search tới nay, Tịch Phi Phi thật sự hoàn toàn biến thành một con người khác.

Hoặc có thể, mọi thứ ở quá khứ đều là nguy trang, bây giờ cô mới lộ ra bản chất thật đáng sợ này.

Tịch Phi Phi thấy có người lấy điện thoại di động ra chụp hình, cô rống lên một câu với người nọ: "Chụp cái gì mà chụp!"

Mà lớn tiếng chất vấn như vậy càng làm cho nhiều người móc điện thoại ra, chụp được trò hề của cô, bắt đầu đăng weibo .

Tịch Phi Phi chỉ có thể bụm mặt, khó thở hển hển chạy khỏi hội trường.

Trong đoạn video mơ hồ hỗn loạn, Tịch Bạch mắt lạnh nhìn hết tất cả.

Kiếp trước, những đau khổ cô từng chịu qua, cô sẽ khiến Tịch Phi Phi trải nghiệm một lần.

**

Tạ Tuyền chậm rãi đi bộ đến sân bóng rổ, Tùng Dụ Chu ném bóng, cười nói với Tạ Tuyền: "Tuyền ca, không phải cùng 'Tiểu Bạch' xem phim sao, thế nào, 'Tiểu Bạch' quảng cậu rồi à?"

Nhắc tới cái này là Tạ Tuyền một bụng tức, nhắc chân đạp mông Tùng Dụ Chu một cước, may mà người này nhanh như chớp, không thì xương cốt chỉ có mức "mất mạng".

"Tuyền ca, việc này cũng không thể trách tớ, ai bảo cậu ấy có cùng tên với Tiểu Bạch ban 1." Tùng Dụ Chu cợt nhả nói.

"Về sau không được nói tới hai chữ này." Tạ Tuyền ngồi xuống bên cạnh cái cột, trong mắt hiện lên một nét táo bạo.

"Tại sao."

"Tự hiểu."

Vừa này, Tạ Tuyền nhìn thái độ không chút để ý của Tịch Bạch, liền hiểu rõ, cô hình như thật sự không thích hẳn, cho dù hẳn có cùng cô gái nào khác đi xem phim, cô sẽ đều không để ý.

Bởi vì không thích, cho nên mới không để ý, hẳn làm bất cứ chuyện gì đi chăng nữa, đều không thể gợn lên nửa tắc sóng ở đáy lòng cô.

"Mẹ."

Tạ Tuyền nằm ở trên sân thể dục, hai tay mở ra, tùy ý để ánh mặt trời chói lòa chiếu trên mặt của hẳn, có chút nản lòng.

Mị lực của mình không đủ sao? Sẽ không đâu, hấn cho rằng ngoại hình mình vẫn có thể được 98 điểm, 2 điểm còn lại là khiêm tốn.

Bởi vì hấn nghèo sao? Cũng có khả năng, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không nghèo một đời, Tạ Tùy có đầy đủ tin tưởng với bản thân, hấn thậm chí đã quyết định, chỉ cần Tiểu Bạch nguyện ý bên cạnh hấn, hấn kiếm được 100 tuyệt đối sẽ cho cô 90, còn lại mười đồng tiền mua cho mình bao thuốc lá.

Tương Trọng Ninh xách một túi táo đi tới, nói với Tạ Tùy: "Người ái mộ của bạn gái tớ đưa cho cô ấy, cô ấy kêu tớ đem cho mọi người ăn."

Tùng Dụ Chu nhếch miệng cười, mở túi trong đó có mấy trái táo đỏ đóng gói kỹ càng: "Táo của tình địch cậu cũng ăn, còn có nghĩa khí hay không?"

Tương Trọng Ninh không hề áp lực tâm lý, nắm trái táo mặc kệ rửa hay chưa, cắn một ngụm, vừa nhai vừa nói: "Hiện tại đã biết mị lực của Trọng Ninh ca vô biên chưa?"

"Bạn gái của cậu mang danh hoa đã có chủ, vậy mà còn có người tặng đồ cho, không chừng là ở bên ngoài trêu hoa gheo nguyệt."

"Không thể, tên nào dám đào góc tường của tớ, chị dâu cậu cũng không có phản ứng đâu."

"Cậu còn kiêu ngạo, tới khi đầu một mảnh xanh biếc, đừng đến khóc kể lẽ với bọn anh."

(*)Đầu một mảnh xanh biếc= bị cắn sừng, phản bội.

"Ầy, miệng quạ đen."

Tạ Tùy tâm tình phiền muộn, lười nghe hai người cãi qua cãi lại, hần đứng dậy rời đi.

Nhưng mà đi được vài bước, người nào đó lại xoa xoa tay quay ngược trở về, khó chịu không lên tiếng, cầm lấy một trái táo lớn trong túi Tương Trọng Ninh.

Ban 1 là ban chăm chỉ nhất, là niềm kiêu ngạo của Đức Tân Cao Trung, mặc dù học sinh toàn trường đều đã nghỉ, trong phòng học ban 1 còn không ít người ở lại, đang vui đùa, múa bút thành văn làm bài tập.

Tịch Bạch cũng là một trong số đó.

Cô ngồi dựa vào hành lang bên cửa sổ, đang cúi đầu học công thức toán, trên bản nháp đầy phép tính toán, thoạt nhìn rất chuyên chú, lông mi thật dài cong cong, bím tóc nằm trên đầu vai, lỗ tai nhỏ thoáng chút phiếm hồng.

Tạ Tùy gõ gõ cửa sổ, cô gái giật mình ngẩng đầu, thấy là hần, đáy mắt hơi có vẻ kinh ngạc.

Hần như có lời muốn nói, vì thế Tịch Bạch đứng lên đẩy cửa sổ ra.

"Tạ Tùy."

Tiếng nói cô mang theo một cảm giác sương mù chưa tỉnh táo vào buổi sáng, giống như còn chưa thoát khỏi đề toán học phức tạp vừa nãy, đôi mắt có chút mờ mịt --

"Cậu có chuyện gì sao?"

Tạ Tùy lắc lắc trái táo đỏ được đóng gói đẹp đẽ trong tay: "Ăn không?"

Tịch Bạch chớp chớp mắt, nhìn thấy tờ giấy ghi chép trên cái túi trong suốt, viết là --

"Kính gửi thân ái của anh, Giáng Sinh vui vẻ, anh mãi mãi yêu em."

Tịch Bạch: ...

Không biết hẳn từ đâu lấy ra trái táo này.

"Không ăn, cảm ơn." Tịch Bạch ngồi xuống, chuẩn bị tiếp tục làm bài tập.

Tạ Tuyền biết cô sẽ nói như vậy, hẳn cũng lười nói lời vô nghĩa, lấy một cây dao nhíp trong túi ra, đứng ở bên cửa sổ, bắt đầu gọt táo.

Lưỡi dao bén nhọn, phát ra tiếng xoẹt xoẹt, vỏ táo mỏng manh một tầng một tầng rớt xuống dưới.

Tịch Bạch nhìn không được đưa mắt nhìn hẳn, phát hiện tay hẳn thật sự xinh đẹp, làn da mu bàn tay rất trắng, bởi vậy gân xanh nhạt dưới da càng lộ ra rõ rệt, theo động tác của hẳn, xương ngón tay đôi chút phập phồng.

Rất khó tưởng tượng, một đôi tay xinh đẹp này, từng trên đài quyền anh đánh bại vô số người khiêu chiến, dính đầy máu tươi.

"Ăn đi." Tạ Tuyền đưa táo đã gọt sạch sẽ vào trong cửa sổ.

Tịch Bạch không lấy.

Hẳn thấy Tịch Bạch kinh ngạc nhìn chăm chăm tay hẳn, dừng một chút, kiên nhẫn bổ sung một câu: "Tôi đã rửa tay, không dơ bẩn."

Rửa tay, không dơ bẩn.

Kiếp trước, mỗi lần hấn công tác trở về, thời điểm bóc hoa quả cho cô đều sẽ nói như vậy, hấn giống như luôn cảm thấy mình dơ bẩn, một tiếng trước khi lên giường đều phải tắm, mới dám ôm cô ngủ.

Loại này tự ti chấp niệm này gần như cảm rở ở trong cốt tủy hấn, cho dù Tịch Bạch vô số lần nói qua, không sao, em không cảm thấy anh dơ bẩn, cũng không chê anh.

Nhưng ở trong mắt Tạ Tùy, cô quá mức tốt đẹp, sợ chỉ cần mình chạm cô một cái, sẽ làm bẩn cô.

Tịch Bạch lắc đầu, đuổi tạp niệm trong đầu đi, cô không nên lại hồi tưởng quá khứ quá nhiều, bởi vì đối với thế giới bây giờ mà nói, những việc kia đều chưa từng xảy ra.

Nhìn ánh mắt Tạ Tùy chân thành tha thiết, Tịch Bạch nhận lấy quả táo trắng nõn trong tay hấn, nhẹ nhàng cắn xuống một ngụm, vị ngọt mát lành nhanh chóng chạm tới đầu lưỡi.

"Ngọt không?" Tạ Tùy chờ mong hỏi.

Tịch Bạch cắn táo, gật gật đầu, nâng con mắt long lanh nước lên nhìn hấn: "Tạ Tùy, táo cậu gọt đặc biệt ngọt."

Khóe miệng cô có lúm đồng tiền nhỏ, cười lên như rót vào lòng người một ly rượu ngọt chưng cất đã lâu.

Tại khoảnh khắc đó, Tạ Tùy cảm giác tâm mình bùng nổ sự ngọt ngào.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Kề Tai Nói Nhỏ

EDITOR: JIN XUAN

Mặc kệ táo ngọt hay không thì những lời này, là ngọt đến trong lòng Tạ Tùy.

Tạ Tùy tựa người vào cửa sổ, vô cùng hưởng thụ nhìn Tịch Bạch ăn táo.

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn, thanh nhã một ngụm nhỏ lại một ngụm nhỏ nhai thật quả. Nếu đổi là hăn thì chỉ cần hai ba ngụm đã có thể giải quyết xong cả quả.

Hăn suy tư, cảm thấy con gái vẫn luôn không giống với con trai, ăn cái gì cũng từ từ, đi đường cũng chậm rì, cũng vì chậm, cho nên mới tinh tế như vậy --

Cặp mắt quả hạnh, mũi thon thon, đôi môi hồng phấn nộn. . . Thật sự rất ngoan rất ngoan .

Tạ Tùy cứ yên lặng ngắm nhìn cô, nhìn đến mức làm cô có chút không tự nhiên.

"Cậu đừng đứng ở chỗ này nữa, mau trở về đi."

Tạ Tùy nghiêng đầu nhìn các bạn học trong lớp, bọn họ nhìn có vẻ như là đang đọc sách đang học tập, nhưng thật ra ánh mắt dù vô tình hay cố

ý vẫn bay tới bên cửa sổ, nhiều chuyện chú ý tới nhất cử nhất động của hai người.

Tạ Tuyền ghé sát vào tai cô, giảm thấp âm lượng nói: "Sao vậy, tôi ở chỗ này làm cậu mất mặt?"

Giọng nói của hắn vừa ôn nhu vừa dịu dàng, lại có chút khàn khàn.

Tịch Bạch nghiêng đầu bắt gặp được đôi mắt thâm thúy của hắn, đôi mắt đó như đang câu dẫn người, chứa ý cười, phong lưu lại đa tình.

Cô không dám nhìn vào mắt hắn nữa, nhỏ giọng nói: "Đừng mẫn cảm vậy mà, tôi không có nghĩ như thế."

Nhìn bộ dáng ủy khuất của cô nàng, tâm Tạ Tuyền đã muốn tan chảy, khóe môi hắn có ý cười: "Được, tôi không nói những lời này nữa."

Chỉ cần cậu không thích, tôi đều sửa.

Quả táo rất lớn, Tịch Bạch ăn không hết được, miễn cưỡng nuốt xuống một ngụm cuối cùng, còn dư non nửa quả, Tạ Tuyền xòe tay ra: "Giúp cậu ném."

Tịch Bạch đưa táo cho hắn, hắn cầm lấy rồi bất ngờ đưa vào miệng cắn một ngụm to.

Trong trẻo nhiều nước, ngọt ơ là ngọt.

Tịch Bạch thấy hắn không hề cố kỵ ăn quả táo cô từng cắn qua, mặt đỏ lên: "Này! Cậu làm gì vậy!"

"Lãng phí."

Tạ Tuyền cong cong miệng, bước tới thùng rác đặt ở cuối hành lang.

Khi hẵn lần nữa đi bộ trở lại, thấy được Trần Triết Dương đang nổi giận đùng đùng đi tới.

Trần Triết Dương hiển nhiên là không còn kiểm soát được cảm xúc, sắc mặt vô cùng không tốt, đi đến bên cửa sổ chất vấn Tịch Bạch: "Bạch Bạch, vé xem phim là sao thế này, tại sao người đến lại là Tịch Phi Phi? Có phải cô ấy đoạt phiếu của em không?"

Tịch Bạch sợ ảnh hưởng tới các bạn học, vì thế ra khỏi phòng, nói với Trần Triết Dương rõ ràng: "Là em cho chị ấy."

"Không phải em đã đồng ý với anh sẽ tới sao, vì sao lại lật lọng!"

Trần Triết Dương có chút chịu không nổi với thái độ của Tịch Bạch đối với mình, trong quá khứ rõ ràng là một cô bé thật dịu ngoan nghe lời, vì sao giờ biến thành cái dạng này.

"Trần Triết Dương, em chưa từng đáp ứng anh cái gì cả." Tịch Bạch hạ giọng nói: "Em biết anh thích Tịch Phi Phi, cho nên đưa phiếu cho chị ấy, thành toàn hai người, cũng hi vọng về sau anh đừng tới đây đưa cùng em."

Trần Triết Dương cuống quýt giải thích: "Bạch Bạch, em hiểu lầm, anh chưa từng nói qua là anh thích chị em, kỳ thật lần này trở về, anh cảm giác mình giống như đối với em. . ."

Lời cậu còn chưa dứt, cả người đều bị lật ngược ra sau.

Quay đầu, nhìn đến sắc mặt lạnh lùng của Tạ Tùy.

Tạ Tùy giữ chắc bờ vai của cậu, xoay người đặt cậu bên cạnh ban công lầu ba, ánh mắt giận dữ: "Tôi đã nói, cậu phải cách xa cô ấy, cho rằng lão tử đùa giỡn với cậu?"

Nửa người Trần Triết Dương sắp rớt ra khỏi ban công, cậu gắt gao cầm tay Tạ Tuyền, kinh sợ, lạnh run, sợ hãi ra tay ác độc, đẩy cậu xuống.

Tịch Bạch cũng sợ hãi, rung giọng nói: "Tạ Tuyền, như vậy quá nguy hiểm!"

Mặt Tạ Tuyền không thay đổi, nhìn chăm chăm Trần Triết Dương, trong con ngươi lộ ra mũi nhọn buốt thấu xương có thể làm cho cậu ta nửa đêm tỉnh mộng run run một đời.

Tịch Bạch nắm lấy tay hắn, khẩn cầu: "Buông ra, được không?"

Tạ Tuyền cảm nhận được sự sợ hãi của cô, hắn không muốn dọa đến cô, vì thế miễn cưỡng kéo Trần Triết Dương lại.

Trần Triết Dương đang định thả lỏng, Tạ Tuyền lại nắm chặt cổ áo cậu, rất có uy hiếp vỗ nhẹ nhẹ gương mặt cậu, gằn giọng nói từng từ: "Cậu cẩn thận một chút."

Hắn nói xong liền buông Trần Triết Dương ra, rời đi.

Trần Triết Dương đứng tại chỗ một hồi lâu, hai má trắng bệch mới dần dần khôi phục huyết sắc, quay đầu phẫn nộ nói: "Đồ điên gì đây, Tiểu Bạch, tại sao em dây dưa cùng một chỗ với loại rác rưởi này."

Tịch Bạch vốn cảm thấy cậu bị khi dễ cũng rất đáng thương, nhưng mà nghe cậu nói như vậy, bỗng nhiên quay đầu, thốt lên --

"Cậu ấy không phải rác rưởi."

Cô không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Trần Triết Dương, toàn thân tức giận xoay người trở về phòng học, đóng chặt cửa sổ lại.

**

Lễ Giáng Sinh năm nay, tuyết lại rơi, hoa tuyết nhỏ nhỏ, bay lá tả giống như lông ngỗng, vô cùng dày đặc, làm ướt sũng ngã tư đường bên cạnh, nhưng chỉ trong chốc lát là mất đi.

Ở Giang Thành vốn tuyết rơi không nhiều, tan học, học sinh toàn trường đều hưng phấn, đeo balo gào thét vọt vào trong màn tuyết lớn.

Ân Hạ Hạ lôi Tịch Bạch và mấy cô gái chạy ra cổng trường, đi đến vườn hoa, tuyết chỗ này có thể chồng chất lên cao, trên bụi cây hiện lên một tầng tuyết mỏng manh.

Xung quanh có rất nhiều người lấy điện thoại ra, hướng lên bầu trời chụp ảnh.

Xa xa, xe đạp của Tạ Tùy ngừng lại, nhìn thiếu nữ trong vườn hoa.

Ngọn tóc cô đọng vài miếng hoa tuyết thuần trắng hình thoi, cô cời bao tay lông xù ra, dùng lòng bàn tay đỡ lấy tuyết, đáy mắt tràn đầy kinh hi.

"Nếu có thể đáp người tuyết thì thật tuyệt." Tịch Bạch cảm khái nói: "Lần cuối cùng đáp người tuyết, đã là . . ."

Cô suy nghĩ rất lâu, giật mình nhớ tới, đã là kiếp trước rồi. Đêm đó, cô và Tạ Tùy cùng nhau dựng lên một đống tuyết không ra hình thù gì rồi dùng nhánh cây làm tay cho nó.

Dưới bầu trời đầy tuyết rơi, hai tay Tịch Bạch tạo thành chữ thập hứa nguyện, hi vọng cuộc sống về sau bình an trôi chảy, ngọt ngào đẹp đẽ.

Ba ngày sau, cô ngoài ý muốn mất mạng.

Người tuyết còn chưa có tan đi...

...

Trong lúc Tịch Bạch trầm tư, Ân Hạ Hạ dùng bàn tay dính đầy tuyết sờ soạng mặt cô: "Nghĩ gì mà say mê đến vậy."

Tịch Bạch hạ thấp người, nâng lên một đồng tuyết: "Tớ suy nghĩ, có thể đắp người tuyết không?"

Ân Hạ Hạ nói: "Khăng định không đứng dậy nổi, tuyết này không đủ lớn."

"Nếu cả đêm hôm nay rơi tuyết, ngày mai nhất định có thể."

"Ai biết được, nói không chừng chút nữa tuyết sẽ ngừng."

Tịch Bạch tươi sáng cười: "Nếu ngày mai còn tuyết rơi, tớ muốn đắp người tuyết thật lớn."

Bên cạnh có người thấp giọng khẽ lẩm bẩm nói: "Ngây thơ."

Tịch Bạch quay đầu, chỉ nhìn thấy xe của Tạ Tùy vụt một phát bay ra ngoài.

Bóng dáng cao ngất của hãn biển mất trong trời tuyết mờ mịt.

Tịch Bạch bĩu bĩu môi, lòng nói chính hãn mới là một tên con nít, giả bộ lạnh lùng cái gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tịch Bạch rời giường nhìn bên ngoài cửa sổ đã trắng xóa một mảnh, trên ngã tư đường, tuyết bị gạt qua hai bên đường, chồng chất lên nhau.

Xem ra tuyết thật sự rơi cả một đêm!

Tịch Bạch đẩy cửa sổ, gió lạnh ùa vào thổi tan ấm áp trong phòng, cô lấy lại tinh thần, sửa soạn xong liền ra khỏi cửa.

Trước tòa nhà dạy học, có không ít học sinh tụ tập, lú lú nghì lượn, mỗi một tầng lầu cũng có rất nhiều người đang đứng, tò mò thăm dò bên dưới, còn lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Tịch Bạch đã đỗ xe đạp xong, lúc trở về, chen vào trong đám người, phát hiện trong bồn hoa nhỏ trước tòa nhà, lại có một người tuyết đáng yêu, cao xấp xỉ nửa mét.

Người tuyết làm theo hình dạng con cún lớn, cái đầu bẹp ở trên vóc người tròn vo, hai con mắt đen tuyền dùng hai hòn đá thay thế, miệng là một nhánh cây nhỏ thẳng tắp, trên gáy còn đắp một tấm khăn quàng cổ màu đen.

"Ai làm vậy, lại ở trong này nặn người tuyết?"

"Bất kể là ai, đúng là nhân tài!"

"Ha ha ha, người tuyết lớn như vậy, không biết làm hết bao lâu, chắc lúc trời còn chưa sáng đã đến trường học."

...

Lúc Tịch Bạch ngẩn ngơ nhìn người tuyết, Ân Hạ Hạ đi đến bên cạnh, vỗ nhẹ bờ vai cô: "Ha ha, ngày hôm qua cậu nói muốn đắp người tuyết, hôm nay liền có người tuyết ở chỗ này chờ cậu."

Tịch Bạch thản nhiên nói: "Người tuyết ai cũng có thể làm được, chớ tự mình đa tình."

"Đúng thế, cậu xem người tuyết này, đắp quá xấu nha, đây là cái gì vậy."

Tịch Bạch đi lên cầu thang, cuối cùng lại quay đầu ngăm nhìn người tuyết màu trắng không rõ con gì kia, nói: "Giống con chó."

Có vài phần rất giống với mặt dây chuyền con chó lớn gắn trên móc khóa mà Tịch Bạch đưa cho Tạ Tuyền.

Tiếng chuông vào tiết reo lên, Tùng Dụ Chu đi vào phòng học, phủi phủi tuyết trên chiếc khăn quàng cổ màu đen, quần lên trên cổ Tạ Tuyền, cái lạnh làm cho hăn giật mình một cái --

"Muốn chết?"

"Tốt bụng giúp cậu nhặt khăn quàng cổ về, còn không mau biết ơn."

Tạ Tuyền thản nhiên nói: "Không phải của tôi."

Tùng Dụ Chu cười hì hì nói: "Cái khăn quàng cổ này rõ ràng là của cậu, tớ sao có thể nhận lầm?"

Tạ Tuyền lấy cái khăn quàng đã đông cứng xuống, vỗ vỗ đầu Tùng Dụ Chu: "Mẹ nó, cậu xen vào việc của người khác."

**

Buổi chiều, chủ nhiệm lớp gọi Tịch Bạch vào văn phòng, vừa vặn giám thị cũng có mặt, trên bàn trà khói lượn lờ, dường như chờ đã lâu.

Tịch Bạch không hiểu nhìn chủ nhiệm lớp: "Thầy Lương, tìm em có việc sao ạ?"

Chủ nhiệm lớp thầy Lương nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: "Kỳ thật, là giám thị Tần tìm em, thầy ấy có chuyện muốn nói với em."

Giám thị Tần đi đến máy nước, rót một ly nước ấm đưa cho Tịch Bạch.

"Cám ơn thầy Tần."

Giám thị Tần và thầy Lương trao đổi một chút ánh mắt, sau đó nói: "Là như vậy, Tịch Bạch, lần trước tham gia tranh tài, em cùng bạn học Tịch Phi Phi đoạt được giải nhất, trường học chuẩn bị muốn phát thưởng tiền cho em, 5000 tệ."

Tịch Bạch kinh hỉ nói: "Cảm ơn thầy."

Lời nói kế tiếp, có lẽ khó mở miệng, giám thị Tần nháy mắt về phía chủ nhiệm lớp Lương.

Nhưng mà lão Lương mắt nhìn mũi mũi xem tâm, đứng ở bên cạnh bàn không nói một lời.

Tịch Bạch thấy bộ dáng muốn nói rồi lại thôi của ông, liền hỏi: "Thầy Tần còn muốn nói gì nữa ạ?"

"A, là như vậy. . ."

Giám thị Tần trong lòng thầm mắng lão Lương vài câu, dừng một chút, rốt cục vẫn phải nói thẳng bầm báo: "Mặc dù là em và Tịch Phi Phi hợp tác biểu diễn tiết mục, nhưng Bộ Giáo Dục đối với hạng mục cộng điểm đại học rất nghiêm khắc, cho nên thành tích lần này . . . chỉ có thể cộng điểm cho một người."

Tịch Bạch đã hiểu giám thị Tần tìm cô đến nói chuyện gì, ý là muốn dùng 5000 tệ cái gọi là "tiền thưởng" này để mua cộng điểm thi đại học của cô.

Cô buông chén nước, sắc mặt chìm xuống: "Thầy Tần, nếu thầy đã xem qua trận biểu diễn này, thì nên biết, lấy được hạng nhất rốt cuộc là nhờ vào vũ đạo của Tịch Phi Phi hay là đàn violoncello của em."

"Cái này. . ." Giám thị Tần chột dạ nói: "Tịch Bạch, tuy rằng đúng là nhờ đàn violoncello, nhưng em cũng không thể kiêu ngạo như vậy, hai

người phối hợp biểu diễn, tất cả mọi người đều có công lao, không phải sao?"

Tịch Bạch dựa vào lời ông nói: "Thầy nói đúng, nếu hai người đều có công lao, vì sao chỉ cho Tịch Phi Phi thêm điểm? Hơn nữa chị ấy còn đã đáp ứng em, cộng điểm là của em."

"Các em ước định bằng miệng, không tính. Tịch Phi Phi là chị của em, em cũng biết, em ấy bị bệnh, mấy năm nay vẫn đang kiên trì đấu tranh, sao em có thể không biết xấu hổ mà tranh giành cộng điểm với em ấy?"

"Bởi vì chị ấy có bệnh, em nên nhường cho chị ấy sao?"

"Đương nhiên."

Tịch Bạch nhìn giám thị làm ra vẻ chuyện hiển nhiên, đột nhiên cái gì cũng không muốn nói .

Ông là cùng một dạng với những người kia, cảm thấy Tịch Phi Phi đáng thương, bởi vì đáng thương, chị ta liền có thể danh chính ngôn thuận cướp đoạt thứ thuộc về người khác.

"Thầy Lương, thầy nghĩ như thế nào?"

Tịch Bạch gửi hy vọng vào chủ nhiệm lớp của mình, lão Lương lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Thầy đương nhiên hi vọng em có thể thi đậu đại học, nhưng mà Tịch Bạch, thầy tin tưởng năng lực của em, không cần cộng thêm cái điểm đó, em cũng khẳng định có thể thi đậu trường đại học trọng điểm."

"Thầy Lương!"

Giám thị Tần ngắt lời: "Được rồi, Tịch Bạch, em không nên nói nữa, chuyện này đã quyết định."

"Thầy Lương, cũng bởi vì chị ấy sinh bệnh, cho nên trường học có thể phóng túng tất cả hành vi của chị ấy sao? Sự kiện An Khả Nhu bị người truy tìm trước đó, còn có vụ em mất đàn violoncello, bao gồm cả việc cộng điểm lần này, đều là như vậy. . ."

Tịch Bạch cũng là bị buộc nóng nảy, miệng không dẫn đo, trầm giọng chất vấn: "Trường học còn muốn bao che chị ấy tới khi nào?"

Giám thị Tần biến sắc: "Thầy không hiểu em đang nói cái gì, trường học công bằng với mỗi một học sinh!"

"Thật sự công bằng sao."

Tịch Bạch tức giận nói: "Các thầy làm như vậy, sẽ chỉ làm cho Tịch Phi Phi lún càng sâu, các thầy là kẻ cầm đầu đẩy chị ấy vào tình cảnh vạn kiếp bất phục."

(*)万劫不复 - Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

"Em nói bậy bạ gì đó! Không biết lớn nhỏ, ngay cả tôn ti trật tự tôn trọng thầy cô cũng không biết, ra ngoài!"

Tịch Bạch bị không khí nặng nề trong văn phòng làm nghẹn đến mức không thở nổi, cô phần nộ tông cửa xông ra.

Cô đầu nặng chân nhẹ đi vài bước, chủ nhiệm lớp cũng đuổi theo, muốn an ủi cô.

"Tịch Bạch, hai ngày nay trường học họp nghiên cứu chuyện này, nội tâm thầy đương nhiên không nguyện ý, bởi vì thầy biết, chiến thắng kia là em mang về."

Tịch Bạch trong lòng rất khó chịu: "Thầy Lương, thầy không cần nói nữa."

Làm chủ nhiệm lớp của Tịch Bạch, thầy Lương không có quyền nghi ngờ đối với quyết định của lãnh đạo trường học.

"Văn kiện trình báo đã đệ đến Bộ Giáo Dục, hai ngày nữa sẽ có một tiết mục thăm hỏi Tịch Phi Phi, đến lúc đó Bộ Giáo Dục sẽ phái lãnh đạo xuống khảo sát, chủ yếu. . . Tịch Phi Phi là người phát ngôn của trường học chúng ta, lời nói của em ấy càng có ảnh hưởng lớn tới xã hội, có thể giúp trường tuyên truyền."

Tất cả những lời chủ nhiệm lớp nói, Tịch Bạch đều hiểu.

Thân phận bệnh nhân máu trắng của Tịch Phi Phi là giấy thông hành giúp chị ta thuận lợi chiến thắng suốt cả cuộc đời.

Mà trường học cũng đang lợi dụng tờ giấy thông hành này để mưu cầu lợi nhuận.

Chủ nhiệm lớp nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tịch Bạch, bắt đầu dĩ thử dài: "Tịch Bạch, chuyện này thầy cũng không biết nên nói như thế nào. . . Bây giờ em còn nhỏ, không hiểu, trên đời có rất nhiều chuyện không có cách nào thay đổi, chúng ta chỉ có thể thỏa hiệp."

Tay Tịch Bạch giấu trong túi, siết thật chặt, móng tay đâm sâu vào trong da thịt.

Cả người nhịn không được từng đợt run rẩy, phía sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh. . .

Cho nên, trở lại một lần, có một số việc thật sự. . . vĩnh viễn cũng không có cách nào để thay đổi sao, cô học so với quá khứ càng thông minh,

cũng càng cố gắng, nhưng chẳng lẽ cô vẫn như trước không có cách nào thay đổi vận mệnh của mình?

Cả đời của cô đều phải sống dưới bóng ma Tịch Phi Phi?

Không, cô không cam lòng, cũng không muốn thỏa hiệp!

Tịch Bạch giận dữ rời đi, đi qua sân thể dục, quả bóng rổ màu đỏ thẫm chậm rãi ung dung lăn đến bên chân cô.

Cô nghe được một tiếng huýt sáo trong trẻo liên ngãng đầu, chỉ thấy mấy nam sinh vẫy vẫy tay với cô, Tạ Tùy đứng ở trong bọn họ, dựa vào cột bóng rổ.

Dưới ánh mặt trời, hắn có hơi nâng cằm lên.

Hắn mặc bộ quần áo bóng rổ màu đen ngắn tay, nhướn mày lưỡi cười, nét lạnh lùng bên hàng mi cắt đứt bị ý cười ôn nhu hòa tan, lộ ra vài phần phong lưu.

"Tiểu Bạch, đá đến đây."

Tâm tình Tịch Bạch cực kỳ không ổn, không muốn giúp đỡ bọn họ, mặt trầm xuống đi về dãy phòng học.

Thấy cô lạnh lùng rời đi, Tùng Dụ Chu đồng tình nhìn Tạ Tùy: "Táo cũng đã tặng, người tuyết cũng đã đắp, xem ra đều là không tốt."

Tâm tình vốn không tệ lắm của Tạ Tùy lập tức tan thành mây khói.

Tương Trọng Ninh ném bóng rổ cho hắn, cũng bị hắn giơ tay ngăn lại. Hắn nhặt áo khoác của mình lên, không nói một lời đi qua dãy phòng kia.

Thời gian lên lớp, hành lang không có người, Tịch Bạch nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ, Tạ Tùy đuổi theo --

"Đứng lại."

Tịch Bạch cố tình không dừng, thậm chí còn không quay đầu nhìn hẳn.

Hắn sai hai ba bước dài, kéo cổ tay thon dài của cô lại, trầm giọng nói: "Có biết lúc này cậu làm tôi thật mất mặt không."

Nam sinh đều có sĩ diện, trước mặt nhiều người như vậy mà Tịch Bạch trực tiếp không thèm nhìn Tạ Tuyền, có vẻ thanh cao lại kiêu ngạo, cũng thật không lễ phép.

Nhưng mà cô ốc còn không mang nổi mình ốc, nhiều chuyện phiền lòng cứ ập tới nhanh như vậy, không còn tâm tư chống đỡ hẳn.

"Tạ Tuyền, cậu buông tay ra trước đi."

Tịch Bạch dùng lực kéo kéo tay, nhưng mà hắn nắm chặt rất dùng sức, căn bản tránh thoát không được, cô lo lắng kêu: "Tạ Tuyền. . ."

Tạ Tuyền nhìn hàng lông mi dưới và ánh mắt nâu lãnh đạm kia của cô, cảm giác trong lòng tựa như bị móng vuốt mèo cào một đường, rịn ra máu.

"Táo rất ngọt đúng không." Tạ Tuyền đặt cô sát tường, giọng nói kiềm nén: "Người tuyết cậu cũng rất thích, còn nở nụ cười với nó, vì sao không thử thích tôi một lần, cười cười với tôi?"

Tịch Bạch mày nhăn thành gò núi nhỏ: "Tạ Tuyền, hiện tại tôi cười không nổi, tôi bề bộn nhiều việc, trong khoảng thời gian ngắn không suy xét bất cứ chuyện tình cảm nào, nếu cậu không như vậy, chúng ta có thể làm bạn."

Tạ Tuyền cười lạnh: "Cậu là học sinh cấp ba, trừ học tập, cậu còn có thể bận rộn chuyện gì."

"Tôi nói cậu cũng không hiểu."

"Cậu có thể thử xem."

Tịch Bạch bị hấn làm cho bối rối, cô giương mắt nhìn hấn.

Cửa sổ ở mái nhà lóe ra một sợi ánh sáng chiếu vào gương mặt hấn, mày rậm đen, trong con người mỏng tràn đầy hoang mang.

Tịch Bạch cắn cắn môi, có chút tức giận nói: "Sẽ có một ngày tôi chết, Tạ Tùy."

Âm thanh cô rất thấp rất trầm, lại làm cho đầu quả tim Tạ Tùy run rẩy.

"Tạ Tùy, tôi không muốn chết, tôi muốn sống thật tốt, tự do tự tại sống, đây chính là việc mà tôi hiện tại đang làm. . ."

Lời cô còn chưa dứt, Tạ Tùy đột nhiên đến gần, chặt chẽ cắn tai trái của cô.

Một cái giật mình lan từ xương cột sống Tịch Bạch đến đại não, cô bất ngờ không kịp tránh, đang mở to hai mắt nhìn, đầu lưỡi mềm mại của nam sinh liếm láp vành tai của cô, gặm nuốt, cắn xé, có chút đau.

Cô đẩy ngực của hấn, lại bị hấn khống chế cổ tay, đặt trên đỉnh đầu.

"Tạ, Tạ Tùy. . ." Cô vừa thẹn vừa vội, sắc mặt đỏ bừng: "Cậu buông ra. . ."

Hơi thở nóng của Tạ Tùy trêu chọc vành tai cô, tiếng nói lại lạnh như băng : "Vĩnh viễn, không được nói cái chữ này với tôi."

Cô có thể nhận ra giờ phút này cảm xúc của hấn đã nổ tung, hấn dùng phương thức thô bạo lại ôn nhu như vậy để trừng phạt cô nói ra cái chữ "Chết" này.

"Ai dám tổn thương cậu, tôi làm cho họ xuống Địa ngục."

Tạ Tuyền dùng lực nắm chặt cổ tay nhỏ gầy của cô.

Mắt Tịch Bạch đột nhiên đỏ, tất cả ủy khuất trong nháy mắt này không còn nhìn được, chốc lát bùng nổ.

Tạ Tuyền thấy bả vai cô run rẩy, hẩn thong thả buông lỏng cô ra.

Tịch Bạch cầm tay áo dùng sức xoa xoa khóe mắt đỏ ửng, chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm chân, vùi mặt vào đầu gối.

"Tạ Tuyền, cậu vẫn như vậy. . ." Giọng cô đứt quãng, khóc nức nở.

Nhìn đến bộ dáng cô khóc, Tạ Tuyền cảm giác ngũ tạng lục phủ của mình đều bị siết chặt, giống như khí lực toàn thân đều không có chỗ phát, ngăn ở trong người khó chịu đến cực điểm.

Nhẹ không được, nặng cũng không được. . . Hẩn thật sự không biết nên dỗ cô bé này làm sao bây giờ.

"Đừng khóc."

"Không khóc nữa có được không?"

"Tôi năn nỉ cậu mà."

Tạ Tuyền chưa từng an ủi qua cô gái nào, càng chưa lần nào thỉnh cầu người khác, nhưng hiện tại, hẳn còn muốn quỳ xuống van cô.

Hẩn dùng lòng bàn tay lau lau nước mắt cô, kết quả lại thô lỗ lệ cứng rần lau khuôn mặt cô đến hồng hồng .

"Đau. . ."

Tịch Bạch quay mặt qua, né tránh bàn tay hẳn.

Tạ Tuyền ướt sũng đầy nước mắt, qua loa chùi trên quần áo mình, lại đổi mu bàn tay nhẵn nhụi lau nước mắt cho cô.

Thật ra Tịch Bạch không phải bởi vì hấn mới khóc, cô chỉ là quá ủy khuất, Tạ Tuyền thỉnh thoảng xuất hiện trên chóc cùng những lời nói này của hấn, làm tất cả cảm xúc suy nghĩ của cô đặt chung một chỗ, rốt cuộc không nhin được.

Tạ Tuyền nghiêng đầu nhìn vành tai bên trái của cô, hồng một cách vô lý, còn in dấu răng nhàn nhạt, đều là nhờ vào hành vi "cầm thú" lúc nãy của hấn....

Hấn đau lòng sờ sờ vành tai cô.

Tịch Bạch miễn cảm run rẩy, theo bản năng né tránh hấn.

"Tiểu Bạch, cậu có thể đánh tôi."

Tạ Tuyền nắm tay cô lên, nói năng lộn xộn: "Tôi tuyệt đối không đánh lại."

Bé trai suy nghĩ luôn luôn đặc biệt trực tiếp, cũng rất đơn giản, giống như trong thế giới của bọn họ, năm đám có thể giải quyết tất cả mọi chuyện.

"Khốn kiếp."

Tịch Bạch đứng lên, đập vai hấn một chút.

Cú đấm đó thật ra rất mềm mại, dừng ở trên người hấn không khác gì vỗ nhẹ một chút, dường như, là thể hiện rằng cô tha thứ cho hấn.

Tịch Bạch nghĩ đến buổi tối ngày kia ở bên trong hẻm, hấn đã say thành như vậy, mà lúc hôn cô vẫn còn biết lấy tay cách ra...

Tạ Tùy là tên lưu manh chứa tám cái trứng thối, vừa hung bạo vừa liều mạng.

Nhưng hẳn nguyện ý vì cô khống chế hành vi xúc động của mình, cho nên Tịch Bạch cũng sẽ bao dung hẳn ngẫu nhiên xấu tính.

"Tạ Tùy, chúng ta tạm thời thử làm bạn tốt, được không?"

"Ừm ừm, như thế nào cũng được." Tâm Tạ Tùy bị nước mắt cô làm đau khổ, tự nhiên cô nói cái gì liền chịu cái đó.

Tịch Bạch đứng dậy muốn rời đi , Tạ Tùy bỗng nhiên giữ chặt vạt áo của cô: "Bạn tốt nhất."

"Cái gì?"

Cặp mắt xinh đẹp của Tạ Tùy yên lặng nhìn cô, lặp lại: "Lão tử từ trước đến nay không kết giao bạn bè với nữ sinh, có thể cho cậu ngoại lệ, nhưng tôi muốn làm người bạn tốt nhất của cậu."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hút Thuốc

EDITOR: JIN XUAN

Tịch Bạch về đến nhà, cảm thấy không khí đêm nay có chút kỳ quái.

Dì giúp việc đã bưng thức ăn lên bàn nhưng cha mẹ và Tịch Phi Phi vẫn còn ngồi trên sô pha, dường như cố ý chờ Tịch Bạch.

Trước kia, bọn họ ăn cơm chưa bao giờ chờ Tịch Bạch, chỉ cần Tịch Phi Phi tan học về nhà, trong nhà liền có thể ăn cơm .

Dựa theo cách nói của Đào Gia Chi thì là thân thể Phi Phi không tốt, phải đúng giờ ăn cơm, Tịch Bạch cũng phải hiểu, phải chịu trách nhiệm.

Tối hôm nay, cả nhà ngồi trên sô pha chờ Tịch Bạch, hiển nhiên, cũng không phải vì chờ cô ăn cơm chiều.

Tịch Bạch suy đoán, hơn phân nửa là bởi vì vụ việc cộng điểm đại học.

Giám thị nói rất rõ ràng, việc cộng điểm đã được quyết định, Tịch Phi Phi và cha mẹ khẳng định đã sớm biết.

Tịch Bạch nhìn tư thế mọi người bày trận địa sẵn sàng đón quân địch này, chắc là cho rằng cô phát điên sẽ về nhà cãi lộn, vậy nên mới sớm có phòng bị chờ cô.

Tịch Bạch cũng không muốn tranh cãi âm ỉ, bởi vì cha mẹ xưa nay bất công, luôn thiên vị Tịch Phi Phi, tranh cãi âm ỉ và nước mắt không có bất kì

ý nghĩa nào.

Cô không có lưu luyến ở phòng khách, sau khi vào nhà lập tức tới bàn, ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm.

Người một nhà trong phòng khách hai mặt nhìn nhau, không rõ Tịch Bạch muốn làm gì trong hồ lô.

Tịch Phi Phi thiếu kiên nhẫn, đi đến trước bàn ăn, nói với Tịch Bạch: "Chị biết trong lòng em khó chịu, có cái gì không hài lòng, em nói thẳng đi."

Tịch Bạch còn không nhìn chị ta, nói: "Em có chút đói bụng, cha mẹ, hai người không lại đây ăn cơm?"

Tịch Minh Chí và Đào Gia Chi xô xô đẩy đẩy, ngồi xuống, thấp thỏm nhìn Tịch Bạch: "Bạch Bạch, chắc hẳn việc cộng điểm thi đại học, thầy đã nói với con rồi."

"Rồi." Tịch Bạch thấp giọng nói: "Chị là bệnh nhân, con phải nhường cho chị."

Cha mẹ vốn đã chuẩn bị trọn vẹn lý do thoái thác, định nếu Tịch Bạch kịch liệt phản kháng, bọn họ liền mặt nặng mày nhẹ, bức bách Tịch Bạch đi vào khuôn khổ.

Bộ dạng không sao này của Tịch Bạch, làm cho bọn họ cảm giác rất không đúng.

Đào Gia Chi nhanh chóng bới cơm cho Tịch Bạch, ôn nhu nói: "Bạch Bạch không phải đói bụng sao, nhanh, ăn nhiều một chút."

Tịch Minh Chí cũng ngồi xuống, mặt đầy vui mừng: "Xem ra Bạch Bạch thật sự trưởng thành, hiểu chuyện như vậy."

Tịch Phi Phi thấy cha mẹ đều bị Tịch Bạch "thu mua", trong lòng có chút mất hứng, vừa nãy rõ ràng nói hay lắm, chờ Tịch Bạch trở về, cùng nhau "đối phó" nó, khẳng định làm nó cam tâm tình nguyện tiếp thu sự thật này, không nghĩ đến cha mẹ lại gục nhanh như vậy.

Tịch Phi Phi phòng bị nhìn Tịch Bạch: "Đến cùng là em có âm mưu gì?"

Tịch Bạch cầm đôi đũa đâm đâm cơm trắng trong bát, thản nhiên nói: "Em có thể có âm mưu gì."

"Bằng sự hiểu biết của chị đối với em, em tuyệt đối sẽ không dễ dàng đi vào khuôn khổ, em khẳng định đang âm thầm tính kế."

"Em không có." Tịch Bạch bình tĩnh nói: "Chị, từ nhỏ đến lớn, chẳng lẽ không phải em vẫn luôn nhường chị sao, hôm nay cũng giống vậy, cộng điểm thi đại học, em nhường cho chị, chị còn bất mãn cái gì."

"Cái gì gọi là em nhường chị! Chị có thể có được mọi thứ, đều là chị nên có được!"

Tịch Bạch cười lạnh một tiếng, không định gây lộn với chị ta, cô quá biết rõ kịch bản của Tịch Phi Phi, chị ta chính là muốn bức Tịch Bạch cãi nhau cùng mình, sau đó sẽ khóc, chị ta vừa khóc, cha mẹ liền sẽ cảm thấy Tịch Bạch khi dễ chị ta.

Đứa con khỏe mạnh khi dễ đứa con sinh bệnh! Vì thế đều thành lỗi của Tịch Bạch.

Kịch bản như thế, Tịch Phi Phi dùng từ nhỏ đến lớn, mà lần nào cũng hiệu quả.

Tịch Bạch trong quá khứ quá ngốc nên để cho Tịch Phi Phi leo lên đầu mình không ít. Hiện tại, cô sẽ không diễn theo kịch bản đó nữa.

Tịch Phi Phi thấy Tịch Bạch không chịu tiếp chiêu, vì thế lại chuyển hướng về phía cha mẹ của chính mình --

"Cha mẹ, hai người tuyệt đối không nên bị nó lừa! Tối hôm nay chúng ta phải xét hỏi thăm định nó, phải hiểu rõ đến cùng nó muốn làm cái gì!"

Đột nhiên một tiếng "Ba" vang lên, Tịch Minh Chí đã nhẫn nại rất lâu đập lên bàn, phần nộ quát Tịch Phi Phi: "Đủ rồi! Em nó cũng đã thoái nhượng đến tình trạng này, con còn muốn thế nào! Chạy về trong phòng của con, tỉnh lại!"

Tịch Phi Phi khó có thể tin nhìn cha: "Cái gì, nó thoái nhượng, rõ ràng là âm mưu của nó! Các người không nên bị nó lừa !"

"Tịch Phi Phi, tại sao con biến thành cái dạng này!" Tịch Minh Chí giơ lên tay chuẩn bị cho cô một bàn tay, Đào Gia Chi tay mắt lạnh lẽ, chặn tay Tịch Minh Chí: "Ông bình tĩnh một chút."

Tịch Minh Chí lắc đầu, thất vọng nói: "Nó đúng là bị bà chiều hư !"

Đào Gia Chi nhìn về phía Tịch Phi Phi, biểu tình nghiêm túc: "Tịch Phi Phi, con thật quá đáng, về phòng của con đi, suy nghĩ cho kỹ càng! Nếu còn chưa tỉnh lại thì khỏi phải đi ra ăn cơm!"

Lần này, Tịch Phi Phi thật sự khóc, cô đâu chịu nổi ủy khuất như thế, đá văng cái ghế bên cạnh, thở phì phì lên lâu.

"Tính tình này của con còn ai chịu nổi!" Tịch Minh Chí chia về phía cô lớn tiếng nói: "Tin cha hiện tại lập tức gọi điện cho trường học, bãi bỏ điểm cộng của con không!"

Tịch Phi Phi dừng bước chân, quay đầu lại nói: "Ông không có tư cách làm như vậy!"

"Lúc trước thi hạng nhất là làm thế nào có được, là em con độc tấu đàn violoncello lấy xuống, cái điệu nhảy kia của con hình dáng ra sao, con tưởng người khác không có mắt nhìn sao!"

"Đừng nói nữa!" Đào Gia Chi lôi kéo góc áo Tịch Minh Chí: "Phi Phi là bệnh nhân! Ông đừng nói!"

Tịch Phi Phi tức giận trở về phòng, "Rầm" một tiếng khép cửa phòng lại, gào khóc.

Tay cô run rẩy lấy điện thoại di động, mở weibo ra, gõ những dòng chữ vô cùng ác độc nguyên rủa Tịch Bạch, nhưng nghĩ đến vụ weibo lên hot search bị tuột người theo dõi lần trước, Tịch Phi Phi khống chế tay mình đang muốn nhấn đăng lên.

Cô ném điện thoại ra ngoài, táo bạo gầm nhẹ một tiếng.

Tịch Bạch ngồi ở trên bàn, im lặng ăn một bữa cơm không ngon, Đào Gia Chi và Tịch Minh Chí gấp đồ ăn cho cô, lòng tràn đầy áy náy và thua thiệt.

Tịch Minh Chí thậm chí rục rịch, muốn gọi điện cho hiệu trưởng Trần.

Hai đứa đều là con gái của ông, ông làm sao lại không biết mình quá mức thiên vị với Tịch Phi Phi, làm Tịch Bạch thua thiệt.

Lòng cha mẹ đều biết, nhưng bọn họ không có biện pháp để công bằng, làm sao có khả năng công bằng, Tịch Phi Phi sinh ra đã bệnh máu trắng, nhất định phải coi trọng và nuông chiều hơn.

Tịch Bạch rất rõ ràng, cho nên cô không hề trông cậy vào cha mẹ có thể hồi tâm chuyển ý, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đêm dài vắng lặng, Tịch Bạch ngồi trên bàn làm bài tập.

Thi đại học được cộng nhiều nhất là mười điểm, cô phải cố gắng nhiều hơn nữa, dù không có mười điểm này, cô vẫn có thể tự mình thi đậu đại học.

Cô chỉ là không cam lòng, tại sao Tịch Phi Phi vẫn có thể yên tâm thoải mái cướp đoạt thứ vốn nên thuộc về cô.

Tịch Bạch đặt bút xuống, đẩy cửa sổ ra, gió lạnh thổi vào phòng, cô nắm chặt áo, thâm trầm nhìn trăng rằm sáng trong trời đêm.

Văn kiện cộng điểm cho Tịch Phi Phi đã báo danh đến Bộ Giáo Dục, mặc kệ hiện tại cô âm ỉ với cha mẹ hay tìm trường học khiếu nại, cũng không có tác dụng gì. Nghe giám thị Tần nói, qua vài ngày nữa sẽ có phóng viên truyền thông lại trường tiến hành thăm hỏi Tịch Phi Phi, đến lúc đó, lãnh đạo Bộ Giáo Dục cũng sẽ có mặt.

Tịch Bạch nhìn video Tịch Phi Phi trộm đàn trong di động đến phát ngốc.

Tâm tình phiền muộn, cô chuẩn bị đi ra ngoài một chút.

Đêm khuya, cha mẹ và Tịch Phi Phi đã đi vào giấc ngủ, không có người nào phát hiện Tịch Bạch đi khỏi nhà.

Bây giờ mới là lúc cuộc sống về đêm bắt đầu, trên đường ngựa xe như nước, đôi lúc vài người đi bộ vội vội vàng vàng.

Trải qua hai kiếp người, không người nào hiểu được cô, cảm giác cô độc đầy trời làm cô sắp không thở nổi. Mỗi khi bừng tỉnh từ ác mộng, cô giống như lại trở về kiếp trước, đang tuyệt vọng chờ đợi tử vong phủ xuống.

Đường đời gian nan, sống có lẽ không dễ, nhưng cô không muốn chết.

Tịch Bạch queo vào cửa hàng tiện lợi, mua một bao thuốc lá dành cho nữ và một cái bật lửa.

...

Tạ Tùy và bạn bè từ phòng quyền anh đi ra, mấy tên con trai cười đùa chuẩn bị đi ăn khuya, Tương Trọng Ninh bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, thuận miệng nói: "Đường đối diện có cô gái đang hút thuốc, trông hơi giống Tịch Tiểu Bạch ban 1."

Tùng Dụ Chu nói: "Cậu mù rồi, Tịch Tiểu Bạch là cô gái ngoan ngoãn, sao có thể ở giữa đêm khuya thanh vắng không ngủ được chạy đến đầu đường hút thuốc."

"Thật sự rất giống đó."

Tạ Tùy nhìn tới con phố đối diện.

Cô gái đứng bên cạnh cửa tiệm đóng chặt cửa, áo lông rộng rãi tùy ý bọc lấy vóc người nhỏ nhắn, cô mặc áo liền mũ, cổ áo lông xù che khuất nửa khuôn mặt cô, ánh mắt chôn sâu trong bóng mờ, trên cánh mũi in bóng của hàng mi dài.

Trong tay cô đúng là cầm một điếu thuốc dài loại của nữ, môi hồng nhuận nhẹ nhàng phun ra một làn sương trắng, quanh người cô trở nên không rõ ràng mông lung.

Có lẽ là bởi vì thân thể không thích ứng, Tịch Bạch sặc một hơi thuốc, ho khan lên, mới giật mình nghĩ đến cô của bây giờ chưa từng hút thuốc.

Trọng lúc cô ho khan, cây thuốc trong tay bị cướp đi, Tịch Bạch giương mắt, nhìn Tạ Tùy lạnh mặt đứng trước người cô.

Hắn chỉ mặc áo thun mỏng cổ chữ V, phác họa rõ thân hình cường tráng.

Dưới ngọn đèn đường, đáy mắt thâm thúy của hắn hiện ra ý lạnh.

"Cậu đang làm gì?" Hắn trầm giọng hỏi.

Đột nhiên bị phát hiện làm chuyện xấu, Tịch Bạch cảm thấy rất mất mặt, cô nhìn điều thuốc trong tay Tạ Tùy, thấp giọng nói: "Không phải cậu đã thấy sao."

Tạ Tùy tức giận, hăng giọng hỏi: "Ai dạy cậu."

Không phải là cậu dạy sao.

Tịch Bạch thiếu chút nữa thốt ra, mới giật mình nhớ tới, đã là chuyện kiếp trước.

Kiếp trước, thời điểm cô và Tạ Tùy ở cùng một chỗ, hắn suy sụp hơn hiện tại rất nhiều.

Tịch Bạch liếm môi, hỏi: "Cậu hỏi cái này để làm gì."

"Lão tử giết chết hắn."

"..."

Tịch Bạch chợt dạ hít một hơi, lại có chút muốn cười, thầm nói trong lòng, cậu muốn giết chết chính cậu hả.

Tạ Tùy nhìn cây thuốc ồm dài trên tay, có hơi chút thẫn ướt.

Hắn kiềm nén hai lần, nhịn không được, ngậm điều thuốc lên miệng.

Tịch Bạch bất lực ngôn từ: "Cậu làm gì vậy."

Tạ Tuyền nhả ra một miệng khói, hần trực tiếp dùng đầu ngón tay dập tắt thuốc lá --

"Tôi không cho phép cậu hút thuốc."

"Sao phải để ý đến tôi."

"Làm bạn tốt nhất của cậu, tôi có quyền quản."

Tạ Tuyền vỗ vỗ cái gáy của cô, hung dữ uy hiếp: "Lại để tôi lần nữa thấy được, tôi thật sự sẽ đánh cậu, không nói đùa đâu."

Lời này của hần giống như người cha đang giáo huấn con gái mình.

Tịch Bạch đẩy tay hần ra, người này thật sự khó hiểu.

"Cậu có thể, tôi không thể, thật là bá đạo."

"Tôi có thể, cậu không thể." Tạ Tuyền đúng lý hợp tình vỗ nhẹ cô, ánh mắt phá lệ nghiêm túc: "Chúng ta không phải người cùng một dạng, Tiểu Bạch."

Một tiếng cuối cùng "Tiểu Bạch" vang lên, mang theo hương khói nhàn nhạt, đặc biệt gợi cảm.

Tịch Bạch cảm thấy hần rất cố tình gây sự, cô đẩy hần ra, xoay người muốn rời đi, nhưng Tạ Tuyền vẫn thật không yên lòng, đuổi theo cô, nắm lấy cổ tay thon dài ấy: "Tiểu Bạch, cậu nghe tôi nói, đừng hút, thật sự không tốt."

Tịch Bạch luôn luôn không phát hiện, lúc Tạ Tuyền không tàn khốc cũng không phóng khoáng thì lại rất lả nhải.

"Được, không hút ." Tịch Bạch kiên nhẫn nói: "Buông tôi ra đi."

"Tôi không đùa giỡn với cậu." Tạ Tuyền vẫn không yên tâm, gắt gao nói với cô: "Nếu cậu dám lén tôi hút, tôi..."

Hắn nghĩ ngợi từ uy hiếp nào có thể làm cho bé gái ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Thật lâu sau, Tạ Tuyền kéo cô gần lại mình, hung ác nói từng từ --

"Lại để tôi bắt quả tang tại trận. . ."

Hắn kéo tay cô đụng vào dây thắt lưng cứng rắn phía dưới của mình:
"Tôi sẽ không ôn nhu đối với cậu, hiểu không."

"..."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Sân Thượng

EDITOR: JIN XUAN

"Lại để tôi bắt gặp, tôi sẽ không ôn nhu với cậu."

Mềm mại hay cứng rắn Tạ Tùy đều dùng tới, những lời này đúng là có chút hiệu quả, Tịch Bạch bị dọa đến rụt tay về, lui về phía sau.

Trong mắt cô lộ ra một chút phòng bị và e ngại.

"Còn biết sợ, về sau quy củ chút."

Tạ Tùy cảm thấy vừa lòng với phản ứng của cô, dạy dỗ: "Việc không nên làm thì đừng làm, ngoan ngoãn làm đệ tử tốt của tôi."

Tịch Bạch bất mãn lên tiếng: "Ừ."

Tạ Tùy xòe tay: "Giao ra đây đi."

"Giao cái gì?"

Tạ Tùy nhướn mày: "Cậu nói xem?"

Tịch Bạch bữu bữu môi, cực kì không tình nguyện lấy từ trong balo ra một bao thuốc lá vừa mới mở.

Hộp thuốc lá mỏng, hiển nhiên không có nhiều điếu, phù hợp với thâm mỹ tinh xảo và ưu nhã của nữ giới.

Thấy tay hắn vẫn còn đưa ra, Tịch Bạch chau mày lại lấy ra một cái bật lửa, nặng nề vỗ vào tay hắn.

Tình cảnh này, thật giống như thiếu nữ hư hỏng thú nhận "hành vi phạm tội" của mình với giám thị.

Tạ Tuyền hài lòng rút tay về, người người thuốc lá, mùi cam sành.

Hắn ngậm một điếu lên miệng rồi châm lửa.

Hàm lượng Nicotine trong thuốc lá nữ cực ít, trong hơi thở đều là hương vị cam sành, Tạ Tuyền đột nhiên thích cảm giác mơ hồ mà cây thuốc lá này đem tới.

Tịch Bạch thấy thế, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Không phải cậu cũng như vậy sao, tôi lại không thể."

"Tôi có thể, cậu không thể." Ngón tay thon dài của Tạ Tuyền bị khói quấn quanh, thân nhiên thở ra một hơi.

Tịch Bạch bị phun khói vào mặt, càng thêm bất mãn nói: "Dựa vào cái gì."

"Cậu có phải cái gì cũng muốn so với tôi hay không."

Tạ Tuyền kéo cô đến gần, đặt tay sau gáy cô, bức bách cô chăm chú nhìn vào mình.

Trên người thiếu nữ hiện ra hương thơm nhàn nhạt, bởi vì khăn trang, còn có đôi chút run rẩy.

"Cậu xem cho rõ, chúng ta không phải là người cùng một dạng."

Hô hấp nóng bỏng của hắn, nhẹ nhàng chạm đến trên trán cô.

Cô giương mắt nhìn hần, chỉ cảm thấy trong đêm tối lơ mờ, hình dáng ngũ quan của hần thật mạnh mẽ, ánh mắt kiên định, cũng mang theo tia lạnh lẽo nào đó sợ lòng người dễ thay đổi.

Trong tròng mắt Tạ Tùy, Tịch Bạch thấy bản thân còn là một cô thiếu nữ mười bảy tuổi tinh tinh mê mê, ngây thơ không một vết dơ.

Giống như chưa từng trải qua thế sự, không biết mùi sầu khổ.

Cô liếc nhìn sang một bên, tiếng nói nhẹ nhàng: "Tạ Tùy, tôi không có tốt như cậu tưởng."

"Mặc kệ cậu là cái dạng gì, đó chính là bộ dáng mà lão tử thích."

Thời điểm thiếu niên nói ra những lời này, vẻ mặt nghiêm túc mà thành kính.

Cô cụp mắt xuống, nhếch miệng, không nói một lời.

Trong hoàn cảnh nhỏ hẹp, hần dán chặt lên thân thể của cô, cảm giác bấp thập toàn thân sụp đổ "bang bang".

Hần thở dồn dập, giọng nói hơi run rẩy dò hỏi: "Tiểu Bạch, tôi muốn ôm cậu một cái. . ."

Muốn đến sắp điên rồi, muốn chết.

Tịch Bạch nâng mắt lên, cặp mắt tối như mực nhìn nhìn hần, lắc đầu: "Tạ Tùy, tôi phải về nhà."

Cô không đồng ý, Tạ Tùy liền không dám mạo phạm, hần đặt cô sát trên tường, tham lam ngửi hương thơm từ trên người cô, đè nén dục vọng cuộn cuộn trong nội tâm của mình.

"Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà."

"Không cần, tôi tự trở về."

Tịch Bạch xoay người, mà Tạ Tùy không yên lòng đã trở thế này còn để cô một mình, tay giấu trong túi chậm rãi đi theo sau lưng cô, duy trì khoảng cách hai mét với cô.

Tịch Bạch đi hai bước, quay đầu nhìn sang hấn, thấy hấn vẫn không chịu rời đi, xem bộ dáng là thật sự muốn đưa cô về nhà .

Cô suy nghĩ rất lâu, quyết định quay đầu nói với hấn: "Tạ Tùy, tôi có rất nhiều chuyện phải làm, bề bộn nhiều việc, sẽ không yêu đương, cậu không cần lãng phí thời gian trên người tôi."

Tạ Tùy nao nao, tùy tiện nói: "Được."

"Ồ."

Tịch Bạch không nghĩ đến hấn sẽ đồng ý nhẹ nhàng như vậy, nhưng lại thấy khóe môi hấn kéo ra một ý cười mỏng, cất giọng nói: "Tôi tạm thời chấp nhận, cậu cũng không thể cùng người khác, tôi sẽ nhìn chăm chăm cậu."

"..."

"Tuy rằng không biết học sinh cấp 3 như cậu, có thể gặp cái gì, nhưng tôi sẽ chờ cậu bận rộn xong, tốt nghiệp trung học không được, vậy thì đại học, đại học không được, vậy thì tốt nghiệp đại học, một ngày nào đó, cậu sẽ cần đàn ông bên cạnh."

Tịch Bạch không phản bác được, chỉ có thể cắn răng nói: "Cậu thích chờ thì chờ."

Tạ Tùy ở sau lưng cô, thản nhiên nói: "Tôi sẽ rèn luyện thân thể tốt."

Tịch Bạch lại đỏ mặt, cô bước nhanh hơn đi tới nhà: "Cậu rèn luyện thân thể của cậu, đâu. . . . đâu có liên quan tới tôi."

Nhìn bộ dáng cô gái nhỏ hốt hoảng chạy trốn, lần đầu tiên Tạ Tùy cảm giác trong lòng ngọt như vậy.

**

Rất nhanh, việc Tịch Phi Phi được cộng thêm điểm thi đại học đã truyền đi ồn ào huyên náo ở trong trường.

Trường học vốn vẫn giấu diếm chuyện này, không có công bố ra ngoài, nhưng có học sinh nhìn thấy Trần Triết Dương và hiệu trưởng Trần xảy ra xung đột tại văn phòng, lúc này mới một truyền mười, mười truyền một trăm, truyền ra.

Trần Triết Dương nổi giận đùng đùng đi đến phòng làm việc của hiệu trưởng, kích động chất vấn cha mình, vì sao trong danh sách cộng điểm thi đại học lại là Tịch Phi Phi, mà không phải là Tịch Bạch.

"Con đã xem qua video trình diễn lần đó, có thể lấy được hạng nhất tất cả đều là nhờ công lao của Tịch Bạch, các người sao có thể làm như vậy!"

Hiệu trưởng Trần ngồi trên ghế sofa, bưng chén trà, bình tĩnh nói: "Tịch Phi Phi và Tịch Bạch đều là chị em của Tịch Gia, ai được cộng cũng ổn, có gì lạ sao."

Trần Triết Dương bây giờ hoàn toàn không có cảm tình với Tịch Phi Phi, ngược lại bắt đầu có tình cảm với Tịch Bạch, bởi vậy cậu nhất định phải vì cô đòi công đạo.

"Cha, cha có biết thi đại học được cộng 10 điểm có ý nghĩa như thế nào không, đây là cơ hội đổi đời, cha không thể qua loa nói thay đổi người liên thay đổi người như vậy! Quá bất công với Tịch Bạch!"

"Con cho rằng cha không biết tính nghiêm trọng của chuyện này sao, nhưng danh sách bên Bộ Giáo Dục đã xác định, con ở nơi này tranh cãi ầm ĩ cũng không có ích gì, Tịch Phi Phi là người phát ngôn của trường học của chúng ta, cho con bé thêm điểm là hợp tình hợp lý! Sẽ có ảnh hưởng lớn tới xã hội, con không cần nói nhiều."

"Cha! Sao các người có thể như vậy chứ!"

"Được rồi, ra ngoài."

Hiệu trưởng Trần nói xong liền đẩy Trần Triết Dương ra khỏi văn phòng.

Một lúc sau, Trần Triết Dương chạy đến lớp của Tịch Bạch, vội vàng nói với cô: "Bạch Bạch, em không cần lo lắng, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp, anh sẽ làm cho cha anh sửa lại danh sách, em hãy tin tưởng anh."

Tịch Bạch nhìn khuôn mặt gấp đến độ đỏ bừng của cậu, nội tâm không hề gợn sóng.

Cô rất hiểu Trần Triết Dương, tên công tử bột này vẫn luôn muốn làm "ky sĩ", cậu muốn làm đại anh hùng bảo hộ công chúa bị giam cầm.

Kiếp trước, cậu vì giúp Tịch Phi Phi nhu nhược, lừa Tịch Bạch mấy năm, tàn nhẫn ép khô mỗi một giọt máu của cô. Mà đời này, nhân vật thay đổi, Tịch Phi Phi trở nên hổ báo, không còn là công chúa yếu đuối trong cảm nhận của cậu nữa, vì thế Trần Triết Dương lại "di tình biệt luyện", bắt đầu "bảo hộ" Tịch Bạch .

(*)Di tình biệt luyện: thay người yêu như thay áo.

Nói đến cùng, cậu vẫn là đắm chìm trong vở kịch mình tự vẽ ra, bị chính mình cảm động mà thôi.

Bất kể là thích cậu hay bị cậu thích phải, có lẽ đều là một loại bi ai.

"Trần Triết Dương, không cần thiết." Tịch Bạch thản nhiên nói: "Anh không cần âm ỉ cùng cha anh, chuyện này đã được quyết định, không còn đường cứu vãn nào khác."

"Bạch Bạch, em tin tưởng anh, anh sẽ nghĩ biện pháp."

"Không cần." Tịch Bạch không muốn tốn nhiều miệng lưỡi với cậu, vì vậy nói: "Nếu anh thật sự vì em bênh vực kẻ yếu thì anh đi đánh Tịch Phi Phi một trận cho em hả giận đi."

Trần Triết Dương ngăn người: "Đánh em ấy? Vậy làm sao được, anh làm sao có khả năng động thủ với con gái, Bạch Bạch, em không cần hành động theo cảm tính, chúng ta nghĩ lại biện pháp khác, khẳng định sẽ có cách!"

À, Trần Triết Dương là nam sinh ấm áp phong độ, dưới bất cứ tình huống nào, cậu cũng tuyệt đối không động thủ với nữ sinh.

Tịch Bạch cũng chỉ là nói dối mà thôi.

"Không muốn thì thôi vậy, về sau cũng không cần tới tìm em nữa, chuyện này em nhận tội."

Tịch Bạch không có khả năng thật sự nhận tội, nhưng cô không muốn phải nhìn bộ mặt dối trá của Trần Triết Dương nữa, bỏ lại những lời này rồi xoay người trở về phòng học.

Trần Triết Dương kinh ngạc nhìn bóng lưng cô, trong lòng đã xoắn lên.

Sự kiện cộng điểm bởi vì Trần Triết Dương mà truyền ra, ở trong trường học ồn ào không ngưng, rất nhiều học sinh xem qua video thi đấu,

bắt đầu vì Tịch Bạch bệnh vực kẻ yếu, cho dù ở kiếp trước, bọn họ vốn cố định đứng ở bên Tịch Phi Phi, đồng tình, đáng thương chị ta.

Nhưng hiện tại, mắt thường có thể thấy được sự không công bằng, khơi dậy các thiếu niên thiếu nữ chính nghĩa, rất nhiều người đăng trên weibo oán giận chuyện này, thậm chí còn có không ít biệt hiệu V lớn (giống tick xanh ở Facebook), đi bóc phốt ở khắp nơi, muốn cho mọi người chú ý tới sự kiện cộng điểm bất công lần này.

Nhưng từ lúc trường học nhận ra tin tức không thích hợp, lập tức triệu tập chủ nhiệm các lớp mở cuộc họp khẩn cấp, nhất định phải ngăn chặn các học sinh loan truyền nói bậy bạ trên mạng.

Chủ nhiệm lớp trở lại lớp mình, nghiêm khắc khiển trách, nói một khi phát hiện có học sinh đăng weibo bất lợi với danh dự của trường học, về sau điều tra ra, lập tức xử lý đuổi học, không chút lưu tình.

Rất nhiều học sinh bị dọa, nhanh chóng xóa weibo.

Buổi chiều ngày đó, Tạ Tùy đi ngang bảng thông báo trường học, thấy được áp phích lớn hình Tịch Phi Phi, tuyên truyền tiết mục thăm hỏi Tịch Phi Phi vào cuối tuần, địa chỉ ở hội trường trường học, kêu gọi các học sinh tham gia, đến xem thăm hỏi.

Tạ Tùy nghĩ tới bộ dáng Tịch Bạch ngồi ở cầu thang khóc ngày ấy, cũng giật mình hiểu vì sao một học trò ngoan như vậy, lại đi cửa hàng tiện lợi mua thuốc lá, cũng không biết hút, bị làm cho sặc.

Hóa ra tất cả đều có nguyên nhân. . .

Thứ vốn nên thuộc về cô, bị những người khác chiếm đoạt, cô rất không vui, cô còn khóc.

Máu toàn thân Tạ Tuyền sôi trào, phần nộ làm hắn không thể tự hỏi, hắn nhặt lên một cục đá to bằng bàn tay trên mặt đất, hùng hổ ném tới bảng thông báo, một cú ném mạnh cách xa hơn hai mét, đá đập vỡ lớp thủy tinh bên ngoài bảng.

Hắn làm tấm áp phích Tịch Phi Phi đang giả nhân giả nghĩa mỉm cười rớt xuống dưới, phá tan thành từng mảnh, tùy tay giương lên, kính vỡ tung tóe.

Hành vi xé áp phích của Tịch Phi Phi lập tức bị các học sinh truyền ra, đương sự Tịch Phi Phi nghe nói vậy liền cảm thấy mất mặt và ủy khuất, vì thế buổi chiều hôm đó lập tức đi đến ban 19 tìm Tạ Tuyền lý luận, muốn lấy lại công đạo cho mình.

**

Ân Hạ Hạ vội vã chạy vào phòng học, vừa thở hồng hộc vừa nói với Tịch Bạch đang làm bài: "Tạ Tuyền vừa xách Tịch Phi Phi đến sân thượng, mẹ ôi! Cậu cũng không thấy, hắn nắm chặt tóc của chị ta, toàn bộ kéo đi lên!"

Tịch Bạch đập mạnh cây bút xuống: "Cái gì!"

Biểu tình Ân Hạ Hạ kích động: "Tịch Phi Phi ở trên tay hắn giống như con cá chết, căn bản không có đường sống phản kháng! Trước kia, tớ siêu cấp không quen nhìn con trai khi dễ nữ sinh, nhưng mà sau chuyện cộng điểm này, tớ con mẹ nó nhìn cảnh này cảm thấy sượng gì đâu. . . Lúc ấy có rất nhiều người vây xem, nhưng không một ai đi lên hỗ trợ. Tịch Phi Phi nằm trong tay Tạ Tuyền, xem chừng là xong đời."

Lời còn chưa nói hết, Tịch Bạch đã vội vàng chạy ra phòng học, chạy như điên tới trên sân thượng.

**

Hôm nay, không có hoàng hôn, trên bầu trời là những đám mây nặng nề, làm người ta sợ hãi.

Trên sân thượng, gió lạnh ào ào thổi mạnh.

Tịch Bạch chạy lên lầu, lại phát hiện cửa bị người khác khóa trái, cách tấm cửa, cô có thể nghe được tiếng Tịch Phi Phi nói năng lộn xộn và chửi rủa.

Tịch Bạch dùng sức vỗ lên cánh cửa, vội vàng hô lớn: "Tạ Tuyền, mở cửa."

Bên kia không có bất kì động tĩnh gì, Tịch Bạch gọi điện thoại cho hần, hần cũng không nhận.

Không thể chần chừ, Tịch Bạch lại run cầm cập bấm số điện thoại của Tùng Dụ Chu.

Tùng Dụ Chu nhìn màn hình di động, lại nhìn một chút vẻ mặt âm trầm của Tạ Tuyền, sợ hãi thật sự làm ra hành động quá khích nào đó, vì thế vô thanh vô tức đi qua, mở cửa.

Tịch Bạch chạy vào, hỏi: "Tạ Tuyền đâu!"

"Tiểu Bạch, chị cậu không có việc gì, đừng lo lắng."

Tùng Dụ Chu trấn an rồi dẫn cô tới trước mặt Tịch Phi Phi.

Tịch Phi Phi đứng ở trong một góc, bởi vì sợ hãi, thân thể nhịn không được lạnh run.

Tạ Tuyền đứng ở trên bậc thang trước mặt cô ta, trong tay cầm một miếng gạch, trên cao nhìn xuống Tịch Phi Phi.

Dù cho hấn cái gì cũng không làm, nhưng khối gạch đỏ ước lượng mấy cân kia, đã đủ để dọa sợ lá gan của Tịch Phi Phi.

Tạ Tuyền liếc xuống dưới, ánh mắt cay nghiệt lạnh lẽo, môi mỏng cười như không, giọng nói băng lãnh--

"Cha mẹ cô có dạy cô chưa, không phải của cô thì vĩnh viễn không phải của cô, dù cho đoạt được, cũng không phải là của cô."

Tịch Phi Phi hung tợn trừng hấn.

Hấn sờ sờ gạch trong tay: "Bọn họ không dạy cô, tôi đến dạy cô vậy."

"Tạ Tuyền, cậu không nên tới!" Tịch Phi Phi bị dọa, ngay cả cổ họng cũng run lập cập: "Cậu dám động thủ với tôi, tôi báo nguy! Tôi sẽ làm cậu một đời ăn cơm tù, cha cậu là tội phạm giết người, cậu cũng vậy!"

Cô ta vừa dứt lời, gạch trong tay Tạ Tuyền đột nhiên bị người khác cướp đi.

Hấn còn phản ứng kịp, Tịch Bạch nắm viên gạch kia lên ném tới Tịch Phi Phi!

Gạch không có đụng tới Tịch Phi Phi, chỉ vỡ vụn bên chân cô ta, sợ tới mức nhảy dựng lên.

Tạ Tuyền kinh ngạc nhìn Tịch Bạch.

Một trận gió phất qua, hai bên tóc cô bị mồ hôi thấm ướt, hai má hồng một cách mất tự nhiên, thở hổn hển, trong con ngươi đen nhánh bùng lên lửa giận.

"Tịch Phi Phi, tôi không cho chị nhắc lại vài chữ đó."

Giọng Tịch Bạch trầm thấp, mang theo uy hiếp: "Vĩnh viễn không cho nói."

Con trai của tội phạm giết người.

Cô biết rõ cái xưng hô này làm tổn thương Tạ Tùy, đó là bóng ma không thể xóa nhòa đã trưởng thành cùng với hắn, cũng gần như hủy cả cuộc đời hắn.

Ánh mắt Tịch Bạch làm tâm Tạ Tùy chấn động, chưa từng có ai nói câu nào vì hắn, chưa từng có người che chở hắn, trên người hắn khoác lớp gai, đơn độc chiến đấu nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới người đầu tiên che ở trước mặt hắn ... sẽ là một cô gái mềm yếu như vậy.

Tạ Tùy cảm giác thế giới đóng băng ở đáy lòng đang chậm rãi hòa tan.

Tùng Dụ Chu liếc nhìn Tịch Bạch, lần đầu tiên thấy cô gái này lại thông minh đến vậy.

Cô đoạt lấy gạch trong tay Tạ Tùy, không khiến hắn thật sự làm Tịch Phi Phi bị thương, đồng thời lại cho Tịch Phi Phi ăn một phát giáo huấn, ít nhất lúc này lá gan của cô ta đã bị bóp nát.

Hành vi ác liệt hiện tại của Tạ Tùy với Tịch Phi Phi đã triệt để chuyển hóa thành giằng co giữa hai chị em, ít nhất. . . Tạ Tùy sẽ không bị truy cứu.

Không đợi Tạ Tùy nói chuyện, Tịch Bạch lớn tiếng nói với Tịch Phi Phi: "Chị mau rút đi."

Tịch Phi Phi chảy nước mắt, chịu nhục nhã hết lớn với Tịch Bạch: "Tao sẽ không bỏ qua cho bọn bây! Chờ đi!!!"

Vũ khí lớn nhất của Tịch Phi Phi chính là năng lực khuấy động dư luận trên Internet.

Tùng Dụ Chu sớm có chuẩn bị, cầm di động đi ra, nói : "Chúng tôi không hề nhúc nhích động tới một đầu ngón tay của cậu, tôi quay lại toàn bộ hành trình làm chứng cứ, nếu cậu dám lên mạng nói hươu nói vượn, thì là phỉ báng đó à nha."

Tịch Phi Phi lau nước mắt, thở phì phì chạy xuống sân thượng.

Trên sân thượng, mấy thiếu niên hai mặt nhìn nhau, xô xô đẩy đẩy đều nói có chuyện muốn rời đi .

Rất nhanh, cả sân liền trống trải chỉ còn lại hai người Tạ Tùy và Tịch Bạch, Tịch Bạch quay lưng với hắn, vẫn không quay đầu lại.

Tạ Tùy lấy bật lửa ra, "răng rắc" một tiếng, bật, lại tắt, lại bật, lại tắt. .

Thẳng đến lúc chuông vào lớp vang lên, Tạ Tùy rất không được tự nhiên nói: "Tiểu Bạch, tôi muốn về học."

Hắn xoay người làm bộ muốn đi, Tịch Bạch lúc này mới xoay người, thở phì phì đi qua, dùng lực đẩy hắn một chút.

Khí lực cô rất nhỏ, mềm mại, Tạ Tùy như trước vẫn không nhúc nhích đứng ở trước mặt cô, để cô tùy ý phát tiết.

"Tôi biết, tôi không nên đối với chị cậu như vậy. . ." Hắn quyết định nhận sai trước: "Nhưng là do lão tử quá tức giận."

Tịch Bạch tức giận đến ánh mắt đỏ lên, yết hầu cũng ê ẩm, trong tiếng nói mang theo khóc nức nở: "Cậu căn bản cái gì cũng không biết."

Tạ Tùy nhìn Tịch Bạch lau nước mắt, tâm xoắn lên.

Hắn sợ nhất chính là thấy cô khóc.

Tạ Tùy cúi người, tay dừng ở trên vai gầy của cô, liên tục trấn an nói: "Tôi sai rồi, tôi không bao giờ khi dễ cô ta nữa, lúc ấy tôi bị tức giận làm ngu đi, tóm lại cậu đừng khóc, tôi giải thích được hay không, tôi nói áy náy với cô ta, chỉ cần cậu không khóc, kêu tôi làm cái gì cũng được!"

Tịch Bạch nức nở càng thêm lợi hại, cô dùng ống tay áo lau nước mắt.

Hắn cho rằng cô là vì lo lắng cho Tịch Phi Phi nên mới khóc, căn bản không phải, trời biết giây phút cô nghe được Tạ Tùy đưa Tịch Phi Phi đến sân thượng, thế giới của cô đột nhiên trở nên một mảnh kinh hãi và u ám.

Ngay cả chính cô cũng không dám dễ dàng làm gì đó với Tịch Phi Phi, Tạ Tùy làm sao dám!

Bệnh tình của Tịch Phi Phi là tờ giấy thông hành giúp chị ta tung hoành làm loạn không bị ngăn cản ở trên thế giới này, ai dám trêu chọc chị ta cũng đều sẽ bị cả thế giới phỉ nhổ, nhục mạ, thậm chí bị buộc lại không chỗ dung thân.

Tịch Bạch rất hiểu loại đau thương này, gần như có thể hủy diệt một người.

Tạ Tùy hẳn sao có thể xúc động như vậy, một bước vô ý đi sai, cả đời đều không thể trốn thoát!

Tạ Tùy không biết nên làm gì bây giờ, hẳn không khống chế được cảm giác giày vò và áy náy trong lòng, chỉ có thể hung hăng ôm cô vào trong ngực, hai tay rất dùng sức ôm chặt cô.

Hắn sợ mất đi cô, lâm vào trong sự kinh hãi vô tận: "Cậu nói một tiếng, lão tử có thể từ trên lầu này nhảy xuống, chỉ cần cậu hả giận."

Tịch Bạch bị hắn ôm đến không thở nổi, kịch liệt ho khan lên, Tạ Tùy lập tức buông cô ra, nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, khó chịu còn hơn chết.

Nhẹ không được nặng không được, hấn thật sự không biết nên làm sao bây giờ, hấn đau lòng chết đi được!

"Tạ Tuyền, tôi có thể nêu một cái yêu cầu với cậu không?"

Tịch Bạch dùng tay áo lau sạch sẽ nước mắt, ngược mắt nhìn hấn.

Nhìn ánh mắt ướt sũng của cô, đừng nói một cái yêu cầu, mấy trăm nghìn cái yêu cầu hấn đều đáp ứng.

"Ừm." Hiện tại, hấn ngoan giống như con gấu trắng: "Tôi có thể giải thích, tôi sẽ đi ngay bây giờ nói xin lỗi cô ta."

Cái gì tôn nghiêm, cái gì mặt mũi, mấy thứ này ở trước mặt cô, vô nghĩa!

"Không cần nói xin lỗi." Tịch Bạch kéo góc áo Tạ Tuyền: "Tôi không phải muốn nói cái này."

Tạ Tuyền khó hiểu nhìn cô, lại nghe cô khàn khàn từ từ nói: "Về sau, lúc cậu không khống chế được tính tình thì trước khi làm bất cứ chuyện gì, hỏi chính mình một vấn đề."

Tạ Tuyền nhú mày: "Vấn đề gì?"

Tịch Bạch ngẩng đầu, nhìn bầu trời xám xịt nặng nề, trầm thấp nói--

"Người đó, liệu có đáng giá để cậu đánh đổi cả quãng đời còn lại để chuộc tội hay không."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tiểu Tình Nhân

EDITOR: JIN XUAN

Buổi chiều, tiết toán số làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ, Tạ Tùy chống cùi chỏ lên ghế, ánh mắt lượn ra cây ngô đồng giống Pháp ngoài cửa sổ.

Không biết tên chim chóc nào gào to xẹt qua, bóng cây rung rinh.

Hắn dùng đầu ngón tay linh hoạt quay nhanh cây bút màu đen, đôi mắt tựa như không có tiêu điểm.

Bút rớt lên trên bàn, hắn thuận tay lấy di động ra, soạn một cái tin nhắn --

"Tiểu Bạch, trước kia chúng ta thật sự không quen nhau?"

Soạn xong, hắn suy nghĩ một lát, lại xóa bỏ...

Không đầu không đuôi, giống người bị bệnh thần kinh.

Tạ Tùy xác định trong quá khứ mình không biết Tịch Bạch, cũng không biết vì sao. . . cô giống như còn hiểu rõ hắn hơn chính bản thân hắn.

Có lẽ, ở kiếp trước hai người có duyên phận, nói không chừng cô đúng là tiểu tình nhân của mình.

Bằng không tại sao lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô, hắn liền không thể dứt ra được.

Mỗi đêm đều ở đây nghĩ, tùy thời tùy khắc đều ở đây nghĩ, nghĩ muốn cô... Nghĩ đến nhanh mất mạng.

Tạ Tùy lần nữa phấn chấn tinh thần, xóa mấy chữ này rồi tiếp tục gõ chữ --

"Tiểu Bạch, tôi sẽ nghe lời của cậu."

Nhấn gửi đi.

Còn có chút khẩn trương nho nhỏ.

Vốn cho rằng tiểu tình nhân của hắn sẽ không nhắn lại, nhưng cái tin nhắn đó vừa mới gửi đi không quá nửa phút, di động lại rung lên.

Tạ Tùy cũng rung theo.

Trái tim hắn bang bang đập loạn, đầu ngón tay mở màn hình di động.

Tịch Bạch trả lời rất ngắn gọn: Nghiêm túc nghe giảng bài.

Tạ Tùy cong cong khóe miệng, nghe lời buông di động xuống, từ trong hộc bàn lấy ra một cuốn sổ mới tinh, đặt ngay ngắn chỉnh tề trên mặt bàn, sau đó nâng quai hàm bắt đầu nghe giảng bài.

Thầy giáo dạy toán ở trên bục giảng hàm số lượng giác, hắn nhìn những cái đường vòng cung, đồ thị kia, cảm giác như đang nghe Thiên Thư, ngáp một cái, lấy lại tinh thần, kiên nhẫn nghe tiếp...

Phía sau, Tương Trọng Ninh khều khều Tùng Dụ Chu, thấp giọng nói: "Này, cậu nói xem có phải là Tùy ca đang nghe giảng không?"

Tùng Dụ Chu nhìn Tạ Tùy, tầm mắt của hắn di chuyển theo thân hình của thầy giáo.

"Tớ cảm thấy, hẳn có thể là đang lên kế hoạch . . . làm sao để đánh thầy một trận."

**

Tạ Tuyền nghe lời Tịch Bạch nói, không hề đi gây sự với Tịch Phi Phi, cũng không có tìm trường học bàn cãi.

Tịch Bạch nói mình có biện pháp giải quyết chuyện này, hẳn không cần nhúng tay.

Tạ Tuyền tin tưởng Tịch Bạch có thể có biện pháp, nhưng hẳn biết, tài cán duy nhất bây giờ của hẳn chính là ngoan ngoãn nghe lời của cô, không cần lại gây họa cho cô.

Bảy giờ tối, màn đêm chậm rãi phủ xuống, trên bầu trời lất phất mưa rơi.

Sân thể dục, mấy nam sinh đánh bóng rổ xong, khoác áo khoác chuẩn bị rời khỏi trường.

Lúc đi ngang qua chỗ đậu xe, Tạ Tuyền thoáng nhìn thấy chiếc xe đạp màu trắng quen thuộc kia, lẻ loi đứng tại dãy vị trí thứ hai.

Hắn nhíu mày, quay đầu nhìn bốn phía, không còn nhiều học sinh ở lại trong trường học, tòa nhà đèn đuốc sáng trưng bên đó, là kí túc xá cho học sinh ở lại trường buổi tối.

Cô còn không chưa rời đi sao?

"Sao vậy?" Tùng Dụ Chu thấy Tạ Tuyền dừng bước lại, không hiểu hỏi: "Quên đồ?"

Tạ Tuyền thuận miệng: "Ừ, các cậu đi về trước đi, tôi còn có việc."

"Được, cậu cũng đừng về muộn quá."

Tạ Tùy xoay người chạy lên lầu ba, đi đến cửa phòng học ban 1.

Trong phòng học thừa thớt có mấy học sinh đang tự học buổi tối, nhưng không thấy bóng dáng của cô, bàn cô cũng trống rỗng.

Không ở phòng học?

Tạ Tùy tìm khá lâu, không gặp được người muốn gặp, đi bộ ra khỏi tòa nhà, vừa vặn nhìn cửa hội trường đối diện, cô gái công đàn violoncello công kèn, chậm rãi đi vào.

Hắn cười nhẹ, tăng tốc độ đi nhanh qua.

Hội trường không một bóng người, trong hành lang từng hàng đèn được bật, hẳn tới gần, dần dần sáng sủa.

Tạ Tùy nghe được bên trong truyền ra tiếng đàn violoncello trầm thấp nước nở.

Hắn chậm rãi đi qua, đứng bên cửa, nhìn vào hội trường trống trải --

Cô nàng mặc áo lông trắng cao cổ, hai chân tách ra ngồi ở chính giữa sân khấu, đàn violoncello đặt vào giữa hai chân cô, cô cúi đầu, đắm chìm trong điệu nhạc của mình.

Giai điệu phảng phất tràn đầy những tia nắng ấm áp, cô dùng một loại tự thuật ngữ điệu, miêu tả về sinh và tử, về yêu tốt đẹp, về luân hồi và câu chuyện hy vọng.

Làn điệu bình tĩnh an yên, lại cất giấu ba phần than thở và gợn sóng.

Tạ Tùy ôm cánh tay dựa lên cánh cửa, ngắm nhìn cô. Gương mặt cô ửng hồng, nhắm chặt mắt, lông mi dài và dày, hoàn toàn đắm chìm trong

thế giới của bản thân.

Lúc này, cô thật là đẹp đến chấn động lòng hân.

Mỗi một tế bào trong Tạ Tuyền, giống như bị từng giai điệu ở đây của cô làm run rẩy.

Thẳng đến lúc chấm dứt, Tịch Bạch chậm rãi mở mắt ra, chạm vào mắt của Tạ Tuyền vài giây.

Một đôi mắt sáng quắc và đào hoa ẩn giấu dưới làn mi ngắn ngủn kia của hân lóe lên ánh sáng.

Ánh mắt chuyên chú như vậy, thiếu đi vài phần ngả ngớn, có nhiều thu liễm và cẩn thận hơn.

Tịch Bạch không biết tại sao Tạ Tuyền lại xuất hiện ở nơi này, càng không biết hân đã đứng bao lâu.

Cô công đàn violoncello, chuẩn bị rời đi.

Tạ Tuyền che trước cửa, ngăn cô lại: "Cậu ở nơi này làm gì?"

Tịch Bạch nói: "Vậy cậu lại đang làm gì ở đây?"

Tạ Tuyền nhìn bốn phía, thuận miệng nói: "Tôi đang xem cậu kéo đàn."

Vì thế Tịch Bạch cũng thuận theo nói: "Tôi đang kéo đàn."

"..."

Lúc cô ra cửa, Tạ Tuyền giữ chặt khuỷu tay của cô, lớn tiếng nói: "Có ý gì sao."

Tịch Bạch cúi đầu, không nói một lời.

"Tiểu Bạch, cậu đang làm chuyện xấu?"

Giọng nói hần nhàn nhạt, khàn khàn lại gợi cảm.

Tịch Bạch bối rối, ngẩng đầu nhìn hần, khoe mắt hần giơ lên, dạt dào tò mò nhìn cô, kiên nhẫn đợi câu trả lời của cô.

"Tôi có thể làm chuyện gì xấu." Tịch Bạch nói: "Cậu không có chứng cứ, chớ nói lung tung."

Tạ Tùy huyết sáo nhẹ, hần nhận ra được cô đang khẩn trương.

Cô bé này quả nhiên không đơn giản, trong ánh mắt vô hại kia đôi lúc lộ ra mũi nhọn, cô sẽ không dễ dàng nhận thua hay đầu hàng.

Tạ Tùy suy đoán nói: "Ngày mai sẽ là trực tiếp thăm hỏi Tịch Phi Phi, hôm nay cậu tới hội trường, rất kỳ quái."

Tịch Bạch lớn tiếng nói: "Tạ Tùy, cậu không cần quản chuyện của tôi."

"Tôi không cần quản chuyện của cậu." Tạ Tùy nghiêng răng nói lại những lời này, sắc mặt cũng đen xuống, khiêu khích: "Tôi càng muốn quản."

Tịch Bạch nói: "Cậu không quản được."

Tạ Tùy kéo cổ tay cô, nặng nề đặt cô trên tường, đàn violoncello phát ra một tiếng vang thấp, như là đang trách cứ hần thô lỗ.

"Cậu đụng trúng đàn của tôi!" Tịch Bạch giùng giảng, lại vô lực tránh hần: "Cậu buông ra."

Tạ Tùy biết cô xem đàn violoncello như bảo bối, cười lạnh nói: "Đụng trúng đàn của cậu, tôi nói xin lỗi với nó được không?"

"Cậu đừng có không phân rõ phải trái như vậy."

"Bây giờ, cậu mới biết sao, lão tử không phân rõ phải trái."

Tạ Tùỵ kéo dây đàn của cô xuống, vững vàng đặt trên vai mình, sau đó néo néo mũi cô: "Mặc kệ cậu có âm mưu rúng động trời đất gì, đều phải nói cho lão tử một cái."

Tịch Bạch thật sự bị hấn làm cho tức giận đến muốn cười, giải thích: "Nào có âm mưu trời đất gì, tôi chỉ là lại đây kéo đàn mà thôi."

"Có quỷ mới tin cậu." Tạ Tùỵ chịu đựng nói: "Đừng nói nhảm nữa, nói mau, không thì đợi một hồi bảo vệ tới, hai ta đều không đi được."

Tịch Bạch thấy không thoát khỏi được, đành phải nói: "Cậu trả đàn cho tôi trước, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

"Tôi không có cướp đàn của cậu, gấp cái gì."

Tịch Bạch không lay chuyển được hấn, biết người này hôm nay quần lấy cô, thế nào cũng phải moi ra chút gì đó từ trong miệng cô, bằng không sẽ không để yên.

Sống lại một lần, nếu Tịch Bạch có cái gì tiến bộ thì đó chính là cô trở nên lý trí hơn.

Có một số việc, cô có thể làm, nhưng Tạ Tùỵ không thể, làm cho hấn dính đến việc này, hậu quả cô không chịu được.

Tạ Tùỵ cùng cô đi đến chỗ đậu xe, Tịch Bạch đẩy xe đạp ra, vẫn là câu nói kia: "Đưa đàn cho tôi đi."

"Cậu còn chưa nói, cậu chuẩn bị làm gì?"

"Vậy thì cậu ghé sát lại đây, tôi nhỏ giọng nói cho cậu biết."

Tạ Tuyền ngoan ngoãn cúi xuống, để sát đầu vào Tịch Bạch: "Hửm?"

"Tôi chuẩn bị. . ."

Cô thừa dịp hấn không chú ý, vỗ lên trán của hấn, một tay đẩy hấn ra :
"Tôi chuẩn bị chạy!"

Tịch Bạch ngồi lên xe đạp, đạp mạnh xuống bàn đạp, chạy như bay mà đi.

Tạ Tuyền xoa xoa trán của bản thân, trán còn lưu lại xúc cảm ấm áp của thiếu nữ.

Hấn nhìn bộ dáng cô chạy trốn, khoe miệng có hơi cong lên, cất giọng nói: "Này, từ bỏ đàn?"

"Từ bỏ."

"Không cần thì lão tử ném vậy."

Tịch Bạch quay đầu hô to: "Không được!"

Tạ Tuyền lấy hộp đàn violoncello sau lưng xuống, vỗ vỗ: "Đại gia, tôi đùa giỡn thôi."

Thật ra chính hấn cũng không có phát hiện, khoe miệng mình dần dần nhuộm đầy ý cười.

**

Phòng quyền anh, Tùng Dụ Chu nhìn thấy Tạ Tuyền đi vào phòng thay quần áo, trên vai đeo một hộp đàn cồng kèn, cảm thấy hứng thú: "Trên lưng cậu là cái gì thế?"

Tương Trọng Ninh nói: "Lớn như vậy, nhất định là dao."

"Dao em gái cậu, nhà cậu dùng dao lớn như vậy sao, rõ ràng là hộp kho báu!"

Tùng Dụ Chu tò mò, bước lại sờ, bị Tạ Tuyền đẩy tay ra: "Đừng chạm, đụng hỏng bây giờ."

"Coi như bảo bối, rốt cuộc là cái gì?"

"Đàn violoncello."

Tạ Tuyền cẩn thận từng li từng tí đặt đàn xuống, ôm vào trong lòng, nhìn giống như người mẹ đang âu yếm bồng con mình.

Tùng Dụ Chu lập tức hiểu rõ, trên mặt mang ý vị thâm trường cười: "Tuyền ca, được nha, đàn violoncello mà người ta cũng giao cho cậu, ha ha, đưa tín vật đính ước?"

Tương Trọng Ninh nói: "Được lắm, Tịch Tiểu Bạch vô cùng trân trọng đàn này, Tuyền ca lại có thể đem về, nhất định là Tuyền ca hung ác cướp đi! Chờ xem, đợi một hồi ra ngoài nhất định có thể thấy Tịch Tiểu Bạch khóc sướt mướt đến đây đòi đàn."

Tạ Tuyền sung sướng nói: "Cậu ấy cho tôi, không phải cướp."

"Không phải đâu, đàn này là bảo bối của Tịch Tiểu Bạch đó, cậu ấy sao có thể tùy tiện cho cậu?"

Lời này nhắc nhở Tạ Tuyền, Tịch Bạch thật sự rất yêu quý đàn violoncello này, cô có thể yên tâm đưa cho hãn bảo quản, đây không phải là chứng minh rằng... cô tín nhiệm hãn?

Nhớ tới đây, tâm tình Tạ Tuyền lại sung sướng.

Tương Trọng Ninh nhìn trên mặt Tạ Tuyền hiện lên nụ cười hạnh phúc, khóe miệng co rút một chút, cảm thấy trạng thái hiện tại này của hãn mà

lên đài, đoán chừng ai nhìn thấy đều sẽ... muốn đánh hẳn.

**

Tịch Bạch đi vào sân, nhìn thấy Tịch Phi Phi đang trên ban công tầng hai im lặng nhớ lời kịch bản của mình.

Vào cuộc thăm hỏi trực tiếp ngày mai, người dẫn chương trình sẽ hỏi vài vấn đề, câu trả lời tiêu chuẩn, chị ta cũng đã chuẩn bị xong.

Mục đích lần này, thứ nhất là tuyên truyền Tịch Phi Phi tự mình cố gắng thăng được giải thưởng cộng điểm thi đại học, thứ hai là tiến hành làm sáng tỏ tin đồn không thật trên mạng internet trong khoảng thời gian trước.

Trên ban công, ánh hậu đạt giải Oscar đang lau nước mắt, khóc không thành tiếng, khóc sục sùi, nói là khoảng thời gian trước bởi vì thân thể lâm bệnh, trạng thái không tốt, không khống chế được cảm xúc, mới có thể làm ra chuyện sai trái như vậy, còn muốn giải thích với em gái mình, hi vọng em gái không trách cứ.

Đây là lần đầu tiên Tịch Phi Phi giải thích với Tịch Bạch, nhưng mà trên thực tế, cùng lắm chỉ là một bộ mặt diễn kịch của chị ta mà thôi.

Tịch Phi Phi cũng nhìn thấy Tịch Bạch, hai người xa xa nhìn nhau, Tịch Phi Phi nâng cằm, khiêu khích mỉm cười.

Tịch Bạch dừng xe đạp, im lặng vào phòng.

Cô sẽ không lại cho Tịch Phi Phi bất cứ cơ hội nào, là chị ta bất nghĩa trước, không nên trách cô hủy diệt hết thầy mọi thứ mà chị ta có được.

Buổi tối lúc ăn cơm, Tịch Bạch có vẻ thật im lặng, ăn rồi liền trở về phòng. Cha mẹ theo thường lệ quan tâm Tịch Phi Phi ngày mai chuẩn bị như thế nào, Tịch Phi Phi nói bản thảo đều đã học thuộc lòng .

Việc này đối với cô ta mà nói, là hạ bút thành văn thoải mái, dù cho không có kịch bản thì bàn về bản lĩnh ra vẻ nghiêm trang nói hươu nói vượn, Tịch Phi Phi nhận số hai không ai dám nhận số một.

Mười giờ đêm, Tịch Bạch đang làm bài tập, nhớ tới đàn violoncello của mình, không biết tên Tạ Tuyền kia sẽ thô bạo đối đãi với cây đàn ra sao.

Có chút lo lắng, cô nhắn tin cho Tạ Tuyền: "Đàn tôi đâu?"

Tạ Tuyền gửi cho cô một tấm ảnh chụp, đàn violoncello đoan đoan chính chính đặt trên góc trái giường hăn.

Tịch Bạch: ...

"Cậu thả nó trên giường làm gì."

"Để nó ngủ cùng với tôi."

Tịch Bạch không nói gì, nhanh chóng nhắn tiếp --

"Giường nhỏ như vậy, cậu ngủ như thế nào, lật người một cái liền đè ép nó, đừng đặt trên giường, dựa vào tường là được rồi."

Tạ Tuyền nhìn chung quanh, căn phòng nhỏ hăn thuê được xây bằng xi măng, cũng không tính là quá sạch sẽ, trên bàn ngã trái ngã phải bày chai bia và tàn thuốc...

Giường là nói duy nhất sạch sẽ.

Hăn trả lời: "Không có việc gì, tôi sẽ không đè nặng nó."

**

Tịch Bạch và Tạ Tuyền hàn huyên vài câu, liền nói muốn ngủ, vội vàng nói ngủ ngon, chấm dứt chuyện phiếm.

Không phải vì cái gì khác mà là cô không muốn bị Tạ Tuyền truy vấn nguyên nhân hôm nay đi hội trường.

Tịch Bạch có kế hoạch của riêng mình, nhưng cô không muốn làm bất kì ai dính vào, nhất là Tạ Tuyền.

Tịch Bạch hi vọng hẳn có thể an ổn trôi chảy vượt qua cả đời này.

Nên đến đâu sẽ đến, nhưng đều sẽ qua đi, quan trọng nhất là lựa chọn bây giờ của cô.

Tắt đèn, bóng đêm tựa như mãnh thú tràn vào phòng, dần dần, ánh sáng đèn đường âm đạm ngoài cửa sổ xuyên thấu qua song cửa sổ, yếu ớt hắt vào vách tường.

Tạ Tuyền gối cánh tay, nằm thẳng trên giường đơn, đầu ngón tay chạm vào thân đàn violoncello, nhẹ nhàng gõ hai tiếng.

Chiếc hộp phát ra âm thanh nặng nề, trong ban đêm yên tĩnh lại càng đặc biệt rõ ràng, đuổi đi con dã thú cô độc ở ẩn trong lòng hẳn.

Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, tâm tình bình thản.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tạ Tuyền tới trường học, hẳn biết có chút chuyện Tịch Bạch sẽ không tự nói với mình, hẳn sẽ không miễn cưỡng cô nói, nhưng hẳn có thể tự mình đi điều tra.

Sáng ngày đông, bầu trời còn như bức tranh đêm, lấm tấm những vì sao nhỏ.

Hội trường đã được lao công mở ra, bởi vì hôm nay có phỏng vấn trực tiếp, cho nên nhóm lao công sẽ tiến hành vệ sinh toàn diện.

Lúc Tạ Tuyền đi vào, bên trong cũng không có người.

Hắn tùy ý chạy vài vòng quanh cầu thang, không phát hiện bất kì dị thường nào, lại đi đến trên sân khấu, bốn phía kiểm tra qua, như trước không có thu hoạch.

Tạ Tùy ngáp một cái, cảm giác mình rất ngốc, sáng sớm không ngủ lại chạy đến nơi đây bắt chước làm "Conan".

Có lẽ cô không nói dối, là hắn suy nghĩ nhiều quá.

Trong lúc hắn chuẩn bị rời đi, cửa sau hội trường vô thanh vô tức mở ra.

Tạ Tùy vội vàng nghiêng người trốn ở chỗ âm u.

Chỉ thấy Tịch Bạch mặc quần áo lông nhung, chạy vào.

Tạ Tùy từ một nơi bí mật gần đó quan sát cô, cô rất cẩn thận phòng bị, còn mang khẩu trang màu đen, che quá nửa khuôn mặt.

Nếu không phải Tạ Tùy quen thuộc với thân hình Tịch Bạch thì người ngoài cũng khó lòng nhận ra cô.

Ăn mặc thành như vậy, quả nhiên là muốn làm chuyện gì đó.

Tịch Bạch quét mắt nhìn hội trường trống trải, sau đó lập tức bước lên cầu thang tới góc bên trái tầng hai, vì là góc chết, Tạ Tùy không biết cô đang làm gì.

Cô ở đó ước chừng mười phút rồi rời khỏi.

Xác định cô gái đã đi xa, Tạ Tùy đi lên cầu thang mà cô vừa mới xuống, đi tới tầng hai, tầng hai có đại khái ba bốn cái ghế dài, Tạ Tùy không chớp mắt nhìn góc hẻo lánh, phát hiện ra một cái thiết bị máy chiếu mini.

Máy chiếu nhỏ hơn bàn tay chút, nguồn điện đã cắm, có thể điều khiển qua bluetooth.

Tạ Tuyền hạ thấp người, tò mò nhấn nút chiếu, trên vách tường đối diện xuất hiện hình ảnh, chính là video cắt nối biên tập màn trình diễn ngày ấy.

Kèm theo tiếng cao vút phẫn chấn của đàn violoncello, Tịch Phi Phi đứng ở giữa sân khấu, chật vật mà xấu hổ.

Mặc dù là đoạn video ngắn, cũng có thể cảm nhận được tiếng đàn lúc đó vô cùng mãnh liệt, làm lòng người sục sôi.

Tất cả võ tay cùng la hét, đều là thuộc về một mình Tịch Bạch, vinh quang cũng là thuộc về cô.

Tạ Tuyền nghiêm túc nhìn, hẩn hiểu cô muốn làm gì.

Cô muốn dùng đoạn video này, giành lại thứ nên thuộc về mình, cho dù không giành lại được, cô cũng muốn cho mọi người biết rõ chân tướng.

Nha đầu kia, vì cái này, cô nghĩ Đức Tân Cao Trung gốc sao.

Hơn nữa, chỉ là một cái video thi đấu như vậy, căn bản không chứng minh được điều gì.

Người xem cần chứng cứ trực quan hơn.

Tạ Tuyền trầm ngâm một lát, nghĩ đến một ý kiến hay.

Hẩn muốn giúp cô một tay, triệt để nghiền chết Tịch Phi Phi.

Ha, một lần chơi lớn xem Tịch Phi Phi có trầm trồ.

**

Tịch Bạch là lần đầu tiên làm chuyện thế này, trong lòng vô cùng thấp thỏm, lên lớp cũng không có cách nào tập trung chú ý, trong đầu ảo tưởng đủ loại tình trạng phát sinh ngoài ý muốn.

Nếu như cái thiết bị chiếu giấu ở chỗ tối kia bị người khác phát hiện lấy đi, hay hoặc là xuất hiện trực trực...

Tịch Bạch không phải là người chuyên dùng tâm cơ trả thù người khác, trùng sinh trở về, cô đối với chuyện cần làm thật ra không có kế hoạch, chỉ là đi một bước xem một bước mà thôi.

Sự kiện cộng điểm lần này là Tịch Phi Phi xé bỏ hứa hẹn trước đây, Tịch Bạch cũng không có ý định nuốt xuống cơn tức này, cô nghĩ đến biện pháp trực tiếp có khả năng nhất, chính là để mọi người ở đây, bao gồm lãnh đạo Bộ giáo dục và bạn trên mạng tỉ mỉ xem minh bạch, tài năng và vinh quang đến tột cùng là thuộc về ai.

Cô biết kế hoạch của mình cũng không quá thông minh, nhưng cô muốn đánh trả một chút.

Buổi chiều, chương trình bắt đầu, Tịch Bạch và các học sinh cùng đi vào hội trường.

Cô cố ý ngồi ở dưới tầng hai lấy vị trí, phương tiện di động tiến hành điều khiển bluetooth.

Không nghĩ đến cô vừa đặt chân xuống, liền có người chống lên ghế dựa, từ hàng sau phóng lên, trực tiếp ngồi bên cạnh cô.

Tịch Bạch kinh ngạc nghiêng đầu, trông thấy gò má xinh đẹp của Tạ Tuy.

Vài sợi tóc rũ trên trán, mang theo vài phần ủ rũ. Hấn bắt chéo hai chân, cánh tay mệt mỏi đặt ở rìa ghế Tịch Bạch.

Tư thế này, rất giống như đang ôm bờ vai cô.

"Sao cậu lại tới đây?" Cô kinh ngạc.

Tạ Tùy giọng điệu châm chọc nói: "Sang đây xem thăm hỏi, gột rửa linh hồn."

Tịch Bạch lo lắng nhìn lên tầng hai, thản nhiên nói: "Xế chiều hôm nay không lên lớp, cậu có thể ra khỏi trường, xem cái gì thăm hỏi."

Tạ Tùy giọng vẫn khinh bỉ như trước nói: "Cậu còn biết xế chiều hôm nay tôi không lên lớp?"

Tịch Bạch không muốn Tạ Tùy tham dự trong chuyện này, cô cúi đầu nhìn giày thể thao của mình, không chút để ý nói: "Thật rất nhàm chán."

"Tôi liền thích làm chuyện nhàm chán."

"..."

Tịch Bạch nghĩ nghĩ, còn nói: "Vậy cậu ngồi vào phía trước đi."

"Tại sao?"

"Đợi một hồi sẽ có rất nhiều người."

"Ngồi cùng lão tử, làm cậu mất mặt?"

Hàm răng trắng nõn của Tịch Bạch cắn cắn môi dưới: "Ừ."

Làm tôi mất mặt nên cậu đi nhanh đi!

Biểu tình Tạ Tùy dần dần chìm xuống, đáy mắt tối đen ần ần khó chịu.

"Được, lão tử đi." Hãn đứng lên đi ra, nhưng không có rời đi, mà là lập tức lên lầu hai.

Tịch Bạch thật sự hoảng hốt, không biết Tạ Tùy này muốn làm gì, chẳng lẽ hãn biết ?

Không, hãn không có khả năng biết...

Chắc là trùng hợp mà thôi.

Nhưng nếu như bị hãn phát hiện thì nên làm cái gì bây giờ!

Bộ dáng Tịch Bạch chân tay luống cuống bị Tạ Tùy thu hết vào đáy mắt, khuỷu tay hãn chống lên lan can, đứng ở trên lầu hai, cùng cô xa xa nhìn nhau.

Khóe miệng nâng lên một tia cười lạnh.

Tịch Bạch chỉ cảm thấy sồn tóc gáy, trái tim không ngừng đập loạn, nếu Tạ Tùy tham dự vào, nên làm gì đây, sẽ phát sinh chuyện gì. . .

Trong đầu cô một mảnh hỗn loạn, không thể bình tĩnh lại.

Đúng lúc này, ngọn đèn xung quanh đều tối đi, MC đã đi lên đài, tuyên bố tiết mục bắt đầu.

Rất nhanh, Tịch Phi Phi cũng được mời lên sân khấu, ngồi trên sô pha, thân thiết hàn huyên trao đổi với MC.

Hiện tại, Tịch Bạch nghe không vào thứ gì, cô thường thường ngẩng đầu, Tạ Tùy như trước đứng ở trên lầu hai, nhìn thẳng ngay sân khấu phía trước.

Ánh sáng studio chiếu trên gương mặt hãn, càng phát ra vẻ sắc bén, đôi mắt âm u.

Hắn đứng ở vị trí thật mạo hiểm, nếu Tịch Bạch thật sự mở máy chiếu, Tạ Tuyền tất nhiên sẽ bị liên lụy, đến lúc đó trường học nhất định gây sự với hắn.

Bây giờ đang tiến hành truyền hình trực tiếp, danh dự của Tịch Phi Phi và danh dự của trường học là buộc cùng một chỗ...

Tịch Bạch hạ quyết tâm làm chuyện này, mọi hậu quả đều không sợ, nhưng nếu Tạ Tuyền tham dự chuyện này, cô liền không thể không thận trọng suy tính.

Vì vận ngã Tịch Phi Phi, đoạt lại điểm cộng thi đại học, cô sẽ phải liên lụy Tạ Tuyền. . .

Tịch Bạch lặng lẽ giấu điện thoại di động vào trong balo.

Bỏ.

Chỉ có thể vứt bỏ.

Cô tuyệt đối sẽ không làm nửa điểm không tốt tới Tạ Tuyền, cho dù hắn cái gì cũng không biết.

Trên đài, MC mỉm cười hỏi Tịch Phi Phi: "Phi Phi, nghe nói em thi đấu biểu diễn lấy được hạng nhất, thi đại học được cộng thêm ước chừng mười điểm, có chuyện này sao?"

Tịch Phi Phi nói: "Đúng là có chuyện như vậy, vũ đạo lúc ấy của em được giám khảo nhất trí tán thành, ở đây, em muốn đặc biệt cảm ơn giám khảo, cảm ơn thầy Lạc Thanh cho em cơ hội, còn có người nhà, là bọn họ vẫn luôn ở sau lưng lặng lẽ ủng hộ em, để em đi đến hôm nay, không có bọn họ, khả năng em đã sớm bỏ cuộc. . ."

Cô lại vừa nói vừa bắt đầu lau nước mắt, kỹ xảo biểu diễn, Tịch Phi Phi tuyệt đối là Oscar ảnh hậu.

Nghe cô than thở khóc lóc kể, hiện trường cũng có không nữ sinh mù quáng theo.

MC chuyển tới đề tài khác: "Tôi còn nghe bạn học nói, lần tranh tài này có xảy ra một chút việc nhỏ ngoài ý muốn, giống như trước lúc thi đấu, đàn violoncello của em gái bị mất, Phi Phi vô cùng lo lắng, giúp em mình nơi nơi tìm kiếm, Phi Phi có thể nói cụ thể cho chúng tôi nghe một chút không?"

"Ách, có chuyện như vậy." Tịch Phi Phi mỉm cười nói: "Cũng không có gì quá lớn, đàn violoncello hẳn là bị đối thủ cạnh tranh không có ý tốt trộm đi, nhưng mà sau này lại tìm được, em cũng không muốn nhắc tới chuyện này, chung quy mọi người đều là bạn học với nhau, ai cũng sẽ phạm sai lầm, em không muốn truy cứu."

"Phi Phi thật đúng là rộng lượng."

...

Thời gian một giây một phút trôi qua, Tịch Bạch đặt di động chặt chẽ trong túi, không có lấy ra.

Chương trình đã đi được hai phần ba.

Tạ Tùy kinh ngạc nhìn Tịch Bạch, làm động tác tay với cô, tựa hồ là đang thúc giục gấp rút gì đó.

Hẳn quả nhiên là biết, khó trách hẳn lại trực tiếp chạy đến tầng hai xem, người này...

Tịch Bạch giả vờ không thấy các loại ám chỉ của Tạ Tuyền, Tạ Tuyền không thể chần chừ, lấy di động gửi tin nhắn cho cô--

"Cậu còn chờ cái gì."

Tịch Bạch trả lời hăng: "Tôi không có chờ gì cả."

"Làm, không phải đều đã chuẩn bị xong rồi sao, thả đi."

"Tạ Tuyền, chuyện này đừng ở đây."

"Vì sao?"

Tạ Tuyền cúi đầu nhìn Tịch Bạch, trong mắt cô một mảnh bình thản, nhưng cái đó không phải là mềm lòng, mà là một loại khó có thể cân nhắc . . . nhẫn nại.

"Tại sao?" Tạ Tuyền không buông tha: "Đều đã chuẩn bị xong, vì sao buông tay?"

Tịch Bạch bị hăng làm cho có chút phiền lòng, nếu không phải lòng hiếu kỳ của hăng nặng như vậy, tất cả đều hăng là dựa theo kế hoạch tiến hành, hăng còn không biết xấu hổ ở trong này chất vấn cô.

"Tạ Tuyền, bây giờ cậu rời khỏi chỗ đó, tôi lập tức thả video."

Cô thở phì phì gửi tin nhắn này đi, không quá mấy giây lại bị cô thu hồi về.

Tịch Bạch biết mình nói lỡ miệng, cho nên tranh thủ thu hồi, ngẩng đầu nhìn Tạ Tuyền.

Ánh mắt Tạ Tuyền từ màn hình di động dời lên, tốt lắm nhìn cô.

Tịch Bạch trong đầu lộn bộn một chút.

Xong.

Hắn thấy được.

Tạ Tùy sờ dĩ đứng ở nơi đó là vì muốn đem mọi chuyện ôm vào người mình, để cô an toàn.

Nhưng Tạ Tùy hoàn toàn không hề nghĩ đến, Tịch Bạch sẽ bởi vì hắn mà buông tay toàn bộ kế hoạch.

Trong lòng vừa ngọt lại vừa khổ.

Hắn bất chấp, xoay người nhặt máy chiếu mini góc bên cạnh lên, trực tiếp tiến hành thao tác, nhấn nút truyền phát.

Tịch Bạch vội vã đứng lên, chen lấn vượt qua một loạt thân hình, chạy tới tầng hai.

Có thầy giáo duy trì kỉ luật ngăn cô lại, bắt cô trở lại vị trí của mình, không được ảnh hưởng tới tiết mục trực tiếp.

Đúng lúc này, trên vách tường đen, đột nhiên phóng ra một màn hình tựa như chiếu phim điện ảnh.

Hiện trường xao động lên, không ít học sinh bị hình ảnh trên tường hấp dẫn chú ý, nghị luận ầm ĩ.

Trong studio, Tịch Phi Phi đứng dậy, con mắt tròn tròn, khó có thể tin nhìn hình chiếu trên tường.

Con người Tịch Bạch co rút mạnh lại, đó cũng không phải là đoạn video thi đấu cô chuẩn bị!

Mà là... là hình ảnh video Tịch Phi Phi trộm đàn!

Mặc dù camera cũng không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhận ra, người ôm đàn lên lút bước ra từ phòng luyện tập trong hình, hiển nhiên là Tịch Phi Phi!

Video cắt nối biên tập thành vài đoạn, đều là hình ảnh được chụp từ các camera khác nhau, nối liền lại, có thể nhìn được, Tịch Phi Phi trộm đàn đi ra khỏi phòng luyện tập, ngang qua vườn hoa không người, đi tới núi sau trường học.

Đoạn video này. . . so với đoạn video thi đấu trước đó Tịch Bạch định phát càng dã man hơn, đủ để đặt Tịch Phi Phi vào tình thế hoàn toàn không thể cứu vãn!

Càng quan trọng hơn là, nội dung đoạn video này có quan hệ không lớn với Tịch Bạch, chỉ cần cô không chủ động thừa nhận, không ai sẽ hoài nghi sự kiện lần này là do cô chủ mưu.

Tịch Bạch khó có thể tin quay đầu lại, cách đó không xa, Tạ Tùy cầm máy chiếu mini, xa xa nhìn cô.

Tịch Bạch hiểu được đáy mắt hàm xúc ý tứ của hắn.

Hắn đổi mới nội dung video, hơn nữa chuẩn bị ôm tất cả đến trên người mình.

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bá Đạo Sùng Ái

EDITOR: JIN XUAN

Mười phút trước vừa mới nói tới chuyện mất đàn, mà mười phút sau, video Tịch Phi Phi lén lút trộm đàn từ phòng tập luyện lại hiện rõ, các học sinh nhốn nháo phản ứng --

Thế nhưng người trộm đàn chính là cô ta, đây không phải là vừa ăn cướp vừa la làng sao!

Đường Tuyên Kỳ lúc trước tự dừng bị vu oan trộm đàn, thấy vậy liền đứng lên, cao giọng hô: "Hóa ra thật sự là vừa ăn cướp vừa la làng! Khó trách đàn vừa mới mất cậu đã chạy đến văn phòng để bôi đen tôi, còn muốn hãm hại tôi!"

Bạn học xung quanh lập tức hỏi Đường Tuyên Kỳ rốt cuộc là thế nào, Đường Tuyên Kỳ liền nói ra chuyện Tịch Phi Phi khi đó tự dừng vu khống cô trộm đàn, còn ấn đầu cô bắt nói xin lỗi, thậm chí uy hiếp nếu cô không xin lỗi, sẽ bóc phốt cô trên mạng internet, kích động fans tấn công cô, để cô biến thành An Khả Nhu thứ hai!

Các học sinh nhìn về phía đại sảnh nơi Tịch Phi Phi đang đứng, không khỏi chảy mồ hôi lạnh, cảm thấy cô ta quả thực không khác gì một ma nữ mặt dữ tợn đáng sợ.

Mặt Tịch Phi Phi hoàn toàn trắng bệch, khi thì nhìn nhìn người MC, khi thì lại xem video trên tường, thân thể nhịn không được run rẩy không ngừng.

"Tên lừa đảo!"

"Tâm địa này. . . thật đáng sợ."

"Mẹ con ơi, đây mà là nữ thần thánh thiện sao, là ma quỷ mới đúng!"

"Trời ạ, tình thế hôm nay đảo ngược, lão tử tâm phục khẩu phục."

...

Các học sinh chụm đầu ghé tai, thấp giọng nghị luận, dù MC có năng lực ứng biến rất tốt thì cũng bị sự cố đột ngột này làm cả kinh nói không nên lời.

Các lãnh đạo Bộ Giáo Dục dưới sân khấu phản ứng chậm nửa nhịp hơn so với học sinh, nhưng sau khi xem rõ sự tình liền dồn dập đứng dậy, trầm mặt đi ra khỏi hội trường.

Hiệu trưởng Trần vội vàng đuổi theo: "Ngài Lưu, ngài Lưu, ngài đừng nóng giận, có hiểu lầm, tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng!"

"Đây chính là học sinh ngoan mà trường học các ông bồi dưỡng được!"

"Không, không không, bên trong khẳng định có hiểu lầm! Ngài Lưu, ngài nghe tôi giải thích!"

"Không cần giải thích, trò khôi hài đừng ở đây!"

Các lãnh đạo đồng loạt phẩy tay áo bỏ đi.

Tịch Phi Phi nhìn các học sinh dưới thính phòng, thần sắc bọn họ khác nhau, có tức giận, cũng có đồng tình, càng có phần đông quần chúng qua đường xem kịch vui...

Cô biết, xong, tất cả đều xong.

Cuối cùng, cô nhìn thấy Tịch Bạch đứng đằng xa.

Mặt Tịch Bạch không thay đổi chăm chú nhìn cô, giống như người thẩm phán.

Tịch Phi Phi rất cuộc hiểu rõ, vì sao trong khoảng thời gian này Tịch Bạch lại bình tĩnh như vậy, ẩn nhẫn không phát, cô liền biết... liền biết nó không có ý tốt lành gì!

Hóa ra là chờ cô đắm đầu vào!

Tịch Phi Phi chậm rãi đứng lên, cảm giác bầu trời quanh mình xoay chuyển điên cuồng, phút chốc, cô té xỉu!

Studio lập tức loạn hết cả lên, MC sợ tới mức la to, lập tức kêu người xung quanh gọi xe cứu thương 120...

Tịch Bạch không hề dừng lại, ba hai bước chạy ra hội trường, vừa lúc gặp được "người khởi xướng" - Tạ Tùy bị hai bảo vệ kéo từ lầu hai xuống.

Bảo vệ khống chế tay hắn, lại bị hắn không kiên nhẫn hất ra.

Hắn vẫn bất cần như trước, rất không khách khí nói: "Đừng chạm vào lão tử, tự đi được."

Đi ngang qua bên người Tịch Bạch, sắc mặt Tạ Tùy nhu hòa hơn chút, hắn nhấp đôi môi khô, ném cho cô một ánh mắt yên tâm.

Tịch Bạch muốn giải thích, nhưng cô không biết phải nói với ai, hiện trường cũng đã lộn xộn, xe cứu thương, bác sĩ y tá, còn có tổ chức sơ tán học sinh, thầy cô giáo gọi điện thoại cầu tình với lãnh đạo trong cục.

Tịch Bạch trơ mắt nhìn Tạ Tùy bị bảo vệ mang ra ngoài, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Cô vốn chỉ chuẩn bị video biểu diễn, đoạn video này tuy rằng có thể sáng tỏ lời nói dối của Tịch Phi Phi nhưng lại không đến mức dồn chị ta vào chỗ chết.

Tạ Tùy đột nhiên chặn ngang một cước, thay thế bằng video Tịch Phi Phi trộm đàn, như vậy tương đương với việc làm lộ ra phẩm hạnh thấp kém của Tịch Phi Phi và việc Đức Tân Cao Trung bao che dung túng chị ta phạm sai lầm, đồng thời đẩy dư luận đến đầu ngọn sóng gió.

Mà một mình hãn gánh chịu khả năng sẽ gặp phải hậu quả không lường.

Trùng sinh một mạng, Tịch Bạch không muốn liên lụy hãn vào trong kế hoạch báo thù của mình, thật đáng chết . . . vận mệnh hai người cứ tựa như dây leo quấn quanh, căn bản không có cách rành mạch phân chia thành hai đường thẳng song song.

Đi ra khỏi tòa nhà, Tịch Bạch nhìn trời cuồn cuộn mây, gió lạnh buốt thấu xương gào thét bên tai, lướt qua hai má mềm mại của cô như dao cắt.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Ân Hạ Hạ cầm di động chạy tới, hưng phấn muốn cho cô xem những fans của Tịch Phi Phi sục đổ trên mạng internet đang diên loạn bình luận, nhưng Tịch Bạch lại im lặng nhìn trùng điệp mây đen ở phương xa.

Thật lâu sau, Ân Hạ Hạ khó có thể tin mở to hai mắt.

Tịch Bạch khóc.

Cô không phát ra âm thanh, nước mắt im lặng từ hốc mắt trượt xuống.

Cô cố chấp cắn chặt môi dưới, khàn cả giọng, lớn tiếng nói năm chữ --

"Ông trời quá bất công."

Cô hy sinh Tạ Tuyền.

**

Bởi vì là hiện trường trực tiếp, cho nên đoạn quay Tịch Phi Phi ăn cắp kia đang bị lưu truyền với tốc độ chóng mặt trên mạng, các fans của cô quả thực như ăn phải cú lừa khó chấp nhận được, không hề nghĩ đến nữ thần mình yêu thích trong thời gian dài như vậy hóa ra lại là một tiện nữ hèn hạ tâm cơ thâm trầm thế này.

Tại giờ khắc chân tướng lộ rõ, fan cuồng vốn vô cùng nhiệt tình yêu thương cô triệt để chuyển hóa thành cực kì phẫn nộ, chửi rủa chưa bao giờ ngừng lại --

"Tiện nhân ác độc!"

"Thật sự không nghĩ đến, thần tượng tôi yêu sẽ là một nữ nhân tâm địa rắn rết."

"Phục rồi phục rồi, đẳng cấp biểu diễn của ả này quá cao."

"Mắt tôi bị mù nên lúc trước mới giúp tiện nhân này đi mắng người khác."

"Bớt tranh cãi đi, cô ấy cũng đã bị mấy người mắng đến vào bệnh viện rồi kìa."

"Hiện tại, cô ta ở cái bệnh viện nào, chết chưa, chưa chết thì nói tôi, bây giờ rất muốn đi giết chết con khốn đó."

...

Weibo Tịch Phi Phi thành chiến trường thuốc súng bay lả tả, phía dưới mỗi cái weibo đều tràn đầy fans oán độc chửi rủa, thậm chí còn có người đem hình chị ta làm thành hình chế, trào phúng và công kích chị ta.

Tịch Bạch chỉ lướt mấy cái liền không nhìn nữa.

Không khác gì lúc trước bọn họ bị Tịch Phi Phi dắt mũi đi nhục mạ An Khả Nhu, hiện tại rốt cuộc Tịch Phi Phi cũng ném thử mùi vị này.

Không chỉ như thế, các fans còn tìm đến weibo của Tịch Bạch, từ lúc bí mật được vén màn, những nội dung trước kia vốn không người để ý thì bây giờ tất cả đều biến thành "chứng cứ phạm tội" của Tịch Phi Phi.

【 Lại rút đi 200cc máu, tôi đau quá, nhưng mẹ còn mắng tôi, nói chị gái đau hơn, tôi nên chịu đựng. 】

【 Muốn uống nước ấm, nhưng mẹ và cha đều bận rộn chiếu cố chị, tôi có chút choáng váng đầu, khó chịu đứng lên không được. 】

【 Tôi cũng muốn sống sót thật tốt, có được cuộc sống của riêng mình, có được khỏe mạnh, không phải trở thành hộp thuốc kéo dài sinh mệnh của người khác. 】

...

So với trở thành một người lúc nào cũng than khóc kể lể, Tịch Bạch lại chỉ dùng phương thức ghi chép nội dung an tĩnh như vậy, sau khi bị cộng đồng mạng phát hiện, đánh đổ cọng rơm cuối cùng của Tịch Phi Phi.

Tịch Bạch chờ đợi ngày này, đã chờ lâu rồi.

"Điên rồi, tôi không thể tưởng tượng được Tịch Phi Phi đến tột cùng đã làm gì với em gái mình."

"Từ lúc trào đời liền bị bức truyền máu cho chị, còn bị người trong nhà đạo đức bắt cóc, quả thực đáng sợ!"

"Nếu đổi lại là tôi, tôi khẳng định hận không thể giết chết chị mình!"

"Hèn gì Tịch Phi Phi chưa bao giờ đề cập tới em gái trước công chúng, nhất định là chột dạ!"

"Ngẫm lại cảm thấy sờn tóc gáy, như phim kinh dị."

"Con mẹ nó, tôi muốn báo cảnh sát, bắt toàn bộ hung thủ giết người trong nhà này lại, giành lại công lý!"

...

Mọi thứ đều phát triển đúng theo suy nghĩ của Tịch Bạch, tất cả ủy khuất và không cam lòng, rốt cuộc tại một ngày chân tướng sáng tỏ này, giải bày oan ức.

Những fans yêu mến Tịch Phi Phi trong quá khứ, hiện tại đều thành địa ngục của chị ta, khả năng sẽ còn bị giày vò trong địa Ngục một đoạn thời gian rất dài.

Buổi tối, Đào Gia Chi gọi một cuộc điện thoại cho Tịch Bạch, nói buổi tối sẽ ở bệnh viện cùng chị, không về nhà, tự cô ăn cơm.

Tịch Bạch hỏi mẹ: "Chị ấy thế nào?"

Đào Gia Chi bất đắc dĩ thở dài nói: "Sức khỏe chị con không có trở ngại, nhưng tình trạng tinh thần không quá ổn định, vẫn muốn ở bệnh viện. Ai nha, con nói một chút, tại sao chuyện đó lại âm ỉ thành thế này."

Tịch Bạch nghe được giọng nói của Tịch Minh Chí: "Tại sao âm ỉ như vậy, còn không phải nha đầu kia tự làm âm ỉ, nếu nó không trộm đàn của

Bạch Bạch, sao có thể bị người ta bắt lấy thóp, video giờ đây tràn lan trên mạng, những người đó mắng không lời nào dễ nghe!!"

"Con nói một chút, là tên khốn kiếp nào thả video ra, cha khẳng định để bác Trần khai trừ hẳn!"

Hiển nhiên, cha mẹ cũng không biết Tịch Bạch có dính dấp tới sự việc lần này.

Nếu không phải Tạ Tùy đột nhiên chặn ngang một cước tiến vào, có lẽ hiện tại trong nhà đã sớm âm ỉ lạt trời, Tịch Bạch có thể tưởng tượng đến cha mẹ mà biết sẽ đối xử với cô như thế nào.

Thậm chí. . . bà nội, bà cũng không thể công bằng, chủ trương duy nhất của bà là gia đình hòa thuận mới có thể làm ăn phát đạt nên bất cứ chuyện gì cũng đều phải nhường chỗ cho lợi ích của gia tộc.

Tạ Tùy thật sự giúp đỡ cô quá nhiều.

Tịch Bạch im lặng treo điện thoại, ngồi một mình trên sofa, trầm tư, nhắn cho Tạ Tùy một cái tin nhắn, hỏi: "Tình huống thế nào?"

Tạ Tùy chưa có trả lời cô, cô gọi điện thoại cho hẳn, chỉ có giọng tổng đài nhắc nhở hẳn đã tắt máy.

Tịch Bạch hồi tưởng lại bộ dáng hiệu trưởng Trần nổi giận đùng đùng hôm nay, có thể biết được ông có bao nhiêu phần nộ, Tạ Tùy sẽ bị phạt, nhẹ thì đình chỉ tạm thời, nặng thì...hơn phân nửa là đuổi học.

Ngày thứ hai, như Tịch Bạch đoán, Tạ Tùy chưa có tới trường.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba... Tịch Bạch mỗi ngày đều đi ngang qua phòng học ban 19, không nhìn thấy bóng dáng của hẳn, cũng không liên lạc được.

Không hỏi được tình hình từ mấy người huynh đệ của hắn, bọn họ đều đồng lòng như một nói Tù ca ra ngoài tránh sóng gió, không có chuyện gì, Tịch Bạch không cần lo lắng.

Chỉ có Ân Hạ Hạ thần bí hồng học chạy tới nói cho Tịch Bạch, nói Tạ Tù đã bị nhốt vào trong cục cảnh sát.

Tịch Bạch để mạnh bút xuống: "Cậu từ nơi nào nghe được?"

"Cha tớ, ông ấy lỡ miệng nói rồi thấy vậy tớ liền hỏi thêm."

Tịch Bạch biết, cha của Ân Hạ Hạ là người ở cục công an.

"Tạ Tù không có phạm pháp, cục công an dựa vào đâu mà bắt hắn!"

Ân Hạ Hạ vội vàng nói: "Cậu đừng kích động, tớ nghe cha tớ nói, trường học đang chuẩn bị khởi tố Tạ Tù ăn cắp, chính là đoạn video hắn phát đó, hắn thừa dịp lão Lưu ở phòng camera ngủ gà ngủ gật, chạy vào đánh cắp! Hiện tại trường học chuẩn bị khởi tố việc này, nói hắn ăn cắp."

Tịch Bạch giận đến cả người phát run, giọng nói trầm thấp đáng sợ: "Ăn cắp... rốt cuộc là ai ăn cắp!"

Bọn họ còn có mặt mũi nói Tạ Tù sao, rõ ràng là do trường học bao che hành vi trộm cắp của Tịch Phi Phi, mới có thể dẫn đến chuyện phát sinh sau này, ai mới là kẻ trộm chân chính, bọn họ hiểu rõ!

Ân Hạ Hạ thấy Tịch Bạch tức giận đến sắc mặt tái nhợt, liền an ủi cô: "Cậu đừng vội, khởi tố chỉ là lời nói của hiệu trưởng lúc nổi nóng mà thôi, thật ra cha tớ cũng hiểu được, việc này do trường học sai trước, hiện tại áp lực dư luận trên mạng nặng như vậy, nếu trường học dám khởi tố Tạ Tù, chắc chắn sẽ bị mắng chết! Bọn họ không dám dễ dàng làm như vậy đâu."

Lời nói của Ân Hạ Hạ ngược lại là nhắc nhở Tịch Bạch, cô đặt bút xuống, cũng mặc kệ chuẩn bị vào tiết học, lập tức đi tới văn phòng.

Còn chưa tới phòng làm việc của hiệu trưởng, cửa cầu thang, Tịch Bạch bị đám Tùng Dụ Chu chặn ngang.

Thấy bộ dáng hồ báo này của Tịch Bạch, Tùng Dụ Chu cũng đoán được cô muốn đi tìm hiệu trưởng giải thích.

"Tịch Tiểu Bạch, Tùy ca đã toàn bộ dọn dò, cảnh sát cũng đã chép khẩu cung, bây giờ đi tìm hiệu trưởng cãi nhau, vô dụng."

Tịch Bạch kéo balo trên vai, nặng nề ném xuống đất, phẫn nộ lên tiếng hỏi: "Các cậu không phải là anh em của hấn sao, bị nhốt vào cục công an chuyện lớn như vậy, các cậu còn muốn giấu diếm đến bao giờ?"

Tùng Dụ Chu chưa từng thấy qua Tịch Bạch phát điên như vậy, trong quá khứ là con mèo nhỏ nói nặng liền run rẩy, đột nhiên lộ ra móng vuốt, trong lòng bọn họ cũng có chút nhút nhát.

"Cậu, cậu đừng nóng giận, tính tình Tùy ca cậu cũng không phải không biết, hấn bàn giao việc cho tôi, bọn tôi không dám không nghe. Việc này chúng tôi khuyên cậu, vô dụng, hấn đã thừa nhận toàn bộ, trộm chép video là chuyện ván đã đóng thuyền, nếu trường học khởi tố, đành phải chịu phạt. Tóm lại, bây giờ không phải là thời điểm truy cứu đúng sai, việc cấp bách, chúng ta phải nghĩ biện pháp đem chuyện này hóa nhỏ."

Tịch Bạch hiểu rõ tính cách Tạ Tùy, nếu hấn gánh xuống tất cả mọi chuyện, vì để bảo vệ cô, khẳng định đã khai báo hết, hiện tại Tịch Bạch có dùng 100 miệng nói chuyện này không có quan hệ gì với Tạ Tùy, cũng chẳng có ai tin tưởng cô.

Ngu xuân!

Đúng lúc này, hiệu trưởng Trần và vài vị lãnh đạo đi ra từ phòng họp, Tịch Bạch vội vàng nghênh đón, mấy người Tùng Dụ Chu thấy thế không ổn, cũng nhanh chóng đuổi theo.

"Hiệu trưởng Trần, em có việc muốn nói với thầy."

Hiệu trưởng Trần nhìn Tịch Bạch một chút, vừa đi vừa nói cho có lệ: "Tiểu Bạch, chuyện chị em, lãnh đạo đã nghiên cứu qua, chúng ta khẳng định sẽ giúp em ấy đòi công đạo, em yên tâm."

"Cho ai công đạo cơ?" Tịch Bạch có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Hiệu trưởng Trần dừng bước lại, vỗ vỗ vai Tịch Bạch, thở dài nói: "Chị em phải chịu ủy khuất lớn như vậy, lãnh đạo sẽ không ngồi yên không để ý, chúng ta sẽ chống án, để người khởi xướng chuyện này nhận hình phạt của luật pháp."

Mấy nam sinh nghe vậy nháy mắt liền không nhịn được mắng lên: "Mẹ kiếp! Ông có làm hay không! Trộm gì đó mới là Tịch Phi Phi ! Tùy ca của chúng tôi đưa tội phạm ra ánh sáng, hăn có lỗi gì!"

Hiệu trưởng Trần chỉ vào bọn họ nói: "Ai bảo các cậu tới nơi này, bỏ trở lại viết kiểm điểm cho tôi! Đã sớm nhìn các cậu không vừa mắt, một đám, thật sự là vô lý!"

Tịch Bạch nắm chặt quần, thật lâu sau, chỉ nghe cô trầm giọng nói: "Người khởi xướng chuyện này, chẳng lẽ không phải là ngài sao, hiệu trưởng Trần?"

Ông kinh ngạc nhìn Tịch Bạch: "Em nói cái gì?"

"Nếu không phải ngài vì vinh dự của trường học và mặt mũi của mình mà bao che cho Tịch Phi Phi, dễ dàng tha thứ chị ấy lặp đi lặp lại nhiều lần

phạm tội thì mọi chuyện sao có thể phát triển tới loại tình trạng hôm nay, thứ tôi nói thẳng, ngài căn bản không xứng để trở thành một người làm công tác giáo dục."

Ông tức giận đến môi phát run, chỉ vào Tịch Bạch : "Tôi thấy em đúng là điên ! Em nói thêm một câu nữa, tôi cho ba mẹ em biết!"

Tịch Bạch mặt không chút thay đổi nói: "Hiệu trưởng Trần, Tạ Tùy đã ngây ngốc ở cục công an ba ngày rồi, nếu sáng sớm ngày mai hẳn còn chưa trở ra, tôi sẽ đem những điều tôi biết, về hành vi ngài bao che Tịch Phi Phi, toàn bộ đăng lên trên mạng, Tịch Phi Phi hiện tại đã thành hot search sự kiện, tôi nguyện ý trả tiền, lại giúp Đức Tân Cao Trung lần nữa lên hot search vậy."

Cô nói xong những lời này, thậm chí cũng không cho hiệu trưởng Trần bất cứ cơ hội giải thích nào, quay người rời đi .

Mấy nam sinh phía sau Tịch Bạch, nhìn bóng lưng quyết tuyệt của cô, nghĩ đến bộ dáng cô vừa mới đối chọi gay gắt với hiệu trưởng Trần, một chút cũng nhìn không ra sự yếu đuối và sợ hãi ngày thường khi ở trước mặt Tạ Tùy.

Tương Trọng Ninh vỗ Tùng Dụ Chu, thấp giọng nói: "Này, Tịch Tiểu Bạch như vậy, có thể bị Tạ Tùy khi dễ? Tớ không tin ."

Tùng Dụ Chu tặc lưỡi: "Trước kia tin, hiện tại tớ cũng không tin ."

"Cậu nói xem cậu ấy có phải giả heo ăn hổ hay không."

"Không phải, tớ cảm thấy cậu ấy cố ý giả vờ trước mặt Tùy ca của chúng mình, sau này không chừng Tùy ca bị cậu ấy ngược lên bờ xuống ruộng."

"Sao tớ lại nghe ra hàm ý bá đạo sủng ái trong lời này của cậu nhỉ."

"Chính là bá đạo sủng ái."

"Không phải, ai sủng ai."

Tùng Dụ Chu liếc mấy tên con trai bên cạnh một chút: "Đương nhiên là cậu ấy sủng Tùy ca."

Lúc này, Tịch Bạch đột nhiên quay đầu lại, mấy nam sinh lập tức đứng nghiêm, chờ đợi sai bảo.

"Chút nữa các cậu có bận chuyện gì không?" Cô hỏi.

"Không có việc gì không có việc gì, chị dâu... không phải, bạn học Tịch Bạch cậu muốn phân phó cái gì."

Tịch Bạch nghĩ nghĩ, nói: "Tối hôm nay, Tạ Tùy hẳn là sẽ được thả ra, nhưng tôi còn có chút không yên lòng, tóm lại, các cậu đi canh chừng bên ngoài cục công an, nếu hẳn được thả ra, các cậu báo tin cho tôi."

"Được, không thành vấn đề."

Tịch Bạch ngồi lên xe chuẩn bị rời đi, Tùng Dụ Chu bỗng nhiên gọi cô lại: "Tiểu Bạch, cái kia... Nếu Tùy ca không được thả ra, cậu định làm như thế nào, sẽ không thật sự muốn đăng weibo chứ, cậu công khai giúp đỡ Tạ Tùy như vậy, đứng đối lập với trường học và chị cậu, người nhà cậu phải làm sao?"

Tịch Bạch nhẹ nhàng căn cứ môi: "Không quản được nhiều như vậy."

Cô có người nhà, Tạ Tùy không có, Tạ Tùy đi vào chính là đi vào , ngay cả một người đến thăm cũng không có, lại càng không có người nói chuyện thay hẳn, giúp hẳn mời luật sư lên tòa án.

Hắn hai bàn tay trắng, chỉ có cô.

**

Tám giờ tối, Tạ Tuyền được phóng thích.

Hắn mặc một áo jacket tối màu, vai mang theo balo đen, khí chất cả người trầm xuống, hàng mày bị cắt đứt ở mắt trái càng có vẻ hung ác.

Sắc mặt hắn trầm thấp, nhìn thấy bọn họ cũng chỉ đơn giản giơ giơ tay lên, chưa nói một lời.

Bị giam lại ba ngày, mặc cho ai thoát ra cũng sẽ không vui vui vẻ vẻ nổi.

Tùng Dụ Chu nghênh đón, nhận lấy balo trên vai hắn: "Đói bụng không, đi ăn dưới tiệm, chúng ta đều chưa ăn cơm."

Tạ Tuyền và bọn hắn đi tới quán ăn thường đi, gọi một bàn đồ ăn phong phú, hắn khó chịu không lên tiếng bởi một bát cơm lớn, xem ra ở bên trong đó ăn không được tốt.

Tùng Dụ Chu thay Tạ Tuyền mở điện thoại di động ra, điều thứ nhất là gửi tin tức cho chủ nhiệm lớp, để Tạ Tuyền ngày mai cứ theo lẽ thường đến trường học lên lớp.

"Hắn là không thành vấn đề ." Tùng Dụ Chu nói: "Chuyện này trường học sẽ không truy cứu nữa."

Đuôi mắt Tạ Tuyền lộ ra khinh miệt: "Có gan bắt tôi sao không dám làm đến cùng."

Tương Trọng Ninh nói: "Lần này nếu không phải..."

Tùng Dụ Chu nhắc chân đập đập cậu, không cho cậu nói xong lời còn lại, Tịch Bạch đã dặn bọn họ không thể nói.

Tạ Tùỵ nhai đồ ăn, nhìn Tương Trọng Ninh: "Nếu không phải cái gì?"

"Không có gì, Tùỵ ca, cậu ăn nhiều một chút." Tùng Dụ Chu gấp thêm đồ ăn vào bát hẵn: "Ở bên trong khăng định chưa ăn tốt, đúng rồi, ở đó có người nào khi dễ cậu không."

Tạ Tùỵ phát ra một tiếng cười lạnh nhẹ: "Bọn họ dám."

Ngẫm lại cũng đúng, Tạ Tùỵ ngoan độc như vậy, trên thế giới này chỉ sợ không có người nào có thể khi dễ trên đầu hẵn.

Tạ Tùỵ không chút để ý hỏi tiếng: "Cậu ấy thế nào?"

"Ai?"

Tùng Dụ Chu liếc Tương Trọng Ninh, người có thể làm cho Tạ Tùỵ tâm tâm niệm niệm, còn có thể là ai.

"Tiểu nha đầu đó bị dọa sợ lắm." Tùng Dụ Chu nói với Tạ Tùỵ: "Một câu không dám nói, cũng không nói lung tung, chúng tớ đã giúp cậu trông chừng cậu ấy, yên tâm đi, chuyện này xem như ổn thỏa."

"Bị giật mình?" Tạ Tùỵ nhìn phía Tùng Dụ Chu: "Cậu ấy biết tôi bị nhốt?"

Tương Trọng Ninh nói: "Tuyệt đối không phải bọn tớ nói! Có thể thề với trời, hứa với đất, không thẹn với biển cả!"

Tạ Tùỵ sắc mặt đen xuống, nuốt hai ba ngụm cơm rồi liền nhấc balo lên rời đi.

Gió lạnh, đầu đường ướt sũng, Tạ Tùỵ đứng ở lối đi bộ đợi đèn xanh đèn đỏ.

Bãi nước trên mặt đường phản chiếu hình ảnh người đi bộ qua lại, xe hơi gào thét chạy ngang qua bắn lên bọt nước tung tóe, làm ướt ống quần hẳn, mà hẳn hồn nhiên không chút quan tâm.

Tạ Tuyền cầm di động, ngâm nghĩ rất lâu, gửi đi một cái tin nhắn cho Tịch Bạch: Tôi đã đi ra, không cần lo lắng.

Suy tính một lát, hẳn xóa đi "không cần lo lắng", chỉ lưu lại bốn chữ phía trước, nhấn gửi đi.

Tịch Bạch ngồi xếp bằng ở bên giường, nhìn tới bốn chữ hẳn gửi đến, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Rất nhanh, Tạ Tuyền lại gửi vài chữ tới --

"Có thể gặp mặt không?."

Tịch Bạch: "Hửm?"

"Trên người hiện tại không có tiền, bụng có chút đói."

Tịch Bạch buông di động, cúi đầu tiếp tục làm bài tập, nhưng khó có thể tập trung lực chú ý, hai phút sau, cô chăm chú nhìn dòng tin nhắn đó, rốt cục vẫn phải mềm lòng .

"Bây giờ cậu ở đâu?"

**

Cuối phố, Tạ Tuyền từ xa trông thấy Tịch Bạch, cô mặc một bộ áo quần rộng, tóc đuôi ngựa, còn mang găng tay lông xù trắng.

Cô nhìn thấy hẳn, bước đi nhanh hơn.

"Răng rắc" một tiếng, Tạ Tuyền bật lên ngọn lửa, để ngay trước mặt cô.

Cặp mắt đen sáng trong veo, cánh môi hồng nhuận, trên lông mi cong cong phảng phất hơi nước.

Tạ Tuyền thấy cô, tâm đều co quắp.

"Cậu muốn ăn gì?" Tịch Bạch ôn nhu hỏi hần: "Lúc này, rất nhiều quán đã đóng cửa, cậu muốn ăn đồ nướng không, gần đây có một tiệm..."

Lời cô còn chưa dứt, Tạ Tuyền đột nhiên bước lên một bước, ôm cô vào trong lòng.

Trên người của hần mơ hồ tỏa ra hương vị rỉ sắt nào đó, có chút giống máu tươi, lại giống như không phải. . . Tịch Bạch không thể diễn tả đây là mùi hương gì, nhưng đó là mùi thuộc về Tạ Tuyền, cô cũng không bài xích.

Hần mặc áo jacket, vải thật cứng, chạm vào da thịt mềm của cô có chút khó chịu.

Tịch Bạch trầm giọng hỏi: "Tạ Tuyền, cậu bị thương sao?"

"Không có." Tiếng hần khàn khàn: "Lão tử... bị nhốt ba ngày, nhớ cậu, muốn điên rồi."

Tịch Bạch đưa tay che ở trước ngực, đẩy đẩy hần, nhưng không có xô dịch, thiếu niên ôm càng chặt hơn, chặt đến mức bắp thịt phát run, như là muốn ấn cô vào sâu trong thân thể của mình.

Tịch Bạch bị hần ôm đến hô hấp không thông, sắc sặc, kịch liệt ho khan lên.

Tạ Tuyền lập tức buông lỏng cô ra, cẩn thận từng li từng tí thay cô vỗ về phía sau lưng, thuận thuận khí.

"Cậu...đừng thô bạo như vậy mà."

"Thật xin lỗi."

Đối đãi với cô gái mềm mại như hoa này, nhẹ thì không giải khát, nặng lại sợ làm hư, hẳn thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Tịch Bạch lấy ví tiền, cầm ra 200 đồng tiền nhét vào trong túi quần Tạ Tuy: "Cậu lấy đi ăn cơm chiều, tôi đi về trước."

Trong nháy mắt cô rút tay ra, Tạ Tuy cầm cổ tay thon dài của cô lại: "Cậu có thể đừng giận tôi không."

Tịch Bạch cup mí mắt, thản nhiên nói: "Chuyện gì."

"Chuyện tôi tự chủ trương."

May mắn thay hẳn còn biết mình đã tự chủ trương.

Thật ra, trong lòng Tịch Bạch đã suy nghĩ đến một ngàn điều một vạn điều muốn mắng hẳn, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới hẳn bị giam giữ hết ba ngày, Tịch Bạch thật sự không đành lòng trách cứ hẳn một chữ.

"Cậu... cậu mau tỉnh táo lại đi." Cô kéo kéo cổ tay của mình: "Đừng tới hỏi tôi."

Tạ Tuy không buông tha nói: "Tôi đã tỉnh lại tốt, tôi sẽ bồi thường cho cậu."

Nghe nói như thế, Tịch Bạch quay đầu, tò mò nhìn hẳn: "Cậu muốn bồi thường như thế nào?"

Tạ Tuy thản nhiên cười cười, thừa dịp cô không chú ý, nâng khuôn mặt cô lên, dùng lực hôn một cái lên trán của cô.

"Khốn kiếp!" Tịch Bạch lui về phía sau hai bước, mắng: "Hạ lưu!"

Tạ Tùy nhún vai, lấy 200 đồng tiền trong túi ra rồi giơ giơ lên, cố ý kéo dài giọng nói: "Cám ơn cậu mời tôi ăn ~ cơm, no rồi, về đây."

Nhìn bóng lưng hắn dần dần biến mất tại hoàng hôn rực rỡ cuối ngã tư đường, Tịch Bạch nâng tay xoa xoa trán của bản thân, trên da còn lưu lại cảm xúc từ đôi môi khô ráo của hắn.

"Xú tiểu tử..."

LÀM NỮNG TRONG LÒNG ANH

Xuân Phong Lưu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ngã

EDITOR: JIN XUAN

Lúc Tịch Phi Phi xuất viện đã là nghỉ đông.

Thời gian nằm viện hơn một tháng, bởi vì bận rộn thi cuối kỳ, Tịch Bạch không có đi bệnh viện thăm chị ta.

Đương nhiên, thi cuối kỳ cũng chỉ là lấy cứ mà thôi, Tịch Bạch sẽ không giả mù sa mưa hỏi han ân cần chị ta, thái độ của cô đối với Tịch Phi Phi từ đầu tới cuối đều không thay đổi.

Nợ máu phải trả bằng máu nghe có chút dọa người, nhưng không hẳn không có đạo lý. Bằng không thì vì sao cô lại trùng sinh?

Đương nhiên, Tịch Bạch sẽ không cần mạng của Tịch Phi Phi, bởi vì mạng của chị ta với cô mà nói không hề có giá trị.

Tịch Bạch chỉ muốn đoạt lại cuộc sống vốn thuộc về mình.

Chỉ là nghe cha mẹ nói, cảm xúc của Tịch Phi Phi đã dần dần ổn định, trải qua chuyện như vậy, chị ta dường như thay đổi thành một con người khác.

Tịch Bạch cũng không để ý tới lời nói ấy-- Tịch Phi Phi giống như thay đổi thành một người khác, rốt cuộc là có ý gì.

Thẳng đến ngày Tịch Phi Phi về nhà, thời điểm nhìn thấy Tịch Bạch, thế nhưng lại mỉm cười đi lên trước, cho cô một cái ôm ôn nhu.

Tịch Bạch theo bản năng lui về phía sau, tránh ra.

Cô có chút kinh ngạc nhìn Tịch Phi Phi.

Trên mặt Tịch Phi Phi tươi cười hòa ái, chị ta tựa như chỉ cần vung cánh một cái, toàn thân sẽ lập tức biến thành Thiên Sứ thánh thiện lấp lánh hào quang.

Đào Gia Chi khuyên nhủ: "Bạch Bạch, chuyện này đã là quá khứ, cho qua đi, Phi Phi ở trong bệnh viện đã thừa nhận sai lầm của mình, cũng đã nói xin lỗi, con cũng không nên níu chặt không buông, mặc kệ nói như thế nào, con bé vẫn là chị của con, dòng máu của hai chị em không thể tách rời."

"Đúng vậy, Phi Phi cũng đã gỡ bỏ tài khoản weibo." Tịch Minh Chí trợ giúp: "Chị con thật sự nhận thức ra sai lầm, hôm nay còn cố ý đề nghị, muốn đích thân giải thích với con."

Tịch Bạch nhìn Tịch Phi Phi giả nhân giả nghĩa mỉm cười, cũng đã hiểu sương sương.

Một tháng Tịch Phi Phi ở bệnh viện dưỡng thương, không chỉ khôi phục tâm lý, hơn nữa giống như...đã thay da đổi thịt, tăng level lên cao.

Người thiếu kiên nhẫn trong quá khứ, thường xuyên không giữ được miệng mà nổi điên nói nhảm nhí kia, đã biến mất, hiện tại là nghệ sĩ Tịch Phi Phi luôn luôn thân mật mỉm cười, pokemon tiến hóa.

Tịch Bạch thấy được chính mình trong ánh mắt chị ta, cảm nhận được từ sâu thẳm trái tim Tịch Phi Phi có bao nhiêu ý hận khắc cốt ghi tâm đối với cô.

Kiếp trước, Tịch Phi Phi có năng lực làm cho cha mẹ triệt để vứt bỏ Tịch Bạch, có thể chứng minh được bản lĩnh của chị ta.

Lần này, Tịch Bạch gần như bẻ gãy cánh tay của Tịch Phi Phi, mất đi một lợi thế có fans điều khiển dư luận, nhưng muốn hoàn toàn đánh sập chị ta, chỉ sợ không dễ dàng.

Tịch Bạch cũng rất bội phục Tịch Phi Phi, nếu như là người có tố chất tâm lý hơi yếu một chút, bị thương nặng như thế, trên mạng internet còn bị người người điên cuồng chửi rủa, chết cũng uất ức, không khác gì An Khả Nhu bị Tịch Phi Phi tính kế lúc trước.

Tịch Phi Phi có thể khôi phục trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa luôn luôn giả vờ, rất lợi hại.

Chị ta càng như vậy, càng khơi dậy ý chí chiến đấu của Tịch Bạch.

Nếu chị ta chưa gượng dậy nổi mà tinh thần sa sút đi xuống, Tịch Bạch sẽ cảm thấy không có ý nghĩa nữa.

Tịch Bạch từng bỏ mạng, cô cũng không muốn để Tịch Phi Phi cứ thoải mái mà rời đi như vậy.

Cô nhìn Tịch Phi Phi, mở miệng nói: "Chị, không phải muốn nói xin lỗi sao?"

Đào Gia Chi vô cùng hi vọng hai chị em nhanh chóng hòa hảo nên lập tức nói: "Đúng vậy đúng vậy, Phi Phi, con mau xin lỗi Bạch Bạch đi."

Tịch Phi Phi cắn cắn đầu lưỡi, nhìn Tịch Bạch, thành khẩn nói: "Bạch Bạch, chị xin lỗi em, chị không nên lúc nào cũng nhắm vào em."

"Nếu nói xin lỗi, vậy liền nói rõ từng li từng tí sự tình đi, tại sao chị lại nhắm vào em, trước mặt cha mẹ, nói cho rõ ràng."

Tịch Phi Phi ủy khuất nhìn cha mẹ của mình, nhưng bọn họ không hiểu ý, Tịch Minh Chí nói: "Phi Phi, con nói rõ ràng tiền căn hậu quả đi,

trước đó tại bệnh viện cam đoan với chúng ta như thế nào, cũng nói với Bạch Bạch giống vậy."

Tịch Phi Phi nhẹ nhàng hít một hơi, trầm giọng nói ra: "Đầu tiên, chị không nên trộm đàn của em gái, nhưng chị làm như vậy là vì lo lắng em đệm nhạc cho người khác, ngày đó chính tai chị nghe em đáp ứng người..."

"Chị." Tịch Bạch cắt đứt: "Cho dù có một ngàn một vạn trật tự từ, nhưng sai chính là sai, sai thì nên xin lỗi, hơn nữa em cũng không muốn nghe lý do của chị."

Mắt Tịch Phi Phi thoáng qua một tia độc ác chông vánh, nói tiếp: "Còn có, đáp ứng em việc cộng điểm thi đại học, bởi vì sự ích kỷ của chị mà nuốt lời, chị sai rồi, hi vọng em tha thứ cho chị."

Tịch Bạch thản nhiên nói: "Tiếp tục."

Tịch Phi Phi ủy khuất: "Chị không biết chị còn làm sai điều gì?"

"Nếu chị không rõ, vậy thì em nói một câu, chị liền lặp lại một câu đó."

Tịch Bạch hăng giọng một cái, cao giọng nói: "Tịch Phi Phi tôi, không nên tùy ý đoạt lấy và áp bức Tịch Bạch, không nên đạo đức bắt cóc em gái mình, bức bách em ấy làm việc không nguyện ý, không nên lợi dụng tật bệnh của mình, cướp đi tất cả thứ vốn nên thuộc về em ấy, tôi vì tư lợi, mà phai mờ nhân tính, tôi điên cuồng mà vô tri, tôi hẳn là nên cảm ơn Tịch Bạch, mà không phải xem mọi chuyện như là đương nhiên."

Tịch Phi Phi kinh ngạc nhìn Tịch Bạch, để mình dùng miệng thừa nhận việc này, đối với cô ta mà nói, không thể nghi ngờ là một loại vũ nhục!

Đào Gia Chi và Tịch Minh Chí kinh ngạc, nhưng cẩn thận nghĩ lại lời nói của Tịch Bạch, mặc dù có điểm cực đoan, nhưng cũng không có nói sai.

Chính xác, mấy năm nay nếu không phải có Tịch Bạch, Tịch Phi Phi đã sớm không có mặt trên thế giới này, chẳng lẽ là con bé nợ Phi Phi sao. Không, con bé không nợ bất kì kẻ nào.

Chẳng lẽ Tịch Phi Phi không nên nói với Tịch Bạch một tiếng cảm ơn hay sao?

Tịch Minh Chí có chút xấu hổ, nhắc nhở Tịch Phi Phi: "Phi Phi, nếu làm sai rồi thì đừng cảm thừa nhận sai lầm."

"Chẳng lẽ đây là lỗi của một mình con sao!"

Tịch Phi Phi gần như muốn thốt ra, nhưng mà, cô ta vẫn khắc chế được nội tâm đang tức giận.

Đúng vậy, yêu thương của cha mẹ hiện tại đã bắt đầu chậm rãi dời qua bên nó, mình và Tịch Bạch thế lực ngang nhau, ai có thể tranh thủ được thiên vị của cha mẹ thì lập tức có thể thắng.

Vì thế, Tịch Phi Phi cố nén khuất nhục, dựa theo Tịch Bạch lời nói, một chữ không sót nói với cô, hơn nữa còn nói cảm ơn.

Tịch Bạch biết Tịch Phi Phi không cam lòng, nhưng sinh thời có thể nghe được ba chữ "thật xin lỗi" từ miệng chị ta. . .

Tịch Bạch thấy rất sượng.

**

Nghỉ đông, Trần Triết Dương tổ chức một chuyến đi tới núi tuyết phía tây, mời hai chị em Tịch Gia tham gia, đồng thời còn mời không ít bạn bè của cậu.

Cậu bảo là muốn mượn lần đi trượt tuyết này để hai chị em Tịch Gia giải sầu, bỏ qua những sự tình không vui trong quá khứ. May mà kết quả bây giờ coi như không tệ, cộng điểm thi đại học lần nữa về tới trong hồ sơ Tịch Bạch, Tịch Phi Phi cũng âm thầm đi ra từ bạo lực internet.

Tịch Bạch không cảm thấy quá hứng thú với trượt tuyết, đương nhiên, cô đối với người khởi xướng hoạt động lần này - Trần Triết Dương, càng không có cảm giác.

Cha mẹ Tịch có vẻ rất thích thú, có lẽ là muốn mượn cơ hội này để làm dịu đi mối quan hệ với Trần Gia.

Chung quy hai bên nhà là thế giao, trên kinh doanh cũng không thiếu lần qua lại, mà hai đứa con gái nhà mình hiện tại đều học ở Đức Tân Cao Trung, gây âm ỉ mịch lòng, thật sự không tốt.

Cha mẹ Tịch cố ý kêu Tịch Bạch đi cùng, còn cố ý chuẩn bị một bộ quần áo trượt tuyết cho cô.

Rơi vào đường cùng, Tịch Bạch đành đáp ứng.

Núi tuyết phía tây là địa điểm du lịch đứng đầu vào mùa đông, xung quanh không chỉ có sân trượt tuyết, còn có dòng suối thiên nhiên, sáng sớm đi lên núi có thể nhìn thẳng cảnh tràn ngập ánh nắng ban mai tuyết đẹp.

Trần Triết Dương tổ chức chuyến đi này, các bạn bè cũng đều là công tử tiểu thư có gia cảnh giàu sang, một loạt hàng xe hiệu lái vào trong cảnh khu.

Đọc theo con đường này, Tịch Phi Phi nói chuyện phiếm với mấy cô gái, chuyện trò vui vẻ, nói từ túi hàng hiệu đến mỹ phẩm đắt tiền. Tịch Bạch không gia nhập vào, một mình ngồi ở vị trí kế bên tài xế, ngắm người nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Xe hơi gào thét trên quốc lộ, có mấy thiếu niên đeo balo, chạy xe đạp leo núi xuất hiện tại đường núi bên cạnh.

Tốc độ xe chạy rất nhanh, rẽ qua đường chợt lóe lên.

Không biết có phải là ảo giác hay không, trong thoáng chốc, Tịch Bạch nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Những vị khách ba lô phần lớn đều đeo kính quang và khẩu trang bảo hộ, che tia UV mãnh liệt, bởi vậy Tịch Bạch cũng không thể xác định, cảm thấy thân hình có chút giống, chiếc xe đạp kia cũng...có chút giống.

Khi cô quay đầu lại, đám thiếu niên balo phía sau đã đi xa.

Trần Triết Dương đặt cả khu khách sạn suối nước nóng năm sao cực kì cao cấp, tầm nhìn vô cùng tốt, cửa sổ sát đất ở mỗi gian phòng đều có thể nhìn ra dãy núi trắng kéo dài không dứt, trong phòng gắn thiết bị làm ấm, đặc biệt ấm áp, ban công từng phòng đều có suối nước nóng.

Phòng như vậy không dưới bốn con số.

Số tiền này cũng chỉ thật nhỏ nhoi trong mắt các thiếu gia, các tiểu thư đồng hành.

Trần Triết Dương vì muốn xoa dịu quan hệ giữa hai chị em Tịch Gia, cố tình đặt cho Tịch Phi Phi và Tịch Bạch cùng một phòng.

Nhưng mà cậu sẽ không biết, từ thời khắc Tịch Bạch trùng sinh, quan hệ của hai chị em sớm đã không thể vẫn hồi...

Tịch Phi Phi cũng khá lịch sự với Tịch Bạch, trước mặt người khác giả vờ giả vịt, đối với cô rất thân thiết, nhưng mà trong ánh mắt thỉnh thoảng lộ ra độc ác, làm Tịch Bạch cảm giác không rét mà run.

Thái độ Tịch Bạch với chị ta từ đầu tới cuối đều là nhàn nhạt, cô cũng không sợ hãi Tịch Phi Phi, chẳng sợ trong lòng chị ta đang lên âm mưu xấu xa gì.

Giặc đến tướng đánh, lũ về đất chặn, trùng sinh một đời, người sợ hãi, tuyệt đối không phải là Tịch Bạch.

Ở đây có một cái sân trượt tuyết, vài vị thiếu gia tiểu thư mang theo đồ trang bị giá cả xa xỉ đi đến trượt tuyết.

Sườn dốc phủ tuyết có rất nhiều du khách, mặc quần áo màu sắc rực rỡ, đứng khắp mọi nơi, tiếng cười tiếng nói rôm rả.

Tịch Bạch thay xong quần áo trượt tuyết, đạp đạp lên xe trượt, một mình luyện tập tại sườn núi hơi dốc bên cạnh.

Trần Triết Dương đi đến bên người cô, biết cô sẽ không biết trượt tuyết, bởi vậy xung phong nói muốn dạy cô.

Tịch Bạch lãnh đạm cự tuyệt: "Không cần, tự em học một lát liền sẽ biết."

Dù sao cũng chỉ là chơi đùa, cô không phải muốn học mười sáu kỹ thuật trượt tuyết.

"Em học qua loa như vậy, nếu như không có người đi theo, rất dễ bị sẩy chân, đến lúc té mặt mũi bầm dập, đừng có khóc nhè đó nha."

Giọng điệu Trần Triết Dương có một chút mập mờ, làm Tịch Bạch không thoải mái.

Cô không phản ứng với cậu.

Cách đó không xa, mấy thiếu niên anh tuấn đi vào sân trượt tuyết, hấp dẫn không ít sự chú ý.

Tạ Tuy thay quần áo trượt tuyết màu đen, đứng ở trên sườn núi, ánh mặt trời chiếu lên trên chân mây, đem ánh mắt hắt chôn vào trong bóng mờ thâm thúy.

"Tùy ca, cùng đi trượt tuyết."

"Ừ."

Tạ Tuy xoay người, trông thấy cô gái cách đó không xa, đứng ở trong tuyết, da thịt như lụa, trong tròng mắt đong đầy trong sáng, tốt đẹp tựa như bông tuyết thuần trắng.

Cô ngốc nghếch chống cây gậy trượt tuyết, cẩn thận từng li từng tí chuyển động.

Khóe môi hắt giương lên, đang muốn đi đến trước, đúng lúc này, Trần Triết Dương xuất hiện bên cạnh cô, nhẹ nhàng đỡ bờ vai cô.

"Cẩn thận một chút, không cần ngã ra sau, coi chừng sảy chân."

"..."

Tạ Tuy từ xa nhìn hai người trong tuyết, sắc mặt dần dần chìm xuống.

Gió lạnh thổi qua, vui sướng mới gặp trong nháy mắt tan thành mây khói, đáy mắt hắt nổi lên một tia cay nghiệt và lạnh lùng, siết chặt gậy trượt tuyết trong tay.

**

Tịch Phi Phi đứng ở dưới tàng cây, xa xa nhìn Trần Triết Dương.

Trần Triết Dương bồi hồi bên người Tịch Bạch, là dạy nó trượt tuyết, lại còn làm mẫu tư thế cho nó, ân cần đến mức nhìn như một con chó Nhật.

Trong lòng Tịch Phi Phi chênh lệch rất rõ rệt, cô ta biết rất rõ người Trần Triết Dương thích vẫn luôn là mình, cho nên mới lạt mềm buộc chặt với cậu, không lạnh không nóng.

Nhưng không biết vì sao, lúc này đây Trần Triết Dương trở về, thái độ đối với cô ta xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cô ta thậm chí cũng hoài nghi Trần Triết Dương đã di tình biệt luyến, coi trọng Tịch Bạch.

Tịch Phi Phi nghiêng rãnh nghiêng lợi, không chú ý tới dốc thoải dưới lòng bàn chân, xe trượt tuyết lại trơn ra ngoài, trọng tâm không ổn, ngã ở trên tuyết, đau đến rơi nước mắt .

"Chết, Phi Phi, cậu không sao chứ!"

"Không có việc gì."

"Triết Sương, cậu mau đến xem, Phi Phi ngã sấp mặt luôn rồi!"

Có cô gái hô to tên Trần Triết Dương đằng xa, Trần Triết Dương quay đầu, quả nhiên thấy Tịch Phi Phi chập vạt ngồi ở trong tuyết, khóe mắt ngập nước mắt.

"Anh tới ngay." Trần Triết Dương nói với Tịch Bạch: "Anh đi xem em ấy, đợi một chút lại đến dạy em."

"Không cần không cần, thân thể chị em không tốt, không thể bị thương, anh tốt nhất canh giữ ở bên người chị ấy đi."

Thật vất vả mới thoát khỏi cậu, Tịch Bạch mới không muốn cậu quay lại nhanh như vậy đâu.

"Này... Được rồi, em cũng cẩn thận một chút." Trần Triết Dương nói xong, trượt tới phía Tịch Phi Phi.

Tịch Bạch như trút được gánh nặng, thở ra một hơi, cẩn thận từng li từng tí đi đến cái dốc bên cạnh, chống gậy dài, chậm rãi đi tới phía trước.

Đúng lúc này, chỉ cảm thấy có người xẹt qua bên cạnh cô, Tịch Bạch không giữ được cân bằng, thân thể ngã mạnh về trước, xe trượt tuyết của tên đàn ông kia tạo ra một độ cong xinh đẹp, vì thế như dự tính, Tịch Bạch không có lâm vào trong lòng người kia.

Tên đó mặc quần áo tối nâu, vải hơi cứng, thân thể tản ra mùi cỏ bạc hà tươi mát. Tịch Bạch ngửi được hương vị này, cũng đã phát hiện ra.

Cô ngẩng đầu, vừa lúc trông thấy cần cổ mạch lạc rõ ràng của hắn.

Hầu kết của thiếu niên có hơi lộ ra, cằm có vết xanh nhạt, cực kì gợi cảm...

Hắn cũng vừa vặn lấy kính đen xuống, lộ ra cặp mắt đào hoa dài xinh đẹp: "Vui không."

Thật ra, Tịch Bạch sớm đã chuẩn bị tâm lý, vừa này nhìn thấy mấy nam sinh đeo balo chạy xe đạp trên quốc lộ, sau này càng hồi tưởng, càng cảm thấy giống bọn họ, còn có thể đụng chung một chỗ.

Tịch Bạch nghe ra sự lãnh đạm trong giọng Tạ Tùy, suy đoán trong lòng hắn không vui vẻ lắm.

"Cậu buông tôi ra trước, Tạ Tùy."

Cô bị hắn chặn ôm ngang, ngực gắt gao dán vào thân thể hắn, eo nhỏ cũng bị bàn tay hắn nắm chặt, hai người đứng với một tư thế mập mờ thân mật, làm không ít người ghé mắt đến.

Trên hai má trắng nõn của cô nổi lên vài vệt hồng, nhẹ nhàng đẩy đẩy hắn, không thể đẩy được, đành phải lấy tay che trước ngực, tránh tiếp xúc

với hắn.

Cho dù có cách lớp vải dệt dày dặn, cô vẫn như trước có thể cảm nhận được độ cứng và dẻo dai của bấp thịt hắn.

"Tôi hỏi cậu, nhìn thấy tôi vui không."

Hắn nhất quyết không tha mà tiếp tục hỏi.

Tịch Bạch cũng không biết nên trả lời như thế nào, giống như đứa con nít làm sai, nhỏ giọng nói hai chữ "vui vẻ".

Tạ Tuyền xoa xoa nón len nhung màu trắng trên đầu cô, lúc này mới buông cô ra.

"Đừng vững vàng, lại ngã thì lão tử sẽ không kéo cậu lên."

Tịch Bạch bĩu bĩu môi, vốn cũng sẽ không ngã, ai bảo hắn đột nhiên xuất hiện từ phía sau làm cô hoảng sợ chứ.

"Các cậu cũng tới núi tuyết phía tây chơi?"

"Thiếu gia tiểu thư có tiền có thể tới, chúng ta không thể tới?"

"Cậu không cần lúc nào cũng xuyên tạc lời tôi nói."

Vẻ mặt Tạ Tuyền hình như có chút khó chịu: "Cậu cùng họ Trần chạy tới chỗ này, giải thích thế nào."

Tịch Bạch thở dài nhẹ: "Trong nhà bắt."

"Vậy có phải nếu tôi hỏi cậu trước, cậu liền sẽ đáp ứng đi cùng tôi?"

Tịch Bạch đang muốn nói "Sẽ", nhưng mà nghĩ nghĩ, khẽ hừ một tiếng: "Khả năng còn phải suy xét một chút."

"Được được, ngài là tiểu thư nhỏ." Tạ Tuyền có chút bất mãn nói: "Tiểu thư nhỏ đồng ý là hân hạnh của nô tài."

Tịch Bạch không muốn nói nhiều với người ăn dấm chua (ghen), dù sao nói cái gì cũng đều chua lè chua lét.

Tạ Tuyền nghiêng đầu, liếc Trần Triết Dương cách đó không xa, đáy mắt phỉếm mấy phần lạnh: "Trở về tắm rửa một cái."

Tịch Bạch không hiểu rõ cho lắm: "Gì cơ?"

Tạ Tuyền dùng tay đờ bả vai gầy bên trái của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, âm thanh lạnh lùng nói: "Vừa nãy tên đó chạm vào cậu."

Tịch Bạch biết người này có lòng ghen tị và lực chiếm hữu rất mạnh, kiếp trước, chỉ cần cô nói nhiều hơn vài lời với đàn ông khác, Tạ Tuyền đều sẽ mặt lạnh ghen.

Nhưng mấu chốt là, đừng nói tới bây giờ cô và Tạ Tuyền nửa điểm quan hệ cũng không có, xem như Trần Triết Dương, cũng không tồn tại bất kì quan hệ gì khác, hẳn ăn dấm chua cái quái gì vậy.

Cô đánh tay hấn, lầu bầu một tiếng: "Vậy cậu vừa mới ôm tôi, tôi cũng phải rửa thật tốt."

Tạ Tuyền nao nao, lập tức nói ra: "Tôi chạm cậu, cậu không cần tẩy."

"Vì sao."

Vấn đề này ngược lại là làm Tạ Tuyền tự hỏi bản thân, hẳn nghiêm túc suy tư một lát, nói: "Tẩy cũng được, dù sao tôi vẫn sẽ còn chạm cậu."

"..."

Có đôi khi Tịch Bạch cảm giác người này rất vô lại nhưng sẽ không làm cô chán ghét giống như Trần Triết Dương.

Tịch Bạch thò tay kéo toàn bộ tóc bọc ở trong khăn quàng cổ ra, vỗ vỗ.

Tạ Tuyền chú ý tới đầu ngón tay lạnh lẽo hồng hồng của cô, lên tiếng: "Cậu sao lại không mang bao tay?"

Tịch Bạch thềm nói: "Quên."

"Cái này còn có thể quên." Trong giọng nói Tạ Tuyền tựa hồ mang theo điểm ghét bỏ, đồng thời kéo bao tay da màu đen của mình xuống, nhét vào trong tay Tịch Bạch.

"Không cần đâu."

Tạ Tuyền không nhiều lời cầm tay cô lên, nhét bao tay đen vào trong, bao tay đàn ông không thể so với bao tay lông xù của phụ nữ, bao tay của hần rất mỏng, nhưng bên trong lót nhung mịn, còn sót lại hơi ấm từ hần, bởi vậy phá lệ ấm áp.

Hần nắm chặt tay cô, cẩn thận dịu dàng đeo bao tay giúp cô.

Tịch Bạch vốn có chút không tình nguyện, nhưng mà bên trong bao tay thật sự vô cùng ấm áp, lập tức làm tay nhỏ đang chết lạnh từ từ ấm dần lên.

Tịch Bạch không giãy dụa nữa, tùy ý để hần mang bao tay giúp.

"Đến đây, dạy cậu trượt tuyết." Tạ Tuyền lôi kéo Tịch Bạch đi đến khu vực dốc thoải dành cho nhi đồng, cứng rắn muốn dạy cô kỹ thuật.

Dù sao hiện tại cũng không chuyện gì, Tịch Bạch liền học theo hần, nghiêng mình về phía trước, bảo trì cân bằng, thông qua gậy nắm giữ tốc

độ, chậm rãi trượt tới sườn dốc. Sau một lát, cũng học được một bí quyết.

Lao xuống từ trên sườn dốc, gió lạnh thổi mạnh lên khuôn mặt, tích tụ trong lòng cũng bị gió cuốn trôi, thật sự rất thống khoái.

Cô kìm lòng không được nở nụ cười, Tạ Tùy trượt đến bên cạnh cô.

"Cậu đừng lắc lư ở trước mặt tôi, được không."

"Sao thế."

"Sẽ hại tôi bị sảy chân."

"Cứ việc ngã, tôi có thể đỡ được cậu."

Tịch Bạch bĩu bĩu môi, tăng nhanh tốc độ trượt vòng quanh đường dốc.

Tạ Tùy nhìn bóng lưng cô, lên tiếng hô: "Này, đừng đi tới những chỗ đó, cậu mới học được..."

Lời còn chưa dứt, "A" một tiếng kêu sợ hãi, người nào đó té ngã.

Tạ Tùy đi bộ xuống, chống đầu gối nhìn cô, ánh mắt xinh đẹp híp lại: "Tôi đã nói cái gì?"

Tịch Bạch ngồi ở trong tuyết, ôm đầu gối một lát, may mắn vị trí khớp xương đều có đồ phòng hộ, không bị thương nặng, chỉ là hơi đau.

Tạ Tùy vươn tay về phía cô, Tịch Bạch không tiếp, hấn nắm chặt cánh tay của cô, kéo cô lên, thay cô vỗ vỗ bụi tuyết trên người.

"Ngã trúng chỗ nào rồi?"

Tịch Bạch cảm thấy mặt mặt chết đi được, cắn răng nói: "Không nói cho cậu."

Tạ Tùy nhìn cô dùng tay nhỏ xoa nắn móng, khóe miệng tràn ra ý cười khinh bỉ: "Ngã đau móng?"

Tịch Bạch đỏ mặt không nói.

"Tùy ca giúp cậu xoa xoa."

"Hứ, tránh ra."

...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Lấy Máu](#)

[Chương 2: Quán Lầu](#)

[Chương 3: Tôn Hai Âm Đức](#)

[Chương 4: Chọc Tức](#)

[Chương 5: Tịch Bạch Phản Kích](#)

[Chương 6: Gặp Mưa](#)

[Chương 7: Cô Đau Lòng Vì Tôi](#)

[Chương 8: Livestream](#)

[Chương 9: Không Phải Sợ](#)

[Chương 10: Vong Mệnh Chi Đồ](#)

[Chương 11: Sau Núi](#)

[Chương 12: Mất Đàn](#)

[Chương 13: Tôi Biết Cậu Cô Độc](#)

[Chương 14: Video](#)

[Chương 15: Thi Đấu](#)

[Chương 16: Kinh Hỉ Sao](#)

[Chương 17: Mặt Mày Vàng Vọt](#)

[Chương 18: Cường Hôn](#)

[Chương 19: Đánh Nhau](#)

[Chương 20: Đuổi Học](#)

[Chương 21: Kẹo Cầu Vòng](#)

[Chương 22: Không Cần Sợ](#)

[Chương 23: Khinh Bì](#)

[Chương 24: Hôn](#)

[Chương 25: Không Dơ Bẩn](#)

[Chương 26: Kề Tai Nói Nhỏ](#)

[Chương 27: Hút Thuốc](#)

[Chương 28: Sân Thương](#)

[Chương 29: Tiểu Tình Nhân](#)

[Chương 30: Bá Đạo Sủng Ái](#)

[Chương 31: Ngã](#)